

Tiên Lộ Phong Lưu

Contents

Tiên Lộ Phong Lưu	7
1. Q.1 - Chương 1: Vô Lại Tiểu Tử.	7
2. Q.1 - Chương 2: Tận Cùng Vực Thẳm.	11
3. Q.1 - Chương 3: Kim Thương Bất Đảo.	14
4. Q.1 - Chương 4: Tiểu Cường.	16
5. Q.1 - Chương 5: Xuyên Vượt Thời Không.	19
6. Q.1 - Chương 6: Đến Dị Giới.	21
7. Q.1 - Chương 7: Dị Giới Chiến Tranh.	25
8. Q.1 - Chương 8: Nguyên Vọng Của Tiểu Cường.	27
9. Q.1 - Chương 9: Xáp Lá Cà.	29
10. Q.1 - Chương 10: Nữ Kỵ Sĩ.	32
11. Q.1 - Chương 11: Thái Ất Chân Tông.	35
12. Q.1 - Chương 12: Giáo Ngự.	36
13. Q.1 - Chương 13: Lục Triều.	39
14. Q.1 - Chương 14: Đêm Đầu Ở Dị Giới.	41
15. Q.1 - Chương 15: Cơ Hội Phát Tài.	43
16. Q.1 - Chương 16: Hình Thái Lục Triều.	45
17. Q.1 - Chương 17: Vương Triết.	48
18. Q.1 - Chương 18: Sinh Tử Căn.	50
19. Q.1 - Chương 19: Thích Khách.	53
20. Q.1 - Chương 20: Diệt Khẩu.	56
21. Q.1 - Chương 21: Gian Thương.	58
22. Q.1 - Chương 22: Chân Dương.	60
23. Q.1 - Chương 23: Dụ Hoặc.	63
24. Q.1 - Chương 24: Tâm Đầu Huyết.	66
25. Q.1 - Chương 25: Truyền Chân Dương.	69
26. Q.1 - Chương 26: Nữ La Sát.	72
27. Q.1 - Chương 27: Ba Chuyện Nhờ Cây.	75
28. Q.1 - Chương 28: Ma Lang.	79
29. Q.1 - Chương 29: Đối Chiến Sinh Tử.	82
30. Q.1 - Chương 30: Thế Quân Lực Địch.	85
31. Q.1 - Chương 31: Hàn Canh Tử Trận.	87
32. Q.1 - Chương 32: Nhất Tiên Xuyên Tâm.	90
33. Q.1 - Chương 33: Bại Tích.	93
34. Q.1 - Chương 34: Khốn Thú.	96
35. Q.1 - Chương 35: Thái Dương Chân Hỏa.	99
36. Q.1 - Chương 36: Trả Oán.	102
37. Q.1 - Chương 37: Chợ Nô Lệ.	104
38. Q.1 - Chương 38: Nữ Nô.	107
39. Q.1 - Chương 39: Vũ Cơ.	110
40. Q.1 - Chương 40: Tiệm Cầm Đồ.	113

41. Q.1 - Chương 41:	Họa Giữa Đường.	116
42. Q.1 - Chương 42:	Xà Hạt Nữ Nhân.	119
43. Q.1 - Chương 43:	Địa Lao.	121
44. Q.1 - Chương 44:	Thoát Thai Hoán Cốt.	124
45. Q.1 - Chương 45:	Diễm Phúc.	127
46. Q.1 - Chương 46:	Hấp Tinh Đại Pháp.	130
47. Q.1 - Chương 47:	Bẫy Rập	133
48. Q.1 - Chương 48:	Ngưng Vũ.	135
49. Q.1 - Chương 49:	Diễm Phụ.	138
50. Q.1 - Chương 50:	Nghê Long Tơ.	141
51. Q.1 - Chương 51:	Gậy Mát Xa.	143
52. Q.1 - Chương 52:	Đánh Cuộc.	146
53. Q.1 - Chương 53:	Diệu Đầu Hoàn.	149
54. Q.1 - Chương 54:	Lật Lọng.	152
55. Q.1 - Chương 55:	Suy Ngẫm.	155
56. Q.1 - Chương 56:	Ma Cổ.	157
57. Q.1 - Chương 57:	Nam Hoang Bí Chú.	160
58. Q.1 - Chương 58:	Hồ Ly Mắc Đọa.	163
59. Q.1 - Chương 59:	Phá Giải Vu Thuật.	165
60. Q.1 - Chương 60:	Diễm Ngộ Và Tử Vong.	167
61. Q.1 - Chương 61:	Chuộc Thân.	170
62. Q.1 - Chương 62:	Hủy Khế Ước.	173
63. Q.1 - Chương 63:	Trốn Chạy.	175
64. Q.1 - Chương 64:	Băng Cổ.	178
65. Q.1 - Chương 65:	Mạn Nhi.	180
66. Q.1 - Chương 66:	Chủ Nhân Và Nô Lệ.	182
67. Q.1 - Chương 67:	Sóng Ngầm.	185
68. Q.1 - Chương 68:	Cầm Nang Không Chữ.	189
69. Q.1 - Chương 69:	Linh Thạch Quảng.	191
70. Q.1 - Chương 70:	Tần Nhị Gia.	194
71. Q.1 - Chương 71:	Chuyển Biến Mục Tiêu	198
72. Q.1 - Chương 72:	Bí Kíp Vô Công	198
73. Q.1 - Chương 73:	Túy Nguyệt Lâu	198
74. Q.1 - Chương 74:	Ân Oán	198
75. Q.1 - Chương 75:	Giết Nhầm Người	198
76. Q.1 - Chương 76:	Luận Phong Lưu (thượng)	198
77. Q.1 - Chương 77:	Luận Phong Lưu (hạ)	198
78. Q.1 - Chương 78:	Mặt Dày Tâm Đen	198
79. Q.1 - Chương 79:	Phục Hổ	198
80. Q.1 - Chương 80:	Rời Khỏi Nguyên Thành	198
81. Q.1 - Chương 81:	Cơ Áo Giang Hồ	198
82. Q.1 - Chương 82:	Tập Kích Trên Cầu	198
83. Q.1 - Chương 83:	Hạc Vũ Kiếm Cơ	198
84. Q.1 - Chương 84:	Bản Chất Thế Giới	198
85. Q.1 - Chương 85:	Song Dao	198
86. Q.1 - Chương 86:	Câu Học	198
87. Q.1 - Chương 87:	Hồ Điệp	198
88. Q.1 - Chương 88:	Nghiện Ma Dược	198
89. Q.1 - Chương 89:	Âm Dương Song Tu	198
90. Q.1 - Chương 90:	Chặn Đường	198
91. Q.1 - Chương 91:	Ngoại Môn Đệ Tử	198
92. Q.1 - Chương 92:	Ác Triệu	198
93. Q.1 - Chương 93:	Kẹt Đường	198
94. Q.1 - Chương 94:	Độ Hà	198

95. Q.1 - Chương 95: Tà Nghệ	198
96. Q.1 - Chương 96: Xà Di Thôn Trại	198
97. Q.1 - Chương 97: Lén Lút	198
98. Q.1 - Chương 98: Nguy Đến Tính Mạng	198
99. Q.1 - Chương 99: Quái Sự	198
100. Q.1 - Chương 100: Nghi Thức Vu Thuật	198
101. Q.1 - Chương 101: Chinh Phục	198
102. Q.1 - Chương 102: Hợp Tác	198
103. Q.1 - Chương 103: Nam Hoang Huyền Bí	198
104. Q.1 - Chương 104: Tinh Tinh Nhai	198
105. Q.1 - Chương 105: Hoa Miêu Nhân	198
106. Q.1 - Chương 106: Long Thần Tân Nương	198
107. Q.1 - Chương 107: Quý Diện Phong	198
108. Q.1 - Chương 108: Hoa Miên Vạn Vũ	198
109. Q.1 - Chương 109: Hợp Hoan Tế Vũ	198
110. Q.1 - Chương 110: Tu Luyện Tam Chân	198
111. Q.1 - Chương 111: Dị Diễm	198
112. Q.1 - Chương 112: Sinh Mệnh Ngắn Ngủi	198
113. Q.1 - Chương 113: Âm Chu	198
114. Q.1 - Chương 114: Hùng Nhĩ Phô	198
115. Q.1 - Chương 115: Người Hướng Đạo	198
116. Q.1 - Chương 116: Ác Ma	198
117. Q.1 - Chương 117: Hình Thế Hiểm Nguy	198
118. Q.1 - Chương 118: Tuyệt Diệt Xà Di Nhân?	198
119. Q.1 - Chương 119: Khốn Nguy	198
120. Q.1 - Chương 120: Thần Nữ (thượng)	198
121. Q.1 - Chương 121: Thần Nữ (hạ)	198
122. Q.1 - Chương 122: Xem Trộm (thượng)	198
123. Q.1 - Chương 123: Xem Trộm (hạ)	198
124. Q.1 - Chương 124: Âm Kế (thượng)	198
125. Q.1 - Chương 125: Âm Kế (hạ)	198
126. Q.1 - Chương 126: Thảo Kết	198
127. Q.1 - Chương 127: Phát Cổ (thượng)	198
128. Q.1 - Chương 128: Phát Cổ (hạ)	198
129. Q.1 - Chương 129: Ngộ Dạ Âm Ma	198
130. Q.1 - Chương 130: Dị Vật (thượng)	198
131. Q.1 - Chương 131: Hạng Hồng (thượng)	198
132. Q.1 - Chương 132: Hạng Hồng (hạ)	198
133. Q.1 - Chương 133: Xuyên Việt Giả	198
134. Q.1 - Chương 134: Xuyên Sơn (thượng)	198
135. Q.1 - Chương 135: Xuyên Sơn (hạ)	198
136. Q.1 - Chương 136: Bạch Di Nhân (thượng)	198
137. Q.1 - Chương 137: Thương Vụ Kỳ Dị	198
138. Q.1 - Chương 138: Thủy Kính Thuật	198
139. Q.1 - Chương 139: Hẹn Hò	198
140. Q.1 - Chương 140: Nửa Đoạn Ngô Công	198
141. Q.1 - Chương 141: Thần Nữ Phong	198
142. Q.1 - Chương 142: Điều Nha Sứ Giả	198
143. Q.1 - Chương 143: Chu Nhan Huyết	198
144. Q.1 - Chương 144: Chuẩn Bị Tầm Bảo	198
145. Q.1 - Chương 145: Tầm Bảo (thượng)	198
146. Q.1 - Chương 146: Tầm Bảo (trung)	198
147. Q.1 - Chương 147: Tầm Bảo (hạ)	198
148. Q.1 - Chương 148: Bộc Lộ Bí Mật	198

149. Q.1 - Chương 149: Mộng Tỉnh	198
150. Q.1 - Chương 150: Linh Phi	198
151. Q.1 - Chương 151: Truyền Tin	198
152. Q.1 - Chương 152: Tộc Trưởng Phu Nhân	198
153. Q.1 - Chương 153: Dâm Nô	198
154. Q.1 - Chương 154: Sinh Biến (thượng)	198
155. Q.1 - Chương 155: Sinh Biến (trung)	198
156. Q.1 - Chương 156: Sinh Biến (hạ)	198
157. Q.1 - Chương 157: Bầy Rập (thượng)	198
158. Q.1 - Chương 158: Bầy Rập (trung)	198
159. Q.1 - Chương 159: Bầy Rập (hạ)	198
160. Q.1 - Chương 160: Tù Binh	198
161. Q.1 - Chương 161: Quyến Rũ	198
162. Q.1 - Chương 162: Thỏ Nương	198
163. Q.1 - Chương 163: Bí Mật Cửa Tạ Nghệ	198
164. Q.1 - Chương 164: Biển Kiểm Đăng Phụ	198
165. Q.1 - Chương 165: Thằng Hướng Bích Lăng Tộc?	198
166. Q.1 - Chương 166: Mỵ Phụ (thượng)	198
167. Q.1 - Chương 167: Mỵ Phụ (hạ)	198
168. Q.1 - Chương 168: Tu Hành	198
169. Q.1 - Chương 169: Thử Độc (thượng)	198
170. Q.1 - Chương 170: Thử Độc (hạ)	198
171. Q.1 - Chương 171: Sóng Ngầm (thượng)	198
172. Q.1 - Chương 172: Sóng Ngầm (trung)	198
173. Q.1 - Chương 173: Sóng Ngầm (hạ)	198
174. Q.1 - Chương 174: Song Phi	198
175. Q.1 - Chương 175: Tần Đại Soái	198
176. Q.1 - Chương 176: Phía Nam Bàn Giang	198
177. Q.1 - Chương 177: Hành Thi Huyết Hồ	198
178. Q.1 - Chương 178: Bích Lăng Vịnh	198
179. Q.1 - Chương 179: Tử Nguyệt	198
180. Q.1 - Chương 180: Kim Thù	198
181. Q.1 - Chương 181: Cực Phẩm Tiểu La Ly	198
182. Q.1 - Chương 182: Kinh Nghiệm Của Người Đi Trước	198
183. Q.1 - Chương 183: Cuồng Triều	198
184. Q.1 - Chương 184: Gặp Nạn	198
185. Q.1 - Chương 185: Lạc Người	198
186. Q.1 - Chương 186: Thần Điện Dưới Đáy Biển	198
187. Q.1 - Chương 187: Hà Hơi Thổi Ngạt	198
188. Q.1 - Chương 188: Giao Nhân	198
189. Q.1 - Chương 189: Ngân Hải Xà Giác	198
190. Q.1 - Chương 190: Hí Vấn (thượng)	198
191. Q.1 - Chương 191: Hí Vấn (hạ)	198
192. Q.1 - Chương 192: Nịt Ngực	198
193. Q.1 - Chương 193: Hồi Tưởng	198
194. Q.1 - Chương 194: Bại Lộ Chân Tướng	198
195. Q.1 - Chương 195: Người Thừa Kế?	198
196. Q.1 - Chương 196: Trò Chơi Bách Hợp (thượng)	198
197. Q.1 - Chương 197: Trò Chơi Bách Hợp (hạ)	198
198. Q.1 - Chương 198: Bộp Cống	198
199. Q.1 - Chương 199: Chuyển Cơ	198
200. Q.1 - Chương 200: Gian Thương Và Dâm Quỷ	198
201. Q.1 - Chương 201: Mạnh Mối Bích Nô	198
202. Q.1 - Chương 202: Mầm Mống Phản Loạn	198

203.	Q.1 - Chương 203: Do Thám	198
204.	Q.1 - Chương 204: San Hô Thiết	198
205.	Q.1 - Chương 205: Giá Họa	198
206.	Q.1 - Chương 206: Mỹ Nhân Ngư?	198
207.	Q.1 - Chương 207: Nợ Máu Trả Bằng Máu	198
208.	Q.1 - Chương 208: Thất Vọng	198
209.	Q.1 - Chương 209: Nghê Long Tơ Hiện	198
210.	Q.1 - Chương 210: Lạc Nhóm	198
211.	Q.1 - Chương 211: Gặp Lại Tử Nguyệt	198
212.	Q.1 - Chương 212: Quý Văn Cổ Đạo	198
213.	Q.1 - Chương 213: Chỉ Mành Treo Chuông	198
214.	Q.1 - Chương 214: Địch Tập	198
215.	Q.1 - Chương 215: Sinh Tử Bác Sát (thượng)	198
216.	Q.1 - Chương 216: Sinh Tử Bác Sát (hạ)	198
217.	Q.1 - Chương 217: Phát Uy	198
218.	Q.1 - Chương 218: Tiêm Diệt Địch Nhân	198
219.	Q.1 - Chương 219: Âm Sát	198
220.	Q.1 - Chương 220: Yêu Vật?	198
221.	Q.1 - Chương 221: Sinh Sản Kỳ	198
222.	Q.1 - Chương 222: Hợp Tác Vui Vẻ	198
223.	Q.1 - Chương 223: U Đạo	198
224.	Q.1 - Chương 224: Đến Quỷ Vương Động	198
225.	Q.1 - Chương 225: Quý Nô Di Cốt	198
226.	Q.1 - Chương 226: Vào Hang Quỷ	198
227.	Q.1 - Chương 227: Dâm Hí (thượng)	198
228.	Q.1 - Chương 228: Dâm Hí (trung)	198
229.	Q.1 - Chương 229: Dâm Hí (hạ)	198
230.	Q.1 - Chương 230: Bích Nô (thượng)	198
231.	Q.1 - Chương 231: Bích Cơ (hạ)	198
232.	Q.1 - Chương 232: Thăm Dò	198
233.	Q.1 - Chương 233: Lợi Dụng Hoàn Cảnh	198
234.	Q.1 - Chương 234: Âm Toán	198
235.	Q.1 - Chương 235: Thăm Tra	198
236.	Q.1 - Chương 236: Mê Hoặc	198
237.	Q.1 - Chương 237: Hồng Miêu	198
238.	Q.1 - Chương 238: Tế Tự	198
239.	Q.1 - Chương 239: Lò Luyện	198
240.	Q.1 - Chương 240: Mỵ Nô (thượng)	198
241.	Q.1 - Chương 241: Mỵ Nô (trung)	198
242.	Q.1 - Chương 242: Mỵ Nô (hạ)	198
243.	Q.1 - Chương 243: Chân Tướng (thượng)	198
244.	Q.1 - Chương 244: Chân Tướng (trung)	198
245.	Q.1 - Chương 245: Chân Tướng (hạ)	198
246.	Q.1 - Chương 246: Ngược Đồng (thượng)	198
247.	Q.1 - Chương 247: Ngược Đồng (hạ)	198
248.	Q.1 - Chương 248: Viêm Sát (thượng)	198
249.	Q.1 - Chương 249: Viêm Sát (trung)	198
250.	Q.1 - Chương 250: Viêm Sát (hạ)	198
251.	Q.1 - Chương 251: Vu Vương (thượng)	198
252.	Q.1 - Chương 252: Vu Vương (hạ)	198
253.	Q.1 - Chương 253: Giao Phong (thượng)	198
254.	Q.1 - Chương 254: Giao Phong (hạ)	198
255.	Q.1 - Chương 255: Đan Thần Cốt Hổ	198
256.	Q.1 - Chương 256: Phân Lộ	198

257. Q.1 - Chương 257: Đại Ngốc	198
258. Q.1 - Chương 258: Minh Châu	198
259. Q.1 - Chương 259: Thực Lực Tiểu Hương Qua	198
260. Q.1 - Chương 260: Sập Bẫy	198
261. Q.1 - Chương 261: Khuất Phục	198
262. Q.1 - Chương 262: Dâm Ngược	198
263. Q.1 - Chương 263: Chuyển Cơ (thượng)	198
264. Q.1 - Chương 264: Chuyển Cơ (hạ)	198
265. Q.1 - Chương 265: Phản Khống Chế	198
266. Q.1 - Chương 266: Long Thần Cống Phẩm	198
267. Q.1 - Chương 267: Ác Đấu Thi Quỷ	198
268. Q.1 - Chương 268: Đuổi Cùng Trốn	198
269. Q.1 - Chương 269: Đoạn Phát Tiên Tri	198
270. Q.1 - Chương 270: Hương Chi Dâm Độc	198
271. Q.1 - Chương 271: Tiến Thoái Lương Nan	198
272. Q.1 - Chương 272: Ân Ái Được Tề (thượng)	198
273. Q.1 - Chương 273: Ân Ái Được Tề (hạ)	198
274. Q.1 - Chương 274: Chối Từ Thân Thế	198
275. Q.1 - Chương 275: Khuyến Dụ Hợp Tác	198
276. Q.1 - Chương 276: Nghi Vấn	198
277. Q.1 - Chương 277: Nghi Lễ Khống Hồn	198
278. Q.1 - Chương 278: Thần Thánh Chủ Nhân	198
279. Q.1 - Chương 279: Phản Chiến	198
280. Q.1 - Chương 280: Bí Văn	198
281. Q.1 - Chương 281: Viện Binh	198
282. Q.1 - Chương 282: Đại Chiến Quỷ Vu Vương (thượng)	198
283. Q.1 - Chương 283: Đại Chiến Quỷ Vu Vương (hạ)	198
284. Q.1 - Chương 284: Sinh Tử Ác Chiến (thượng)	198
285. Q.1 - Chương 285: Sinh Tử Ác Chiến (hạ)	198
286. Q.1 - Chương 286: Cự Long (thượng)	198
287. Q.1 - Chương 287: Cự Long (hạ)	198
288. Q.1 - Chương 288: Hoán Tinh Long Thần (thượng)	198
289. Q.1 - Chương 289: Hoán Tinh Long Thần (hạ)	198
290. Q.1 - Chương 290: Phá Động	198
291. Q.1 - Chương 291: Vây Giết Long Thần	198
292. Q.1 - Chương 292: Gã Tộc Nhân Cuối Cùng	198
293. Q.1 - Chương 293: Long Thần Nào Xác (thượng)	198
294. Q.1 - Chương 294: Mặc Vân Thiên Động!	198
295. Q.1 - Chương 295: Song Hoàng Cái Thiên!	198
296. Q.1 - Chương 296: Huy Hoắc Nhất Không	198
297. Q.1 - Chương 297: Cường Đoạt Long Tinh	198
298. Q.1 - Chương 298: Cái Chết Của Tạ Nghê	198
299. Q.1 - Chương 299: Phân Chia Chiến Lợi Phẩm	198
300. Q.1 - Chương 300: Ta Muốn Giết Một Người	198
301. Q.1 - Chương 301: Oán Thù Thâm Sâu	198
302. Q.1 - Chương 302: Khải Hoàn	198
303. Q.1 - Chương 303: Phân Lộ	198
304. Q.1 - Chương 304: Mượn Mầm (thượng)	198
305. Q.1 - Chương 305: Mượn Mầm (hạ)	198
306. Q.1 - Chương 306: Thương Hầu (thượng)	198
307. Q.1 - Chương 307: Thương Hầu (trung)	198
308. Q.1 - Chương 308: Thương Hầu (hạ)	198
309. Q.1 - Chương 309: Giải Thích Nghi Hoặc (thượng)	198
310. Q.1 - Chương 310: Giải Thích Nghi Hoặc (hạ)	198

311. Q.1 - Chương 311: Song Mỹ Đồng Sàn (thượng)	198
312. Q.1 - Chương 312: Song Mỹ Đồng Sàn (trung)	198
313. Q.1 - Chương 313: Song Mỹ Đồng Sàn (hạ)	198
314. Q.1 - Chương 314: Thụ Nghê (thượng)	198
315. Q.1 - Chương 315: Thụ Nghê (hạ)	198
316. Q.1 - Chương 316: Mật Lâm Phong Vũ	198
317. Q.1 - Chương 317: Mật Lâm Phong Vũ 2	198
318. Q.1 - Chương 318: Biến Cố Liên Tiếp	198
319. Q.1 - Chương 319: Trong Vuốt Hồ Ly	198
320. Q.1 - Chương 320: Tam Phương Hỗn Đấu	198
321. Q.1 - Chương 321: Ma Giới	198
322. Q.1 - Chương 322: Hương Diễm Đào Vong	198
323. Q.1 - Chương 323: Hương Diễm Đào Vong 2	198
324. Q.1 - Chương 324: Truyền Tống Trận	198
325. Q.1 - Chương 325: Kinh Gặp Tần Vương	198
326. Q.1 - Chương 326: Đoạt Xá	198
327. Q.1 - Chương 327: Hết Tập I	198

Tiên Lộ Phong Lưu

Giới thiệu

Truyện kể về một người bị bệnh “kim thương bất đảo” ở thế giới hiện đại vô tình vướng vào một âm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-lo-phong-luu>

1. Q.1 - Chương 1: Vô Lại Tiểu Tử.

Tây Vụ thành.

Từng luồng linh vụ chứa đầy linh khí cuộn cuộn bay theo làn gió nhẹ, xà xuống khu tập thị giữa thành, quần quít theo từng vạt đạo bào thướt tha như mây như khói của các nữ tu, tạo lên khung cảnh huyền ảo, mơ hồ, đẹp như trong tranh vẽ.

Tây Vụ thành nằm ở cửa ngõ phía Tây của Đại Hạ quốc. Nó là thành lũy cuối cùng chắn ngang cửa ngõ nối vùng đất màu mỡ dành cho thần dân của Đại Hạ vương triều. Thần dân của Đại Hạ vương triều sinh sống ở vùng đất phía đông, kéo dài tới Vô Tận hải. Còn vùng đất huyền bí phía tây là thiên đường của yêu thú: Tây Vực yêu giới. Tây Vụ thành đã có Lịch sử hơn nghìn năm, được xây bởi tiên nhân từ khi khai cương thác thổ, lập nên Đại Hạ vương triều.

Từ thuở ban đầu, Tây Vụ thành chỉ có một tác dụng duy nhất: canh giữ, ngăn không cho yêu thú tràn từ yêu giới vào nội lục tàn sát dân thường và những tu sĩ cấp thấp. Nhưng càng về sau, vì tính chất quan

trọng của thành trì này, nó là nơi trú của một lực lượng tiên nhân hùng hậu lên đến hàng vạn. Việc này kéo theo những hoạt động khác như săn bắt yêu thú và linh thú, nuôi trồng linh thực linh quả, luyện chế linh đan linh khí, tập thị.... Thành được xây dựng ngày càng rộng và có quy mô hoành tráng hơn, cung ứng cho lượng bình dân và tiên nhân sinh sống ngày càng đông hiện nay.

Tây Vụ thành được xây theo bát trận đồ các trận pháp phòng hộ cực kỳ chắc chắn. Theo lời của các bậc đại năng truyền lại, thành này có thể chống chịu sự tấn công của hàng chục vạn yêu thú hàng trăm năm trời, tất nhiên với sự chống giữ của tu sĩ và dân thường, cộng với lượng tiêu hao linh thạch cực kỳ to lớn. Những trận tấn công của yêu thú mà mọi người đều gọi là “thú triều” đó thường xảy ra mỗi 100 năm một lần, tập trung tất cả yêu thú từ cấp 1 tương đương với tu sĩ ở luyện khí kỳ sơ cấp cho đến hóa hình yêu thú cấp 10 tương đương nguyên anh tu sĩ.

Nguyên nhân của thú triều được nhiều tu sĩ giải thích khác nhau, có vị thì cho rằng đó là do yêu thú cần có “huyết nhục” của con người thì mới tiến hoá được. Tu sĩ khác lại cho rằng: yêu thú bị mất đi chuỗi cung ứng thức ăn cấp thấp do một lượng lớn yêu thú cấp thấp bị tu sĩ săn bắt gia hại, yêu thú cấp cao hơn mất đi nguồn thức ăn của mình, kéo đến tấn công con người. hoặc có nguyên anh tu sĩ đặt giả thuyết lớn hơn: hoá hình yêu thú sau khi tiến hoá đã có trí óc như con người, biết sử dụng trò chơi quyền lực, tranh giành lãnh địa...

Dù là nguyên nhân gì đi nữa, chuyện yêu thú tấn công vào Tây Vụ thành ít nhiều mang đến cái lợi cho dân thường: họ được tu sĩ tiếp thụ và chỉ đạo cùng chung sức chống đỡ yêu thú, được tiếp cận và sinh hoạt cận kề với tu sĩ, hưởng dụng những sản phẩm mà theo nguyên tắc chỉ có tu sĩ mới hưởng dụng. Họ cũng được tu sĩ truyền cho những phép tu luyện đơn giản, không cần đến linh căn vẫn có thể luyện tập. Những phép tu luyện này thường là cường gân kiện cốt, mà từ chung gọi là luyện thể, tu luyện thể chất. Những người luyện tập pháp môn luyện thể được gọi là luyện thể sĩ, có địa vị cao hơn dân thường một chút. Dĩ nhiên, luyện thể sĩ không thể sánh với tu sĩ, những kẻ được cho là con của trời đất, tu luyện phép tiên, đi mây về gió, nghịch chuyển càn khôn.

Tại Tây Vụ thành, không ai là không biết khu tập thị trung tâm, nơi tu sĩ, luyện thể sĩ và dân thường tu tập mua bán đủ mọi thứ liên quan đến tu luyện. Tập thị trung tâm này gần giữa thành, gần quảng trường trung tâm, tập trung các cửa tiệm lớn nhỏ, mua bán đan dược, linh dược, nguyên tài liệu, linh thú, linh thực, phù lục, pháp khí, và dĩ nhiên có phách mại hành, nơi dành cho các tu sĩ đấu giá mua bán các vật dụng tu tiên quý trọng.

Tại khu mua bán linh thực ở một góc tập thị, một thiếu niên có vóc dáng cao gầy đang bận bịu với các một bao linh cốc lớn phụ giúp cho cửa tiệm linh thực gần đó.

Thiếu niên này tên là Trần Cơ, còn gọi là “Tiểu Cơ” hoặc “Trúc Cơ”. Trần Cơ năm nay 15 tuổi, tu vi ở vào mức luyện thể kỳ tầng 2 và luyện khí kỳ tầng 1. Mức tu vi này còn lâu lắm mới đạt tới trúc cơ, chứ chưa từng nói chỉ nên kim đan, nguyên anh hay sau đó nữa.

Luận về tu vi, tu sĩ chia tu vi ở Luyện khí ra làm 13 tầng. Thường nhân sau khi vượt qua ích cốc, bắt đầu cảm nhận linh khí và biết cách dẫn được linh khí vào người thì được coi đã bước chân vào luyện khí kỳ tầng 1. Sau khi dẫn khí phá bỏ các rào cản ở huyết đạo, dẫn thông các lộ kinh mạch, dùng linh khí nuôi dưỡng và cải tạo kinh mạch toàn thân thì tu sĩ mới đạt tầng thứ 12. Luyện khí kỳ tầng 13 được gọi là Luyện khí đại viên mãn, không còn hấp thu linh khí được nữa, mà phải tiến hành áp súc, biến linh khí từ thể khí sang thể dịch, tức là chuyển sang giai đoạn “trúc cơ”, mới có thể tiếp tục tu luyện.

Tương tự, luyện thể sĩ tuy không hấp thu được linh khí, nhưng vẫn tiếp nhận và hấp thu được chân khí, từ đó cải biến kinh mạch, từ từ biến đổi thân thể từ hậu thiên sang tiên thiên, kim cơ ngọc cốt, dẫn đến mức nào đó có thể phá toái hư không, phi thăng thành tiên giống như tu sĩ vậy.

Nội tổ của Trần Cơ tên Trần Anh, luyện khí kỳ tầng 13. Cha của Trần Cơ tên Trần Đan, chỉ là người thường, sống cùng dòng tộc ở Dĩnh châu thuộc nhân gian giới. Tên của Trần Cơ do nội tổ đặt, với hi vọng sau này hắn sẽ trúc cơ thành công, sống thọ được 400 tuổi, hỗ trợ phát triển dòng họ, giúp họ Trần trở thành một gia tộc tu tiên mạnh mẽ ở Dĩnh châu. Trần Cơ sau đó được dòng tộc gửi đến Tây Vụ thành cùng một số huynh đệ đồng tộc khác, với hi vọng được các môn phái nhìn thuận mắt, thu nhận vào môn phái, tu luyện thành tài.

Ước mong lớn nhất trong đời của nội tổ Trần Anh thực ra là trở thành nguyên anh tu sĩ, nhưng ông ta tu đến 60 tuổi mà chỉ đạt đến luyện khí kỳ tầng thứ 7. Trần Anh trúc cơ vô vọng, trở lại Dĩnh châu cưới nhiều vợ, sinh nhiều con. Cha Trần Cơ là Trần Đan tuy có tư chất hơn người, nhưng không có linh căn tốt, chỉ tập trung tu luyện thể thuật, ở lại nhân gian phát triển dòng họ.

Thường tu sĩ phải tu đến tầng thứ 13 đạt tới luyện khí đại viên mãn thì phải phục dùng trúc cơ đan để tiến vào trúc cơ kỳ, tiến nhập chính thức vào thế giới tu chân. Thêm vào đó tuổi để trúc cơ phù hợp nhất là không quá 60 tuổi. Trần Anh tư chất tầm thường, tuổi quá 90 mới luyện khí đại viên mãn, kiếp này trúc cơ vô vọng.

Trần Cơ tuy có linh căn nổi trội hơn Trần Anh, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức tứ linh căn mộc - hỏa - kim là chính, thổ là phụ. Với mức linh căn này, hẳn không có hi vọng tu tới kim đan kỳ, mà chỉ vượt qua trúc cơ kỳ là hết mức. Tuy vậy, Trần Cơ được đánh giá là rất thích hợp tu luyện các pháp môn phụ trợ, như luyện khí và luyện đan. Do đó, tất cả kỳ vọng phát triển gia tộc được đặt vào hắn. Ngay từ nhỏ, Trần Cơ được gia tộc cho học tập rất bài bản các tri thức cơ bản về luyện khí và luyện đan, dược thảo và các loại tài liệu, hi vọng tạo cho hắn có chút đặc biệt hơn người, hòng lọt vào mắt xanh của các môn phái.

xét cho cùng, thì người thường trong tu chân giới vẫn có thể tu luyện, nhưng tu vi giới lắm là đến luyện khí kỳ tầng thứ 3 thứ 4 sau cả 100 năm phấn đấu, cho đến hết cuộc đời mà vẫn chưa vượt qua khỏi luyện khí trung kỳ. Nếu có linh căn, tốc độ tăng tiến về tu vi sẽ cao hơn, nhưng cũng còn tùy vào chất lượng linh căn mà bản thân người đó có. Trần Cơ có linh căn nhưng chất lượng không ưu dị, chỉ bị liệt vào hàng tạp linh căn, với kim, hỏa, mộc chen với chút thổ linh căn, không hứa hẹn có mức thành tựu cao về tu vi. Đã vậy, Trần Cơ cũng không hứng thú mấy về tu luyện.

Trần Cơ không chăm chỉ tu luyện, hay nói đúng hơn là hắn hề an tâm tu luyện. Lúc ở nhân gian giới, hắn mãi mê với thị thiếp, đuổi bướm ngắt hoa, theo đuổi người đẹp. Có thể đánh giá hắn là một hoa hoa công tử, không hơn không kém. Khi nam phách nữ, bắt gái nhà lành, ép buộc gái tơ... không chuyện gì mà Trần Cơ không làm. Kết quả là có một lần Trần Cơ theo đuổi một tiểu thư cực đẹp, khi sắp đạt thành mục đích thì bị một tu sĩ cứu được nàng này, phát hiện nàng này có linh căn cực tốt, nên đã đưa về núi tu luyện.

Trần Cơ choáng váng với sự lợi hại của tu sĩ, quyết định chăm chỉ tu luyện. Tuy nhiên, hắn gặp phải sự báo phục, và gia tộc của hắn cũng bị liên lụy. Nữ tử mà hắn suýt làm hại trước kia không ngờ sau đó được một nguyên anh tu sĩ nhận làm đệ tử. Những kim đan tu sĩ trong môn phái biết được chuyện của nàng, quyết định trừng trị Trần thị gia tộc. Trần gia bị đàn áp, các phân điểm trong tu chân giới bị đóng cửa, linh điền bị chiếm đoạt. Trần gia bị buộc phải bỏ Dĩnh châu dời cả tộc đến một vùng xa xôi hẻo lánh ít tài nguyên tu chân ở u châu để sinh tồn. Trần Cơ bị tước hết quyền lợi trong gia tộc, suýt bị xử theo gia pháp, may nhờ nội tổ hết sức bênh vực, mới được đưa đến Tây Vụ thành này.

Tại Tây Vụ thành, ông nội Trần Anh ngày ngày bày bán các món vật vãnh, coi bói kiếm sống qua ngày. Còn Trần Cơ phải ra sức làm công, chăm sóc linh điền, thu hoạch linh cốc và đưa đến bán ở các tiểu điểm trong thành. Đổi lại, hắn nhận được số linh thạch ít ỏi sau đó dùng vào việc mua đan dược phục vụ cho tu luyện, trả tiền ăn nghỉ và sinh sống. Ở Tây Vụ thành, Thỉnh thoảng, hắn cũng ra bày hàng và bán những món vật vụn vặt cần cho giới tu sĩ thay cho nội tổ hắn.

Tuy nhiên, Trần Cơ và ông nội chỉ bán những món rẻ tiền, số linh thạch kiếm được cũng chẳng bao nhiêu. Do đó, con đường tu luyện của hắn rất gian nan. Tuy nhiên, tính tình háo sắc của hắn vẫn không thuyên giảm.

vào lúc này, Trần Cơ đang nhanh chân bước tới tiểu điểm bán linh cốc thân quen, một con linh thổ chợt xuất hiện chắn ngang đường, giương đôi mắt đỏ hồng nhìn hắn. Trần Cơ liền huyết sáo, dùng linh thú ngữ dẫn dụ. Con thổ vẫy đuôi như mừng rỡ chào hỏi hắn. Lúc này, một giọng quát trong trẻo cất lên:

- Tiểu Ngọc, quay lại!

Linh Thổ nghe thế quay đầu lại, cái đuôi nhỏ chợt động, phốc một cái đã nhảy gọn vào lòng một nữ tu áo trắng đang nhanh chân bước tới đón nó.

Trần Cơ theo bóng linh thú nhìn qua, thấy nữ tu mặt Ngọc mày ngài, môi đỏ như son, vóc dáng toát lên vẻ siêu phàm, thoát tục. Hắn trợn mắt nhìn chòng chọc. Nữ tu này nhìn có vẻ rất quen, hắn nhớ như là

đã gặp ở đâu đó rồi. Hắn hết nhìn từ đầu xuống chân nàng, rồi từ chân nhìn ngược lên, dừng lại ở gò ngực căng tròn một chút, sau đó ngẩn người nhìn gương mặt trái xoan trắng hồng của nàng, đầu óc quay cuồng với bao ý nghĩ.

Nữ tu ngược lên nhìn hắn, hơi bối rối, sau đó lạnh lùng buông một câu:

- Ê tiện!

Rồi nữ tu quay người bỏ đi. Trần Cơ nhìn theo bóng dáng nữ tu, tỏ vẻ khó hiểu, sau đó chỉ khe khẽ gật đầu, chợt nở nụ cười, nheo mắt huýt dài một tiếng.

Lúc này, một giọng nói khác âm trầm cất lên:

- Tiểu tử, nói cho người biết, từ rày vừa thấy bóng Minh Dao là tránh ngay đi cho ta. Bằng không thì... hừ... cóc mà đòi ăn thịt thiên nga đi...

Kém theo đó là luồng linh áp toát ra đẩy Trần Cơ té ngã xuống đường, rớt cả bao linh cốc, linh cốc đổ tung tóe ra đường.

Trần Cơ nhú mày:

- Ngọa lạc cá tào! Người đâu mà vô lý vậy chứ? Nhìn một chút thì đã sao, huýt sáo chút có sao đâu, người quen mà, sao tự nhiên xô ta?

Kể kia cười lớn:

- Ha ha ha, luyện khí kỳ tăng 1 mà dám xưng là trúc cơ... về soi gương lại đi, ha ha ha...

- HỨ, tên là do nội tổ ta đặt, liên can gì đến người? Nhiều chuyện!”

Trần Cơ nhìn lại, thấy kẻ vừa dùng linh lực phát ra đẩy mình là một thanh niên trong đạo bào tím cực kỳ xa hoa, mắt có thần, mày xéch, mặt trắng ngược lên trời trông rất ngạo mạn. Thanh niên tu sĩ lúc này đã quay lưng bước đi, bám theo nữ tu lúc nãy.

Trần Cơ nhìn theo, lâu bầu:

- Đẹp trai thế mà hơi bị khủng! Con nhỏ đó trước đây suýt bị lão tử phá thân đó, hì hì...

Ngay lúc này, một bàn tay chia ra cung một giọng già nua ầm ập:

- Cơ nhi, từ đây con bỏ thói đó đi. Tu chân giới kẻ mạnh hiếp yếu, tính mạng như cỏ rác, sau này con đừng làm vậy nữa. Mang họa vào thân như chơi. Theo gia gia về...

- Gia gia....?

“À, lão già râu, nội tổ đây rồi!” Trần Cơ nhìn lên, một ông lão đầu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt đang chìa tay cho hắn, ánh mắt đầy khích lệ. Trần Cơ cười nham nhở. Nói tiếp:

- Gia gia, là bọn chúng cố tình hiếp đáp hài nhi. Con quyết trở thành kẻ mạnh, sau này nhất định cho chúng biết tay...

Trần Cơ gượng người đứng phắt dậy, nhưng đầu chợt đau buốt. Hắn nhú mày. “Lại nhức đầu nữa rồi... Đây là đâu đây...?”

Hắn đưa tay cho ông lão kéo đứng dậy, từ từ đi theo sau, vừa đi vừa hồi tưởng:

.... cách đây một năm,

Trần Anh chính là người cứu hắn ra khỏi Bách Hoa cốc. Ông ta theo các tu sĩ đánh vào Bách Hoa cốc, tiêu diệt thế lực ma giới ẩn náu ở đây, cứu được hắn trong số tù nhân dùng làm đường liệu cho các loại linh hoa trong cốc. Ông ta tự xưng là ông nội ruột của hắn, ôm choàng hắn mà khóc, rồi mất không ít sức lực dùng phi kiếm vừa cũ vừa chậm đưa hắn về ngôi thành này cứu chữa.

Một năm đã trôi qua, hắn dần dần hồi phục, và nhớ lại được nhiều điều. Hắn biết ngôi thành này tên là Tây Vụ thành, là một tiên thành - thành trì có những kẻ tu đạo học đòi trường sinh sinh sống. Người thường

gọi những kẻ tu đạo trường sinh này là tiên nhân, tiên sư, tiên trưởng, chân nhân gì đó. còn những kẻ tu đạo gọi nhau là tu sĩ, là đạo hữu.

Trần Anh, kẻ tự xưng là nội tổ của hắn, hay nói đúng hơn là ông nội của thân xác mà hồn hắn đang chiếm hữu một nửa. Trần Anh hiện giờ là một tu sĩ cấp thấp chuyên buôn bán nhỏ, chạy việc vặt, bói tiên duyên... trong thành.

Sở dĩ nói một phần hồn hắn chiếm xác này, đó là vì hiện nay trên người của Trần Cơ mang hai linh hồn: một phần do bản thân Trần Cơ làm chủ, phần còn lại do Trần Tiểu Thiên, một nạn nhân sống ở địa cầu bị lửa xuyên vượt thời không đến thế giới này chiếm tạm vào.

Suốt cả năm nay, Trần Cơ hoang mang vô cùng. Hắn không ngừng tự hỏi: Ta là ai, ta từ đâu tới, vì sao ta lại ở đây, chuyện gì đã và đang xảy ra, những kẻ mà ta đang tiếp xúc là thật hay là giả.... rốt cuộc ta đang tỉnh hay là mơ?

Trần Cơ theo nội tổ hoàn tất việc mua bán, trở về khu khách sạn tồi tàn, ngồi xuống bờ đoàn chuẩn bị cho việc tu luyện. Nhưng hắn không vội tu luyện ngay, mà nhú mày cổ tập trung tư tưởng, nhớ lại chuyện cách đây ba năm...

2. Q.1 - Chương 2: Tận Cùng Vực Thẳm.

Ba năm trước, vào một buổi trưa trời mưa lất phất trên địa cầu, Trần Tiểu Thiên - người có tên cúng cơm của linh hồn đang tồn tại trong người Trần Cơ - ử rử trở về khu căn hộ chung cư cũ mà hắn đang ở trọ. Trong tay Trần Tiểu Thiên là xấp hồ sơ xin việc bị trả lại. Đây không biết là lần từ chối thứ bao nhiêu rồi. Hắn theo bản năng đưa tay vuốt những tờ giấy rồi thả nó bay đi theo làn gió và từng hạt mưa. Những văn kiện ấy đã từng ngưng tụ bao tâm huyết của hắn. Chúng bao gồm những bản kế hoạch đã từng giúp hắn trở thành kẻ làm việc đắc lực nhất công ty. Nhưng mọi chuyện bây giờ đã hết.

Trần Tiểu Thiên tốt nghiệp đại học kinh thương loại ưu. Sau khi ra trường, hắn được tuyển vào làm bộ phận kinh doanh của một tập đoàn tiêu thụ nổi tiếng. Nhờ sáng kiến, nhờ sức trẻ, hắn đã giúp sức xây dựng và phát triển hệ thống tiêu thụ sản phẩm của tập đoàn rộng khắp đất nước.

Nhưng, sau bao nhiêu khó nhọc, thành công đang ở trước mắt, hắn bất ngờ bị đuổi việc chỉ với một lời giải thích ngắn gọn:

- Chúng tôi đánh giá cao nỗ lực của anh, nhưng công ty đang gặp khó khăn về tài chính.... rất tiếc....!

Hắn bị đuổi việc, bao công sức xây dựng mạng lưới tiêu thụ bị người khác cướp công. Hắn mất việc chỉ vì kết quả của một thứ lý luận đáng nực cười: Nếu anh nỗ lực công tác, anh có hi vọng biểu hiện giá trị bản thân anh, và kết quả là anh vừa có một vị trí được trả lương cao, vừa được có danh vọng. Tuy nhiên, anh ngay lập tức đối diện với nguy cơ trở thành lớp người đầu tiên bị cho nghỉ việc, vì người khác sẽ ganh ghét, mơ ước tranh giành vị trí của anh. Ngược lại, nếu anh lười một chút, chịu hưởng lương ít một chút, anh sẽ bình an vô sự, nhưng cả đời sẽ chỉ là ánh nền nhạt nhoà trong đêm tối.

Đứng trước quyết định nghỉ việc, hắn chỉ đáp gọn một câu với tổng giám đốc:

- Đa tạ!

Trần Tiểu Thiên bình tĩnh tiếp thụ sự thất, chỉnh lý mọi thứ, rời khỏi công ty, về nhà, trở thành một thành viên trong đội ngũ thất nghiệp.

Thật ra, mất việc cũng không có gì quá đáng. Mất việc này thì xin việc khác. Nhưng sau khi Trần Tiểu Thiên nộp hồ sơ xin việc nhiều nơi mà không được, hắn mới nhận ra rằng thất nghiệp không hợp thời chút nào: kinh tế đang khó khăn, hắn chưa có quá mười năm kinh nghiệm, vị trí, mức lương và năng lực đều ở tầm cao, nhưng lại không có quan hệ rộng trong giới quan chức... nên các vị trí mà hắn xin vào đều bị người ta từ chối.

Phước bắt tròng lại, họa vô đơn chí. Giống như bao người trẻ tuổi, có học, có tài và đầy tham vọng khác, Trần Tiểu Thiên tham gia chơi chứng khoán theo trào lưu. và kèm theo sự khó khăn của nền kinh tế, thị trường chứng khoán sụt giảm thảm hại. số tiền Trần Tiểu Thiên đầu tư vào chứng khoán thoáng chốc giảm đi hơn một nửa. Hắn vốn tự cho là nhanh nhạy trong đầu tư, sẵn sàng cắt lỗ kịp lúc để giảm thiểu rủi ro. Nhưng khi mất việc, hắn coi chứng khoán là kênh kiếm tiền cuối cùng nên cố bám víu. Hắn cầm cố căn nhà để mua thêm chứng khoán. Nhưng chứng khoán tiếp tục mất giá. Chẳng mấy chốc, giá trị tài khoản của hắn chỉ còn mấy %.

Cuộc sống đôi vợ chồng trẻ của Trần Tiểu Thiên theo đó cũng biến thành địa ngục. Một điều kỳ lạ là, khả năng sinh hoạt tình dục của hắn giảm với tốc độ tên lửa, nhiều hơn gấp trăm lần so với chiều giảm của chỉ số chứng khoán: “Lão nhi” trước đây vốn là niềm tự hào của hắn, và là nguồn hạnh phúc của vợ hắn, nhưng giờ đây, nó ỉu rũ buồn thiu, thúc giục mãi mà không thể ngừng đầu. Điều đó khiến tinh thần hắn cũng mềm rũ theo. Tính tình hắn trở nên cộc cằn, hắn không muốn tiếp xúc ai, thu mình vào một chỗ, cãi nhau với vợ, đôi khi suýt đánh vợ.

Hạ Uyển Nhi, cô vợ trẻ của Trần Tiểu Thiên, là một tiếp viên hàng không xinh đẹp, xuất thân từ gia đình giàu có, cha là tổng giám đốc một tập đoàn dược phẩm. Cưới được nàng là kết quả phấn đấu dài lâu của hắn. và dù Uyển Nhi rất yêu và hiểu hắn, nhưng tình trạng gia đình ngày càng xấu đi, khiến nàng cạn kiệt niềm tin từ hắn.

Điều gì đến rồi cuộc cũng phải đến. Hai người quyết định xa nhau. Hắn bỏ nhà ra đi, chọn thuê sống trong căn phòng nhỏ chật chội trong khu chung cư cũ.

Suốt sáu tháng tiếp theo, Trần Tiểu Thiên chấp nhận làm phu khuân vác, làm công nhân, làm bất cứ cái gì có tiền để sống. Hắn tiếp tục xin việc, tiếp tục chờ đợi thị trường chứng khoán đi lên. Nhưng, tình hình càng lúc càng tệ, hắn tuyệt vọng, ngày càng bê rạc. Hắn quên đi chứng khoán, tìm đến rượu, thuốc lá, games, phim người lớn ... sức khỏe của hắn dần kém đi, không đủ đáp ứng công việc nặng nữa.

Một buổi trưa, Trần Tiểu Thiên ôm cái bụng lép kẹp thức giấc vì tiếng gõ cửa. Thật lâu sau hắn mới ra mở. Người đến là Uyển Nhi.

Uyển Nhi trong bộ áo váy vàng nhạt bước vào, nhăn mũi vì mùi khó chịu bốc ra từ quần áo bẩn, vỏ mì gói và chén bát không rửa trong nhà. Hắn hỏi:

- Cô cần gì?

Uyển Nhi chìa ra tờ giấy:

- Tôi chuẩn bị lấy chồng khác. Đây là đơn xin ly di, anh ký đi.

Hắn ở hờ nhìn tờ giấy, cầm lấy bút nàng trao, múa bút ký cái roet, vứt lại cho nàng.

Uyển Nhi lẳng lẽ nhặt lên, đưa ra xấp hồ sơ khác, nói tiếp:

- còn đây là giấy công nhân chuyển toàn quyền sở hữu toàn bộ tài sản cho tôi. Coi như anh trả những món nợ mà anh đã vay tôi. Nếu không, chúng ta gặp nhau ở toà, hậu quả anh tự chịu.

Trần Tiểu Thiên tức điên người, mắt đỏ ngầu, đứng phắt dậy:

- Cô... cô... đó là nhà cha mẹ tôi để lại cho tôi. Mà tôi vay mượn cô khi nào?

Hạ Uyển Nhi đốp chát:

- Trước đây biết bao lần anh bảo tôi giao tiền cho anh chơi chứng khoán? Bao tôi mượn cha mẹ giùm? rồi những sổ tiết kiệm của hai đứa? rồi lương ứng trước của tôi đưa cho anh? Tất cả số tiền đó anh đốt hết vào đâu rồi? Căn nhà anh cầm cố vay ngân hàng, tôi vừa phải trả thay. Tất cả anh không biết hay sao? Anh khốn nạn vừa vừa chứ?

Trần Tiểu Thiên phẫn nộ, sốc tới:

- Tôi làm tất cả mọi thứ là vì cô, vì chúng ta, cô vô lý vừa vừa chứ! Tôi khốn nạn à? Hừ! Khốn nạn sao bằng cô! vắng chồng chưa bao lâu mà đã có người khác rồi! Đồ con diếm...! cút ngay!

Hạ Uyển Nhi ghé mắt:

- Anh không ký cũng được. Tôi sẽ kiện anh. và căn nhà ấy cũng thuộc về tôi thôi. Tôi không phải là con ngốc đâu!

Hạ Uyển Nhi quay người ra ngoài. Trần Tiểu Thiên bước tới kéo tay nàng lại:

- Cô đứng lại đó....

Hạ Uyển Nhi bị giật ngược vấp té, vạt vấy móc vào cánh cửa bị toạt ra một đường. Nàng hoảng sợ cố đứng lên:

- Anh muốn làm gì.. .ợ

Trần Tiểu Thiên:

- Tôi.... Tôi...

Hắn cố kéo nàng đứng lên, bối rối cố phui chỗ dơ dính trên quần áo Uyển Nhi.

Hạ Uyển Nhi càng hoảng sợ hơn, cố kéo những mảnh vải che đầy chỗ rách:

- Anh buông ra, anh định làm gì....

Trần Tiểu Thiên bối rối đứng đây, lùi ra xa. Hạ Uyển Nhi lấy lại bình tĩnh, chợt quay ngoắt qua buồng giọng châm chọc:

- HỪ, có cho anh cũng không thể làm gì.... Anh có ký không thì nào?

Nàng đợi một chút, không thấy hắn có hành động gì, bèn hừ một tiếng tiếp tục bước ra cửa. Nhưng, Trần Tiểu Thiên đã lách người chốt cửa lại, ôm ghì Hạ Uyển Nhi đẩy gập xuống bàn. Hạ Uyển Nhi hoảng hốt:

- Ahh... Anh muốn làm gì? Bảo vệ của tôi ở gần đây, chỉ cần tôi bấm nút một cái là họ sẽ tới...

- Làm gì à? Làm chuyện vợ chồng chứ làm gì? Gọi họ vào đây cho vui!

- Chuyện vợ chồng...? Anh mà được à?

- Hừ....! Đợi đó mà xem.

Tiếng xé vải roàn roạt vang lên. Lát sau:

- Ahh... Sao... sao lại có thể được, không thể nào... Không được! Buông ra!

- Trễ rồi! Hà hà .

Kèm theo đó là tiếng hự... tiếng mắng khốn nạn... tiếp đó là tiếng khóc nức.... tiếng huỳnh huych...

10 phút sau.... tiếng khóc không còn, chỉ còn lại hơi thở hào hển và tiếng ú ở nghiêng răng...

30 phút sau.... răng không còn nghiêng nữa.... chỉ còn tiếng ư nho nhỏ...

45 phút... vẫn chưa xong... đâu đó chợt có tiếng rên hít hà kéo dài, thỏa mãn

Trần Tiểu Thiên càng nhìn gương mặt càng đỏ ra, rũ rượi và buông thả của cô vợ cũ thì càng mất hứng dần. Hắn phát hiện mình không thể phát tiết cái chất tinh túy của đàn ông đang thúc giục trong người. Lão nhị của hắn cương cứng mãi mà không chịu khuya chiếu lui binh. Hắn thở dài chán nản, chủ động rút lui, mặc cho lão nhị sưng sưng khoe vẻ anh hùng. Hắn buông thân người rũ rượi như muốn hết hơi của Uyển Nhi ra, bảo:

- Cô về đi!

Uyển Nhi nằm gục một chút lấy lại sức, sau đó lấy vớ mặc lạnh tanh, giật cái quần jean của hắn treo trên mắc mặc vào, quay người bước ra cửa. Trước khi đi, nàng quay lại, nhìn hắn đang ư tư rít thuốc mà nói như rít:

- Anh hãy đợi đấy, cảnh sát sẽ đến bắt anh ngay lập tức!

Nói xong nàng chạy đi. Trần Tiểu Thiên rút hết điều thuốc này đến điều khác. Hút đến điều cuối cùng, hắt đứng dậy, tắm thật sạch, tìm đồ mặc vào, nằm ngủ một giấc, chờ đợi kiếp sống tù tội vì bị tố cáo hiếp dâm... dù là hiếp dâm vợ mình...

3. Q.1 - Chương 3: Kim Thương Bất Đảo.

Trần Tiểu Thiên mở mắt dậy. Hắn nhìn ra cửa sổ, đưa tai lắng nghe, hình như có tiếng còi cảnh sát hú. Hắn bật cười thầm. Ghom góp hết hồ sơ xin việc và lần bước lên sân thượng của tòa nhà. Hắn không muốn chết, chỉ muốn vứt đi số hồ sơ này, quyết định tuyệt vọng với những công việc mà hắn từng mong mỏi.

Trần Tiểu Thiên thẩn thờ bước lên sân thượng của chung cư, tay ôm theo tập hồ sơ ghi nhận thành quả của hắn sau bảy năm làm việc. Trời đang mưa lất phất, vươn đầy đầu tóc rối bù của hắn, nhưng Trần Tiểu Thiên cứ mặc kệ. Hắn vừa mất việc, và thất bại sau khi phỏng vấn xin việc nhiều nơi. Hắn quyết định vứt bỏ hết tất cả, làm lại từ đầu.

Trời mưa nặng hạt dần. Mưa thấm ướt từng chút một vào tập hồ sơ trên tay Trần Tiểu Thiên. Nhưng hắn vẫn tiếp tục mặc kệ. Hắn tự nhủ: Bảo vệ nó có ý nghĩa gì nữa chứ. Mình sắp sửa vứt nó đi rồi. Vừa nghĩ, Trần Tiểu Thiên vừa bước tới rìa sân thượng.

Một luồng sét nhoáng lên như xé rách bầu trời. Nguy hiểm thật! Một phút giả tử kỷ niệm bảy năm phần đầu này cũng không có! Hắn giờ tay ra....

-Tiểu tử! Sao người ngu ngốc vậy?

Ngọa lạc cá tào (ngựa bệnh cả tàu).... thằng nào làm ông giật mình vậy? Suýt té lầu rồi thấy không? Ai da, sao cứng người quá vậy nè?

-Tiểu tử! Cha mẹ sinh ra người, ban cho người thể xác thể này, sao người lại nỡ hủy hoại nó đi? Người có biết cuộc sống quý giá thể nào không?

Hic, lão già điên nào lắm nhảm vậy cà? Lão tử định tự vận hồi nào? Lão tử định vứt chồng hồ sơ thôi mà...

-Tiểu tử, người được sống ở thế giới bình yên và đẹp đẽ thế này, vậy mà không biết quý trọng nó! Được rồi, ta sẽ cho người biết sinh mệnh quý trọng thế nào. Hãy đợi đấy, một thời gian ngắn sau người sẽ biết!

Ày, lão già điên nói đủ chưa? Lão tử hết tề người rồi, người đợi đó, thộp cổ người nện ột trận, để bỏ tật khùng!

Hắn quay người lại, chẳng thấy lão già điên đâu, còn hay chăng là một chấm điểm sáng đang từ từ biến mất. Hắn dụi mắt... Chẳng lẽ mình đang hoa mắt? Ai chà, sao ngực đau rát thế này? Chẳng lẽ sét phóng trúng? Rồi, bị phỏng hết một đốm ở ngực rồi!

Ngọa lạc cá tào, mình định bỏ hết hồ sơ này cho nó tung bay theo chiều gió, chứ có muốn nhảy lầu tự vẫn đâu? À, mà ở đây sao nguy hiểm quá, để sét đánh trúng thì nguy, quay về phòng thôi.

Trở về phòng, đứng trước gương, Trần Tiểu Thiên phát hiện quanh cổ hắn bị một vết đen nho nhỏ quần chặt, giống như một dây chuyền làm bằng chất liệu quái dị, ấn sát da. Trước ngực hắn có một đốm đen giống như hòn đá, hình thù kỳ dị, cũng màu đen, đục xuyên hai đầu. Hắn tưởng mình hoa mắt, đưa tay sờ. Những sợi dây chuyền có viên đá đó từ từ biến mất, không để lại dấu tích gì.

Ngọa lạc cá tào, mình gặp ma rồi? Hắn suy nghĩ như thế, định sợ, nhưng rồi mặc kệ, vì dù gì cũng sắp bị cảnh sát bắt rồi. Hắn quyết định ăn chút gì đó, rồi dọn dẹp sơ sài, tiếp tục ngủ, chờ còi hú của cảnh sát.

Chỉ có điều, hắn chờ mãi đến tối, sáng hôm sau, rồi nửa tháng tiếp theo vẫn không thấy bóng cảnh sát tới.

Một chiều thứ bảy, cửa nhà Trần Tiểu Thiên có tiếng gõ. Hắn lo lắng mở cửa. Người trước cửa là Hạ Uyển Nhi, trên tay nàng là giỏ xách đồ ăn cùng một số quần áo, với nụ cười rất lạ...

Trần Tiểu Thiên đang quay cuồng với những giấc mơ lạ, những ngôi sao lấp lánh cứ xoay quanh. Cùng những giọng nói văng vẳng đâu đây.

-Tiểu Công....

Một thanh âm đang gọi hắn.

-Tiểu Công....

Giọng nói trong trẻo và rất dễ nghe, giống như nước suối réo rắc vậy, mang theo vài vẻ lo lắng.

-Tiểu Công...

Trần Tiểu Thiên giật mình tỉnh giấc, khắp người toát mồ hôi. Hắn ngẩn ra một hồi, mới nhận ra mình đang nằm trong căn phòng nhỏ đã dọn dẹp lại sạch sẽ dành tạm cho đôi uyên ương mới hàn gắn lại vết nứt tình cảm.

Hạ Uyển Nhi - cô vợ trẻ tiếp viên hàng không ngày nào giờ đang nằm gọn trong tay hắn. Nàng đã đến, và đã ở lại với hắn ba ngày rồi. Hai người nối lại tình xưa. Nàng ngay cả cách xưng hô cũng đổi khác, dùng từ “tiểu công”- người chồng nhỏ, để gọi hắn. Hắn cảm thấy hạnh phúc đang bắt đầu mỉm cười lại với mình.

Tuy nhiên, Trần Tiểu Thiên lại bắt đầu đau khổ ở một khía cạnh khác. Hắn không còn bị bệnh liệt dương nữa. Hắn đã hoàn toàn trở lại thành người đàn ông bình thường. Lão nhi của hắn thậm chí mạnh mẽ, dũng mãnh hơn xưa. Nhưng, có lẽ kèm theo đó là một chứng bệnh khác - kim thương bất đảo, dù hắn rất muốn cho cây giáo vàng này đảo hay gãy gì đó. Lão nhi của hắn cứ mãi giương cung mà không chịu bắn, khiến hắn mệt rã người mà không đạt đến mức khoái cảm cuối cùng, còn Hạ Uyển Nhi? Dĩ nhiên nàng thích thú vô cùng, nhưng cũng rủ rượi chờ người vì mệt.

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ, soi rọi ánh lên một cánh tay trắng ngần. Hắn quay mặt qua, miễn cưỡng lộ nụ cười.

Hạ Uyển Nhi đang ôm hắn, giọng đầy lo lắng: “Tiểu công, anh cứ phát run, ra mồ hôi nhiều lắm, anh làm em sợ.... anh nằm mộng à?”

Trần Tiểu Thiên không lên tiếng, chỉ ôm chặt vợ. Tay Uyển Nhi nhe nhe lướt xuống dưới, vuốt bụng hắn. Trần Tiểu Thiên khẽ thở dài, sự u uất trong lòng hắn như giải tỏa hẳn. Bản năng sinh lý theo đó lại trở lại đây. Hắn hôn nhẹ vào môi Uyển Nhi, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng đã.

Uyển Nhi ngoan ngoãn chui vào mền, môi lần xuống dưới. Hắn rít dài, cong người hưởng thụ theo nhịp môi yêu đương của cô vợ trẻ.

Sự hụt hẫng của Trần Tiểu Thiên được bù đắp bằng nhục cảm mấy ngày nay, nhưng có lẽ tinh thần thì vẫn còn thương tổn trầm trọng. Rất may về khía cạnh nhục cảm, Uyển Nhi không từ chối hắn thực hiện bất cứ điều gì. Nàng cố thực hiện các tư thế dù là khó khăn đến thế nào, thậm chí còn chủ động.

Trần Tiểu Thiên mở đèn ở đầu giường, nhìn người yêu ngoan ngoãn quỳ phục dưới hai chân hắn, đôi môi xinh tươi của vợ yêu đang vuốt dọc theo chiều dài lão nhi. Hắn vuốt ve đầu nàng.

Dưới ánh đèn, làn da trắng muốt của Hạ Uyển Nghi phát ra thứ ánh sáng nhu hòa như bạch ngọc. Khi còn ở đại học, Hạ Uyển Nghi là hoa khôi của trường, không những đẹp. Khí chất xuất chúng, mà còn có tài học đáng nể. So sánh ra, Trần Tiểu Thiên bình thường hơn nhiều, nhưng hắn được một điều là lý lợm, bạo gan. Có lẽ vì thế, hai người chấp nhận đến với nhau, quyết định cùng nhau xây đắp hạnh phúc.

Trần Tiểu Thiên choàng tay kéo Hạ Uyển Nhi dậy. Hắn nhồm lên, tiến vào cơ thể nàng từ phía sau, điên cuồng ân ái. Hạ Uyển Nhi nghiêng mặt oặt người, tóc rũ qua một bên, hơi ngưỡng mông, ôn nhu đón nhận và dung nạp hắn. Hai người mê mải cho đến khi nàng ngất lả đi.

Trần Tiểu Thiên nhẹ buông người Uyển Nhi ra, nén tiếng thở dài.

Một lúc sau, Hạ Uyển Nhi khẽ lần tay sờ mó một chút, rồi hỏi:

- Mệt rồi hả? Sao anh lâu quá vậy? Ý.... Sao còn cứng.... vẫn chưa ra à?

Trần Tiểu Thiên lắc đầu. Hắn cố che giấu sự thật, thậm chí nhiều lần giả vờ đã đạt đến tột cùng rồi. Hạ Uyển Nhi hỏi tiếp:

-Chuyện chỗ làm do em giới thiệu anh tính sao?

Ngón tay ve vuốt trên người nàng của Trần Tiểu Thiên chợt dừng lại. Nếu là trước đây, hẳn chẳng màng đến công việc mang tính chất hành chính đáng chán mà lại do vợ nhờ mối quan hệ của gia đình giới thiệu cho này. Nhưng hiện giờ, hẳn không còn lựa chọn nào khác.

Trần Tiểu Thiên gật đầu:

-Anh sẽ đi.

Hạ Uyển Nhi nhìn đồng hồ, đứng dậy bước vào buồng tắm. Một lúc, nàng bước ra với khăn choàng trên vai. Nhìn dáng vóc kiều ngạo của vợ, Trần Tiểu Thiên nhin không được, ngồi dậy ôm lấy nàng, dùng răng cắn nhẹ lên ngực nàng. Hạ Uyển Nhi khẽ đẩy ra:

-Đừng quây nữa, hết phép, em phải đi làm rồi.

Hạ Uyển Nhi mặc đồ lót vào, mang vớ da người kéo tới hông, khoác váy nhẹ. Khi chuẩn bị bước ra cửa, nàng quay sang dặn:

-Em sẽ bay rồi đến Thượng Hải, ở chỗ cha mẹ hai ngày. Anh nhớ phỏng vấn xong ghé đón em.

vừa mới tắm xong, mắt của Uyển Nhi long lanh ánh nước:

-Anh hứa tặng em bộ nội y gợi cảm lúc trước mà chưa thực hiện lời hứa. Lần này đi anh nhớ mang theo, em mặc thử cho anh xem....

Trần Tiểu Thiên chợt nóng người, bụng dưới sôi sùng sục: “Ngọa lặc cá khứ, mặc đi rồi biết tay ông!”

Hạ Uyển Nhi hôn phớt nhẹ môi hắn:

-Em đi đó, anh ngủ chút nữa đi.

Trần Tiểu Thiên không sợ rớt đọt phỏng vấn lần này. Cha của Uyển Nghi là Hạ Hanh Ngôn là chủ hãng được Thiên Nam, có uy tín và quan hệ rộng ở Thượng Hải. Chỉ có điều, nếu làm công việc này, hẳn sẽ là một công chức nhà nước bình thường, không biết chừng nào mới được nở mày nở mặt.

Nếu như là trước đây, Trần Tiểu Thiên căn bản chẳng thèm để ý đến cuộc hẹn phỏng vấn. Hẳn rất rõ, chỗ làm ấy không thích hợp với hắn: công việc giống nhau, lặp lại ngày này qua tháng khác, bận rộn nhưng vô liêu, để rồi chờ đợi những cơ hội thăng tiến theo thời gian. Hẳn không muốn, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Trần Tiểu Thiên ngồi dậy, tắm rửa rồi mặc áo ra cửa. Hắn đến ngân hàng địa phương, kiểm tra tài khoản chứng khoán hiện có. Điều bất ngờ là sau bao ngày sụt giảm thể thảm, hẳn không màn quan tâm theo dõi, giá chứng khoán đã tăng lại lúc nào không hay. Sau mấy tháng tăng giá, giá chứng khoán đã trở lại gần bằng năm trước. Tài khoản của hắn nếu tính theo giá trị đầu tư thì đã lấy lại những gì đã mất, thậm chí còn có lời vì số tiền hắn cầm cố nhà vay ngân hàng đầu tư vào mã chứng khoán lần cuối cùng. DÙ đã có vé máy bay Uyển Nhi mua dùm, hẳn vẫn quyết định bán bớt một phần chứng khoán ứng tiền chuẩn bị cho chuyến đi Thượng Hải.

Sau khi mua xong quần áo mới và những thứ linh tinh, Trần Tiểu Thiên bước vào một cửa hàng bán đồ nội y gợi cảm. Hắn được cô bán hàng xinh đẹp vừa cười tươi như mời mọc gợi tình, vừa giới thiệu những món nội y vô cùng bắt mắt. Hắn cố hắn kèm chế lão nhị, chọn một lượt bảy món đủ màu sắc, rồi vội vàng bước ra.

4. Q.1 - Chương 4: Tiểu Cường.

Từ cửa hàng bán nội y bước ra, Trần Tiểu Thiên chợt đụng đầu ngay với người bạn cũ năm nào:

-Hãy... Tiểu Cường! Đi đâu đó?

-Hãy, tiểu Dương! Đi sắm “hàng”... he he... Lâu rồi không gặp, đi làm chút gì đi? Coi chừng tao xuyên việt rồi mày muốn tìm tao cũng không có mà gặp đâu...

Người bạn cũ này tên là Đinh Cường, bạn nối khố của Trần Tiểu Thiên. Tên này là công tử con nhà giàu, đặc biệt mê tiểu thuyết, đối với các thể loại tiểu thuyết đề tài xuyên việt vượt thời không gì đó cực kỳ cuồng nhiệt.

Từ khi Trần Tiểu Thiên nhận thức Đinh Cường, tên này ngày nào cũng mộng tưởng sẽ xuyên vượt thời không đến một thời đại khác, một thế giới khác để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác.

Ngay từ khi còn chín tuổi, Đinh Cường bảo Trần Tiểu Thiên:

-Mày có biết không? Mỗi năm toàn thế giới có ít nhất bốn vạn người bị mất tích mà không có bất cứ nguyên nhân gì. ví dụ như hai người đang đứng nói chuyện, đột nhiên một trong hai người tự nhiên biến mất, không tìm được vết tích gì cả. Mày biết họ đều đi đến đâu không?

Trần Tiểu Thiên lắc đầu.

-Bọn họ xuyên việt đó! Đến một khoảng không gian hoặc thời gian khác.

Đinh Cường đắc ý cười nói:

-Tao xem trên sách rồi, bên ngoài thế giới của chúng ta còn có những thế giới tồn tại song song khác, và khi một trong những thế giới này bất chợt có sự tiếp xúc hay liên hệ với chúng ta, sẽ xảy ra hiện tượng “xuyên việt” - con người bị đẩy qua thế giới tồn tại song song đó.

-Vậy sao?

-Mày không nghe qua à? có người đang đi trên đường, đột nhiên bị sét đánh rầm một cái, chờ khi người đó tỉnh lại, anh ta phát hiện không ngờ mình đã trở về thời cổ đại rồi!

Kể từ khi đó, mỗi khi trời có mưa, Đinh Cường không bao giờ che dẫu. Thỉnh thoảng hần nhậu say, còn leo lên sân thượng đứng múa may khi trời mưa để sét đánh trúng mà xuyên việt.

CÓ một ngày kia, Đinh Cường ngồi thang máy cao tốc suốt một ngày, kiên trì mở cổng thang máy mọi tầng, để xem coi là có phải đã xuyên việt qua thế giới khác hay không, hại ọi người trong công ty phải cùng hần lên lên xuống xuống nhiều tầng. Nếu như cha của hần không phải là tổng giám đốc, an ninh toa nhà nhất định đã đem cậu nhóc làm loạn này đá đít ra ngoài đường phố rồi.

Rất may Đinh Cường chỉ chơi đùa một ngày, nhân vì ngày hôm sau hần phát hiện có một hiện tượng lạ.

-Mày có phát hiện không? LỚp kế bên có thằng mập không thấy đâu nữa...

Đinh Cường thần bí báo cho Trần Tiểu Thiên biết:

-Lần cuối cùng khi tao thấy nó, nó đang bò ở bên cửa sổ của lớp. Sau đó nó không hề xuất hiện qua nữa! NÓ khẳng định là đã xuyên việt rồi!

và từ đó Đinh Cường hàng ngày trèo bò trên cửa sổ. Là bạn thân của hần, Trần Tiểu Thiên cũng đành mỗi ngày bò trèo theo, cho đến khi bọn hần nghe nói tên mập kia chuyển trường mới thôi không trèo bò nữa.

Trần Tiểu Thiên leo lên chiếc BMW mới của Đinh Cường. Tên này vút số đồ được gọi là “hàng” vào cốp xe, mở máy. Trần Tiểu Thiên tò mò nhìn vào khe hở, tá hỏa vì thấy đó là những món đồ chơi tình dục, đại loại như dương vật giả gì đó. Đinh Cường nhìn qua túi hàng của hần, cười chê hần quê mùa, và bắt đầu một khóa giảng mới về đồ chơi tình dục.

Sau khi đến nơi, gọi bánh và trà, hai người bắt đầu hàn huyên. Đinh Cường hỏi:

-Tìm được công tác chưa?

Đinh Cường và Trần Tiểu Thiên không có gì là không kể cho nhau nghe, cho nên biết hiện giờ hần thất nghiệp.

-Chưa, ở đâu cũng có người thất nghiệp, mất việc.

Đinh Cường ra vẻ không coi chuyên thất nghiệp là quan trọng:

-Thất nghiệp thì có gì đâu mà lớn chứ.Tao hiện giờ cũng không đi làm, mà vẫn sống phây phây có sao đâu.

Trần Tiểu Thiên xóc lại túi đồ mới mua:

-Mày là thiếu gia con của đại gia lớn, cần gì mà phải đi làm chứ? Chờ khi mày bị áp lực về cái ăn cái mặc rồi, khi đó hãy so bì với tao.

Đinh Cường nhún vai. Công ty của cha hắn sớm muộn gì cũng giao về tay hắn. Nhưng mà trông bộ dạng của cha hắn, ít nhất còn làm khỏe những hai mươi năm nữa. Đinh Cường bây giờ cứ an tâm làm nhị thái tử, con ông cháu cha, đối với công tác chẳng hứng thú gì.

-Tao mới quen bạn gái mới, tối nay đi ăn tối chung nhé?

Trần Tiểu Thiên từ chối:

-Không được, chiều nay tao phải ra phi trường.

-Phi trường? Đi đâu chứ?

-Thượng Hải. có một cơ hội phỏng vấn ở đó, tao phải đi một chuyến.

Đinh Cường nhảy dựng lên:

-Không phải vậy chứ? Mày đi rồi tao phải làm sao đây?

Trần Tiểu Thiên cười cười. Đinh Cường là bạn thân nhất của hắn, nếu như hắn phỏng vấn thuận lợi, sau này cơ hội gặp mặt của hai người ắt là ít đi hẳn.

Đinh Cường bắt màn hỏi:

-Công tác gì mà xa thế?

Trần Tiểu Thiên nhún vai:

-Đại khái là biên tập lại các văn bản đã trải qua phiên dịch.

Đinh Cường trở mắt:

-Thứ công việc như vậy mà mày cũng làm à? Chẳng có điểm thú vị nào cả. Hồi ở đại học mày học sách nào, hiện giờ không áp dụng được sao?

Trần Tiểu Thiên đáp:

-Lúc đại học tao học kinh tế kiêm anh văn, cái này cũng chẳng thể gọi là chuyên nghiệp gì. Luận văn tốt nghiệp lại nghiên cứu về chiến tranh kinh tế thời tam quốc, đó là hứng thú cá nhân, chẳng áp dụng gì nhiều vào thực tế cả.

Kỳ thực, Trần Tiểu Thiên đã bị xao động về tâm lý, tự hỏi chả lẽ cả đời này mình phải làm viên chức quèn hay sao? Chức vi lớn nhỏ không trọng yếu, nhưng... cứ bình bình phàm phàm như vậy sống hết cả đời hay sao? Bỏ hết những mộng tưởng sáng nghiệp hay sao? Khuất phục với hiện thực như vậy mình có cam tâm hay không?

Đinh Cường gõ mạnh vào bàn như tiết phẫn:

-Không uống nữa, đi vòng vòng chơi...

Đinh Cường từ nhỏ có rất nhiều mộng tưởng, nào là lớn lên sẽ làm bác sĩ, rồi khoa học gia, vì theo thầy giáo bảo, nhà khoa học rất uy phong. Nhưng mộng tưởng lớn nhất của hắn là xuyên việt, muốn đi xem coi một thế giới khác nó là như thế nào, cho nên hắn thường tham gia các khoá huấn luyện về sinh tồn, nhưng rồi nhanh chóng chán nản và phân bua với Trần Tiểu Thiên: “Sinh tồn ở dã ngoại quá chán ngán. Nếu như tao xuyên việt, tao chỉ cần mang theo một khẩu súng máy là đủ đánh chiếm cả toà thành thì!”

Trần Tiểu Thiên bật cười:

-Không còn là con nít nữa, mày còn muốn xuyên việt sao?

Đinh Cường đáp với vẻ hiển nhiên:

-CÓ gì đâu mà lạ? Thế giới này chẳng có ý nghĩa gì cả....

Rồi mắt hắn chợt sáng rực lên:

-Tiểu Dương! Tao cùng đi với mày lên Thượng Hải!

Trần Tiểu Thiên hỏi:

-Mày lên đó làm cái gì?

Đinh Cường đáp:

-Nơi đó thuộc 30 độ bắc vĩ tuyến! Là vùng vĩ độ có kim tự tháp, vườn treo babylon trên không, tam giác bermuda... Những sự kiện thần bí nhất trên thế giới đều phát sinh ở vùng vĩ độ này. và tao đã tính toán qua, ngồi phi cơ bay qua vùng đó có xác suất xuyên việt cao hơn các vùng khác nhiều!

Đinh Cường hưng phấn nói tiếp:

-Nói không chừng tao ở xuyên việt ngay ở bên trên dòng sông Dương tử à...

Nhìn ánh mắt mong mỏi của gã bạn thân, Trần Tiểu Thiên phì cười:

-Được thôi, cùng đi vậy. Đến lúc đó chúng ta cùng xuyên việt chung!

Rồi khỏi quán nước, Trần Tiểu Thiên nhìn Đinh Cường thành thạo lái một chiếc BMW mới cáu cạnh, vóc dáng sang trọng, đầy rẫy sức sống. Trần Tiểu Thiên không biết phải công tác bao nhiêu năm, đánh dùm nhện ăn nhện uống bao nhiêu lâu mới mua được chiếc xe này. Nhưng đối với Đinh Cường mà nói, đây chẳng qua là chiếc xe mới đổi dùng riêng để của bồ cho năm nay mà thôi.

Trần Tiểu Thiên ngồi lên xe, than dài:

-Lái chiếc xe như vậy mà tối ngày cứ mơ tưởng xuyên việt.

Đinh Cường cười lớn:

-Lý tưởng và thực tế cuộc sống thường khác nhau xa. Tao còn hận không xuyên việt trở về làm một cô nhi nữa đây, để khỏi tối ngày nhàn nhả chán nản. Đi thôi!

-Đi đâu, mày còn chưa mua vé mà...

-Mắc cười, tao mua vé máy bay mà còn phải tự đến tận nơi tự mua sao?

5. Q.1 - Chương 5: Xuyên Vượt Thời Không.

vài giờ đồng hồ sau. Trần Tiểu Thiên và Đinh Cường đã ngồi trên phi cơ chuẩn bị đi Thượng Hải. Trừ hành lý, Đinh Cường còn mang theo một túi lữ hành to, bên trong có chứa túi ngủ, lều. thuốc chống côn trùng, dược phẩm, dụng cụ sạc điện bằng năng lượng mặt trời, công cụ tuý thân, thậm chí sách vở và trang phục người nhái. Đinh Cường quyết không bỏ hành lý trên ngăn, mà cho nó vào dưới chân, mặc cho tiếp viên hàng không nhắc nhở.

Trần Tiểu Thiên cảm thấy tức cười:

- Sao mang chi nhiều thứ vậy?

- cái này mày không biết rồi. chúng đều là những vật phẩm tất phải trang bị cho quá trình xuyên việt. Lều chống, túi ngủ dùng cho dã ngoại. Thuốc chống côn trùng, dược phẩm là để phòng ngừa đến chỗ đầm lầy hay bị bệnh. Sạc điện là để cung cấp cho thiết bị chiếu sáng, còn những sách này à... đều là những sách ghi chép những phương pháp chế tác cơ sở cho các loại sản phẩm.

Đinh Cường lật một trang, chỉ vào đó nói:

- cái này là cách chế tạo xi măng: đem đá vôi trộn với đất nhão theo tỷ lệ ba một rồi đổ vào 45% nước, cho vào trong lò đốt hun cho khô, sau đó đập nát ra là thành xi măng. Đơn giản chưa? Kể diên diên khùng khùng cũng có thể học được.

Đinh Cường vỗ vào túi lữ hành của mình:

- CỐ nó mang theo người, xuyên việt tới đâu tao cũng không sợ!

Trần Tiểu Thiên hỏi:

- Vậy mày mang theo dụng cụ người nhái mini này làm cái gì?

Đinh Cường đáp:

- Lỡ khi xuyên việt tới chỗ toàn là nước không thì sao?

Trần Tiểu Thiên vỗ le:

- May đúng là người mê xuyên việt thật sự!

Đinh Cường vừa nhét gọn túi lữ hành xuống chân, vừa nói:

- Chẳng lẽ mày không muốn xuyên việt?

Trần Tiểu Thiên nghĩ một hồi, đáp:

- Không, tao không muốn xuyên việt?

Nếu như xuyên việt rồi, cô vợ trẻ của hân để lại cho ai?

Đinh Cường ngồi xuống, than vắn thở dài:

- Chẳng lẽ mày ngay cả điểm mộng tưởng cũng không có, cả đời chỉ làm viên chức nhỏ nhoi là đã mãn nguyện rồi?

Mãn nguyện sao? Loại sinh hoạt ngày này qua tháng khác bất biến, bình phàm đến phát ngán...ấy mình thật sự muốn làm sao? Trần Tiểu Thiên bất tự giác nắm chặt tay, sau đó lái câu chuyện sang chỗ khác:

- Mang nhiều thứ như vậy mày không sợ mệt sao? Nào, chơi trò hỏi đáp đố trí đi. Nếu như ày cơ hội xuyên việt, và chỉ được phép mang 3 món. mày sẽ mang theo cái gì?

Đinh Cường phần chấn tinh thần:

-Đơn giản! Tao sẽ mang ba món: một bản “Quân công chế tạo” chứa đựng cách thức từ luyện thép đến chế tạo súng đạn. một bản niên biểu Lịch sử - có nó tao coi trở thành thánh, nửa thần nửa tiên rồi! Ngoài ra còn một cây súng máy nữa! có ba món bảo bối này, tao gặp thần giết thần, gặp phật ngang đường giết luôn phật!

Trần Tiểu Thiên cười:

- Mày tưởng mang một bản “quân công chế tạo” là có thể chế ra sắt thép, đạn dược sao? Không có nền công nghiệp cơ sở, mày ngay cả một viên đạn chì cũng không chế ra được, súng máy cũng vô dụng, đạn bắn hết rồi nó chỉ còn nước đem đi dùng cây cời lừa mà thôi, còn niên biểu Lịch sử - nếu như mày nói xuyên việt có thể cải biến Lịch sử, niên biểu Lịch sử còn dùng để làm cái quái gì? Nếu như có thể cải biến Lịch sử, mày còn xuyên việt làm cái quái gì? Hơn nữa lỡ như xuyên việt đến một thế giới chẳng có chút liên quan nào đến Lịch sử của chúng ta, mày mang sách Lịch sử qua đó dạy truyện thần thoại sao?

Đinh Cường gãi gãi đầu:

- Vậy mày xuyên việt thì mang cái gì, chỉ được 3 món thôi!

Trần Tiểu Thiên ngẫm nghĩ một lúc mới đáp:

- Điều thứ nhất, tao sẽ mang một cuốn bách khoa toàn thư lớn. bởi vì tiền tài có thể bị mất giá trị. chứ tri thức thì không. Sau đó tao sẽ mang một con dao quân đội do Thụy sĩ chế tạo, càng nhiều công năng càng tốt. Món thứ ba tao sẽ mang một viên pha ly châu.

- Pha ly châu?

- Đúng! Nếu như xuyên việt đến cổ đại. không gì quý bằng pha ly châu, dễ dàng đổi thành tiền. Nói không chừng, cầm một viên pha ly, tao có thể đổi được một toà trang viên nữa à.

Đinh Cường bật cười:

- Kha kha, nếu như mây xuyên việt đến tây phương, pha ly châu không đáng các bạc nào, sao không mang theo một cây vàng?

- Vậy sao không xuyên việt đến thời đại khủng long luôn đi, mang theo vàng bạc cũng vô dụng.

Hai người đang cười đùa. Đột nhiên thân phi cơ rung động giống như gặp phải một dòng khí lưu vậy, tiếp đó loa phóng thanh vang lên tiếng nói của cơ trưởng:

-Quý khách lưu ý, phía trước là khu vực hình thành vùng sấm chớp, các vị vui lòng thắt chặt dây an toàn, nhanh chóng về chỗ ngồi, không rời khỏi chỗ ngồi.

Thông qua cửa sổ, Trần Tiểu Thiên có thể nhìn thấy mây đen đang cuộn cuộn từng tầng, trong tầng mây không ngừng phóng qua lại những luồng điện quang loá mắt. Phi cơ chịu ảnh hưởng của loạn lưu. đèn đóm tắt sạch, rơi vào bóng tối hắc ám, hành khách la hét inh ỏi, các cô tiếp viên hàng không bận rộn an ủi. khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Đinh Cường tay nắm túi hành lý, chồm người qua nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn tầng mây cuồng loạn, nhỏ giọng nói:

- sứ mệnh sáng tạo mệnh vận a...

Hắn quay đầu lại:

- Trần Tiểu Thiên, mày có biết không? có một học sinh Nhật Bản ngồi phi cơ rồi xuyên việt đó, một luồng sét đánh vào phi cơ, sau đó học sinh ấy xuyên việt về thời tam quốc!

Trần Tiểu Thiên buồn cười đáp:

- sét đánh trúng máy bay thì điều duy nhất sẽ phát sinh là rơi máy bay, hành khách đi về bên kia thế giới, còn tam quốc thì mày đừng có mơ...

Đang lúc Trần Tiểu Thiên nói. một luồng sét màu tím chợt nhoáng lên. giống như một con rắn màu tím chạy ngang cửa sổ vậy, nhắm hướng vào mặt của Trần Tiểu Thiên. Hắn vội quay đầu, vừa thấy ánh mắt kinh hoàng của Đinh Cường. Tiếp đó, một đạo điện quang như đầu châm nhỏ đâm vào huyết thái dương của hắn. luồng qua ngực nhoáng lên hình ảnh viên đá đeo cổ dưới da của Trần Tiểu Thiên, phát ra tiếng bạc bạc nho nhỏ...

Phi cơ cuối cùng cũng tránh được vùng sấm chớp, an toàn bay vào đường bay chỉ định. Điện lực hồi phục, mọi đèn đuốc sáng lên. Hành khách ai ai cũng thở phào.

- ơ, hai người trẻ tuổi kia đâu rồi?

CÓ người chợt phát hiện, chỗ ngồi của hai người gần cửa sổ trống không. Họ nhìn quanh quất, cả nửa giờ sau cũng không thấy. Họ ngạc nhiên vô cùng, vì hai người trẻ tuổi trên đó gần như tự dưng biến mất vậy, không để lại vết tích gì.

6. Q.1 - Chương 6: Đến Dị Giới.

Trước mắt xuất hiện một lỗ xoáy màu tím, giống như một lỗ đen xoay tròn cực nhanh, nuốt gọn hết mọi thứ. Thân thể và linh hồn cung bị lỗ đen hút vào trong. Trong lỗ đen này, không gian và thời gian đều bị bóp méo. Trần Tiểu Thiên kiệt lực giãy giụa, nhưng không có cách nào thoát khỏi. Ý thức của hắn càng lúc càng mơ hồ, cho đến lúc mất hẳn tri giác.

Khi Trần Tiểu Thiên mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang nằm trên đám cỏ dày đặc, ánh thái dương ấm áp lan toả trên da thịt, không khí thoảng một mùi hoa cỏ thanh nhẹ.

Hắn ngẩng mặt, đầu óc cảm thấy choáng váng, thái dương bên phải truyền lại cơn đau như thiêu đốt. Trần Tiểu Thiên khổ sở ôm đầu, trong óc đầy sự hỗn loạn. Chẳng lẽ hắn không phải đang ngồi phi cơ bay đến Thượng Hải? vì sao lại có ánh mặt trời và hoa cỏ thế này?

Trần Tiểu Thiên mở mắt ra lần nữa. Ánh mặt trời đỏ chạch không hề keo kiệt chiếu thẳng xuống mặt hắn, chiếu lên da thịt hắn làm hắn cảm thấy hơi đau. Trước mắt là vùng đất đen xít nhìn không hết tầm mắt.

Tung đồi đất nhấp nhô hòa nhập mớ đất đen giống như địa ngục trần gian. Xung quanh vắng lặng, không có tiếng côn trùng, và cũng không có tiếng vỗ cánh của chim trời.

Trần Tiểu Thiên nghi hoặc giơ tay lên nhìn, trên ngón tay còn dính chút đất cát màu đen. Hắn giống như người mới vừa tỉnh dậy từ cơn mộng vậy, mờ mắt ra nhìn chợt nhận ra toàn bộ phi cơ và hành khách trên đó đều biến mất, biến mất không để lại dấu vết gì.

Trong vắng lặng, một tiếng gầm vang dội cất lên như phá cả đất trời. Trần Tiểu Thiên nhੌm dậy vội quay đầu, nhìn về phía có tiếng động, tiếp đó mắt hắn như đứng tròng, lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Trước mắt hắn là bình nguyên không có cồng cỏ cây nào, dài hai dặm hình lưỡi liềm, bên phải là một hẻm núi với một thế trận kỳ binh như với loại thú cưỡi rất lạ, vừa giống như cá sấu vừa giống thần lân, hay nói đúng hơn là giống khủng long bạo chúa. Cưỡi trên những con khủng long này là các chiến sĩ không đội mũ giáp mà chỉ vấn tóc như đạo sĩ, dùng vai cột chặt, người mặc áo giáp bằng da thú màu đen xì xì, các phiến giáp được nối với nhau bằng các xương thú hoặc gân thú, trông chắc chắn và mạnh mẽ vô cùng.

Trần Tiểu Thiên dụi mắt, không tin là mình có thể nhìn xa và rõ đến như vậy. Hắn rõ ràng nhìn thấy các chiến sĩ giống đạo sĩ này cầm trong tay những cây kích dài khoảng 3 mét, mũi chĩa về phía trước, lưỡi kích hình cung móc đường như là dùng để kéo địch nhân. Phía sau hàng chiến sĩ này là các chiến sĩ dùng giáo dài, đầu nhọn và có hình đoản kiếm, độ dài tổng cộng hơn 4 mét, ngoài ra còn có những người cầm mâu cong khá dài, đầu mâu loé màu sáng lạnh, nhìn từ xa trông giống như cánh rừng gươm giáo, khiến hắn lạnh toát cả người.

Trước trận địa có những người cầm trong tay những cây nỏ to, mặc trên người vài bộ màu đen, trong tư thế quỳ trên đất, ngược mắt nhìn thẳng về trước. Những tay nỏ thủ này rõ ràng mặc trang phục nhẹ, trên vai ngoài việc mang tên bằng xương có tấm chắn đen xì xì, một bao có vẻ như dao găm, ngoài ra không mang vũ khí gì khác nữa.

Phía sau trận địa là những người giống như quan chỉ huy, đứng trên một thanh kiếm lớn lững lờ giữa trời, râu chۄr bát, eo mang một cái bọc giống như túi bao tử, tay hững hờ đặt lên đó, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Quân sĩ trong trận địa bình tĩnh không biểu hiện gì, giống như những bức tượng im lìm trong mưa gió. Trong sự vắng lặng đó, một khí tức giá lạnh và tử vong toát lên ngùn ngụt.

Vị trí mà Trần Tiểu Thiên hiện đứng là ở một gò núi như hình lưng cá, từ đây có thể nhìn xuống cả chiến trường. Hắn đưa ánh mắt di động qua phía kia của bình nguyên, con tim chợt đập mạnh. Nếu như trận địa bộ binh vừa rồi làm hắn cả kinh, thì hiện giờ những gì nhìn thấy làm hắn kinh khủng.

Đối diện với trận địa quân đạo sĩ là một đám nửa người nửa thú, tuy có hai chân hai tay, nhưng mặt to nanh dài, vóc người ghੌm ghĩc. Trần Tiểu Thiên dám đoán định là mình chưa hề nhìn thấy qua người trên thế giới nào như vậy, trừ khi là trong game hay chuyện yêu quái. Những kẻ giống như thú nhân kia khiến hắn cảm thấy sợ. Chúng có thân hình cường hãn, kẻ thấp nhất cao những 2 m, đứng giống như hòn đá khổng lồ.

Bọn người này cũng mặc giáp bằng da thú, nhưng thô kệch hơn. cần cổ to, vai rộng, cánh tay vòng lên lộ từng múi thịt, da như mây đồng xanh. Tên nào cũng có răng nanh dài, răng dưới dài hơn răng trên. Răng này mà bẻ ra có thể dùng làm dao găm được! Mắt chúng đỏ chạch, mũi không ngừng khịt khịt, nhìn cực giống dã thú đứng thẳng hai chân mà đi.

Trần Tiểu Thiên cảm thấy cổ họng khô khốc. Giống như những người sống trong thời hiện đại, thị lực của hắn không tốt gì. Nhưng hiện giờ, ánh mắt của hắn có thể bao quát khắp chiến trường, nhìn rõ mọi chi tiết. Dưới ánh mặt trời đỏ chạch, trận địa đạo sĩ và trận địa quái thú hiện lên rõ mồn một, giống như chỉ cần giơ tay ra là sờ mó được vậy.

Phía sau lưng chợt vang lên tiếng động, tim Trần Tiểu Thiên co thắt mạnh. Hắn hoảng sợ quay lại nhìn, không ngờ đó là Đinh Cường.

Đinh Cường vừa nặng nhọc bỏ lếch, vừa nghiêng ngó nhìn quanh:

-Chúng ta bị rơi máy bay rồi hả? Ở chỗ quỷ nào vậy cả? Tiểu Thiên, phía trước còn có ai không?

Trần Tiểu Thiên rất muốn nói có, hơn nữa còn rất nhiều, nhưng hắn nói không ra lời, đành dùng tay chỉ.

Đinh Cường dùng cả chân tay bò lên mồm đồi. Tiếp ngay sau đó, miệng hắn há hốc, và cứ như thế cương cứng, đứng hình. Đinh Cường ngơ ngơ hỏi.

-Cái đó là cái gì?

Trần Tiểu Thiên nuốt nước bọt, nói như rít từ trong miệng:

-Vừa giống đạo sĩ, vừa giống quân Tần!

về trang phục, mặc giáp đen, cầm mâu, quân phe đạo sĩ rất giống quân Tần mà Trần Tiểu Thiên quan sát thấy từ những bức tượng khai quật khi xưa. Khi còn học đại học, nhân vì phải làm đề tài tốt nghiệp, hắn đã nghiên cứu về lịch sử và kinh tế các thời đại xưa, nên có biết qua về chiến sử của thời cổ, đặc biệt là các loại quân giới, chiến giáp, cách đánh... đều nắm được chỗ đặc sắc của chúng. Cho nên vừa nhìn qua, hắn đã phát hiện phe đạo sĩ kia mặc trang phục mang hơi hướm của giáp sĩ thời tiên Tần và Tần. Trong khi đó, Đinh Cường làm đề tài nghiên cứu bằng cách dùng tiền mua, nhờ người khác làm thay, nên không nắm được kiến thức gì nhiều.

-Đạo sĩ, sao có đạo sĩ mặc binh giáp đòi Tần?

Đinh Cường nói xong rồi từ từ há hốc miệng:

-Chúng ta ... chúng ta xuyên việt rồi?

Trần Tiểu Thiên và Đinh Cường đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn lên người. Hai người vẫn còn mặc bộ đồ vẫn mặc khi lên phi cơ, chìa khóa, điện thoại, bóp tiền... Mọi thứ đều vẫn còn, ngay cả chiếc túi bao tử mà Trần Tiểu Thiên mang theo người cũng còn. Nhưng mọi thứ trước mắt.... Mặt Đinh Cường thể hiện giống như đang mơ vậy, không có cách gì xác định, chỉ biết mở miệng hỏi lại:

-Tụi mình xuyên việt rồi?

Trần Tiểu Thiên không biết mình nên phản ứng như thế nào? Xuyên việt? Sự tình đến mức hoang đường như thế lại diễn ra trên người hắn? Hắn nhớ lại luồng sét quỷ dị ở trên phi cơ, không khỏi lạnh người. Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi bình thường, lần này bay tới Thượng Hải chỉ vì muốn tìm một chỗ làm, trước giờ không hề mơ mộng gì đến xuyên việt.

Biểu tình của đc từ từ chuyển sang mừng rỡ như điên. Hai tay hắn nắm chặt, hưng phấn reo hò: “Chúng ta xuyên việt rồi! Chúng ta xuyên việt đến dị giới, đến Tần triều rồi!”

Trần Tiểu Thiên nhìn vào chiến trường phía trước, khóe miệng động đậy:

-Tao cũng không biết nữa....

Cánh quân phía trước đích xác là trang bị hơi giống quân đội nhà Tần, nhưng cũng giống đạo sĩ mà hắn xem trong phim. Rồi đối thủ của họ không phải là quân của lực quốc hay hung nô, cũng không phải nhân loại, mà là dã thú đứng cao những hai mét, ở trong phim hay trong game Warcraft mà hắn từng chơi, thường gọi chúng là thú nhân hoặc là yêu quái hoặc yêu thú!

Trong thú nhân có những tên cao lớn vượt trội, trong tay cầm búa lớn màu đồng xanh, cánh tay to hơn cả thân người, tóc dài buộc xuống sau đầu, dưới cổ đeo vòng dây khố lâu và xương ống, trán lếp mắt đỏ, rõ ràng là giống như có gấu đang khát máu.

Tên vũ sĩ cao lớn kia ngược đầu, phát ra tiếng gào đầy cừ hận, sau đó vung cái búa lớn màu đồng xanh lên phát ra phía trước một cái. Những thú nhân xung quanh lập tức gào theo, rồi giống như một đám dã thú phát điên, hùa nhau phóng nhanh về phía trước.

Bọn chúng không có vật cưỡi. Có lẽ không có vật cưỡi nào chịu nổi sức nặng thân hình chúng. Nhưng tốc độ của chúng còn nhanh hơn ngựa. Vũ khí của chúng cũng không đẹp đẽ hay hào nhoáng gì, chủ yếu là búa lớn búa bé, đầu bịt sắt hoặc đá, to còn hơn đầu người, cầm dây mũi nhọn, sức mạnh giống như xé cả đất trời.

Phía trận địa đạo sĩ cứ 40 người thành một hàng, trước sau 12 hàng, cộng lại có 480 người. Cộng thêm số quân bắn cung có 3, cộng 120 người, như vậy hợp quân lại trận địa này khoảng 600 người. Còn bên kia, thú nhân có khoảng không dưới 500 tên, nhưng với thể lực siêu vượt nhân loại, thực lực của chúng nhất định hơn hẳn quân của đạo sĩ.

Đối diện với thú nhân ào ạt xông đến, đạo sĩ quân chẳng hề sợ gì, lạnh lùng như nham thạch.

Người bay lơ lửng trên trời có vẻ như quan chỉ huy. Y chấp tay sau lưng, chiến giáp trên người không hiện ra rõ, mà lấp lánh hào quang, đầy những vòng sáng mang hình thù kỳ dị. Chờ khi thú nhân xông vào bình nguyên hình lưỡi liềm, kẻ này từ từ rút trường kiếm giơ lên cao, quát lớn:

-Huyền!(Căng dây)

Quân bắn tên trước trận địa lạnh lùng đập lưng nỏ, dùng lực lượng của chân căng cần cung, nhanh nhẹn lấp tên vào.

Quan chỉ huy từ từ phát trường kiếm xuống, đến góc 45 độ, quát to:

-Vọng! (Ngắm bắn)

Quân bắn tên giương nỏ, dùng lỗ ngắm trên nỏ nhắm hướng về phía thú nhân.

Nỏ thủ ngẩng đầu lên, đồng thời giơ nỏ cơ, dùng bộ phận ngắm tinh xảo trên nỏ ngắm hướng về phía thú nhân đối diện.

Thú nhân có thân thể khổng lồ chạy chồm trên thảo nguyên, tiếng bước chân trầm trọng giống như sấm rền, mỗi một bước đập xuống đất khiến cho từng đám đất rung động bắn tóe lên. Chúng không sợ hãi chút nào, chạy thẳng vào trận địa nỏ của quân đạo sĩ.

Quan chỉ huy lạnh lùng nhìn quân địch, sau đó quyết đoán chém trường kiếm xuống, lớn tiếng quát:

-Diệt!

“Bồng” một tiếng, mũi tên với đầu được chế theo hình 3 cạnh rời khỏi dây cung, bay hướng về phía trước vẽ ra một đường vòng cung, sau đó rơi vãi như mưa xuống quân địch. Mấy tên thú nhân xông lên phía trước nhất lập tức tóe lên từng vòi máu đầy người.

Trần Tiểu Thiên cùng Đinh Cường cùng lộ vẻ không thể nào tin nổi trên mặt. Trong tưởng tượng của hai người, vũ khí lạnh trong thời đại cung nỏ có thể tạo khoảng cách sát thương trong vòng một trăm thước là quá lắm rồi, nhưng quân đạo sĩ trước mắt sử dụng nỏ cơ với lực đạo mạnh mẽ bất ngờ, tầm sát thương vượt qua ba trăm thước.

Những thú nhân kia dừng mãnh gan dạ cực kỳ, nếu xét chiến đấu dĩ vãng, quân đạo sĩ với nỏ lớn bắn ba trăm thước chỉ cần trúng mục tiêu một mũi tên thì cũng đủ để làm quân địch tiêu mất lực chiến đấu. Thế nhưng thú nhân cường tráng như dã thú, tốc độ nhanh và mạnh mẽ như tuần mã, nên quân đạo sĩ mới vừa bắn ra hai lượt thì thú nhân đã tiến tới gần một trăm thước rồi.

Gã thú nhân chạy trước nhất dưới cổ đeo xương hàm của một con mãnh hổ, trên cánh tay to và dài căng đầy mạch máu giống như những con giun, da thịt trắng kiện giống như thiết thạch. Cự phủ Trong tay của hắn giống như bánh xe, đường kính gần một thước, hai mặt lưỡi đường như được đúc thành hoàn toàn từ đồng xanh, trầm trọng vô cùng. Trên người của y đã trúng năm sáu mũi tên, mỗi bước chạy máu tươi vẩy đầy, nhưng vẫn chạy như điên không dứt.

-Giương cung!

-Ngắm!

-Diệt!

Quan chỉ huy tĩnh táo phát ra chỉ lệnh. Một vòng mưa tên cuối cùng bắn ra lần nữa, có ít nhất mười cây nỏ nhắm ngay tên Mạnh Hổ võ sĩ. Máu đen của mũi tên hung hăng xé mở giáp da của hắn, bắn vào lồng ngực của hắn. Tên kia võ sĩ cuối cùng cũng ngã xuống đất, nhưng hắn vẫn kịp phát ra một tiếng hét điên cuồng, dùng tâm khí lực toàn thân vung Cự Phủ ra.

7. Q.1 - Chương 7: Dị Giới Chiến Tranh.

Nổ thủ bắn xong ba đợt tên, bắt đầu thu nỏ, lui ra sau từ phía hai bên phương trận. Cự phủ mang theo tiếng rít chói tai bay tới, cắt đứt ngang người hai gã nỏ thủ, rồi hung hăng ngập xuống đất. Máu tươi đột nhiên phun ra, bắn vào chân một gã sĩ tốt ở phía sau.

Tên quân cầm giáo trong tay đó không hề nhúc nhích, mặt không có chút biểu hiện nào. Quan chỉ huy lại phát ra khẩu lệnh, tên quân này tiến lên trước một bước, giơ tay lên chặn ngọn giáo. Ở phía sau hắn, sĩ tốt hàng thứ hai đặt cán cự mâu hình độc long dài bảy thước xuống đất, nghiêng mũi giáo về phía trước. Tất cả vũ khí lập tức hướng tiền, phương trận dày đặc như rừng rậm trở thành cỗ máy chiến tranh với các bộ phận phối hợp rất tinh vi, trong phút chốc lộ ra nét khát máu của nó.

Nổ thủ đã thối lui toàn bộ ra sau phương trận, phương trận do bốn trăm tám mươi tên bộ tốt tạo thành lập tức cất bước tiến lên với tốc độ y hệt nhau, tựa như một con quái thú cả người sinh đầy gai sắc, từ từ tiếp cận chiến trường.

Những thú nhân trên người còn mang theo đầy tên điên cuồng hò hét, ra sức múa may phủ chủy trong tay, chính diện lao vào chiến trận của quân đạo sĩ, tựa như luồng sóng lớn xông vào đá ngầm. Trước mặt bọn chúng hiện đang là khu rừng rậm kinh khủng với nhiều loại vũ khí bất động tạo thành.

Kiểm ba thước, thương năm thước, trọng hình trường mâu bảy thước lần lượt thay đổi sắp hàng, không lưu chút khe hở nào. Theo hiệu lệnh của quan chỉ huy, thương mâu kiếm kích của quân đạo sĩ đồng thời tấn công ra, thú nhân căn bản không có cách nào đụng chạm lấy đôi thủ, chưa kịp tiếp cận đã bị xé nát thân hình.

Nếu như bàn về lực chiến đấu đơn thể, thú nhân vượt xa quân đạo sĩ, cho dù năm tên quân đạo sĩ cũng chưa chắc có thể bì kịp được lực lượng của một gã thú nhân. Nhưng ở trên chiến trường, quân đạo sĩ dựa vào trang bị hoàn mỹ, chiến thuật chính xác cùng kỷ luật nghiêm mật đã hoàn toàn chiếm cứ thượng phong.

Bốn trăm tám mươi tên sĩ tốt tạo thành chiến trận giống như một người, trải qua vô số lần huấn luyện cùng đánh giết đầy máu tanh, cánh quân giống như đạo sĩ này phối hợp ăn ý cực kỳ. Mỗi lần công kích, một binh lính phía trước dùng thương cong chống chọi vũ khí của đối thủ, sau đó hàng thứ hai dùng phi đao phi kiếm đánh chém, cuối cùng là lớp trường mâu dày đặc mà trầm trọng.

Trong lúc đánh giết, một gã thú nhân dùng Cự phủ chém đứt hai ngọn giáo, găm thét xông vào chiến trận, một búa chém đứt hai gã sĩ tốt gần đó suốt từ vai đến chân, tạo thành bốn đoạn. Những sĩ tốt của quân đạo sĩ bên cạnh không có người nào nao núng, vì hàng sau đó lập tức có năm ngọn mâu đồng thời phóng ra, từ các góc độ khác nhau xuyên thấu thân thể tên thú nhân ngay lập tức. Binh lính hàng sau ngay sau đó bổ sung chỗ trống, tiếp tục dần tới.

Theo hiệu lệnh của quan chỉ huy, từ trong phương trận, các loại vũ khí đánh ra như thủy triều. Mỗi cú ra đòn là có mấy thú nhân phun máu tươi té xuống. Những bộ tốt bên quân đạo sĩ thủy chung bất động thanh sắc, giống như cỗ máy cơ khí trầm mặc giết chóc, chậm chạp mà không chút lưu tình, bước qua thì thể quân địch.

Nếu như là chiến sĩ nhân loại cùng một chủng tộc, đối mặt với thể công có thể nói tàn khốc của quân đạo sĩ, có lẽ đã sớm hổng mất. Nhưng những thú nhân đang chiến đấu không ai lui bước. Bọn chúng dùng thân thể cường hãn của mình để chống chịu sự công kích của quân đạo sĩ, sau đó dùng Cự phủ, mộc chủy trong tay, rồi quả đấm, thậm chí là răng nanh đi công kích cắn xé địch nhân.

Máu tươi nhuộm đỏ lóm dấy đất đen trên bình nguyên. Lần lượt, những thân thể cao lớn té xuống trước rừng trường mâu của phương trận. Giống như trước, binh lính của quân đạo sĩ không phải hoàn toàn tránh khỏi bị cự phủ cùng mộc chủy đánh trúng, nên máu nhuộm khắp phương trận.

Sắc mặt Trần Tiểu Thiên tái nhợt không có chút huyết sắc nào. Lần thứ nhất khi một thú nhân bắn máu tươi té xuống đất, huyết Thái Dương phía bên phải của hắn chợt như bị kim châm đâm vào, đau nhói lên. Con đau này kéo thành luồng, chạy xuống cổ hắn, uốn vòng qua cổ rồi chạy về trước ngực giống như hình sợi dây chuyền tạo thành do bị sét đánh lúc trước. Theo sự chết trận càng ngày càng nhiều của binh lính,

cơn thống khô của hắn ngày càng kịch liệt, phảng phất như có người dùng đục sắt không ngừng đục đánh vào đầu lâu của hắn vậy.

Bên cạnh, Đinh Cường cũng không tốt hơn Trần Tiểu Thiên bao nhiêu. Sự giết chóc binh lính cơ hồ khiến cho hắn quên hết nỗi vui mừng vì được xuyên việt. Giống như Trần Tiểu Thiên, sắc mặt của hắn xám xịt, tái nhợt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhận ra sự kinh nghi cùng sợ hãi ở nhau. Đinh Cường dùng thanh âm khô khốc hỏi:

-Những thứ này có thật không?

Cổ họng Trần Tiểu Thiên chỉ nhúc nhích một cái, không lên tiếng.

Đinh Cường dùng sức tự véo mình một thanh, sau đó hít hà, ớn lạnh nói:

-Không phải là nằm mộng!

Khóe môi Trần Tiểu Thiên co giật, buồn cười nhưng cười không nổi, tên này cả ngày cứ mong xuyên việt, hiện tại xuyên việt thật rồi, lại không tin được nó là sự thật.

Đinh Cường đột nhiên nhảy dựng lên, điên cuồng tìm kiếm xung quanh:

-Túi đồ của tao đâu? Bọc hành lý của tao đâu?

Nhìn bộ dạng vội vàng của hắn, Trần Tiểu Thiên sinh ra một cảm giác hoang đường. Cái gã xuyên việt mê cả ngày mơ ước xuyên việt này ngay cả ngòi phi cơ cũng mang theo vật phẩm dùng cho xuyên việt. Kết quả đến thời điểm xuyên việt thật, túi hành lý còn kẹp dưới chân ghế ngồi, trừ vài vật tùy thân nhỏ, không mang theo được món hữu dụng gì đến đây cả.

Trần Tiểu Thiên không có cảm xúc mừng như điên vì mơ ước trở thành sự thật như Đinh Cường. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ rằng mình có thể xuyên việt, mà có lẽ là vì một nguyên nhân nào đó. Hắn không khỏi nhớ lại tiếng nói xa lạ và luồng đốm sáng mấy ngày trước. Hắn cảm thấy cảnh đánh giết máu tanh trước mặt quá kinh khủng, hắn chỉ muốn trở lại cái thế giới quen thuộc trước kia.

Ở trên bình nguyên đen tối này, hắn thấy vô số người đang chém giết nhau ở trên chiến trường. Thú nhân dữ tợn tru diệt loài người, loài người ngược lại cũng tru diệt thú nhân. Máu tươi cùng những mảnh vụn thi thể hay tứ chi không trọn vẹn không ngừng bay lên. Nơi nào cũng có máu cùng tử vong. Điều đáng sợ hơn chính là, dần dần hắn lại có chút không sợ hãi gì nữa. Ngược lại, sự đau đớn ở thái dương lại làm cho hắn ở trong khó chịu sinh ra một loại hưng phấn mơ hồ... Đinh Cường bỗng nhiên dừng lại, nhìn mặt Trần Tiểu Thiên, "Tiểu Thiên, mày!.."

Trần Tiểu Thiên ngẩng đầu:

-Sao hả?

Đinh Cường chỉ chỉ vào đầu của hắn, hơi chần chờ, rồi nói:

-Chỗ này có vết thương... Thật ra là giống như có lớp máu loang.

Trên huyết Thái Dương phía bên phải của Trần Tiểu Thiên có một vết thương màu tím, hình dáng giống như tia chớp. Lúc này, cùng với những tiếng la gào trước khi bước vào cõi chết của những chiến sĩ bên dưới gò núi, trên da của hắn mơ hồ lóe sáng, lưu động ánh sáng quỷ dị, bóng lóa.

Trần Tiểu Thiên sờ soạng vào huyết Thái Dương của mình, bỗng nhiên nội tạng phảng phất như bị ai đó dùng sức nhéo một cái, không nhận được nôn mửa liên tục.

-Tiểu Thiên!

Đinh Cường vội vàng đỡ lấy hắn.

Trần Tiểu Thiên không ngừng nôn mửa, nhưng không ói ra được vật gì. Lần nôn mửa này hoàn toàn bất đồng so với kinh nghiệm dĩ vãng của hắn. Không khí đầy tử khí không ngừng tràn vào miệng mũi của hắn,

cho dù hần ngừng thở, chúng vẫn không ngừng xuyên thấu qua da vào vào thể nội, mang đến sự lạnh lẽo như băng.

Nương theo sự tru diệt, cảm giác hưng phấn càng ngày càng mãnh liệt. Hần vừa nôn mửa, vừa tham lam hô hấp không khí tràn đầy hơi thở tử vong, cơ hồ không thể kiềm nén được sự vọng động của thân thể.

Đang lúc Trần Tiểu Thiên cơ hồ như phát điên, phương vị dưới rốn hơi động một chút, hơi thở nhét đầy ở trong người phẳng phát tìm được chỗ tiết, giống như thủy triều đua nhau chảy ào vào trong đó. Trần Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt khôi phục bình thường.

-Không có chuyện gì rồi!

Trần Tiểu Thiên đẩy cánh tay của Đinh Cường ra, ngón tay khê run rẩy.

Trong chiến trường, thắng lợi đang nghiêng về phía quân đạo sĩ. Thế công của thú nhân bị phương trận của quân đạo sĩ ngăn chặn. Càng ngày càng nhiều thú nhân ngã trong vũng máu. Đang lúc này, một đội kỵ binh từ gò núi sau lưng quân đạo sĩ chọt chạy ra.

Lập tức, một đoàn người cỡi ngựa mặc áo giáp nhẹ, cầm trong tay cây nỏ, hông đeo trường kiếm, bên yên ngựa treo thêm một đoản mâu một thước năm, phóng lên vây bọc thú nhân từ hai cánh. Quân đạo sĩ lấy kỵ binh nhẹ linh động và nhanh chóng đã lập tức làm chủ chiến trường, chặn sự rút lui và tiêu diệt quân địch. Điều này khiến Trần Tiểu Thiên nhớ lại trận chiến Trường Bình. Khi đó, Tần quân đã lấy năm ngàn kỵ binh nhẹ đem bốn mươi lăm vạn Triệu quân chém làm hai khúc, cuối cùng toàn diệt Triệu quân. Kỵ binh nhẹ của quân đạo sĩ xuất hiện, thắng bại trong chiến đấu đã không còn huyền niệm.

Bên kia chiến trường, tên thú nhân hết sức cao lớn khác trong tay cầm cự phủ, tóc dài phát phới ở trong gió. Nhìn những cái chết trận của đồng tộc, hần ngẩng lên gầm mạnh mẽ như sư tử, phát ra một tiếng kêu gào bị thương.

Tiếng gào truyền xa trên bình nguyên. Một lúc lâu, sâu trong bình nguyên truyền đến một tiếng vọng bị thương giống như tiếng trước. Thú nhân cao lớn giật vòng cổ xương thú xuống, dùng phủ đồng đập lên cho nát bấy.

Thú nhân vây chung quanh đó cũng lộ ra vẻ khuất nhục cùng ánh mắt không cam lòng. Dây chuyền Thú cốt là dấu hiệu của dũng lực cùng vinh quang của thú man võ sĩ. Khi họ bị phá hủy vinh quang của mình, cũng có ý nghĩa là thừa nhận thất bại. Từng thú man nam tử trời sanh ra đã là dũng sĩ, thà rằng chết đi cũng không chịu thua. Thiên thần sáng tạo ra thiên không cùng các vùng đất, ban phát cho họ vị trí chủ nhân của bình nguyên này. Nhưng hiện tại, bọn họ phải một lần rời xa thổ địa của mình, sỉ nhục tiếp nhận thất bại.

8. Q.1 - Chương 8: Nguyện Vọng Của Tiểu Cường.

Thú man võ sĩ bắt đầu phá vòng vây. Phương trận của quân đạo sĩ vẫn tiến tới bằng tốc độ chậm chạp. Họ không có bởi vì quân địch lui bước mà rời xa trận hình. Nỏ thủ của quân đạo sĩ ở trên lưng ngựa chia làm nhiều nhóm nhỏ, tứ tán truy đuổi quân địch bỏ chạy, vô tình thu gặt lấy tánh mạng chúng.

Phía sau, viện binh thú nhân vọt tới cứu đồng bạn của mình, một số quay người chặn phá kỵ binh của quân đạo sĩ. Hai quân đối chọi chuyển biến thành một cuộc truy đuổi cùng phản kích hỗn chiến, chiến trường nhanh chóng mở rộng.

Một mũi tên nỏ không biết từ chỗ nào bay tới, cắm chéo ở cách chỗ Trần Tiểu Thiên và Đinh Cường không xa. Đầu mũi tên cắm vào đất, đuôi mũi tên không ngừng run rẩy, phía trên loáng thoáng vết máu.

Hai người kinh hãi toát mồ hôi lạnh đầy, không hẹn mà cùng hụp ép người xuống, bò trở lại sau đồi.

Trần Tiểu Thiên nuốt nước bọt lạnh băng:

-Mày còn muốn xuyên việt nữa không?

Đinh Cường mặt như màu đất. Hần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tràn đầy sợ hãi:

-Chúng ta không nên tới đây, nếu như... nếu như...

Đinh Cường muốn nói. nếu như xuyên việt đến một địa phương khác, chỗ đó có lẽ là chỗ thực hiện giấc mộng của hắn. Nhưng không đợi hắn nói xong. Trần Tiểu Thiên toàn thân lông tóc đều dựng lên. khăn giòng quất:

-Đinh Cường!

Một mũi tên khổng lồ bỗng nhiên bay tới, hung hăng xuyên việt gáy của Đinh Cường, phún ra đám mưa máu tanh hồng.

Ngọa lạc cá tào! Trần Tiểu Thiên cả người lẫn máu phảng phất như đọng lại. Mũi tên xỏ xuyên việt cổ Đinh Cường, cơ hồ đoạt đi tánh mạng của hắn trong nháy mắt.

Huyết Thái Dương phía bên phải của Trần Tiểu Thiên truyền đến một cơn đau nhói bén nhọn. Trần Tiểu Thiên ôm lấy thân thể Đinh Cường, quỳ trên mặt đất, trong đầu đầy ý nghĩ hỗn loạn.

“Nhìn xuyên việt quả cầu này! Xuyên việt thành công!”

“Tao muốn mang ba kiện đồ vật: một quyển “Quân công chế tạo” dạy đủ cách từ luyện sắt cho đến chế tạo đạn dược Một quyển niên biểu lịch sử, có nó, tao chính là bán thần tiên Lại thêm một khẩu súng máy hạng nặng, có ba vật bảo bối này trong người, ta là kẻ thần căn sát thần, phạt căn diệt phạt!” Tiếng cười của Đinh Cường tựa hồ còn đang vang vọng bên tai.

Vận mệnh hoang đường là thế! Đinh Cường rốt cục xuyên việt đến một thế giới khác như nguyên, nhưng lại chỉ sinh tồn ở cái thế giới này ngắn ngủn mấy mươi phút đồng hồ. Ở thế giới cũ, hắn có tiền, có xe, có nữ nhân... Nhưng hắn tuyên bố lý tưởng cuộc sống của mình là ở nơi khác. Mơ ước duy nhất cả đời chính là xuyên việt. Nhưng khi hắn rốt cục biến mơ ước trở thành sự thật rồi. vật đợi chờ hắn chính là một Mũi tên nhọn xuyên thấu cổ.

Nếu như Đinh Cường biết vận mệnh của mình có kết cục như thế, hắn có còn tha thiết ước mơ xuyên việt nữa hay không?

Trần Tiểu Thiên vĩnh viễn cũng không biết đáp án.

Trần Tiểu Thiên chợt cảm thấy lạnh toàn thân, hoảng hốt ngẩng đầu.

Một đầu mũi tên phát hàn quang lạnh thấu xương đang chĩa vào người Trần Tiểu Thiên. Đó là một trường cung khổng lồ, cánh cung to bằng bắp tay, phía trên được bao quanh bằng da trâu cứng rắn. cánh tay cầm cung cũng khổng lồ không kém. khớp xương lộ ra ngoài những ngón tay giống như rễ cây lồi lõm và trắng kiện, trên đó mọc đầy loại lông bùm dũ thú. Theo sau sự dùng sức của các đốt ngón tay, dây cung đang chậm rãi kéo ra.

Trần Tiểu Thiên bản năng hụp cúi xuống, thân thể mất đi sự thăng bằng, từ trên gò núi quay cuồng lăn lông lốc xuống tới. Màu đỏ chạch của bầu trời xoay tròn trong mắt hắn. nhanh chóng giao nhau. Trần Tiểu Thiên hoảng sợ đến cơ hồ không thở nổi. Cuối cùng, hắn cảm thấy đất phía dưới mèm nhũn, rốt xuống một đám bùn nhão nhọt nhọt.

Vị trí gò núi của Trần Tiểu Thiên đứng vốn là rời xa chiến trường.

nhưng tùy theo sự tan tác của thú man võ sĩ. chiến trường không ngừng mở rộng, nên nơi hắn đứng cũng bị liên lụy. Một đám thú nhân bại thối chạy lên gò núi. một mũi tên bắn chết Đinh Cường, sau đó một mũi hướng về phía Trần Tiểu Thiên.

vào thời khắc Trần Tiểu Thiên đứng bên bờ vực tử vong , mũi tên dài buông tha cho hắn. hướng về một mục tiêu khác.

Trên gò núi, mấy tên kỵ binh thuộc quân đạo sĩ ủa đến, trong đó có một gã đại hán trở tay rút trường kiếm, nặng nề bổ vào thú nhân bắn tên. sau đó ghì chặt thốt chiến thú. Ở bên cạnh y, năm tên kỵ binh tản ra theo hình quạt, giơ lên cây nỏ của riêng mình, đánh chặn đường lui của những thú man võ sĩ.

Khuôn mặt của bọn họ phần lớn bị mặt trời chói chang phơi đỏ thắm, ánh mắt giống như mới vừa tới quá lưỡi đao loại, sắc bén vô cùng. Ở nơi này xen lẫn giữa những hán tử thiết huyết, có một trương khuôn mặt

xuất kỳ trắng nõn. xem ra so sánh còn lại đồng bạn trẻ tuổi, trên mu bàn tay bao trùm lấy nhuyển giáp, trong tay dẫn một cụ nỏ cơ, cùng đồng bạn giống nhau, trừ một thanh liên trên lưng ngựa đánh đâm trường kiếm, không đeo bất kỳ vũ khí nặng, nhưng cho Trần Tiểu Thiên cảm giác cùng những người khác hoàn toàn bất đồng. Tên kia trẻ tuổi người cỡi ngựa lạnh như băng nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó ngẩng đầu, nhìn về sau lưng của hắn gò núi.

Gò núi có độ dốc không qua gấp, mặt đá không gồ ghề là mấy, nên Trần Tiểu Thiên lăn xuống trừ trên mặt bị cào phá vài chỗ, không bị thương gì nặng. Hắn kinh hồn chưa định, thở hào hển. phía sau lưng mồ hôi lạnh tứa ra ướt đầm.

Hết thấy mọi chuyện phát sinh ở trong nháy mắt, cho tới bây giờ hắn còn chưa muốn tin. Ngoa lạc ca tào! Minh xuyên việt đến một cái thế giới khác, và Đinh Cường cùng mình xuyên việt đến cái thế giới xa lạ này đã chết.

Hắn ngẩng đầu. trong lòng không khỏi nôn nao ớn lạnh, rùng mình một cái.

Trên gò núi, thú man võ sĩ còn hơn mười người. Mỗi tên có thân cao cơ hồ gấp hai Trần Tiểu Thiên, trong đó có thú nhân thủ lĩnh tự hỷ diệt mình vòng cổ xương thú. Một gã võ sĩ cúi người xuống, rút ra tên dài từ giữa cổ Đinh Cường, sau đó lắp ngay vào cây cung, mũi tên máu chảy đầm đìa nhắm ngay kỵ binh ở dưới gò núi.

Từ dưới đồi, một thanh niên kỵ sĩ nhân loại có khuôn mặt trắng nõn hất bàn đạp, dùng chân đạp ở lưng nỏ, nhanh nhen kéo căng dây cung, sau đó giương nỏ lên, không chút do dự bắn ra một mũi tên.

“Băng...” một tiếng, mũi tên sắc bén nhanh như tia chớp bay ra, bắn xuyên luôn tráng kiện của tên thu nhân đang giương cung.

Tên thú nhân đó buông lỏng ngón tay, mũi tên dài từ trên dây cung trượt ra. tà tà cắm trên mặt đất. Hắn dùng con mắt còn lại nhìn chăm chăm vào đuôi mũi tên đầy máu đỏ rỏ ra từ con người bên kia, sau đó nắm lấy phần đuôi mũi tên. từ từ rút ra, máu tươi theo cánh tay hắn chảy xuống, nhưng hắn hồn nhiên chẳng biết đau là gì.

Đối với sự đấu nhau “người chết ta sống” của song phương mà nói. lúc này, tất cả tiếng nói đều là dư thừa. Trên gò núi. thú nhân cùng gầm thét, rồi giống như một đàn dã thú mãnh liệt ủa xuống.

Tên kỵ binh trẻ tuổi kia rút bội kiếm, hai chân thúc vào bụng chiến thu. vọt ra đỉnh xóc tới. nhưng lại bị đại hán bên cạnh kéo ghệt dây cương.

Đại hán có chòm râu dài không biết bao lâu không cạo, mọc chỉ chít dài tới rốn. râu đến cả thái dương. Y gầm nhẹ:

-Người có thương tích trong người, không thể cật mạnh! Lui ra!

Người tuổi trẻ kia không hề nhượng bộ chút nào, hất cằm lên:

-Tại sao phải không để cho ta ra chiến trường!

-Đây là lời của sư phụ dặn dò!

Đại hán một giật dây cương, quay đầu ngựa phóng qua một bên. giờ đoản mâu lên gạt tên. rơi thuận tay chích vào móng chiến thú của kỵ sĩ trẻ tuổi.

Chiến thú bị đau rít lên một tiếng, vung hai chân trước xoay người rồi hướng phía hông vọt đi. Người trẻ tuổi cỡi trên lưng không kịp chuẩn bị, bị chiến thú hất nghiêng, nhưng cổ gượng được bám sát vào yên làm bằng da thú.

Sau khi đuổi được người trẻ tuổi đi, đại hán râu dài quát: “Các huynh đệ! Liều mạng!”

9. Q.1 - Chương 9: Xáp Lá Cà.

Bốn gã kỵ binh còn dư lại cùng hò hét hưởng ứng, mặc dù chỉ có le que mấy người, nhưng thanh âm chấn động khắp nơi, khí thế không kém hơn những thú nhân hung mãnh kia chút nào.

Chiến thú bị thương nơi móng đất kia thẳng hướng Trần Tiểu Thiên chạy tới, người tuổi trẻ trên lưng nó ghì chặt dây cương, quát lên:

- Mau tránh qua một bên!

Trần Tiểu Thiên cả đời còn chưa từng qua thú, chứ đừng nói chiến thú ghê gớm như khủng long thể này. Hắn nhìn móng thú bịt sắt tung vó chạy tới, nhất thời sắc mặt xám ngắt, không kịp nhớ tới mình thân là nam giới hiện đại đầy tôn nghiêm, lăn một vòng nhanh chóng tránh qua một bên.

Ai ngờ Chiến thú kia bị kinh hãi, không cách nào khống chế nổi, gót sắt lão đảo dần bước đạp lung tung, cách Trần Tiểu Thiên càng ngày càng gần. Trần Tiểu Thiên hồn phi phách tán, liều mạng tránh né, nhưng mấy cái gót sắt này giống như quen biết chỉ có mỗi mình hắn vậy, chà đạp quanh quẩn khắp đầu vai chân cẳng của hắn.

Trần Tiểu Thiên nằm vật xuống, hét lớn:

-Người giết chết ta đi!

Móng thú vừa tiếp xúc gương mặt Trần Tiểu Thiên thì nặng nề nhích qua một bên, người cỡi chiến thú đứng thẳng trên lưng thú, hai tay ghì chặt dây cương, đai sắt xiết thật sâu vào miệng thú, cơ hồ xiết tõe cả máu.

Da thịt trên mặt Trần Tiểu Thiên không tự chủ được co quắp, đầu tóc hắn dính đầy bùn đất, không cần soi gương hắn cũng biết gương mặt anh tuấn của mình hiện giờ thể thảm vô cùng. Nhưng đối diện với hai lần tử vong chỉ thoáng qua trong tích tắc, hay là đối với một xuyên việt giả không may mắn mà nói, thì thể diện đã không còn trọng yếu nữa.

Tên trẻ tuổi cỡi chiến thú kia dùng hết sức cũng khống chế được vật cưỡi, ít nhất là điều khiển óng thú không còn đá tới đầu Trần Tiểu Thiên nữa.

Trần Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới chú ý tới tên nhân loại cỡi chiến thú trước mặt này.

Tên này... rất xinh đẹp! Hai hàng lông mày thật dài vươn ra trên gương mặt trắng nõn, phảng phất như cánh Yến bay lượn. Ánh mắt tươi đẹp cực kỳ, đôi môi đỏ mọng mím chặt động lòng người.

Rất đẹp, rất tươi đẹp! Nếu như y là nữ nhân, nhất định là một mỹ nữ rất đẹp. Còn nếu như y là nam nhân, thì nhất định là một nam nhân thật bất hạnh.

Tên người cỡi chiến thú kia hiển nhiên không có cảm tình gì đối với Trần Tiểu Thiên. Y hung hăng trợn mắt nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, nhảy xuống chiến thú, hướng đồng bạn chạy đi.

Khác xa so với những binh lính trầm mặc trong phương trận, tên người cỡi chiến thú chạy với tư thế rất kỳ dị. Y một tay đè chặt chuôi kiếm, thân thể nghiêng về trước, hoàn toàn dựa vào lực lượng mũi chân đi như bay vút về phía trước. Cả người y tựa như trượt đi trên lớp đất bùn, không chỉ có tư thế ưu mỹ, mà tốc độ còn cực nhanh, khiến cho Trần Tiểu Thiên nhớ tới võ lâm cao thủ trong truyền thuyết.

Đối với một người sống trong đô thị bình thường, lên lầu ba cũng muốn ngồi thang máy đi lên mà nói, thì cao thủ võ lâm hoàn toàn là thứ tồn tại trong không gian mộng tưởng. Trần Tiểu Thiên cảm thấy có chút may mắn là mình mới vừa rồi không biểu hiện quá kiêu ngạo.

Một sinh vật khác có lẽ cũng tồn tại ở thứ không gian sáu chiều này, đó là thú nhân. Những tên thú nhân kia sải bước với tốc độ không kém tuần mã chút nào. Vóc người chúng lại cao đến đáng sợ, đứng trên mặt đất mà vượt hẳn kỵ binh trên lưng thú.

Năm tên kỵ binh nhân loại kết thành hình tam giác. Hai gã phía trước, ba tên ở phía sau, xóc nghiêng đoản mâu của riêng mình, nhìn thẳng vào bọn thú man võ sĩ đang xông lại. Phía chính diện, phương trận quân đạo sĩ đã đánh tan quân địch, đang dọn dẹp chiến trường. Bọn họ có lẽ làm nhiệm vụ ngăn cản truy binh đuổi theo, hoặc có thể là không muốn thanh trừ bọn thú man nhân này, nên chỉ ngăn cản và tiêu diệt địch quân, chờ viện quân chạy tới, chém chết tên thú man thủ lĩnh.

Bọn thú man võ sĩ xông lên phía trước răng nanh chia ra, phát những tiếng rống như lôi đình, sau đó phóng người lên, ở giữa không trung giơ cự phủ như những bánh xe lớn ra, rồi... “Đình”... đột nhiên đánh xuống.

Hai gã kỵ binh phía trước đồng thời giơ đoản mâu lên, chống chọi lại cán búa. “Keng” một tiếng, lực đánh khổng lồ vào khiến cho cả vai hai người trầm xuống, tọa kỵ phía dưới cũng bị chấn lui nửa bước.

Năm tên kỵ binh này phối hợp thuần thục cực kỳ, đoản mâu mới vừa chống chọi cán búa, ba tên kỵ binh phía sau giục tọa kỵ đồng thời lao ra nửa bước, nhờ vào lực tiến của thú, đem đoản mâu từ hai bên hung hăng đâm vào dưới xương sườn của tên thú man võ sĩ kia.

Chiến thuật phối hợp này hoàn toàn chiếm ưu thế, nếu như lấy một chọi một, gã thú man võ sĩ đánh xong thì năm tên kỵ binh còn sống được bốn là may. Nhưng năm tên kỵ binh phối hợp ăn ý, hai người phòng thủ, ba người tiến công, nhất cử đâm ngã tên thú man võ sĩ xuống đất.

Thú man võ sĩ lưng bụng chảy đầy máu tươi tanh đặc như nham tương.

-CỔ Cách Nhĩ!

Y gào thét vừa ném cự phủ, vừa tung người ôm lấy một gã kỵ binh, khiến cả người lẫn thú cung ngã xuống đất. Sau đó y há miệng rộng, những cái nanh dài nhọn giống như chủy thủ chọc thủng cổ kỵ binh, máu tươi phun tràn ra ngoài.

Đại hán râu dài trên lưng thu mặt trầm như nước. Hắn nghiêng người ném một cái, đoản mâu như độc xà đâm xọc vào sau lưng tên thú nhân kia, sau đó rút ra trường kiếm từ bên hông vung mạnh, cái đầu lờm chờm răng nanh bay vụt ra ngoài.

Những đòn đao qua kiếm lại đầy máu me này đối với hán tử đã quen nhìn thấy sự tử vong, hay sống chết trước mắt không hề hấn hay phẫn tâm gì. Và bọn thú man nhân hiển nhiên cậy vào sự dũng mãnh gan dạ của bản thân, từng người tự chiến đấu, không hề điều chỉnh tốc độ hay cùng nhau hợp công.

Lại một gã thú man võ sĩ xông gầm dữ dội vọt tới đại hán. Đại hán râu dài cầm ngang trường kiếm, lạnh lùng ngó chừng đối thủ. Đang lúc thú man võ sĩ tung người, hai gã kỵ binh phía sau đột nhiên chạy ra nửa bước, hai cây đoản mâu một tả một hữu đâm vào trước ngực tên này. Tiếp theo đó, đại hán lập tức nhảy lên, hai chân vững vàng dẫm lên cả vai của thú man võ sĩ to con, hai tay cũng cầm trường kiếm, đâm lút vào từ sau lưng hắn. Tên thú man võ sĩ ử rử ngã vật xuống đất, cự chủy trong tay nặng nề rơi ra, tóe lên một đám bùn đất.

Tên quát to “Cổ Cách Nhĩ” lúc nãy vốn là thú man thủ lĩnh, hai mắt đầy máu đỏ. Hắn nắm một mũi trường mâu, vung cánh tay ném mạnh. Đại hán râu dài rút trường kiếm từ lưng thú man võ sĩ ra, nhưng bị xương sống lưng thô to của tên này kẹp chặt. Không đợi y buông kiếm né tránh, mũi trường mâu kia đã rút gió lao tới, cam vào ngực trái đại hán, xuyên ra từ phía sau lưng.

Trong nháy mắt song phương đều chết hai người, huyết Thái Dương phía bên phải của Trần Tiểu Thiên cũng liên tiếp truyền đến bốn lần đau nhức, cuối cùng sau một chút nhộn nhạo hết sức kịch liệt, đau đến hần cơ hồ muốn chạy nước mắt ra, thì bốn luồng khí âm hàn ngay sau đó tiến vào trong cơ thể Trần Tiểu Thiên, lập tức truyền tới khoái cảm lạ lung.

Song phương không để ý đến Trần Tiểu Thiên. Đối với số ít kỵ binh ở đây xem ra Trần Tiểu Thiên mặc dù mặc quái dị, nhưng rõ ràng cho thấy hắn thuộc chủng tộc loài người. Mà đối với thú man nhân, cái tên nhân loại trong tay không tác sát xa lạ này không có nhiều uy hiếp như bọn kỵ binh kia.

Đi theo sát cổ Cách Nhĩ là những dũng sĩ nổi danh nhất trong bộ tộc. Bọn chúng gầm thét tiến lên, cuối cùng giết chết toàn bộ ba tên kỵ binh còn lại. Mà trên mặt đất, thi thể của thú man nhân cũng nhiều thêm hai xác.

Cổ Cách Nhĩ tay tả cầm mâu tay phải cầm phủ, chém một gã kỵ binh cả người lẫn thú thành bốn đoạn, sau đó nhom thân thể hùng tráng lên. Cả người hắn đầm máu, giống như thú man thiên thần đến từ viễn cổ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Tiểu Thiên vô luận như thế nào cũng không tin là người ta có thể chỉ dựa vào lực lượng của nhân loại để có thể chống lại cùng thú nhân kinh khủng, hơn nữa ở trong tình thế sát thương gần tương đương. Mặc dù những nhân loại kỵ binh kia dựa vào sự phối hợp lẫn nhau, nhưng cho thấy họ cũng cường hãn vượt xa sức tưởng tượng của hắn. Trong lòng hắn không khỏi dâng lên câu hỏi, những kỵ binh này thật sự là ai, quân nửa giống quân Tần nửa giống đạo sĩ này rốt cuộc là sao?

Tất cả đồng bạn đều đã chết trận, người trẻ tuổi kia cỡi chiến thú không chút do dự phóng tới thú man nhân. Nếu so sánh với khí lực kinh người của thú nhân, thân hình của kẻ này lộ ra vẻ bé nhỏ và nhu nhược. Nhưng y lại có tư thái quyết tuyệt chưa từng thấy từ trước đến nay, sắc bén giống như thanh trường kiếm trong tay vậy.

Những tên thú man kia đã bị máu tươi cùng sự giết chóc kích khởi hung tính. Một gã thú man võ sĩ giờ cự phủ lên, bổ tới bên hông của kỵ sĩ trẻ tuổi. Người cỡi chiến thú kia mũi chân điểm một cái, thân thể giống như trượt đi tránh xa cự phủ, tiếp theo trường kiếm trong tay bỗng sáng lên, nhanh như tia chớp xuyên qua cự phủ, đâm vào cổ tay của thú man võ sĩ.

Bạch quang sáng lên sáng lên từ trường kiếm như khiến nó sắc bén vô cùng, tên thú man võ sĩ bị đứt lia cả cổ tay trái, cự phủ mang theo bàn tay không trọn vẹn bay ra, kèm một đám máu đào. Hắn cắn chặt răng nanh, tiếp theo tay phải nắm chặt, nện một quyền nặng nề như đá vào sống kiếm, khiến kỵ sĩ trẻ cỡi chiến thú bị chấn phải lui một bước.

Cổ Cách Nhĩ bỏ trường mâu đã cong xuống. Hai tay y chặt cầm phủ, rơi như lôi đình bổ mạnh vào trên thân kiếm của thanh niên cỡi chiến thú. Người này mặc dù đảm lược hơn người, cuối cùng thì khí lực không đủ, mỗi lần cự phủ đánh xuống, bạch quang trên thân kiếm cũng yếu đi một phân, thân thể bị bức phải liên tiếp lui về phía sau. Cuối cùng “Tranh” một tiếng giòn vang, trường kiếm mất đi bạch quang bị cự phủ chém gãy.

Người cỡi chiến thú phản ứng cực nhanh, trở tay ném một cái, nửa đoạn đoạn kiếm cắt ngọt ngón tay như là nham thạch của cổ Cách Nhĩ, tóe lên một luồng huyết quang.

Cự phủ rơi ầm xuống đất, cổ Cách Nhĩ với bàn tay to vấy máu đột nhiên vươn ra, chụp bắt được ngực giáp của người trẻ tuổi cỡi chiến thú, sau đó tay trái nắm chặt, hung hăng đánh mạnh vào bụng hắn.

Người cỡi chiến thú mặc dù mặc áo giáp nhẹ, nhưng tiếp ngay sau một quyền đủ để vỡ đá của cổ Cách Nhĩ, tấm giáp chấn hình vuông trước ngực hắn vỡ toan tung bay tán loạn, thân thể theo đó cũng vượt bay lên, cả người giống như điều bị đứt dây bay rơi ra mặt đất, cách chỗ chiến đấu hơn mười thước, vừa đứng vào chỗ Trần Tiểu Thiên đang ngồi.

“Ngoa lặc cá tào! Biết rõ đánh không lại, không chạy trốn mà tự đi tìm cái chết!” Trần Tiểu Thiên gầm đánh giá gã thanh niên này: điên cuồng!

Chiếc mũ bảo hộ của thanh niên không biết đã rụng ở địa phương nào, lộ ra búi tóc cột chặt bằng vải. Sắc mặt y như tuyết trắng, khóe môi chảy dài một dòng máu tươi, hiển nhiên bị nội thương không nhẹ, sợ rằng ngay cả xương sườn cũng bị gãy mất năm sáu bảy tám cái.

Nhìn xuống chút nữa, Trần Tiểu Thiên cảm thấy hô hấp đột nhiên cứng lại.

10. Q.1 - Chương 10: Nữ Kỵ Sĩ.

Ngực áo giáp của thanh niên cỡi chiến thú đã bị rách toạt một lỗ thủng to. Ngay cả vải trắng buộc ngực cũng bị đứt tung, lộ ra ... hai gò bông đào mà...

Mặc dù đôi gò bông đào này không to không lớn như vú bò sữa trong phim Tây mà Trần Tiểu Thiên được dịp thưởng thức, nhưng nó cũng có kích cỡ quá sức tưởng tượng.

Hai đường cong mượt mà ôm trọn lấy núi đồi cao vút, da vừa trắng vừa mềm, nhất là hai đỉnh nhọn đầu vú kia... nhỏ nhắn như bút đũa, ánh lên màu hồng phấn trong buổi chiều tà.

Chỉ có điều, bầu vú trái đã bị ngón tay thô to của thú man nhân cấu xé tạo ra một vết thương, máu tươi chảy dài...

Trần Tiểu Thiên không tự chủ được vừa hướng lên trên nhìn lại mặt nàng, vừa kìm nén sự xao động trong người. Nàng này thì ra là một mỹ nữ thật. Hai hàng lông mày Xinh đẹp tuyệt trần chia thẳng vào thái dương, hai đầu lông mày anh khí bức người, chẳng qua là ánh mắt lộ ra vẻ không hữu hảo chút nào...

Nữ kỵ sĩ cỡi chiến thú đó dùng cơ hồ dùng ánh mắt phóng hỏa hung hăng nhìn Trần Tiểu Thiên. Một người đàn ông chẳng có kỵ ngó nghiêng ngực trần của nàng như thế, hỏi sao nàng không có phản ứng như vậy.

Không hỏi có biết, lúc này nàng rất muốn mở miệng mắng chửi. Tuy nhiên, nội thương phát tác đúng vào lúc đó. Một ngụm máu tươi suýt nữa phun ra. Nàng dùng bàn tay trắng nõn miễn cưỡng che bộ ngực lại, trên gương mặt tái nhợt dâng lên một vầng đỏ ửng bệnh hoạn.

Rất đẹp. Trần Tiểu Thiên tự tái diễn cảnh vừa rơi ở trong lòng một lần nữa. Nàng này mặc dù trải qua một cuộc chiến sinh tử, áo giáp rách tan tành, đầu tóc tán loạn, bộ dáng chật vật, hơn nữa còn hoàn toàn bị bó như đồ hộp chỉ lộ được hai gò ngực ra ngoài, nhưng dung mạo của cô ta so với mỹ nhân trong thế giới hiện đại hẳn sống mà xết, thì sánh với những minh tinh chói lọi kia cũng không kém chút nào.

Trần Tiểu Thiên đang nhìn đến thất thần, bỗng nhiên tâm sinh cảnh triệu. Hắn đột nhiên quay người lại, cả người suýt sụm xuống.

Bọn thú man các võ sĩ giống như một đám dã thú đứng thẳng đang chậm rãi đi tới chỗ hắn. Những gương mặt ấy Thật xấu xí, dữ tợn và đáng sợ. Trước khí lực kinh người của chúng, Trần Tiểu Thiên cảm giác mình tựa như một trẻ nít cỡi trường đáng thương đứng trước ông bố đang chuẩn bị đòn roi.

Ngoa lạc ca tào! Thật ra thì đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm, ai có thể nghĩ đến cái ả nữ kỵ binh giả nam trang này lại bị đánh lui dần từng bước, cuối cùng lại bay một cái hơn mười thước, tốt chết không chịu chết lại rớt xuống sau lưng Trần Tiểu Thiên hẳn chứ?

Lúc này, tự một mình hắn đứng ở trước một đám thú nhân, mặc dù trong lòng hắn lúc này cuồng loạn, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, nhưng bọn thú nhân đại khái cũng không phân biệt ra được điều này. Có lẽ chúng chỉ biết, chỉ nhìn thấy hắn đang kích động hai tay nắm tay, mắt lộ ra tinh quang, cực kỳ giống một gã anh hùng anh dũng cứu mỹ nhân.

Một tên kia võ sĩ phía trước có một đỉnh đầu mạnh mẽ tóc tai râu như sư tử, răng nanh còn mang theo vết máu chưa khô. Trần Tiểu Thiên nhìn hướng về phía những võ sĩ nữa thú này, hỏi hận như muốn tự sát cho xong. Nếu như có thể, hắn nhất định là chạy xa được bao nhiêu thì hết sức chạy bấy nhiêu.

Nhưng những thú nhân này chỉ cần sai một bước cũng đủ hắn chạy một hồi. còn về chuyện cầu xin tha mạng, Trần Tiểu Thiên rất hoài nghi những thú nhân này có thể nghe hiểu tiếng nói của loài người. Huống chi, bọn chúng nhất định sẽ không cho hắn cơ hội giải thích.

Trần Tiểu Thiên sợ run một phần trăm giây, sau đó sờ mó khắp các miệng túi toàn thân, giống như người sắp chết đuối liều mạng tìm kiếm một khúc gỗ di động vậy.

Điện thoại di động! Ngoa lạc cá tào. Nếu như là lựu đạn thì tốt biết mấy?

Cái chìa khóa, nếu như nó là cái dùi cui phóng điện thì hay, tốt hơn cả cái chìa khóa thân kỳ có thể mở ra bất kỳ một cánh cửa nào.

Ví tiền, bọn chúng có thu tiền mãi lộ không ta?

Thú man võ sĩ phả luồng hô hấp nồng đậm lên mặt Trần Tiểu Thiên. Lúc này, bọn chúng chỉ cách quân đạo sĩ một gò núi không cao, kỵ binh nhẹ của quân đạo sĩ tới lui tuần tra tại chiến trường tùy thời có thể xuất hiện. Nhưng đối với Trần Tiểu Thiên mà nói, bọn họ đều có chút quá xa rồi.

Cổ Cách Nhĩ quả đâm vung lên, mang theo trận gió gào thét khổng lồ. Cảm giác kia tựa như một đoàn xe có vận tốc hơn hai trăm cây số đang sắp chạm mặt vậy. Trần Tiểu Thiên còn chưa đụng phải quả đâm, đã bị quyền phong thổi lên, thân bắt do kỷ bay bắn ra sau.

“Bồng” một tiếng, Trần Tiểu Thiên ngã mặt ngã xuống. Vừa lúc rơi xuống, hắn nghe tiếng... “Ách...”, thì ra là rơi trúng người nữ kỵ sĩ cỡi chiến thú kia, khiến ả phát ra tiếng kêu, lộ sự đau đớn ra mặt.

Trần Tiểu Thiên rơi có bảy nhưng giả vờ bất tỉnh tới tám. Hắn còn cắn nát môi, một miệng đầy máu tươi, không hề lưu ý mình

đang đè trên người nữ kỵ sĩ, áp khiến nàng gãy lìa xương sườn. Quyền phong của thú man võ sĩ kia Thật ra cơ hồ dành cho nội tạng hắn suýt lật quay đi, xương ngực đau như nứt ra.

Kinh hồn chưa định, Trần Tiểu Thiên bản năng hai tay nắm chặt, bắt được vật thể phía dưới. Tay phải hắn bắt được mấy tấm giáp bóc ra bị bong ra, tay trái vận khí không tệ, bắt được một thứ ẩm áp mềm mại, hơn nữa lại là vật thể giàu sự co giãn đàn hồi, cảm giác vừa trơn vừa non, giống như là... Trần Tiểu Thiên nghi ngờ dùng tay vuốt vuốt, ngắt ngắt hai cái.

“Chát !”

Nữ kỹ sĩ kia giờ cánh tay lên, hung hăng cho hắn một bạt tai.

Trần Tiểu Thiên lúc này mới ý thức tới thứ mình vừa bắt được, thì ra nó chính là vú trái bị thương của nàng. Hắn vội vàng buông tay.

- Ta không phải cố ý !

- Vô sỉ!

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Tiếp theo lại là “Bôoop!”

Một cái tát giòn vang.

Trần Tiểu Thiên bùm mặt, thầm nghĩ: coi như huề rồi, chuyện như vậy có cố giải thích cùng nữ nhân mãi cũng không rõ, hay là mau ngồi dậy làm chuyên chánh sự. Hắn nhô thân lên, chuẩn bị bò dậy, khuỷu tay vừa khéo thúc vào dưới xương sườn của nàng kia. Lúc này, ngay cả hắn cũng cảm giác được xương gãy nghe “răng rắc”. Không cần phải nói, nữ kỹ sĩ hoa dung thất sắc, đau đến ngay cả mắt cũng nhắm không ra.

Trần Tiểu Thiên luống cuống tay chân bò dậy, bỗng nhiên mò được một vật thể hình vuông phía sau.

Ba lô! Trên người hắn còn một cái ba lô nhỏ thuộc loại vận động!

Trần Tiểu Thiên không kịp để ý đến loại ánh mắt giết người của tiểu mỹ nữ. Hắn một tay lấy ba lô kéo đến trước người, mở khóa kéo, nắm chặt vật phẩm bên trong. Trong nháy mắt, những lời nói chuyện trước khi lên phi cơ vong lại trong đầu hắn.

“May sẽ mang theo cái gì khi xuyên việt? Chỉ hạn ba vật.”

“Đệ nhất, tao muốn mang một bộ đại bách khoa toàn thư. Bởi vì tài phú có thể mất giá, kiến thức không bao giờ mất giá Sau đó tao muốn mang một thanh dao găm Thụy Sĩ, chức năng càng nhiều càng tốt. Vật thứ ba, tao sẽ đem một túi viên đạn thủy tinh.”

Đại bách khoa toàn thư, dao găm Thụy Sĩ, thủy tinh châu, chính là đáp án cho công cụ tốt nhất khi xuyên việt. Đến bây giờ chúng cũng không thay đổi giá trị. Những nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng manga, công cụ mang theo lúc xuyên việt khoa trương hắn rất nhiều. Nhưng hắn là một người bình thường, lại bị thú nhân đoàn bao vây, mạng như chỉ mảnh treo chuông, trên người hiện giờ có những thứ gì để cứu mạng đây?

Trong ba lô của Trần Tiểu Thiên có không nhiều không ít,

chứa ba vật phẩm: chế phẩm cao su thần kỳ một tá áo mưa an toàn loại siêu mỏng hai bộ nội y sexy - làm bằng sợi hoá học cao cấp hợp thành và kết tinh hoàn mỹ của khoa học kỹ thuật

điện tử hiện đại cùng khoa học nhân thể một cây gậy xoa bóp

chạy bằng điện.

“Hôm nay em bay lên Thượng Hải, nghỉ ngơi bên đó hai ngày.” Uyển Nhi dùng ánh mắt ướt đầm, tản mát ra vẻ xấu hổ mê người...

“Bộ áo lót anh hứa tặng em còn chưa mặc thử, đến lúc đó anh mang theo, em mặc vào rồi mình cùng...”

Vận mệnh quả thật hoang đường, muốn xuyên việt thì mới qua đã chết, không muốn xuyên việt thì lại bị lưu đây nơi thời không xa lạ này. Muốn súng máy, mã tấu một cái cũng không có, có hay chăng chỉ là nội y sexy, bao cao su an toàn, gậy xoa bóp kích dục.

Ở trước mắt hắn, bàn tay khổng lồ của thú nhân chộp tới cổ hắn, trên da thô ráp mọc đầy lông bờm bén nhọn vừa đen lại vừa cứng. Mười mấy thú nhân hoàn toàn phong kín con đường phía trước, thế tới hung hung, hắn tuyệt đối không thể phá vòng vây.

Trần Tiểu Thiên nhìn nữ chiến sĩ một cái như muốn phóng hỏa, từ từ lôi kéo ba lô, sau đó hít vào một hơi, ưỡn ngực nhận mệnh, câu hỏi cứ mãi vọng lại trong đầu lại hiện lên:

“Mình cứ chấp nhận đi làm binh thương như vậy sao, mình thật nguyện ý sao?”

Buông bỏ mơ ước gây dựng sự nghiệp làm giàu, bỏ qua chí khí hùng tâm, trở nên tâm thường, cuối cùng lần này nữa, hắn Thật sự cam tâm lựa chọn như vậy sao?

Cái vấn đề này trước đây hắn đã nghĩ quá nhiều lần, nhưng thủy chung không có một người nào, không có một cái gì khẳng định cho đáp án của hắn. Hắn rất cuộc chần chờ, không ngừng nghĩ tới, để rồi đáp án mãi không ra.

Song, đáp án kia... giờ phút này không can rõ ràng nữa. Bất quá... Nếu như ông trời cho hắn chọn một lần nữa, hắn nhất định làm một việc gì đó đáng hoàng, vẻ vang!

11. Q.1 - Chương 11: Thái Ất Chân Tông.

Nhìn bàn tay khổng lồ đủ để đập nát nham thạch của thú nhân. Trần Tiểu Thiên nghĩ mình đã không thể tránh khỏi cái chết. Một sự sợ hãi từ đáy lòng dâng lên. trong nháy mắt lan khắp toàn thân. Chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này sao?

Bỗng nhiên, một bàn tay trắng xinh vươn ra, phẳng phất như vân về một đóa Ngọc Lan hàm lộ, mềm nhẹ nghênh hướng bàn tay khổng lồ của thú nhân.

Sát na song chưởng tiếp xúc, bàn tay kia trắng đẹp kia co ngón cái bấm nhẹ ngón giữa, đầu ngón tay khẽ nhếch lên trên, không khí giữa lòng bàn tay như truyền ra một trận xung động. Trong lúc mơ hồ, Trần Tiểu Thiên cảm giác như có một Thái Cực đồ án từ chưởng bay ra. tiếp theo không khí đỏ lên. trong nháy mắt biến thành một đoàn liệt hỏa.

Thú nhân tru lên ngã nhào về phía sau, thân thể khổng lồ trong nháy mắt đã bị liệt hỏa bao trùm, trở thành một hỏa cầu khổng lồ.

Pháp thuật! Trong lòng Trần Tiểu Thiên chợt nảy ra danh từ này. Thời không này không ngờ tồn tại pháp thuật vốn chỉ có trong truyền thuyết!

Hắn vô cùng kính sợ quay nhìn lại phía sau, một hình ảnh tuyệt mỹ lộ đập vào mắt. Một mỹ nữ ước chừng ba mươi mấy tuổi, tóc dài cột thành búi bỏ thông, đầu đội mũ Ngọc trắng, làn da tinh xảo trắng mịn không có chút nếp nhăn nào. Nàng này mặt mày cực đẹp, đẹp nhưng lạnh đạm vô cùng, hờ hững giống như ngăn người ngoài ngàn dặm vậy. Nàng mặc một bộ đạo bào màu xanh nhạt, trên người không có bất kỳ phụ tùng dư thừa, eo hờ hững cái túi bao tử, vạt áo hờ hững hai hàng chữ nhỏ dùng bút lông viết như mây như khói: “sông chạy ngoài thiên địa, núi sắc có như không”.

Nữ chiến sĩ bị thương reo lên:

- Trác sư thúc!

Cô gái họ Trác hừ lạnh một tiếng, thu hồi ngón tay ngọc thon dài. đặt vào chuôi kiếm bên hông, ngẩng đầu ưỡn ngực, đối với bọn thú nhân kia coi như không thấy gì. Bội kiếm của nàng hấp dẫn ánh mắt Trần Tiểu Thiên. Khác với loại kiếm sắt thép chất lượng xấu công nghiệp hoá đại lượng sản xuất ở thế kỷ hai mươi mốt, kiếm này có chuôi và vỏ kiếm màu bạc, phía trên có phượng vũ văn thiên nhiên tạo, dưới ánh mặt trời đỏ chạch ánh lên điệu múa như huyết phượng tranh long.

Một giọng nam ôn hòa chậm rãi chợt cất lên:

- Sương nhi chớ sợ, Thái Ất chân tông ta ở chỗ này, nhất định không để cho cháu bị nửa điểm tổn thương.

Chẳng biết lúc nào, chung quanh đã xuất hiện hơn mười người, trong đó có ba nam tử râu dài. cùng những nữ tử mặc đạo bào màu xanh nhạt giống nữ tử kia, trên đầu cũng đội ngọc quan. Còn lại một số người khác có vẻ la hâu cân, vì mặc đồ hai màu hắc bạch, nữ có nam có, tuổi lớn nhỏ không đồng nhất. Xem thái độ cung kính của họ, ắt những người kia là đệ tử hoặc hộ vệ.

Nói lên tiếng lớn tuổi nhất, râu dài tới ngực, thần thái thông dong. Ở bên cạnh y, một nam tử khí vũ hiện ngang tiến lên trước một bước, vung kiếm lên. lạnh giọng quát:

- Thú man xấu xa! Bọn người còn chưa chết hết sao?

Không đợi sư trưởng phân phó, hơn mười tên Thái Ất chân tông đệ tử cùng rút trường kiếm, mũi kiếm xếp theo phương vị, mơ hồ thành thế vây công, các thú man võ sĩ khổng lồ khịt mũi, oán hận nhìn trừng trừng nhân loại đáng ghét.

Nam tử cầm ngang chuôi kiếm, sát khí bén nhọn đột nhiên phát ra, còn chưa xuất thủ đã đoạt khí thể của địch thủ.

Thời khắc mỹ phụ ho Trác ra tay lúc này, thú man lĩnh sĩ đã biết tánh mạng của mình đã đi đến giờ phút cuối cùng.

-CỔ Cách Nhĩ!

Một gã thú man nhân phát ra tiếng hô cầu xin.

-CỔ Cách Nhĩ!

Tất cả thú man võ sĩ còn sót lại cũng hô hoán theo.

Cổ Cách Nhĩ quét qua ánh mắt đồng tộc, sau đó lồng ngực rộng rãi đột nhiên đội lên. từ trong ngực phát ra một tiếng gầm trầm muộn. Xương cốt hùng tráng của y phát ra một trận “lach cách” chói tai da thịt vụn vụn bành trướng, căng phồng lớp da thú. tóc dài rậm hóa thành đám lông nồng đậm hơn. Ngón tay sinh ra đa sắc bén như tiêm thảo, bả vai mở ra, trước mặt mọi người, y như hóa thành một con sư tử mạnh mẽ.

Cổ Cách Nhĩ rung lông bờm, tứ chi chống xuống mặt đất, đột nhiên tung người nhảy lên. rống gầm xông về phía hai gã Thái Ất chân tông đệ tử. Hai gã đệ tử xoay tròn nghiêng ngả, giữa ngực và bụng lộ ra một vết cao huyết nhục mơ hồ.

Nam tử khí vũ hiện ngang vỗ vỗ kiếm, trường kiếm bay ra khỏi vỏ, mang theo một cơn bão táp phóng thẳng tới thú man võ sĩ. các đệ tử còn lại cũng xuất kiếm của riêng mình, tuy kiếm không tự bay, nhưng thế công triển khai vô cùng sắc bén.

Một người sống đột nhiên biến thành dã thú. so sánh với ma thuật càng đặc sắc hơn. Trần Tiểu Thiên thấy cảnh ấy mà trợn mắt hốc mồm. Vị trưởng giả lúc ban đầu mở miệng kia mỉm cười gật đầu với hắn:

- Người rất tốt. Không tệ không tệ!

Trần Tiểu Thiên ngơ ngác một chút mới hiểu được, vị này rõ ràng là khác hẳn bọn thú man kia, chỉ thấy hắn phần đầu quên mình ngăn chặn trước nữ tử tên Thương nhi khỏi bị thú nhân giá hại. thậm chí còn bị đánh bay nữa. Chứ không thấy cảnh hắn e dè hoảng sợ bỏ chạy trước đó. Đây là một hiểu lầm, nhưng Trần Tiểu Thiên cũng không có ý định giải thích.

12. Q.1 - Chương 12: Giáo Ngự.

Thiếu nữ cỡi chiến thú lúc này lóe lên sự nổi giận trên mặt, nhưng dù sao vẫn là cô gái xấu hổ, nên không vạch mặt hắn.

Lúc này những đệ tử của Thái Ất chân tông đã nghênh đón. cùng thú man nhân chiến thành một đoàn. Bọn họ thân pháp mau lẹ, kiếm quang như tuyết, còn bắt chước phối hợp các pháp thuật hình hình sắc sắc. Nhất là nam tử râu dài. trường kiếm trong tay y không ngừng có tia sáng lưu chuyển, phi kiếm bay ra với chiêu thức mau lẹ như gió, đảo mắt đã có hai gã thú nhân ộc máu tươi bổ nhào.

cùng lúc máu tươi bắn ra, Trần Tiểu Thiên lại cảm thấy bên đầu đau xót. Lúc này hắn đã có kinh nghiệm, chỉ cần đầu đau nhói, hết chín phần là có người chết. Quả nhiên, một gã thú man võ sĩ đã bị lợi kiếm xuyên thấu trái tim. Trần Tiểu Thiên định thần ngồi xuống, nhắm mắt lại lặng lẽ đếm thầm. Một, hai, ba, bốn... Tổng cộng đau đớn mười bảy lần. Trừ mười hai tên thú nhân, còn có năm tên Thái Ất chân tông đệ tử bị mất mạng.

Số thú man võ sĩ còn lại không có tên nào chạy trốn. Bọn chúng huyết chiến ở tình thế tuyệt đối xấu. cuối cùng bị tiêu diệt toàn bộ. Nhìn những tên thú man võ sĩ ầm ầm ngã xuống đất với thân ảnh khổng lồ, Trần Tiểu Thiên vừa đau đầu như muốn vỡ tung, vừa mơ hồ tâm sinh âu sầu. Những thú man nhân này biết rõ thủ thắng vô vọng, nhưng không một tên lui bước. Có lẽ, bọn chúng cũng là vì sinh tồn ở bình nguyên này, mới cùng nhân loại chiến đấu sinh tử.

Một gã Thái Ất chân tông đệ tử kiểm tra xong thi thể, hướng lão giả râu dài đầu đội ngọc quan khom người thi lễ:

- Bẩm giáo ngự. tất cả yêu nhân đều đã bị tiêu diệt. Phe ta năm người vẫn lạc. Đệ tử sẽ cho người thu hài cốt, hỏa thiêu mang hồi tông.”

Lão giả râu dài thở dài nói:

- Cổ Sơn, người vẫn không tỉnh sao? Từ cổ người tu đạo không biết vui mừng, không biết sợ chết, chết không vui vẻ, sống cũng không cách gì, thần nhiên mà đối diện, thần nhiên mà đi đến. Nhân sinh trăm năm. theo tạo hóa là lẽ thường tình. Sinh thời sống yên ổn, lúc chết nghỉ yên tĩnh, chôn cất nơi đất lạnh cũng đủ. cần gì di dời truyền bá?

Thái Ất chân tông đệ tử nghiêm nghị nói:

- Đệ tử biết rồi.

Lão giả kia quay đầu lại. hướng Trần Tiểu Thiên chấp tay:

- Thái Ất chân tông Lâm Thái Tuyền, không biết các hạ tôn tính đại danh?

- Trần, Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên đang gặm đầu. ngẩn dầy miễn cưỡng đứng lên. Thân thể hắn đang có loại cảm giác kỳ quái, giống như đang bành trướng ra phía ngoài, khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Tiểu huynh đệ chỉ một mình sao?

Nghĩ đến Đinh Cường. Trần Tiểu Thiên trong lòng không khỏi giật mình:

- Còn có một đồng bạn. Nhưng mà bị thú nhân giết chết rồi.

- Thú nhân? À, tiểu huynh đệ có ý chỉ bọn yêu nhân này hay sao?

Lâm Thái Tuyền nói xong, nhìn hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một đội kỵ binh thuộc quân đạo sĩ lướt tới gò núi. thấy thiếu nữ cỡi chiến thú bị thương, lập tức vây lại.

- Nguyệt Sương tiểu thư, Sư soái có lệnh, xin lập tức trở về doanh!

Nguyệt Sương mắt húng nhú mày:

- Bốn vị giáo ngự trong tông gồm Lâm, Thương, Túc, Trác đều đã tới. Các người mau trở về bẩm báo. Ta cùng giáo ngự cùng về sau.

Thái Ất chân tông danh tiếng hiển nhiên không nhỏ. Những quân sĩ bách chiến sa trường cùng cúi người xuống hành lễ. Sau đó. chúng vừa phái người hộ vệ. vừa sai người trở về bẩm báo.

Vị mỹ phụ họ Trác cùng thiếu nữ cỡi chiến thú lúc này thấp giọng nói chuyện, vừa như trách cứ lên nàg:

- Người vết thương cũ chưa lành, thực lực không thể phát huy đầy đủ, tại sao có thể một mình lên chạy đến đây? Nếu không phải là chúng ta vừa khéo đi ngang qua, mọi chuyện đã không ổn rồi!

Tiểu mỹ nữ mặc dù thân thể suy yếu, vẫn không phục nói:

- Cháu ở trong quân cũng vậy, tại sao không để cho cháu ra chiến trường? Sư soái nói. người cuối cùng rồi cũng chết, giống như sao Hán trải qua trời, hoặc như cây cỏ gặp mùa thu. Lần này biên cương xa xôi, tử sinh đáng để ý gì?

Mỹ phụ nói:

- Chương giáo chân nhân nói như thế?

Thiếu nữ cười chiến thú gật đầu.

Mấy người liếc nhìn nhau. Lân Thái Tuyền nói:

- Đã như vậy, chúng ta đi trước ra mắt chương giáo.

Vừa nói y vừa nghiêng đầu sang:

- Tiểu huynh đệ, người cùng đi nhé?

Trần Tiểu Thiên nghe họ nói chuyện mà hồ lý hồ đồ, không biết bọn họ nói cái gì mà sư soái, chương giáo, giáo ngự. cũng không biết những người này có lai lịch và địa vị thế nào. Hắn lúc này không có chút lựa chọn nào, không thể giải thích được vì sao lại tới thời không này, đối với hết thảy mọi chuyện không biết gì cả, chỉ đành đi một bước tính một bước thôi. Bất quá nếu đi theo những người này, tựa hồ hắn không bị lỗ lã gì cả.

Trần Tiểu Thiên lấy lại bình tĩnh, sau đó lấy cách nói chuyện của người cổ nói:

- Đa tạ tiền bối. Nhưng hãy chờ tiểu sinh chôn cất đồng bạn trước đã.

Trần Tiểu Thiên một thanh đoản đao, chạy tới chỗ Đinh Cường, đào mở một hố lớn. Đất chủ yếu là cát, đào lên cũng không dễ dàng gì. Nếu là lúc trước, đào một cái hố lớn như vậy, hắn có nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng lúc này mặc dù mệt, đầu đầy mồ hôi. trên người không có chút khí lực nào, nhưng hắn nhanh chóng đào được một rãnh to ra hồn.

Thân thể Đinh Cường đã lạnh. Trần Tiểu Thiên ngồi xuống bên cạnh hắn. rất muốn hút một điếu thuốc, nhưng hắn hiện giờ ngay cả điếu thuốc cũng không có.

Một lúc lâu, Trần Tiểu Thiên ôm lấy thi thể Đinh Cường, bỏ vào trong hố. Nhìn người bạn tốt vẫn mang theo vui mừng trên mặt, Trần Tiểu Thiên cảm thấy bình yên ở trong lòng. Hắn lặng lẽ nói:

- Mày đã nói đúng, ở ngoài cái thế giới của chúng ta, còn có thật nhiều thế giới ngang hàng khác. Có lẽ, mày chẳng qua là đi qua một thế giới khác nữa rồi. Hi vọng mày ở cái thế giới bên kia sẽ tốt hơn nơi này. Mày cứ đi như vậy, để lại tao một mình, còn không biết mọi chuyện sau này sẽ ra sao...

Vật phẩm tùy thân của Đinh Cường cũng bị Trần Tiểu Thiên lấy ra ngoài. Trừ điện thoại di động, ví tiền, cái chìa khóa, còn có một bao nhựa phong kín giấu kỹ, bên trong trang bị đầy đủ các loại thuốc viên thuốc chai. Hắn lấy điện thoại di động ra nhìn với vẻ mong đợi, nhưng rõ ràng một chút túi hiệu cũng không có.

Trần Tiểu Thiên đem vật phẩm thu vào ba lô, lấp lỗ, để lên cát một tảng đá cho chắc. Trần Tiểu Thiên trong lòng vắng vẻ, giống như đã mất đi cái gì đó, một lòng mờ mịt. Dưới cát đen kia thứ chôn cất không phải chỉ có bạn tốt của mình, mà còn là những gì mình đã trải qua. Từ giờ trở đi, cái thời không xa lạ này chỉ còn lại một mình hắn, đối mặt với tương lai mịt mờ.

- Đi thôi. Nơi đây không nên ở lâu.

Lân Thái Tuyền vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Trần Tiểu Thiên dùng sức lau mặt một cái, sau đó ngẩng đầu:

- Đi thôi.

13. Q.1 - Chương 13: Lục Triều.

Mọi người thuộc Thái Ất chân tông đều có vật cưỡi, bởi vì họ thiếu ba vị đồng bạn. nên Trần Tiểu Thiên cũng được ột tọa kỵ. Từ lúc mọi người nói chuyện với nhau. Trần Tiểu Thiên mới biết thiếu nữ cỡi chiến thú kia tên là Nguyệt Sương, thân phận của nàng chính là thân binh của Tả võ quân đệ nhất quân đoàn.

Sư phụ của Nguyệt Sương chính là chủ soái quân đoàn Tả võ vệ đại tướng quân Vương Triết. Nguyệt Sương từ nhỏ ở cạnh Vương Triết, lớn lên trong quân. Nhưng Vương Triết quản nàng vô cùng chặt, không hề cho phép nàng ra trận giết địch.

Ba tháng trước, quân đoàn phụng mệnh tiến công vùng biên cương xa xôi này, tiêu diệt một tập hợp tế đàn trú thủ nhiều yêu nhân ở tây cảnh. Yêu nhân mặc dù dũng mãnh gan dạ nhưng không phải là đối thủ của Tả võ quân. Trải qua hơn mười cuộc chiến đấu lớn nhỏ, chúng đã bị tiêu hủy hết tế đàn. các bộ tộc yêu nhân lui sâu vào bình nguyên. Tả võ quân đang trên đường lui quân vì đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng yêu nhân tập trung lực lượng truy đuổi, song phương thỉnh thoảng bộc phát ác chiến.

Hôm nay trong trận chiến này, Tả võ quân xuất động đệ nhất doanh tạo thành một phương trận. Thắng cục đã định, quân nhân loại cư kỳ binh nhẹ đánh bất ngờ, không nghĩ tới Nguyệt Sương len lén đi theo ra ngoài. Nếu như không phải vừa lúc gặp phải Thái Ất chân tông, sợ rằng Nguyệt Sương đã mất mạng ở chỗ này rồi.

về phần Thái Ất chân tông, mọi người cũng không phải là tình cờ đi ngang qua nơi đây. Trên thực tế mục đích của bọn họ chính là mong gặp Tả võ quân đệ nhất quân đoàn chủ soái Vương Triết.

Thái Ất chân tông là là một mạch của Đạo môn. trong giáo có một vị chủ giáo, sáu vị giáo ngự. Lần này dắt tay nhau đến đây là cùng huynh đệ thế hệ sư môn của Vương Triết, là bốn vị giáo ngự của Thái Ất chân tông: Lân Thái Tuyền, Thương Lạc Hiên, Túc Vị Ương, Trác Vân Quân.

Lân Thái Tuyền ở Thái Ất chân tông có địa vị gần với chủ giáo, làm người cũng hòa khí. đối với Trần Tiểu Thiên có hỏi tất đáp, hai người dọc trên đường đi lời nói qua lại thật vui.

Thương Lạc Hiên là vị trung niên nhân khí vũ hiện ngang. Y tính như liệt hỏa, tu vi cao cường trên cả Lân Thái Tuyền một bậc.

Những tên thú man dã kia có ít nhất một nửa là chết dưới mũi phi kiếm vô định của hắn.

Túc Vị Ương năm nay hơn năm mươi, đeo một thanh trường kiếm hình dáng quái dị, mặt mũi gầy gò mà lạnh lùng, tựa hồ đầy tâm sự trong cõi lòng, dọc theo đường đi im lặng không lên tiếng.

Trung niên mỹ phụ là Trác Vân Quân. Nàng đối với Trần Tiểu Thiên là người xa lạ gặp phải nửa đường không có hảo cảm gì, dọc theo đường đi lạnh như băng, không có chút giả dối làm vui nào.

Mọi người vòng qua chiến trường, dưới sự hướng dẫn của kỳ binh nhẹ quân đạo sĩ thẳng một đường hướng bắc. Lân Thái Tuyền đối với quần áo kiểu tóc của Trần Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, trong lúc tán thán vô tình hay cố ý hỏi thăm lại lịch của hắn. Trần Tiểu Thiên đoán chừng lại lịch của mình nói thật cũng không ai tin. cho nên thêu dệt nhiều chuyện xưa hoang đường, rằng mình cùng đồng bạn là thương nhân đường xa tới, trên đường gặp phải giặc cướp, hàng hóa bị mất hết. Thật vất vả lắm hai người bọn hắn mới giữ được tánh mạng, rồi lại gặp phải yêu nhân, đồng bạn bất hạnh gặp nạn. chỉ còn một mình hắn.

cách giải thích này ngay cả quỷ cũng lừa gạt không qua, nhưng Lân Thái Tuyền không chút để ý, chỉ gạt đầu, cũng không thăm cứu.

Trần Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có thời gian xem xét cảnh sắc chung quanh.

Mặc dù cái thời không này bất khả tư nghị này có pháp thuật cùng thú nhân, nhưng ít ra cảnh vật chung quanh cũng còn có cái Trần Tiểu Thiên có thể hiểu được.

Nơi này bầu trời đỏ chạch, như ráng hoàng hôn. nhưng không khí tinh khiết vô cùng. Không biết có phải là tầm nhìn quá cao, hay là thị lực trở nên mạnh hơn. mà Trần Tiểu Thiên phát hiện phạm vi mình nhìn so sánh với dĩ vãng ít ra là xa hơn gấp đôi. Trước mắt, bình nguyên cũng không phải là vùng đất bằng phẳng,

tầm mắt có thể nhìn được bao gồm những gò đất liên miên phập phồng. Gò đất cao nhất cũng bất quá hơn mười thước cao, thấp thì không quá ba thước. Đoàn người đi ở trong đó, cho Trần Tiểu Thiên cảm giác giống như xuyên qua bãi đá ngầm giữa biển đỏ, hết đợt ba đào này đến đợt ba đào khác.

Nhìn về hướng đông. Trần Tiểu Thiên mơ hồ có thể thấy một dãy núi non phủ đầy tuyết, giống như con Thương Long ngủ say chẹn cả một vùng đất. Dãy núi non kia vốn có khí thế nguy nga, tùy đông đi tây thể núi chập chùng, hết ngọn này đến ngọn khác, không phân rõ bao trùm phía trên chính là tuyết trang hay là những tầng mây trôi nổi.

- Đó là đại tuyết sơn!

Lân Thái Tuyền nói cho hắn biết:

- Giữa núi có một cửa ải, qua cửa ải, hướng đông chính là đất của lục triều.

- Lục triều?

Trần Tiểu Thiên học lịch sử mặc dù không tốt, nhưng đối với cái từ “lục triều” này cũng không xa lạ gì. Ngụy, Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần, kim phần phong lưu lục triều. Mặc dù thú nhân xuất hiện, đã phá nát ý nghĩ lợi dụng Lịch sử của Trần Tiểu Thiên để giả mạo thần côn. nhưng hắn vẫn không nhận được hỏi sâu thêm.

- Nhân đế đời thứ 9, lục triều có huyền trạch, hình bạch mã. chiến thú trắng hàng nghìn, bèn cho các tộc nhân gian uống máu ăn thề, hẹn làm một thể. Cho tới nay đã hơn ba vạn năm...

Lân Thái Tuyền mỉm cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ không biết chuyện này sao?

CMN !!! cái gì mà 30.000 năm rồi? Sao mình lại phải biết chứ? Mình cần phải biết sao? Đối với cái vấn đề này, Trần Tiểu Thiên khê hé môi. lộ ra một vẻ mặt hàm súc vi diệu. Nụ cười như thế hắn trước kia hay cùng khách hàng giao thiệp, đối với những vấn đề nhạy cảm một chút không hề nói dạ. cũng không hề nói không, tóm lại ý tứ chính là “Người đoán đi?”

Thủ đoạn giao tế bị văn minh hiện đại nung đúc quả nhiên không bình thường. Lân Thái Tuyền trong lúc nhất thời cũng khó mà đoán ra được. Y còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, thì một đạo cát vàng đỏ chợt xuất hiện ở ánh hoàng hôn. giống như một mũi tên tách sóng biển, cuộn cuộn mà đến.

Trên gò cát vàng phía trước có một chiếc chiến xa do bốn quái thú kéo. Trên xe có một trung niên đứng chấp tay. Y đang mặc bố y, mặt mũi trầm tĩnh, cho dù đứng ở chiến xa xóc nảy, thần thể vẫn thẳng tắp, cặp mắt ưng rất sắc bén. cho thấy y có khí chất quân ngũ khác thường.

Vừa nhìn thấy trung niên kia. Nguyệt Sương liền trốn phía sau đội ngũ. Nàng thương thể không nhẹ, dọc theo đường đi lung la lung lay, cơ hồ cười không được chiến thú, nếu không phải Trác Văn Quân cùng Túc Vị Ương mặt lạnh tim nóng ở bên trông nom, đã sớm té xuống chiến thú rồi.

Thấy đoàn người của Thái Ất chân tông, chiến xa dừng lại từ xa. trung niên nhân bay người là là tới, hướng Lân Thái Tuyền cùng đám người thi lễ nói:

- Hàn Canh ra mắt chư vị giáo ngự!

Lân Thái Tuyền vuốt râu cười nói:

- Mấy năm không gặp, sư diệt tu vi tiến thêm một bước, càng lúc càng tinh thuần, chỉ sợ sắp đột phá rồi.

Hàn Canh vâng dạ:

- Giáo ngự mắt sáng như đuốc.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lân Thái Tuyền thoải mái nói:

- Không bao lâu nữa. Thái Ất chân tông ta lại thêm vị cao thủ nhất lưu. thật đáng mừng.

Hàn Canh thưa:

- Giáo ngự không ngại từ xa vạn dặm tới đây, nhất định là có chuyện quan trọng. Sư soái nghe hỏi, đã ở trong doanh chờ gặp. Xin mời!

14. Q.1 - Chương 14: Đêm Đầu Ở Dị Giới.

Đi cùng Hàn Canh còn có hơn trăm tên kỵ binh. Bọn họ cũng mặc màu giáp đen, thân hình cao lớn khôi ngô, trên mặt không có chút biểu tình nào, giọng như một đám nham thạch khắc thành pho tượng. Chủ tướng hạ lệnh, kỵ binh chia làm hai nhóm, phía trước dẫn đường, phía sau đoàn hậu. Hàn Canh bỏ xe không đi, chờ mọi người lên đường, mới quay lại nhìn Nguyệt Sương một cái.

Nguyệt Sương muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là lấy sức làm gan nói:

- Hàn sư huynh!

Thấy trên người nàng hoàn hảo không tổn hao gì, Hàn Canh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy khoe môi nàng co vết máu, Hàn Canh sắc mặt âm trầm xuống. Hắn nhanh như tia chớp vươn tay, chế trụ mạch môn của Nguyệt Sương, chân mày lập tức cau lại.

Phía sau, Túc Vị Ương lắc đầu, không nói một lời giục thú đi về phía trước. Khi thoáng qua, hắn bỗng nhiên bắn từ trong tay áo ra một hoàn thuốc. Hàn Canh giữ tay tiếp được, chưa hết kinh ngạc, Túc Vị Ương đã đi xa...

Hướng bắc đi được mười dặm, mọi người vòng qua một hẻm núi, một cây đại kỳ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Cột cờ ba trượng cao cao đứng, phảng phất muốn đâm rách trời cao. Trên tấm vải màu đen của cờ xí viết hai chữ rồng bay phượng múa chữ: Tả Vĩ. Bên cạnh chú thêm hai chữ nhỏ màu đỏ: đệ nhất

Hoàng hôn, cờ xí khổng lồ phấp phất bay múa ở trong gió. Màu đen mặt cờ cùng chữ to màu đỏ trên đó hỏa lẫn nhau, trong im lặng lộ ra vẻ xơ xác tiêu điều cùng uy nghiêm làm người ta sinh ra cảm giác khó tả.

Tả vĩ quân đệ nhất quân đoàn bố trí doanh trại hoàn toàn bất đồng với quân đội tầm thường. Dưới đại kỳ chính là soái trưởng, tọa lạc ở một gò núi hình sống lưng cá, khắp cả quân doanh phía trước phía sau, hay chung quanh nhìn không thấy bất kỳ vật chận phòng hộ nào. Bố trí như thế hoàn toàn là thành lập trên lòng tin đối với chủ soái cường đại. Có thể tưởng tượng, vị Tả vĩ vệ đại tướng quân này tự tin như thế nào.

Một gã trung niên ăn mặc kiểu văn sĩ đứng ở dưới trưởng, hướng mọi người lạy dài làm lễ.

- Đầu quân Đồng Trạch dưới trưởng Đại tướng quân ra mắt Thái Ất chân tông chư vị giáo ngự!

Vừa nói y vừa nhô thân, thông dong tiếp:

- Đại tướng quân đang đợi ở bên trong trưởng. Trong quân tùy tiện vô lễ, kính xin chư vị tha lỗi!

- Đồng đầu quân khách khí!

Mọi người làm lễ ra mắt, bọn bốn người Lâm Thái Tuyền ngay sau đó đi vào soái trưởng, còn lại bọn đệ tử thì theo sau Đồng Trạch an bài nghỉ ngơi. Hàn Canh thì lôi kéo Nguyệt Sương có vẻ mặt không tình nguyện rồi đi.

Thấy Trần Tiểu Thiên một thân trang phục hiện đại, Đồng Trạch cũng kinh ngạc. Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Ta là thương nhân lỡ đường, trên đường đi gặp giặc cướp, may mà được Lận chân nhân chứa chấp.

- Vây à...

Đồng Trạch chấp tay nói:

- Hạnh ngộ hạnh ngộ.

Y do dự chốc lát, sau đó nói tiếp:

- Còn dư lại mấy cái lều, xin mời Trần huynh ủy khuất một đêm.

Trần Tiểu Thiên dĩ nhiên không hy vọng khách sạn năm sao xa vời để ngủ qua đêm, có thể không ngủ ở đất hoang đã là nhờ phúc ông bà rồi. Hắn nghe vậy luôn miệng nói cảm ơn.

Trải qua bao năm tẩy lễ, các lều bằng da thú chế thành đã lộ ra vẻ cũ kỹ, nhưng được sắp xếp hết sức dụng tâm. Trong trướng không giường, chẳng qua là đặt chăn làm đệm, Trần Tiểu Thiên không có tâm tư quan sát nhiều, tiến vào lều là bật người ra nằm lên đó.

Ở cái thế giới xa lạ này chỉ được có một buổi chiều, nhưng hắn cảm thấy giống như trải qua một tháng vậy. Trần Tiểu Thiên lúc này đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, chỉ muốn ngủ một giấc cho no.

Đang khi Trần Tiểu Thiên ngủ mê man lúc, một luồng bạch quang mắt thường khó có thể phát hiện từ trên người hắn lan tỏa ra ngoài, chậm rãi rót vào đất cát phía dưới. Một lát sau, những mầm xanh không ngờ từ từ lú lên. Cùng với sự tiếp xúc với bạch quang trên người hắn tỏa ra ngày càng nhiều, từng cọng cỏ nhanh chóng sinh trưởng, lấy mắt thường cũng có thể nhận ra tốc độ ra lá xanh của chúng.

Trần Tiểu Thiên đối với dị trạng bên cạnh không phát giác gì. Hết thủy kinh nghiệm xé chiều đang tái hiện ở trong mộng: thú nhân hung mãnh, quân đạo sĩ kiên nghị như đá, đánh lộn chem giết, áo giáp bể tan tành, Nguyệt Sương hở ngực, Trác Vân Quân phong tư yểu điệu, Lâm Thái Tuyền, Thương Lạc Hiên... Đinh Cường bị tên bắn chết... Còn có hắn, cô linh linh đứng giữa chiến trường đầy thi thể, mỗi một hơi hô hấp vào là hơi thơ tràn đầy khí tức chía người, nhưng rung động và hưng phấn, rồi một làn hơi ẩm lan truyền ở bụng...

- Trần huynh ngủ ngon!

Ngoài trướng, một tiếng cười to khiến cho Trần Tiểu Thiên giật mình tỉnh lại.

Đầu quân Đồng Trạch giẫm chân đi vào, đặt khay trong tay lên trên mặt đất.

Trần Tiểu Thiên lúc này mới ý thức sắc trời đã là ban đêm, ánh trăng như nước lên nhấp vào bên trong lều, hiện màn sương bạc bạc.

- Ôi chà?

Thấy Trần Tiểu Thiên ngồi bên cạnh đám cỏ rậm rạp, Đồng Trạch không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Trần Tiểu Thiên cũng mê mang, hắn không nhớ rõ mình là ngủ ở trong bụi cỏ, nhưng lúc này cỏ xanh dưới người hắn cao hơn nửa thước, cơ hồ phủ lên thân thể hắn. Sững sờ trong chốc lát, Trần Tiểu Thiên nghi ngờ hỏi:

- Trên bình nguyên nay cỏ mọc nhanh như vậy sao?

Đồng Trạch lắc đầu, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Đừng nhìn như vậy. Ta cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra.

- Có lẽ nơi này có nước mạch khác thường.

Đồng Trạch bỏ qua chuyện này, cười nói:

- Trần huynh một đường ở xa tới, chắc là mệt nhọc. Trong quân không rượu, chút đồ ăn, Trần huynh dùng từ từ.

Trong khay làm bằng gỗ này chỉ có một ít chén gạo tẻ, nhưng có hai khối thịt nấu lớn. Có khác chẳng là không có muống dưa, mà bộ đồ ăn là một chũu thủ bằng đồng dùng để cắt thịt, và một cái chĩa bằng gỗ. Trần Tiểu Thiên ở trên phi cơ uống hai ly cà phê, lúc này đang đói không chịu nổi, lập tức không chút khách khí bắt đầu ăn.

Cơm và đồ ăn vào miệng, Trần Tiểu Thiên cảm thấy có chút không đúng. Gạo tẻ ăn nhạt nhẽo vô vị, rõ ràng là gạo cũ giữ không biết bao lâu rồi. Hai khối thịt kia không biết là lấy trên thân động vật gì, phân

lượng đủ dùng, nhưng vừa thô lại vừa cứng, hơn nữa một chút muối cũng không thêm, hoàn toàn là do nước trắng nấu chín.

Đồng Trạch giải thích:

- Trần huynh chớ trách. Quân ta biên cương xa xôi, đánh đã tháng ba có thừa, rau xanh và gạo đã dùng hết. Chứ gạo tẻ này là tiết kiệm được đó. Ngay cả Đại tướng quân bình thời cũng ít dùng.

Thịt này có phải thịt khủng long cười hồi chiều không? Ngoa lạc cá tào! Trần Tiểu Thiên không biết nên mừng hay nên lo vì lần đầu tiên nếm được món thịt khủng long luộc thể này. Tư vị của nó vừa dai, vừa hôi, còn thua ăn thịt ngựa. Hắn miễn cưỡng ăn vài miếng, liền để dao xuống:

- Đa tạ đồng đầu quân, ta đã ăn no.

Đồng Trạch không có ý rời đi, hắn phát tay áo ngồi xuống trước Trần Tiểu Thiên, hỏi:

- Nhìn tướng mạo Trần huynh, có vẻ cũng là lục triều nhân sĩ?

Trần Tiểu Thiên thầm nghĩ: Đại quân bên ngoài chinh chiến, trong doanh đột nhiên có người xa lạ đến, làm đầu quân, Đồng Trạch nhất định phải xác minh lại lịch của mình

15. Q.1 - Chương 15: Cơ Hội Phát Tài.

Trần Tiểu Thiên nghĩ nhanh cực kỳ, bắt đầu diễn dịch và thêu dệt chuyện cổ tích mà hắn có lần kể cho Lân Thái Tuyền một lần nữa. Đồng Trạch nghe cực kỳ nghiêm túc, nghe nói hắn là thương nhân, liền hỏi:

- Trần huynh bình thường buôn bán ở nơi nào? Là làm ăn cái gì?

Trần Tiểu Thiên lúc này ngay cả một cái địa danh cũng không nói được, không thể làm gì khác hơn đành hàm hồ đáp:

- Ở đất liền lục triều, qua Đại Tuyết sơn là được.

Đồng Trạch lại cười nói:

- Trần huynh phục vụ cho lục triều ta, nhưng các vùng đất nhiều vô kể, không biết là đến từ bộ tộc nào?

Trần Tiểu Thiên nhìn lại áo trong của mình một chút, đọc nhãn hiệu trên đó, kiên trì đáp:

- Armani!

Đồng Trạch nhăn trán vắt lông mày suy tư, Armani? Chẳng lẽ là cái bộ tộc này sống ở nam hoang?

Trần Tiểu Thiên linh cơ chợt động, kéo ba lô ra, lấy cái bóp da nói:

- Đây là món hàng da chúng tôi buôn bán.

Đồng Trạch lúc này bất chợt mắt lộ ra tinh quang, trầm giọng nói:

- Trần huynh có thể cho ta mượn hàng hóa để xem qua đánh giá hay không?

Ngoa lạc cá tào! Trần Tiểu Thiên không nghĩ là hắn có phản ứng mãnh liệt như vậy, không phai chỉ là một cái bóp da sao? Hơn nữa lại trống không, một phen tiền y có muốn dùng cũng không dùng được a.

Trần Tiểu Thiên đưa bóp da tới, Đồng Trạch không để ý, mà là cầm lấy cái bao lưng của hắn, học theo động tác của hắn, cẩn thận kéo tới kéo lui cái khóa kéo. Kéo ra, khép lại, sau đó lại kéo ra lần nữa. Y tái diễn chuyên khép mở khóa kéo, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng.

Khóa kéo! Trần Tiểu Thiên hiểu rằng hấp dẫn ánh mắt Đồng Trạch không phải là cái bóp da kia, mà là khóa kéo bằng kim khí trên ba lô!

Ở cái thế giới bên kia của Trần Tiểu Thiên, loài người đại quy mô sử dụng khóa kéo với thời gian khoảng một thế kỷ. Nhưng hiện giờ, người hiện đại đã tập thành thói quen mua vật phẩm có khóa kéo, lấy sự dễ dàng và thực dụng của nó mặc nhiên làm thay đổi cuộc sống của con người. Khóa kéo, cũng giống như ứng dụng của năng lượng nguyên tử, được coi là mười đại phát minh tối trọng yếu của thế kỷ hai mươi.

Nhìn Đồng Trạch chớp động ánh mắt, Trần Tiểu Thiên có loại cảm giác như mộng ảo. Một văn chức quan quân quân đội cổ đại đang nghiêm túc xem kỹ một cái khóa kéo sản xuất ở thế kỷ hai mươi mốt! Cảm giác này giống như một người thấy Trương Phi ăn MacDonald, Dương quý phi nhảy disco trong vũ trường vậy!

- Kỳ tư diệu tượng! Xảo đoạt thiên công!

Đồng Trạch luôn miệng than thở:

- Lấy đồng làm răng, nối kết sắp hàng với nhau tạo thành xích, cơ quan vừa động, răng xích nghiêng lại đóng vào nhau. Mở đóng tự nhiên, thiên y vô phòng!

Y giương mắt, khâm phục nói:

- Trần huynh có nghề chế tạo rất...rất cao!

Ngoa lạc cá tào! Trần Tiểu Thiên cảm thấy xấu hổ, ở thế giới của hắn, khóa kéo chỗ nào mà chẳng có, nhưng hắn cho tới bây giờ không hề nhìn kỹ qua, đối với kết cấu của khóa kéo không biết gì cả. Mà Đồng Trạch chỉ nhìn một cái liền nhận ra mấu chốt bên trong đó, rõ ràng nhãn lực cùng khả năng nắm bắt nhanh nhẹn mạnh hơn hắn nhiều.

Đồng Trạch cẩn thận xem kỹ một lúc lâu mới lưu luyến để ba lô xuống:

- Xin hỏi Trần huynh, vật này tên gọi là gì?

Trần Tiểu Thiên gãi gãi đầu:

- Phec mơ tuya, à không.... Khóa kéo!

- Một thước giá bao nhiêu ngân lượng?

Ngân lượng? Trần Tiểu Thiên đối với hóa tệ của cái thế giới này không biết gì cả, do dự đưa ra hai ngón tay.

Đồng Trạch cười khổ nói:

- Tại hạ mỗi tháng bổng lộc cũng bất quá năm ngân lượng, một thước cần hai ngân lượng, không khỏi quá mắc hay sao?

Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Vậy thì một lượng bạc cũng ổn.

Đồng Trạch trầm ngâm chốc lát:

- Đã như vậy, Trần huynh có thể bán cho ta năm ngàn cái khóa kéo hay không. Mỗi cái dài hai thước. Ngoài ra cung cấp thêm 1000 cái mỗi cái ba thước.

Trần Tiểu Thiên đối với giá trị ngân lượng không biết gì cả, hắn do dự một chút, cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi Đồng huynh, một con chiến thú cần bao nhiêu ngân lượng?

Đồng Trạch cười nói:

- Trần huynh cũng buôn chiến thú sao? Ở đất biên tái, một con chiến thú bất quá mười hai ngân lượng, buôn vào đất liền, có thể bán đến năm mươi ngân lượng.

Trần Tiểu Thiên tính toán cực kỳ nhanh, trong lòng nổi lên một trận cuồng loạn, mười hai thước khóa kéo là có thể đổi lại một con Chiến thú?

Vụ làm ăn này xem ra là có món lãi kếp sù quá đi? Hắn mặc dù không biết công nghệ chế tạo khóa kéo, nhưng giá vốn tuyệt đối không vượt qua một phần trăm một con Chiến thú, ít nhất là gấp trăm lần lợi nhuận!

Một đoạn danh ngôn xuất hiện ở trong đầu Trần Tiểu Thiên: một khi có lợi nhuận thích ứng, cái gan của con người sẽ lớn hẳn lên.

Nếu có mười phần trăm lợi nhuận, con người bảo đảm sẽ làm nếu có hai mươi phần trăm lợi nhuận, họ sẽ sinh động hẳn lên nếu có năm mươi phần trăm lợi nhuận, họ sẽ bí quá hoá liều và vì trăm phần trăm lợi nhuận, họ dám chà đạp hết thủy luật pháp nhân gian còn với 300% lợi nhuận, họ dám phạm bất kỳ tội nào, thậm chí liều chết bất chấp nguy hiểm.

còn đây là lợi nhuận gấp trăm lần, một vạn lần! Trần Tiểu Thiên có chút khó tin nhìn cái khóa kéo, thật không nghĩ tới chuyên vô duyên vô cớ mình đụng tới một cơ hội thương mại lớn như vậy. Nhưng vấn đề là, tạm thời khoan nói đến hẳn kiếm số tiền này có ý nghĩa hay không. Trước mắt, hẳn phải chọn mua nguyên liệu như thế nào? Làm sao chế tạo sản xuất ra chúng đây?

Trần Tiểu Thiên nói:

- Đồng huynh vì sao cần nhiều khóa kéo như vậy?

Đồng Trạch thần nhiên nói:

- Khôi giáp quân ta dùng phần lớn là áo giáp, mặc giáp trụ thật là bất tiện, nếu như ở dưới nách có thêm một cái khóa kéo hai thước lớn, lúc mặc giáp sẽ không còn phải cột phải bó nữa. Ngoài ra còn có các khoản mũi thuyền mũi xe, hễ gặp mưa gió dù phải dùng da buộc chặt cũng khó mà chống đỡ được. Nếu có khóa kéo thì gió thổi thế nào cũng không lọt. Vả lại còn có các túi đựng tên...

Đồng Trạch bỗng nhiên dừng lại, ngó chừng Trần Tiểu Thiên, mỉm cười nói:

- Nếu như Trần huynh là cùng người ngoài lục triều làm ăn...

Về mặt Đồng Trạch khiến cho sau lưng Trần Tiểu Thiên nổi một trận phát rét, han cười khan nói:

- Ta cũng là lục triều nhân sĩ, làm sao có cùng ngoại tộc giao dịch, ha ha ha ha...

Đồng Trạch mỉm cười:

- Ta cũng biết Trần huynh không phải là người như thế. Mới vừa rồi ở soái trưởng, Lân giáo ngự cực lực khen Trần huynh, một thân một mình mà dám đối kháng yêu nhân, hộ vệ cho Nguyệt Sương tiểu thư. Nếu không phải trời sanh hiệp nghĩa, làm sao có thể có lần trắng cử này. Văn mỗ đa tạ nhiều.

Vừa nói vừa chấp tay thật sâu thi lễ.

Hiểu lầm đã thành, da mặt Trần Tiểu Thiên dầy, cũng không thềm giải thích. Hắn không nhịn được hỏi:

- Thái Ất chân tông chính là Đạo gia, làm sao có thể ngàn dặm xa xôi tới bái phỏng Đại tướng quân xuất chinh bên ngoài như vậy? Còn nữa, vị Vương đại tướng quân này vì sao phải gọi là Sư soái?

Đồng Trạch cười đáp:

- Trần huynh có điều không biết. Đại tướng quân trước khi nhập ngũ có thân phận chính là chưởng giáo Thái Ất chân tông. Trong quân ta phần lớn là tử đệ thương nhân của Thái Ất chân tông. Đại tướng quân ở trong quân vừa là sư phụ vừa là tướng soái, cho nên xưng Sư soái.

Trần Tiểu Thiên vẫn không rõ:

- Chưởng giáo một phái làm sao lại làm tướng quân?

16. Q.1 - Chương 16: Hình Thế Lục Triều.

Đồng Trạch hồi tưởng:

- Một nghìn năm trước, ma giới xâm nhập phía nam, quân nhân loại liên chiến liên bại, thiên hạ rung động, may mà tu chân giới xuất hiện một lớp bất thế kỳ tài, chiến đấu anh dũng, cuối cùng tiêu diệt ma binh xâm nhập. Tuy nhiên, một số ma binh sót lại đã trà trộn khắp thiên hạ, không ngừng quấy nhiễu, xâm nhập nhân gian giới, thôn phệ linh hồn, rồi lung lạc một số tà đạo tu sĩ, khiến họ theo ma tu. Hình thế biến đổi, tu chân giới từ quan niệm sống xa cách nhân gian giới, chuyển sang nhập thế tu chân. Lục triều do các vương tộc tạo thành chuyển nguy thành an. Cục thế cứ phát triển như thế, không ngờ yêu giới phía tây gần

đây rúng động, các tế đàn và yêu nhân đột nhiên xuất hiện, tính nết tàn nhẫn, xâm nhập nhân gian. Yêu thú biến tính cuồng bạo, không ngừng ma hóa, tấn công các tiên thành trấn giữ các cửa ải, đồng thời thâm nhập nhân gian giới, cách đây 30 năm, sư soái sau khi xác định nguyên nhân vô vọng, đã nhập thể luyện binh, mưu cầu tiêu diệt ma thú...

Nói đến đây, Đồng Trạch không khỏi bóp cổ tay thở dài.

Trần Tiểu Thiên liếm láp đôi môi phát khô, cẩn thận hỏi:

- Người nói cái gì mà tu chân giới, nhân gian giới, yêu giới, ma binh?

Đồng Trạch ngơ ngác một chút:

- Không ngờ Trần huynh đi lại lục triều, lại không rõ điều này. Lục triều ta chỉ là một phần nhân gian giới, chia thành nhiều châu, được đặt tên quốc gia dựa theo vương tộc. Thực ra vương tộc là thường nhân được các tu chân gia tộc hùng mạnh dựng lên, để tiên bề quản lý và tập trung nguồn lực.

Y giảng giải tiếp:

- Có thể nói nhân gian giới là vùng đất ở giữa, tập trung hàng ức thường nhân sinh sống, vùng đất chung quanh thường nhân là tu chân giới, do tu sĩ sinh sống, linh khí sung túc. Tu chân giới có nhiệm vụ cao cả là chống giữ và tiêu diệt yêu thú từ yêu giới ở các vùng xa xôi và bí hiểm hơn tấn công vào nhân gian giới. Ngoài ra còn có ma giới, từ một khoảng không gian khác tiến công vào. Ma tộc tàn nhẫn hiếu sát, chuyên thôn phệ mọi vật để sinh sôi nảy nở. Ma tộc nhập xâm yêu giới, ma giới hoặc nhân gian thông qua các vết rách không gian, gọi là không gian liệt phùng....

Ngoa lạc cá tào, sao giống chiến tranh giữa các vì sao quá vậy nè? Trần Tiểu Thiên hứng thú đồng tai.

Đồng Trạch lại nói:

- Sư soái là trưởng giáo Thái Ất chân tông, có căn cơ là Tàn quốc nằm phía Tây lục triều. Người quan niệm nhiệm vụ tiêu diệt ma thú, yêu thú chẳng phải chỉ có tu sĩ thôi, mà thường nhân vẫn đảm nhiệm được. Do đó, người xuống núi nhập quân. Quốc chủ Tàn quốc lập tức hạ chỉ bãi Sư soái vì Tả võ vệ đại tướng quân, lo huấn luyện binh sĩ, chống giữ biên cương phía tây.

Thì ra là Sư soái Vương Triết nhập ngũ vì lý tưởng. Nhưng mà lục triều này thật là đủ loạn, nếu ở thế giới của hắn, chỉ cần giữa các nước của con người với nhau không là đã chiến loạn liên miên, lại còn yêu thú và ma tộc nữa? Trần Tiểu Thiên biết nếu mình cứ hỏi tới, e sợ vị đầu quân này sẽ cho rằng hắn ngu ngốc, chỉ còn biết mỉm cười gật đầu, giả bộ làm như hiểu đại cục vậy. Hắn quyết sau này có dịp, tìm đọc sách vở về lục triều này. Một điều hắn rất lạ, là đường như thứ chữ viết ở thế giới này là Hán ngữ, dù thuộc dạng chữ cổ rất khó đọc.

Đồng Trạch lại nói:

- cách đây mười năm, Vương soái luyện quân đại thành, quyết định cử binh xâm nhập phía tây, tìm hiểu nguyên nhân ma hóa của yêu thú. Người phát hiện tế đàn của yêu tộc có vấn đề, dường như là thứ chuyển hóa linh khí thành ma khí, nên quyết định tiêu diệt. Rất may công pháp của người tu luyện và cải biến cho thường nhân tập luyện khắc chế ma khí, nên đánh đâu thắng đó, dù là thường nhân.

Trần Tiểu Thiên e dè hỏi:

- Sư soái tu luyện môn công pháp gì?

- Sư soái tu Thái Ất chân quyết đến bậc đại thành, rất tiếc kết anh không thành. Người sau đó nghiên cứu cải biến, sáng tạo ra Thái Dương công, là môn công quyết thường nhân cũng tu luyện được, thực lực có thể sánh tu sĩ ở luyện khí kỳ, chiến đấu ngang ngửa với hầu hết yêu thú hoặc ma thú.

Thái Dương Công, công pháp rất quen thuộc a. Chẳng lẽ cái này có liên quan gì đến Thái dương hệ, không biết thế giới này có Cửu Dương thần công không, có Thiếu Lâm tự tăng lữ hay không?

Đồng Trạch không để ý đến hắn, chậm rãi tiếp:

- Sư soái luyện quân mười năm, ngăn cản không biết bao nhiêu đợt yêu thú tấn công, Tả vô quân đệ nhất quân đoàn vì thế nổi danh khắp lục triều.

Trần Tiểu Thiên hỏi:

- vì sao không đơn thuần cử tu sĩ tham gia chiến đấu, mà lại để thường nhân giao chiến với yêu nhân?

Đồng Trạch trầm mặc chốc lát, từ từ nói:

- Yêu thú và người chiến loạn hàng vạn năm, tiền bối ngày xưa cũng là nhờ diệt yêu thú mới dựng lên bờ cõi. Khi xưa không có người thường, chỉ có các bậc đại năng. Sau đó cùng với linh khí suy kiệt, các bậc đại năng từng bước rời đi, chỉ để lại con cháu với linh căn kém dần thậm chí là thường nhân không tu luyện được. Thế lực của nhân loại và các chủng tộc khác cùng yêu thú dần dần trở nên cân bằng. Từ đó, giữa yêu thú và con người hình thành hiệp nghị, trừ những cuộc tranh đấu có thế lực cân bằng, nguyên anh tu sĩ hay hóa hình yêu thú không được vô cớ giết hại hàng loạt những người hay yêu thú có thực lực kém xa. Ngay cả trúc cơ tu sĩ hay kim đan tu sĩ cũng phải chiến đấu với các yêu thú tương đương, sao cho công bình, công chính! Sư soái thấy điều này vô lý, thường nhân yếu ớt sao chống nổi yêu thú, nên người dạy cho họ công pháp phù hợp, tự bảo vệ bản thân.

Vừa nói về mặt Đồng Trạch lộ vẻ sùng kính kỳ quái.

- Tình hình hiện tại thế nào?

Đồng Trạch không giấu diếm:

- Mười năm, Sư soái sai người nhiều lần thám thính. Tây vực yêu nhân mặc dù dùng mãnh gan dạ, nhưng so sánh với quân ta vẫn có chỗ không bì kịp. Nhưng gần đây, thực lực của chúng đại tăng, có hiện tượng ma hóa, sư soái cho rằng đó là kết quả của ma giới nhập xâm, quyết định cử binh thọc sâu vào đất địch, tiêu diệt những mầm họa. Hiện giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, quân ta rút lui, tuy nhiên các bộ tộc của thú nhân vẫn đuổi rất gắt.

Đồng Trạch hỏi chuyện khác:

- Trần huynh hiện giờ đã khỏe được chút ít chưa?

Trần Tiểu Thiên thư giãn tứ chi, thân thể mệt mỏi đã không cánh mà bay, tinh thần hưng phấn:

- Đã khá rồi!

Đồng Trạch lặp lại lời đa tạ:

- Mới vừa rồi ở soái trưởng, Lân giáo ngự hết sức khen ngợi Trần huynh đã một thân một mình đối kháng yêu thú, hộ vệ Nguyệt Sương tiểu thư, Đồng mạo xin đa tạ.

Trần Tiểu Thiên dù da mặt dày cũng cảm thấy ý không ổn:

- Thật ra thì ta chẳng qua là vừa vận gặp phải. Nếu quả thật để cho ta cùng những thứ nửa người nửa thú kia đánh nhau, chỉ sợ chúng một chớp mắt sẽ chụp ta chết rồi.

Đồng Trạch nghiêm nét mặt nói

- Trần huynh không phải là quân nhân, đối mặt với những yêu nhân kia mà vẫn có thể động thân đứng ra, nếu không phải trời sanh hiệp nghĩa, thì còn lời gì để tạ nữa chứ?

Y đã nói như vậy, Trần Tiểu Thiên cũng chỉ đành chịu vậy thôi, quần chuyện xấu tốt khi gió gì chứ.

Nghĩa cử của Trần huynh, quân ta trên dưới vô không cảm kích. Sư soái phân phó, nếu như Trần huynh nghĩ ngơi khỏe rồi, xin mời đến soái trưởng một chút, để Sư soái tự mình nói lời cảm ơn.

Tiểu mỹ nữ kia mặt mũi thật đúng là lớn, cứu mạng của nàng ta rồi ngay cả chủ soái cũng muốn nói lời cảm ơn. Trần Tiểu Thiên đối với vị chủ trưởng giáo kiêm Đại tướng quân Vương Triết này có chút tò mò, lập tức cũng không khách khí, cùng Đồng Trạch cùng bước ra khỏi lều trại...

Dưới bóng đêm, soái trưởng giống như con hổ đang nam. Mới vừa đi tới trước trưởng, bốn giáo ngự của Thái Ất chân tông cùng nhau bước ra.

Không biết bọn họ cùng Vương Triết đã nói những gì, chỉ thấy Thương Lạc Hiên lộ vẻ mặt tức giận, y một tay ấn lấy chuôi kiếm, một tay hươ lên nói:

- Chưởng giáo ở trong quân đã mười năm rồi, hàng năm sai người xin người trở về chưởng lý long trì, người cũng không chịu. Thái Ất chân tông ta quần long vô thủ. Ta xin người chỉ định người khác đảm nhiệm chưởng giáo thế mà có gì không thể chứ !

Trác Vân Quân mặt lộ vẻ không vui:

- Chưởng giáo không chịu chỉ định, tự nhiên có đạo lý của người. Lâm sư đệ nếu không có tới, Thương giáo ngại cần gì gây sự?

Thương Lạc Hiên lớn tiếng nói:

- Ta như thế nào là gây sự! Lâm Chi Lan ở long trì làm chuyện gì người cũng không phải là không biết! Hắn làm bừa nữa, tương lại đây bọn ta ra chỗ nào?

17. Q.1 - Chương 17: Vương Triết.

Lân Thái Tuyền vẫn dùng giọng hài hòa:

- Vì dân vì nước là chỗ ở của đại nghĩa. Chưởng giáo làm những gì, tất nhiên có lý của nó. Nhưng Lạc Hiên nói cũng có lý, những năm này chưởng giáo vứt bỏ Long trì không ở, giáo vụ không người nào trông coi, đã loạn hết rồi. Cứ thế mãi, đối với Thái Ất chân tông ta có nhiều bất lợi.

Túc Vị Ương vẫn không nói một lời, dưới ánh trăng, chuôi trường kiếm quai dẹt trên vai giống như một phi long uốn éo, tựa hồ tùy thời cũng sẽ phá không bay đi.

Đồng Trạch xuôi tay đứng thẳng một bên, mặt không chút biểu tình, tựa hồ không nghe thấy bọn họ nghị luận. Bọn bốn người đi xa, hắn mới dẫn Trần Tiểu Thiên tiến vào soái trường.

Xem ra Đồng Trạch nói vật tư cạn kiệt xác thực không sai, ngay cả trường của chủ soái trung quân cũng không có chút nền, mà là đốt mấy cành tùng chiếu sáng. Bên trong trường trần thiết đơn giản, chỉ có một án bằng, trên mặt đất để mấy cái bồ đoàn, vẫn không rời bản sắc Đạo gia.

Một thân ảnh đứng trước mộc bình, đang xem kỹ một bản đồ khổng lồ trên vách. Bóng lưng của y cũng không cao lớn, nhưng Trần Tiểu Thiên vừa bước vào trường, tâm thần đã bị hấp dẫn. Hắn kim lòng không đậu thả chậm cước bộ, hoàn toàn không có chú ý tới Đồng Trạch đã lặng yên không nói một tiếng thối lui ra ngoài.

Vương Triết nhìn chăm chú vào bản đồ, ngón tay chậm rãi quét qua, chuyển về góc dưới của bản đồ. Bỗng nhiên y vương vai, bóng lưng nháy mắt trở nên hùng vĩ, giống như một ngọn núi cao không thể chạm tới, tản mát ra khí thế bức người, ngay cả ánh lửa phát ra từ cành tùng cũng bị đè nén ảm đạm hẳn.

Trần Tiểu Thiên cổ họng phát khô, hắn cảm thấy mình tựa như đối mặt với một vòng mặt trời chói chang, mặc dù y không xoay người lại, nhưng thân thể của hắn giống như bị y nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Ngọn lửa như mỉm cười nhảy múa, ánh sáng một lần nữa trở nên sáng rõ. Khí thế bức người từ từ tiêu tán, người đứng trước bản đồ từ từ xoay người lại.

Trần Tiểu Thiên vất vả thở phào, trên trán toát lớp mồ hôi lạnh. Ngoài dự liệu của hắn, vị Thái Ất chân tông chưởng giáo, Tả võ vệ đại tướng quân thanh danh hiển hách này có mặt mũi thanh thoát và trẻ hơn Lân Thái Tuyền nhiều. Dưới hàm râu dài đen như mực, tựa hồ ông ta không lớn hơn Hàn Canh bao nhiêu. Người này chắp hai tay sau lưng, thân hình như hạc đứng giữa đình, phảng phất không có bất kỳ mưa gió nào có thể thổi bay. Cặp mắt đen nhánh trầm tĩnh, thần quang nội liễm, cho thấy tuổi của ông ta tuyệt không phải nhỏ như nhìn qua đơn giản như vậy.

Khác với cái hiểu của Trần Tiểu Thiên về đạo gia và sự tưởng tượng về Đạo gia chưởng giáo, vị này thân kiêm quân chức tướng quân, khí chất khác thường.

- Người không phải là một gã thương nhân!

Vương Triết bảo:

- Nói cho ta biết thân phận của ngươi.

Trần Tiểu Thiên cố hết sức nuốt nước bọt. Người trước mắt này không phải là Lâm Thái Tuyền hoặc là Đồng Trạch, hẳn bịa chuyện xua nói ra chỉ sợ không kể được một câu đã bị vạch trần tại chỗ rồi.

Đây là một canh bạc. Nếu như không thể thắng được sự túi nhiệm của Vương Triết, hẳn không chừng sẽ nguy hiểm đến tánh mạng ngay lập tức. Nhưng làm sao cho ông ta tin tưởng hẳn đây?

Trần Tiểu Thiên khẩn trương suy tư một lúc lâu, cuối cùng cắn răng:

- Ông nhất định sẽ không tin.

Vương Triết đứng chấp tay, thản nhiên nói:

- Nói nghe một chút xem sao.

Trần Tiểu Thiên hạ quyết tâm nói Thật:

- Lúc ấy ta trên đường đi đến một nơi, tham gia một cuộc phỏng vấn. Ở trên máy bay, đột nhiên gặp phải dông sét...

Trần Tiểu Thiên đem mọi chuyện đã phát sinh trên người mình kể từ đầu chí cuối cho Vương Triết nghe, xong rồi kết chuyện:

- Chờ khi ta tỉnh lại, thì đã thấy yêu thú cùng kỵ binh của người đang đấu chiến. Ta cũng không hiểu hết thấy mọi chuyện phát sinh là làm sao, cái thế giới này so với chỗ ta ở hoàn toàn bất đồng.

Trần Tiểu Thiên nói xong, không khỏi chột dạ. Lời nói này thật là giống nói quỷ nói mơ, ngay cả hẳn là người trong cuộc cũng cảm thấy không ổn. Nhưng Vương Triết lắng lắng nghe, trên vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

- Người nói ở trên 'Phi cơ' ...

Nói đến từ ngữ xa lạ này. Vương Triết chần chờ một chút:

- ...Gặp được lôi điện màu tím, vậy hình thức lôi điện thế nào?

Trần Tiểu Thiên hồi tưởng:

- Rất dày đặc, giống như mạng nhện vậy. Thoạt nhìn cảm giác rất xa, lại giống như rất gần. Vừa xoay tròn, vừa không ngừng sáng lên...

Vương Triết nghe cực kỳ chăm chú, Trần Tiểu Thiên bỗng nhiên thất thanh:

- Chẳng lẽ đó chính là Thời không chi môn?

Định Cường đã nói, thế giới hẳn sống có nhiều khe hở thời gian và không gian, liên kết cùng với các thế giới bình hành khác. Con người có thể xuyên qua các cửa sổ thời không này, xuyên việt đến một thời không khác.

Vương Triết chậm rãi nói:

- Ta không biết cái gì là Thời không chi môn. Nhưng trên người của ngươi có Sinh tử căn, đó là thứ ta bình sinh mới thấy lần đầu.

- Sinh tử căn?

Trần Tiểu Thiên dám thề cho tới bây giờ hẳn chưa bao giờ nghe qua thứ đồ vật như vậy.

Vương Triết giơ tay lên chỉ, xa xa một chút, Trần Tiểu Thiên cảm giác phía bên phải huyệt Thái Dương của mình nhất thời truyền đến một luồng nhiệt ấm áp.

- Thiên địa khí, tạp song lưu, gặp sinh thì sinh, gặp sát thì hung. Sinh tử căn, đó là thứ có thể đem tử khí hóa thành sinh cơ. Người có thể chưa phát hiện ra, người chạm tới thực vật hay mầm sống gì đó sẽ sinh trưởng đặc biệt nhanh chóng? vết thương trên người đặc biệt dễ khép lại và lành nhanh đúng không?

Trần Tiểu Thiên đột nhiên nhớ tới cỏ xanh trong lều. Chỉ ngần ngừn hai tiếng đồng hồ mà hắn đã có thể làm cỏ nảy mầm, mọc tới đầu gối. Chẳng lẽ là bởi vì trên người hắn có Sinh tử căn? Nhưng hắn nhớ được mình ở địa cầu không có loại năng lực đặc thù này. Hắn trồng hoa hoa cỏ cỏ, thậm chí so với người khác còn chết nhanh hơn. Chẳng lẽ là lúc xuyên việt, luồng sét kia đánh trúng hắn tạo ra, hay là luồng sét khi hắn đứng trên sân thượng tòa nhà?

Trần Tiểu Thiên khẩn trương suy tư, hóa tử khí thành sinh cơ, có phải có nghĩa là sau khi tiếp xúc qua tử vong, những hơi khí tử vong kia trải qua Sinh tử căn trên người hắn sẽ chuyển thành năng lượng cần cho sinh mệnh?

Trải qua hiện đại văn minh giao huấn, Trần Tiểu Thiên bản năng không tin loại thần thoại này. Nhưng nghĩ đến chuyện sau khi xuyên việt gặp phải những thú nhân hóa thành sư tử mạnh mẽ kia, rồi cái búng tay phóng ra Liệt Hỏa kia, sự tin tưởng của hắn có chút dao động. Dù sao, đây không phải là cái thế giới mà cuộc sống của hắn đã từng trải qua.

Trần Tiểu Thiên nhú lông mày nghĩ một lát, sau đó hỏi:

- Sinh tử căn có ích lợi gì ?

Vương Triết thần nhiên đáp:

- Ta không biết.

Ánh mắt của y sáng quắc nhìn Trần Tiểu Thiên:

- Ta chỉ ở trong điển tịch đọc biết về Sinh tử căn, lời lẽ bên trong cũng không tỏ tường. Bất quá, người có sinh tử căn trên người sẽ có dương khí đặc biệt nồng nặc, là một trong thất đại linh căn cực hiếm của người tu đạo. Người nếu không có tu tập qua pháp thuật bồi luyện chân dương, dương khí nồng đậm như thế chỉ có thể là trên người có sinh tử linh căn mà thôi.

Nguyên lại là y đoán. Trần Tiểu Thiên thất vọng. Chợt nghĩ tới Lân Thái Tuyền khi gặp phải hắn cũng lộ ra ánh mắt kỳ quái. Lão nhân kia hơn phân nửa là nhìn ra dương khí phát ra trên người hắn, nói không chừng còn xem hắn là đại cao thủ, không trách được nói tốt thay hắn như vậy.

Trần Tiểu Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định:

- Trên người của tôi vừa là sinh cơ vừa lại là dương khí, có phải đối với người cũng hữu dụng hay không? Nếu có người bị thương hay bệnh gì đó, tôi đem sinh cơ dương khí truyền qua, người đó có phải là có thể khôi phục như lúc ban đầu hay không?

Vương Triết nói:

- Theo đạo lý mà nói, đúng là như thế chỉ bất quá...

- Chỉ bất quá cái gì?

Vương Triết nhìn thật sâu vào hắn một cái:

- Người biết như thế nào là đem sinh cơ truyền cấp cho người không?

Trần Tiểu Thiên ngơ ngác một chút, sau đó lắc đầu.

—o0o—

18. Q.1 - Chương 18: Sinh Tử Căn.

Thấy vẻ mặt của hắn như vậy, Vương Triết không khỏi ngẫm thở dài. Bất quá y lập tức phần chấn tinh thần, cuối cùng rồi y cũng gặp được người mang Sinh tử căn. Y vốn cho rằng hết đường xoay sở, thúc thủ vô sách, hiện giờ hi vọng lại hiện về.

Vương Triết hòa nhã nói:

- Người nếu ở chỗ này vô thân vô cố, sau này có tính toán gì không?

Trần Tiểu Thiên ngẩn ra, tiếp theo vui mừng quá đỗi:

- Ông tin lời ta chứ?

Vương Triết nói:

- Ta chỉ biết lời người nói lúc này không giả, còn về chuyện đó là thật hay giả thì...

Vương Triết im lặng không tiếp. Trên cái thế giới này, có nhiều loại yêu cầu có thể bay cao vạn dặm. ở một thế giới khác, có lẽ có một loại điều có thể ở trong bụng dung nạp mấy trăm người. Đối với Vương Triết mà nói, cái thế giới kia có hay không loại chim sắt gọi là “phi cơ” gì đó không trọng yếu, vì ở thế giới này vẫn có những thuyền bay được trên không, chỉ cần thanh niên xa lạ trước mặt y đây nói đúng lời thật như vậy là đủ rồi.

Sau khi vui mừng, Trần Tiểu Thiên lại lâm vào trầm mặc.

Hiện giờ hắn có tính toán gì không? Hắn còn chưa kịp suy nghĩ đến cái vấn đề này.

Một lúc lâu, Trần Tiểu Thiên nói:

- Ta muốn trở về.

Xuyên việt là mơ ước của Định Cường, không phải của Trần Tiểu Thiên, cho tới bây giờ cũng không phải.

Hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới mình đã xuyên việt, càng không nghĩ tới sau khi xuyên việt mong muốn những thứ gì.

Khi tới thời không này, cảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là thú nhân cùng nhân loại đánh giết nhau đầy máu tanh. Trần Tiểu Thiên chỉ muốn trở về, trở lại cái thế giới mà mình quen thuộc. Cái thế giới kia có lẽ đối trá, có lẽ trăm muộn, thậm chí ngay cả kích tình cũng quá ít đối với hắn, nhưng ít ra ở đó có cái mà hắn quen thuộc.

Vương Triết thản nhiên nói:

- Nếu như người không thể quay về?

Trần Tiểu Thiên vọng động nói:

- Ta sẽ nghĩ biện pháp trở về!

- Như vậy trước khi người nghĩ ra biện pháp trở về thì sao đây? Trước hết, người phải làm sao tồn tại ở cái thế giới này đã.

Trần Tiểu Thiên lâm vào trầm tư.

Cuộc sống ở cái thế giới này? Hắn Thật chưa nghĩ qua vấn đề này.

Ta rốt cuộc có thể làm cái gì? Trần Tiểu Thiên tự hỏi mình.

La một người tốt nghiệp kinh thương và Anh văn, sở học của hắn hầu hết thấy không có chút kiến thức gì về thế giới ma thú, pháp thuật, thú nhân này. Liệu hắn có kinh doanh được không, trở thành lái buôn chăng?

Làm và bán khóa kéo kiếm tiền? Hắn dùng kiến thức có được áp dụng vào cái thế giới này để trở thành phú thương?

Hay là học hướng dẫn về phương pháp luyện tập chân dương, lợi dụng thiên phú của mình để trở thành một danh y?

Hay học tuyệt thế thần công trong truyền thuyết, lên làm võ lâm bá chủ?

Những thứ này cái gì cũng có thể, nhưng cái nào cũng ẩn chứa nguy hiểm. Theo tình huống trước mắt, trước khi hắn thành công, có thể đã chết yếu dọc đường rồi. Hắn chẳng qua là muốn công thành danh toại, nên người, nhưng là ở địa cầu, chứ không phải là dưới loại tình huống này ở thế giới này...

- Xin hỏi Sư soái, cõi đời này kẻ có quyền thế nhất là ai?

Vương Triết thần nhiên nói:

- Ở nhân gian, tự nhiên là đương kim thiên tử. Ở tu chân giới thì khó nói lắm.

Làm hoàng đế ở nhân gian sao? Trần Tiểu Thiên giật mình, lập tức lại nghĩ làm hoàng đế cũng không phải là tốt gì. Tần Thủy Hoàng càn quét sáu nước, người ta gọi là thiên cổ nhất đế, kết quả trên đường chết vì kiệt sức. Làm hoàng đế là chẳng phân biệt ngày đêm, làm thêm giờ không ai trả lương, không có ngày nghỉ lễ, không có tiền lương, cả ngày phát tiền cho người khác, thỉnh thoảng cố gượng vui tham dự lễ lộc, còn bị một ban nhân viên chết tiệt ngó chừng gắt gạo, trọng yếu hơn là hoàn toàn không có cơ hội thăng chức.

Trần Tiểu Thiên lại hỏi:

- Kẻ tự tai nhất là ai?

Vương Triết suy tư chốc lát, chậm rãi nói:

- Có lẽ là tăng nhân rồi. Chặt đứt tục duyên, lục căn thanh tịnh, lên núi tu hành, tự do tự tại, không vướng tục lụy trần thế.

Nghe y nói xong khê thở dài, Trần Tiểu Thiên không khỏi ngẩn ra, ta không nghe lầm chứ? CMN! Một chương giáo đạo gia tông phái lại ao ước trở thành hòa thượng? Nhưng mà hòa thượng thì hẳn không muốn làm, cái gì mà nghe hoa nở hoa tàn hoa tự rụng, nghe qua là đã nhục chí con người.

Trần Tiểu Thiên suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi:

- Có loại hành nghề nào có thể xài tiền hoài không hết, phúc hưởng hoài không xong, hơn nữa không cần phải làm việc không?

Vương Triết mỉm cười cười nói:

- Người muốn làm thần tiên sao? Nếu như người muốn làm thần tiên, người phải chịu trăm ngàn khổ cực trước, rồi mới được như thế. Nhưng mà đến lúc đó, e rằng người chẳng mong mỗi làm một vị thần tiên tịch mịch nữa.

Trần Tiểu Thiên chỉ biết cười khổ.

Vương Triết nhìn hắn, bỗng nhiên hỏi:

- Người muốn tòng quân không?

Trần Tiểu Thiên lập tức đáp:

- Không. Tôi không muốn.

Xuyên việt đến cái thế giới này để đi làm đầu binh? Cả ngày uống nước lã, ăn gạo cũ, gặm thịt dã thú, tùy thời tùy lúc đều có thể bị thú nhân cắn chết... Đây không phải là cuộc sống hắn muốn.

Vương Triết chậm rãi nói:

- Ta có một người thân, người mang bệnh bất trị, cũng đi tìm rất nhiều danh y, nhưng vẫn không có thể chữa khỏi. Có lẽ, Sinh tử căn trên người của người có thể giúp chữa hết. Hi vọng người có thể lưu lại ở trong quân một thời gian ngắn, để cho ta nghiên cứu cách truyền chân dương, rồi nhờ người cứu chữa giúp cho người này.

CMN! Muốn ta làm một con chuột bạch thí nghiệm sao? Phản ứng đầu tiên của Trần Tiểu Thiên chính là cự tuyệt, nhưng thấy ánh mắt tha thiết của Vương Triết, hắn do dự. Để có thể làm cho nhân vật bất phàm như vậy lên tiếng khẩn cầu, có thể tưởng tượng chuyện này đối với Vương Triết quan trọng thế nào.

Y hoàn toàn có năng lực giữ hắn lại trong quân doanh, nhưng vẫn lựa chọn hỏi ý kiến của hắn. Điều này khiến cho Trần Tiểu Thiên rất khâm phục.

Đáp ứng y sao? Nếu như Vương Triết cuối cùng không tìm được cách truyền dẫn chân dương thì hắn sẽ ra sao đây?

Trần Tiểu Thiên do dự một hồi lâu, sau đó nói:

- Chuyện này rất trọng yếu, có thể cho ta thời gian hai ngày để ta cẩn thận suy nghĩ hay không?

- Có thể.

Vương Triết đáp ứng.

Khi Trần Tiểu Thiên cáo từ, Vương Triết đã trịnh trọng nói:

- Sinh tử căn trên người của người rất trọng đại, không nên tiết lộ cho ai...

Rời khỏi soái trường, trời đã về khuya. Trần Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn sao trên trời, sáng lấp lánh nhưng u ám một màu đỏ gạch, dường như có một màn khí màu đỏ che ngang. Tuy nhiên, cảnh tượng ấy ánh lên khung cảnh huyền ảo, ly kỳ.

Trần Tiểu Thiên mới vừa ngủ một giấc, tinh thần đang vượng, thấy cảnh đẹp như vậy, hẳn không nỡ trở lại trong lều nhỏ hẹp kia, định bò đến gò núi cao, nhìn bình nguyên trong bóng đêm.

Không khí đã dịu hẳn, hẳn giống như ngâm trong đầm nước mát mẻ, thấm vào ruột gan. Trần Tiểu Thiên nằm xuống, mở rộng lỗ mũi, cảm thụ được gió đêm mềm mại từ trên người trôi qua.

Trần Tiểu Thiên chìm đắm trong cảnh đêm trăng sao huyền ảo, tâm tư lung tung trở nên điềm tĩnh hơn, hô hấp dần dần nhu hòa. Cả người hẳn tựa như một quả nho ử trong rượu, như tỉnh như mơ.

Nhưng đêm nay chú định không an tĩnh. Đang khi Trần Tiểu Thiên say mê với cảnh đẹp ở thời không xa lạ này, một bóng người vút tới như gió xẹt qua bình nguyên tĩnh lặng, bóng lưng màu đen lộ ra sát cơ nồng đậm.

Nơi dưới gò núi có một căn lều nhỏ. Binh lính của quân đoàn phần lớn tám đến mười người ở chung một trường, nhưng ngôi lều đó chỉ ở một người. Bởi vì... chủ nhân của lều chính là một thiếu nữ.

—o0o—

19. Q.1 - Chương 19: Thích Khách.

Trong cuộc chiến lúc xế chiều, Nguyệt Sương đã bị gãy hai xương sườn. Vương Triết mặc dù không nói gì, nhưng Hàn Canh mặt âm trầm cả buổi tối, khi về quân doanh liền hạ lệnh lấy đi chiến thú cùng vũ khí của nàng.

Nguyệt Sương rất bất mãn:

- Ta cũng là binh sĩ của đệ nhất quân đoàn, tại sao ta không thể ra chiến trường? Kiếm thuật của ta mặc dù không tốt, nhưng yêu nhân cũng đâu không lại ta!

Hàn Canh trả lời chỉ có hai tiếng:

- Câm miệng!

Ánh mắt sáng ngời của Nguyệt Sương liền ứa tăng hơi nước, nước nở nói:

- Ta biết, các người xem thường ta, chê ta cản chân các người, chuyện như vậy... cũng không phải là ý nguyện của ta!

Hàn Canh lấy thủ cấp thượng tướng giữa trăm vạn quân như lấy đồ trong túi nhất thời chùn tay chân, hạ giọng nói:

- Không được khóc! Sư soái là sợ muội xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chiến trường đang lúc sinh tử chỉ qua thoáng chốc, đao tên không có mắt, vạn nhất muội bị gì, chúng ta hối hận cũng không kịp.

- Không để cho ta ra chiến trường, ta còn dùng vào được việc gì nữa chứ ?

Hàn Canh nói:

- Chỉ cần thương thế của muội khỏi hẳn, đừng nói ra chiến trường, muội tự mình dẫn quân Sư soái cũng nhất định đồng ý.

Nguyệt Sương vui mừng vung mặt:

- Thật không?

Hàn Canh nghiêm mặt nói:

- Trước hết nghỉ dưỡng trị thương cho tốt rồi hãy nói.

Nguyệt Sương sắc mặt suy sụp xuống ngay:

- "Nhưng thương thể của ta lúc nào mới có thể tốt lên được đây?

Hàn Canh trầm mặc chốc lát, đem đan dược đưa cho Nguyệt Sương:

- Túc giáo ngự luyện chế vì muối nè. Có thể kích thích chân dương trong cơ thể, khu trừ hàn khí, muối giữ lấy, đợi trị lành ngoại thương thì phục dụng.

Nguyệt Sương nhận lấy đan dược:

- Hàn sư ca, cảm ơn huynh.

Hàn Canh than nhỏ một tiếng trong lòng. Kể từ khi Nguyệt Sương bị đánh trọng thương năm xưa, hàn độc nhập vào cơ thể thủy chung không thể khu trừ. Hơn mười năm, nàng không biết uống bao nhiêu phương thuốc, hàn độc chỉ có thể áp chế, không thể trị tận gốc. Ấy cũng là nhờ Thái Ất chân tông thể lực hùng hậu, Túc giáo ngự sai người tìm khắp thiên hạ, các loại dược vật danh quý cuộn cuộn đưa tới. Sư soái lại càng không tiếc hao tổn chân nguyên, tiếp gấn kinh mạch bị đứt rời của nàng, mới giữ được một cái mạng nhỏ của nàng. Cũng vì vậy, Sư soái mất đi cơ hội tu Thái Ất chân quyết đến bậc đại thành, nguyên anh vô vọng, hơn mười năm dừng lại ở cảnh giới thứ 8.

Những điều này Nguyệt Sương không biết, còn ra trận giết địch là chuyện của nam nhi bọn họ, chỉ cần nàng có thể cả bình an như vậy là đủ rồi.

Lúc gần đi, Hàn Canh lại nghĩ tới một chuyện:

- Đúng rồi. Sư soái muốn ta uội biết, xé chiều người tuổi trẻ cứu muối đã ở trong quân. Ngày mai muối tìm cơ hội nói lời cảm ơn với hân.

Nghĩ tới chuyện Trần Tiểu Thiên không biết xấu hổ sờ mó lưng tung, Nguyệt Sương liền hận đến nghiến răng. Đồ vô sỉ kia! Nguyệt Sương ta hận không một kiếm đâm chết hân, còn lại đi cảm ơn nữa sao?!

Hàn Canh sau khi đi rồi, Nguyệt Sương cẩn thận cởi bỏ y phục.

Xương sườn bị gãy đã được nắn lại, cố định trên tấm ván gỗ, sau đó dùng băng vải quấn chặt. Hoạt động lúc này nàng còn có chút đau đớn mơ hồ, nhưng so với dự đoán của nàng đã khá hơn nhiều, về phần nội thương nôn ra máu, nàng sớm đã thành thói quen, nhiều thêm một ngụm cũng không có gì là lớn.

Còn có một nơi bị thương nữa, đó là vết thương do bị trảo chụp bên ngực, cũng chính là bộ vị mà tên khốn kia chụp lấy, rồi hạ lưu vuốt ve... càng nghĩ, Nguyệt Sương càng phùng giận.

Còn muốn nói với hân tiếng cảm ơn! Nguyệt Sương tức giận nghĩ. Sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, thương thể trên gò vú nung núc của mình hiện giờ đã hoàn hảo như lúc ban đầu, vết thương huyết nhục mơ hồ kia chỉ lưu lại một dấu vết nhàn nhạt màu đỏ, vết bầm cũng tan biến.

Nguyệt Sương nghĩ sao cũng không thông. Nàng nhớ được yêu nhân có móng nhọn giống như lưỡi dao, xuyên thấu qua làn giáp và da của mình, xé mở da thịt. Áo giáp dính đầy vết máu, làm sao có thể trong hai canh giờ ngắn ngủn mà nó lại khỏi hân rồi?

Nguyệt Sương nghĩ ngợi trăm mối vẫn không có cách giải, bèn dứt khoát không hề suy nghĩ nữa. Nàng che chặt gò ngực, mặc quần áo nằm lên tấm thảm, suy tư ngày mai xin Sư soái lại thanh tội kiểm, hoặc là đến Thiên Sách doanh xin trang bị đại đao cũng không tội.

Lúc nửa mê nửa tỉnh, một tiếng động rất nhỏ quai dị vang lên kinh động Nguyệt Sương. Nàng từ nhỏ ở nơi này lớn lên cùng các đại hân tinh nhuệ của đế nhất nhất quân đoàn, đối với chuyện cảnh giác nguy hiểm vượt xa so với thường nhân. Nàng không chế hô hấp của mình, mở to hai mắt.

Một mũi dao đâm thủng da trâu chế thành lều, châm rai rọc xuống phía dưới rồi mở ra. Mặc thích khách áo đen nín thở cắt từng chút từng chút vào lều, sau đó đẩy vết rách hai bên.

Cổ tay y mới vừa đưa vào hơn tấc, đột nhiên cảm giác một trận đau nhức, trường đao đã rời tay bay đi.

Nguyệt Sương một chưởng phách vào cổ tay của y, đánh bay trường đao, thuận thế lôi kéo, chế trụ mạch môn. Sau đó nàng nghiêng người, cánh tay trái cong gấp, cùi chỏ đánh ra, một cú giạt nặng nề đánh vào ngực bụng của thích khách.

Thích khách kia nhất thời khinh thường, cho là Nguyệt Sương trọng thương trong người, nên vội vàng không kịp chuẩn bị, mất đi tiên cơ. Y nghiêng rặng chịu Nguyệt Sương đánh một cui chỏ, sau đó nghiêng người xâm nhập vào lều, cùng Nguyệt Sương đánh xáp lá cà.

Da trâu làm lều bền chắc đến nỗi dưới kinh phong kích động mà không được hề lay động chút nào. Nguyệt Sương cuối cùng là có thương tích trong người, trong lúc đánh nhau, xương sườn gãy vừa tiếp lúc chiều lại gãy lia lẩn nữa, đau đến nỗi trán nàng toát ra mồ hôi lạnh.

Thích khách kia chiêu thuật âm tàn, nhân ra Nguyệt Sương thương thế chưa lành, liên tiếp mấy chiêu tấn công vào ngực bụng của nàng. Sau đó, y đột nhiên quay ngoắt thân thể, một cước thúc nhanh vào dưới xương sườn của Nguyệt Sương.

Tầm ván cố định ở bên ngực của Nguyệt Sương nhất thời vỡ vụn. Nàng lão đảo lui về phía sau mấy bước, trong lòng đại hận, nếu không phải nàng bị nội thương làm hại quanh năm, đan điền như băng như sương, lực lượng phát huy không ra, thì loại thích khách có trình độ này sao có thể dồn mình quẫn bách như thế?

Trong cơn tức giận, thế lui vẫn không ngừng, Nguyệt Sương đụng vào màn trướng trên cửa. Lúc này, da buộc màn cửa bị giạt một cái tách ra, hiện một lỗ hổng to trước mặt. Trần Tiểu Thiên đứng bên ngoài, lúng túng khoát khoát tay:

- Bây...

Trên bình nguyên, ánh trăng lơ lửng máu, tên thích khách không nên mặc một thân áo đen, Trần Tiểu Thiên nhân thấy không khó khăn gì. Tuy nhiên, hắn cũng không ý thức được đây là thích khách, chỉ là trong lúc tò mò, mon men dò theo. Hắn không nghĩ là lại gặp phải tiểu mỹ nữ bị đánh bay lần thứ hai nữa.

Thích khách kia thấy hành tích đã lộ, khom lưng rút từ trong giày ra một thanh chủy thủ, nhô người tới trước.

Nguyệt Sương phản ứng đầu tiên là lui, mà Trần Tiểu Thiên thấy thích khách phong tới qua ác, cũng muốn né ra. Hai người nhao tới gần nhau, bối rối đụng vào nhau, ngã lăn quay trên mặt đất.

- Người muốn chết à!

Nguyệt Sương vừa ngã ở trên ngực Trần Tiểu Thiên, đã bị hắn một tay ôm bụng, còn tay kia đụng đây phía dưới. Nhất thời trong cơn giận dữ, lại mắt thấy địch nhân vùng chủy thủ đâm tới, Nguyệt Sương cuống quýt dưới không kịp né tránh, định đẩy hắn ra ngoài ngăn chặn chủy thủ, rồi mưu đồ phản kích. Không ngờ, ngay lúc đó có một luồng nhiệt ấm áp như dòng nước chạy thẳng vào trong bụng, khiến trong nháy mắt, đan điền của Nguyệt Sương lâu nay bị hàn độc chiếm đóng biến mất non nửa, chân khí có thể lưu chuyển, vụt phóng ra ngoài.

Tình hình này chỉ phát sinh khi đang ở trong mộng, Nguyệt Sương vừa mừng vừa sợ, đầu tiên là hung hăng trợn mắt nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó tóc dài hất qua, tay phải rút ngay một cây châm nhỏ, bấm tay bắn ra.

Ngân châm Thật nhỏ xé mở không khí, phát ra tiếng vang bén nhọn. Ngân quang chợt lóe, dễ dàng cắm vào mắt thích khách. Thích khách đau rống một tiếng che con mắt trái, máu tươi từ giữa ngón tay chảy xuống ròng ròng.

Thích khách khàn giọng nói:

- Đàn chỉ thần phong! Tiểu tiện nhân quả nhiên là dư nghiệt họ Tần!

—o0o—

20. Q.1 - Chương 20: Diệt Khẩu.

Thích khách tàn bạo nhỏ ngân châm trong mắt ra, sau đó mãnh liệt nhào đầu về phía trước, chủ thủ chớp động sắc xanh lạnh như răng nanh rắn độc đâm vào ngực Nguyệt Sương.

Nguyệt Sương tránh né muốn đứng dậy, nhưng trong nháy mắt cảm thấy chân nguyên hao tổn cực lớn, linh khí mới vừa rồi lưu chuyển một lần xong biến mất không thấy đâu nữa, đan điền băng hàn như cũ. Nàng chỉ miễn cưỡng ngồi dậy là đã suy yếu ngã xuống. Trần Tiểu Thiên thấy tình thế không ổn, hô lên một tiếng túm ngay bả vai Nguyệt Sương, kéo nàng hướng ra ngoài trường.

Nhưng vào lúc này, một cổ kinh khí hùng hồn từ lều phía bên phải đánh tới, da trâu dai như thể mà vỡ vụn, tung bay giống như một đám hồ điệp.

Hàn Canh một chưởng phách vỡ trường da, chưởng lực mạnh mẽ khiến thích khách chấn bay sang một bên. Lúc này Đồng Trạch cùng các sĩ tốt đã trong doanh đã rút chạy tới. Hàn Canh vung ống tay áo lên, sải bước bước vào lều đã sụp một góc, trầm giọng nói:

- Lưu người sống.

Lời còn chưa dứt, một thanh trường kiếm từ ngoài lều xuyên vào, mang theo hàn quang lưu chuyển vô định, xuyên thấu cổ họng thích khách, lộ ra sau gáy hơn tấc, bén nhọn dị thường.

Vô định kiếm. Thanh kiếm sắc bén nhất trong sáu danh kiếm của Thái Ất chân tông.

Hàn Canh dừng bước lại, lạnh lùng nói:

- Thương sư thúc.

Trường kiếm thối lui khỏi xác, “vụt ” một tiếng bay lui trở về vỏ. Tiếp theo đó, thân ảnh cao lớn của Thương Lạc Hiên xuất hiện từ ngoài trường.

- Tự xông vào quân doanh, mưu toan hành thích, chết chưa hết tội.

Hàn Canh nhìn y, sau đó lạnh như băng nói:

- Đa tạ sư thúc viện thủ.

Sau đó quát lên:

- Người đâu! Đem thi thể mang đi, tra rõ thân phận thích khách!

Ngoài trường lại vang lên một tiếng thở dài, một người đi vào, đó là Lâm Thái Tuyên với thần thái tiêu điều:

- Không cần tra cũng rõ. Hắn là người của Thái Ất chân tông, theo bọn ta cùng nhau tới đây.

Hàn Canh mày kiếm dựng lên, đang định hỏi thăm, Túc Vị Ương cùng Trác Vân Quân sóng vai đi vào. Trác Vân Quân một kiếm vạch cái khăn đen che mặt của thích khách, nén giận nói:

- Quả nhiên là hắn!

Hàn Canh điềm nhiên:

- Nếu là người của Thái Ất chân tông ta, vì sao dám đến quân doanh hành thích?

Lâm Thái Tuyên thở dài nói:

- Người có điều không biết. Chưởng giáo chinh phạt bên ngoài, long trì không người nào chưởng lý. Mặc dù còn có sáu vị giáo ngự, nhưng không lệ thuộc lẫn nhau. Những năm nay có một số tu sĩ bất chính tiến vào giáo ta, khiến danh dự của Thái Ất chân tông có nhiều ảnh hưởng không tốt.

Hàn Canh hỏi:

- Hắn là môn hạ của ai vậy?

Lâm Thái Tuyên lắc đầu, không lên tiếng.

- Lâm Chi Lan!

Trác Vân Quân mặt phấn đỏ lên, cả giận nói:

- Lâm sư đệ làm sao sơ ý như thế! Ngay cả kẻ xấu bụng này cũng thu vào bên trong môn!

Bọn họ cãi vã một hồi, Trần Tiểu Thiên cảm thấy tình hình càng ngày càng không ổn. Nguyệt Sương đầu vai giống như đóng băng rét lạnh, lộ ra từng luồng khí lạnh lẽo, trên mặt nàng phảng phất phù một tầng sương trắng, thân thể run rẩy mơ hồ, bỗng nhiên môi đào khẽ mở, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi rớt xuống đất, nghe tiếng “Lịch bạch ” rung động, rõ ràng là mấy khối huyết băng ngưng kết.

- Uy, uy!

Trần Tiểu Thiên chỉ vào máu tươi ngưng tụ thành khối băng, trong lúc cấp thiết không biết nên nói gì:

- Nàng... Nàng ta ói băng rồi!...

Nguyệt Sương đã lâm vào hôn mê, sắc mặt như tuyết trắng. Cho dù được bao bọc bởi tấm da lông thật dày , nhưng trên người vẫn không ngừng có hàn khí túa ra.

Đồng Trạch đắp tấm da cuối cùng lên người Nguyệt Sương, sau đó ngồi xuống, đưa chậu than vào sưởi.

Trần Tiểu Thiên không nhịn được hỏi:

- Nàng ta sao vậy?

Đồng Trạch trầm mặc chốc lát, sau đó nói:

- Tiểu thư khi còn bé đã bị cao thủ đả thương, thương thế vẫn chưa lành. Trong cơ thể nàng hàn độc tích tụ, một khi phát tác sẽ bằng hàn thấu xương, chỉ có dựa vào tu luyện Thái Ất Chân Dương Công mới có thể giữ được tánh mạng.

Tình hình này mới nghe qua cảm thấy rất quen thuộc, Trần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, cẩn thận hỏi:

- Nguyệt Sương tiểu thư có phải bị thương vì... vì môn Huyền Minh Thần Chưởng chứ?

Đồng Trạch vẻ mặt kinh ngạc, giống như chưa từng nghe qua, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì Huyền Minh Thần Chưởng? Người từng thấy qua thương thế tương tự như vậy?

CMN. Thì ra không phải! Trần Tiểu Thiên thở dài, nói:

- Cái này... Ta có một tên bằng hữu họ Trương, cũng bị đả thương tương tự thế này, thật vất vả lắm mới trị lành.

Đồng Trạch vừa mừng vừa sợ:

- Hắn làm sao chữa khỏi được vậy?”

Trần Tiểu Thiên lắc đầu nói:

- Hắn trước là bị người đánh rớt xuống hẻm núi, kết quả từ trong bụng một con khỉ mọi ra một quyển thần công bí kíp, tu luyện một phen, đại khái luyện với thời gian ba năm năm năm gì đó, vết thương tự lành.

Đồng Trạch cau mày nói:

- Rơi xuống sơn nhai mà không chết, lại còn từ trong bụng viên hầu nhận được bí kíp, chuyện như vậy quá hoang đường, xin thứ cho ta không thể tin được.

Lần này, Trần Tiểu Thiên dùng sức gật gật đầu, nói:

- Nói đúng, ta cũng không tin.

Đồng Trạch do dự một chút, cuối cùng không yên lòng, lại hỏi:

- Vị bằng hữu họ Trương kia luyện lá cái gì công? có phải thứ Nguyệt Sương đang luyện không?

Trần Tiểu Thiên khụ một tiếng:

- Cái này ta cũng không rõ.

Đồng Trạch nhìn Nguyệt Sương đang hôn mê bất tỉnh, không khỏi bắt ra một tiếng thở dài.

Trần Tiểu Thiên trong đầu đang điên cuồng xoay chuyển các ý niệm. Mới vừa rồi thích khách la “Dư nghiệt họ Tần”, vậy Nguyệt Sương là hậu nhân của người họ Tần, Tần nào, chẳng lẽ Tần Thủy Hoàng? Khó trách Vương Triết trong quân trên dưới để ý như vậy. Người muốn ám hại nàng có phải là người của Lưu Bang hay Hạng Vũ gì không?

Sáng sớm hôm đó, Trần Tiểu Thiên lười biếng ngồi ở trên sườn núi, nhàm chán căn một cọng cỏ khô.

Vụ ám sát tối hôm qua tựa hồ không có phát sinh, cái lều rách tan tành bị dời đi, thay đổi bằng cái khác, thi thể tên thích khách cũng không biết tung tích đi đâu.

Trong sứ giả đến đây báo kiến chương giáo có lần thích khách, để cho Thái Ất chân tông trên dưới mất hết mặt mũi. Lân Thái Tuyền ra lệnh các đệ tử phải ở lại bên trong trường, không cho đi loạn trong quân doanh.

Lệnh cấm này không liên quan đến Trần Tiểu Thiên. Là khách từ thế giới khác tới, thời gian trôi qua của hắn hết sức nhàn nhã. Soái trưởng Vương Triết đèn trắng đêm không tắt, hiển nhiên đang bận đại sự, không rảnh tìm hắn tìm hiểu và kiểm tra Sinh tử căn.

Chiến đấu ngày hôm qua chỉ có một phương trận bộ binh, Trần Tiểu Thiên nguyên tưởng rằng quân đoàn này nhân số không phải là quá nhiều. Nhưng lúc này chân chính thấy doanh trưởng đại quân, Trần Tiểu Thiên mới phát hiện nó vượt xa tưởng tượng của hắn.

—o0o—

21. Q.1 - Chương 21: Gian Thương.

Tả vô quân đệ nhất quân đoàn chia làm ba đại doanh, xếp hình chữ phẩm. Đứng mũi chịu sào là Thiên Vũ doanh, với những chiến sĩ dùng trường mâu bảy thước. Chỗ họ ở lúc nào cũng trầm mặc, Trần Tiểu Thiên không cách nào hiểu. Ý chí của họ như nham thạch, có lẽ đây mới thực sự là quân nhân. Trần Tiểu Thiên có thể tưởng tượng, chỉ cần Vương Triết ra lệnh một tiếng, những hán tử này sẽ nghĩa vô phản cố hướng tới mục tiêu, cho dù giao ra tánh mạng của mình cũng sẽ không tiếc.

Hai đại doanh khác cách nhau khá xa, trong lúc nhất thời không cách nào thấy rõ. Trần Tiểu Thiên tính toán, vền vẹn lều của Thiên Vũ doanh đã vượt bốn trăm linh, số lượng sĩ tốt như vậy vượt qua ba nghìn. Cứ như vậy tính toán, cả quân đoàn đến gần một vạn người.

Hôm qua Thiên Vũ quân chỉ cử một phương trận ra chiến đấu mà đã cứng rắn như vậy, cho thấy cánh quân này ở trên bình nguyên toàn bộ là vô địch thủ. Những yêu nhân thiếu hụt tổ chức kia số lượng cho dù nhiều hơn nữa cũng không đủ gây sợ.

Trần Tiểu Thiên trầm nghĩ, đánh xong những yêu nhân kia, quân đoàn nên khai hoàn hôm nay chứ? Đối với hắn, đặt trong cái thế giới này, hắn thật tò mò, thế nào là tu sĩ, thế nào là nhân gian? Nếu như trong lịch sử mà hắn biết, thì lục triều kim phấn, có thể nói là thiên tái phong lưu, không biết cái lục triều trước mắt này có giống lịch sử mà hắn biết không?

- Trần huynh!

Đồng Trạch một thân ăn mặc theo kiểu văn sĩ lợi lạc leo lên gò núi, nhìn thân thủ mạnh mẽ, so với hắn hẳn nhiên khỏe hơn nhiều.

Trần Tiểu Thiên đối với nhân vật tham mưu này rất có hảo cảm, hỏi:

- Đồng đầu quân, sao rảnh rồi tới đây?

Đồng Trạch cười nói:

- Chính là tới tìm Trần huynh lãnh giáo.

Trần Tiểu Thiên cảm thấy kỳ quái, mình không biết đánh giặc, hắn có thể lãnh giáo cái gì?

Đồng Trạch đứng nghiêm, phát tay chỉ:

- Trải huynh nhìn đội hình quân đội thế nào?

Trần Tiểu Thiên nói tự đáy lòng:

- Rất mạnh.

Tên của Ta về quân bản xa ba trăm thước, mâu dài đến bảy thước, còn có những binh sĩ sắt thép này nữa, Trần Tiểu Thiên tưởng tượng không ra, trong thời đại vũ khí lạnh này còn có quân đội nào mạnh hơn so với họ.

Đồng Trạch nói:

- Quân ta xuất sư tới nay, trong vòng ba tháng đã bốn ba hơn năm ngàn dặm, cùng yêu nhân giao phong hơn bốn mươi trận chiến. Chém giết vô số. Mới vừa rồi đầu lĩnh Yêu nhân đưa tin, ngày mai cùng quân ta quyết chiến. Theo như ta tính, yêu nhân có thể ra trận kỳ này chưa đầy hai nghìn, quân ta đánh một trận nữa là định.

- Tin này tốt quá

Đồng Trạch cười nói:

- Trần huynh nói không sai. Sự soái lo lắng nhất chính là những yêu nhân này tứ tán chạy trốn, truy kích và tiêu diệt không dễ. Hôm nay bọn chúng chủ động quyết chiến, quân ta đang cầu mà không được. Yêu nhân gây hại Tây cương nhiều năm, hôm nay chính cơ hội thanh trừ những loại yêu thú có linh trí vượt bậc này.

Nói hồi lâu, Trần Tiểu Thiên còn chưa nghe ý định của y tim mình có chuyện gì, đành hỏi:

- Đồng đầu quân tim ta có chuyện gì?

- À, là như vậy...

Đồng Trạch trình trong hỏi:

- Hôm qua Trần huynh lấy ra khóa kéo, ta suy nghĩ ngược xuôi hồi lâu, không biết Trần huynh có thể làm được hơn lớn hơn một chút hay không?

Hơn lớn hơn một chút? CMN! Lam khóa kéo khổng lồ, may quần tây cho người khổng lồ mặc chắc?

- Muốn bao nhiêu?

Đồng Trạch giải thích:

- Tả vô quân đệ nhất quân đoàn chúng ta mặc dù lấy dã chiến để tăng trưởng, nhưng am hiểu nhất vẫn là thành chiến. Quân ta phần lớn là bộ tốt, ở giữa đồng trống gặp phải nhóm chiến kỵ lớn vây công, thường thường có nhiều tổn thương. Thấy Trần huynh có khóa kéo, Đồng mỗ đột nhiên nảy sinh một ý niệm trong đầu, không biết khóa kéo này có thể làm được lớn hơn nữa hay không, và thay vì lấy đồng thau làm răng kéo, sử dụng thép ròng thể vào, biến một dây chướng ngại vật có chiều rộng mười trượng dày ba tấc liên tiếp vào một chỗ.

Trần Tiểu Thiên nghe được trợn mắt hốc mồm, hắn muốn dùng khóa kéo làm thành tường?

Đồng Trạch nói tiếp:

- Kể từ đó, xây dựng một tòa thành bằng gỗ chỉ cần nửa canh giờ, mà cấu kết chặt chẽ vô cùng, chắc hơn cả việc cắm thẳng gỗ xuống đất xếp hàng tường rào.

Trần Tiểu Thiên bội phục cách nghĩ của người này, quả thật là không có gì làm không được, chỉ là không nghĩ tới thôi. Chủ ý điên cuồng như thế cũng có thể nghĩ ra, không biết quá trình có thực hiện được hay không?

Trần Tiểu Thiên quyết định giúp Đồng Trạch một tiếng:

- Dùng khóa kéo liên tiếp thành tường, khóa kéo ít nhất phải lớn gấp trăm lần so với một khóa kéo bình thường. Dạng này rất nặng, di chuyển khó đấy, hơn nữa một cái tính một trăm ngàn lượng. Nếu như người muốn tạo một thành ột trăm trượng, riêng tiền khóa kéo đã cần tới một vạn lượng bạc rồi.

Một vạn lượng bạc, gần bằng một ngàn con Chiến thú, làm thành một thành lợi hấn hay trang bị một ngàn kỵ binh lợi hơn?

Đồng Trạch lộ vẻ không nghĩ đến điểm này, sắc mặt khê biến, còn chưa kịp trả lời, một cái roi thú theo tiếng gió vụt tới.

- Vô sỉ!

- Chát....!

Một tiếng quả giong vang, trên mặt Trần Tiểu Thiên chợt có nhiều hơn một vết roi rướm đầy máu.

cái đau đón nóng bỏng chạy dọc từ sống mũi xuống tới sau tai, Trần Tiểu Thiên bỗng chốc bị đánh đến u mê, bụm mặt đau đến ứa nước mắt.

Nguyệt Sương mắt hạnh tròn tròn, trên gương mặt đẹp tràn đầy lửa giận. Nàng nắm roi da trong tay, giận đến bả vai phát run:

- Người là tên gian thương chết tiệt! Thân là con dân lục triều, người không ra trận giết địch, vì nước xuất lực, mà ở đó lo cháy nhà hôi của!

CMN! Hảo tâm khuyên giải nhưng rước lấy sự trách mắng này! Trần Tiểu Thiên bò dậy, đưa tay sờ sờ, trên lòng bàn tay chảy đầy máu tươi, giận tuyền tâm phát, quát:

- Người tại sao đánh ta?

Nguyệt Sương một bước cũng không nhường:

- Loại lũ tiểu nhân như người vốn là đáng đánh!

- Ta tiểu nhân ở chỗ nào?

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Ta nghe Sư soái nói, người mời người nhập ngũ, người một mực cự tuyệt. Nguy nan trước mắt, người là một người đàn ông, không nhập ngũ giết địch, ngược lại rất sợ chết, thấy lợi quên nghĩa, lấy quốc gia đại sự làm chuyện mua bán, chính là đáng đánh!

Nghe Nguyệt Sương nói như vậy, Trần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Quốc gia hưng vong, quả thật thất phu hữu trách, nhưng mình chỉ là một kẻ xuyên việt ngoài ý muốn, khách không mời mà đến, quốc gia này cũng không phải là quốc gia của mình. Không phải là nổi sống riêng tư, cần gì nghĩ đến nó là chuyện riêng tư. Muốn hấn gánh vác cái gì mà trách nhiệm quốc gia hưng vong, thật là mạo danh kỳ diệu.

Nhưng vấn đề hiện giờ là, Nguyệt Sương nổi giận đùng đùng, những lời này nói ra nàng nhất định không có thể hiểu được, Trần Tiểu Thiên không tin ngoài trừ Vương Triết, còn có người nào tin tưởng vào trải nghiệm ly kỳ của hấn. Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể dùng phương pháp khác để giải thích mà thôi.

- Quân nhân có trách nhiệm là đánh giặc, thương nhân có công việc chính là kiếm tiền. Nếu như người cảm thấy bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của người, ta đây kiếm tiền thì ta phải làm cho đúng phận, vừa rồi ta có chỗ nào làm sai đâu? Ta có buộc các người mua đồ của ta sao? Cảm thấy mắc, đại khái là đừng có mua a.

- Người!

—o0o—

22. Q.1 - Chương 22: Chân Dương.

Nghe được lời của Trần Tiểu Thiên, Nguyệt Sương càng tức giận hơn, giơ tay lên lần nữa. Trần Tiểu Thiên lần này đã có kinh nghiệm, tay nàng vừa động, liền vội vàng nhanh chóng lẩn qua một bên.

Đồng Trạch vội vàng ngăn cản Nguyệt Sương:

- Trần huynh là khách nhân trong quân, mặc dù chí hướng bất đồng, cũng không có thể vung roi đánh như vậy được. Nếu Sư soái biết được, tất nhiên sẽ trách cứ nặng.

- Bại hoại!

Nguyệt Sương oán hận thu hồi roi thú, dậm chân xoay người bỏ đi.

Đồng Trạch đỡ Trần Tiểu Thiên dậy:

- Trần huynh không có sao chứ?

Trần Tiểu Thiên trên mặt bị vết rơi không nhẹ, nếu không phải Nguyệt Sương đã thương vô lực, đại khái không phải chỉ phá chút da này mà thôi, ngay cả thịt cũng bị lan sạch một khối lớn.

Vô duyên vô cớ bị đánh, Trần Tiểu Thiên một bụng khí oan uổng, không phản ứng lại sự liên tục cáo lỗi của Đồng Trạch, hằm hằm trở lại trường của mình.

Sờ sờ gương mặt, chỗ bị thương đã sưng phồng lên, giống như hỏa thiêu soàn soạt đau rất vô cùng. Đánh người ma đánh vào trên mặt! Thật là kẻ không có giáo dục mà, không biết đánh người không đánh mặt hay sao? Trần Tiểu Thiên trong lòng vẫn còn sợ hãi nghĩ, nếu như cú đánh chỉ dờ đi một chút, trúng vào mắt, sợ rằng ánh mắt hắn phế luôn rồi.

Nhớ tới thần thái khinh thường của Tần Nguyệt Sương, Trần Tiểu Thiên đầy ngập lửa giận. Cho dù mình thật là người của thế giới này, thật là con dân lục triều, vừa rồi có làm cái chuyện gì quá phận đâu, cần gì phải bị trút giận như vậy chứ? Nữ nhân này mặc dù xinh đẹp, nhưng có khuynh hướng bạo lực, thật là không ổn, nhất định sẽ bị ế chồng.

Chỗ này không thể ở lâu. Lỡ khi cứ ở đây, một ngày nào chánh nghĩa nữ thần kia buộc hắn trên mình thú, ra trận giết địch thì nguy. hoặc nói không chừng nàng ta còn có thể từ sau lưng chém tới một đao, cho hắn một cơ hội vì nước xả thân.

Phải đi đâu đây? Trần Tiểu Thiên hai tay vắt sau ót, nhíu lông mày suy tư.

“Mình đối với cái thế giới này không biết gì chỉ đại khái hiểu chỗ này là bình nguyên, phương hướng đông nam là đại tuyết sơn, qua đại tuyết sơn thì tiến vào lục triều, nơi đó có tu chân giới và nhân gian giới, tu sĩ và thường nhân sinh sống. Đồng Trạch nói, bọn họ rời biên cương xa xôi đã ba tháng rồi, nếu như trừ đi thời gian chiến đấu cùng trú doanh, thì nơi này cách lục triều ít nhất một tháng lộ trình.

Trần Tiểu Thiên không khỏi bắt đầu hoài niệm Định Cường, tên này nhất định đã song qua cuộc sống trong các đợt huấn luyện dã ngoại sinh tồn. còn hắn, hắn ở bình nguyên này đi chừng ba ngày là chết đói, xem ra chỉ có chờ quân đoàn giải cứu, theo trở vào nội lục rồi nghĩ biện pháp khác.

Nghĩ đến Định Cường, Trần Tiểu Thiên liền nghĩ đến Uyển Nhi. Hắn lý kỳ mất tích ở trên phi cơ, xuyên việt đến nơi đây, cuộc phỏng vấn kia tự nhiên là tiêu tan rồi. Không hiểu được Uyển Nhi tìm không được hắn, sẽ có phản ứng gì? Cũng không biết... đời này có còn cơ hội gặp lại được nàng hay không?

Trong lòng đau xót, Trần Tiểu Thiên tâm tình sầu thảm, sĩ tốt đưa cơm trưa tối cũng không ăn, nằm vật ra tham ngủ. Trong lúc ngủ, Đồng Trạch có tới thăm một chuyến, cho là Trần Tiểu Thiên ngủ được cũng tốt, cũng không quấy rầy hắn.

Sắc trời về chiều, một thanh âm ôn hòa ở ngoài trường vang lên:

- Trần đạo hữu có ở đó hay không?

Trần Tiểu Thiên thoáng cái ngồi dậy. Là Lâm Thái Tuyền. Trong bốn vị giáo ngự của Thái Ất chân tông, Thương Lạc Hiên mất cao hơn đầu, Túc Vị Ương trầm mặc ít nói, Trác Vân Quân kia dứt khoát coi như hắn không tồn tại, ngay cả con mắt cũng chưa xem qua hắn một lần. Xem ra, vị Lâm Thái Tuyền có nụ cười chân thành này nhìn hắn thuận mắt hơn chút ít.

Trần Tiểu Thiên sờ soạng ở trên mặt một cái, vết roi do bị đánh đã nhạt nhòa như không tồn tại. Hắn giật mình, xem ra Vương Triết nói không ngoa, trên người hắn có thể đã có một chút biến hóa không tưởng tượng được:

Trần Tiểu Thiên kéo cửa trướng:

- Lân giáo ngự, mời vào!

Lân Thái Tuyền lại cười nói:

- Quấy rầy.

Sau đó y khom người tiến vào bên trong trướng.

Bên trong trướng nhỏ hẹp, Lân Thái Tuyền tùy ý ngồi trên tấm trải, ánh mắt đảo qua lại, cười nói:

- Đồng Trạch làm việc cầu thả, nơi này cỏ xanh là thế cũng không trừ đi, tiểu huynh đệ ngủ có quen không?

Trần Tiểu Thiên bật cười ha ha:

- Có những thứ cỏ này làm đệm, so sánh với ở trên cát đất thoải mái hơn nhiều.

Lân Thái Tuyền mỉm cười nhìn hắn, lúc sau mới nói:

- Tiểu huynh đệ trên người chân dương dày đặc, Lận mỗ bình sinh mới thấy lần đầu. Không biết tiểu huynh đệ tu luyện loại công pháp gì?

Trần Tiểu Thiên mặc dù không biết y kể này đến là gì, nhưng hôm trước Vương Triết đã dặn dò, Sinh tử linh căn là bí mật không thể tiết lộ, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là giả bộ ngu:

- Dương khí? Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Có lẽ... Bởi vì ta là đồng tử hay sao ấy.

Cái này Trần Tiểu Thiên không nói láo, ít nhất sau khi xuyên việt, hắn vẫn còn jin, chưa biết mùi tình ái trong thế giới này.

Lân Thái Tuyền cười to lắc đầu:

- Nếu nói trên thân của đồng tử dương khí nồng đặc thì bất quá là người ngu vọng truyền mà thôi. Trong đạo sinh sôi, cô âm không bền, cô dương không sinh, âm dương tương tác, mới là đạo pháp chân đế.

Thì ra là còn có cách nói này, xem ra Đồng tử công cũng là chuyện xí gạt người. Trần Tiểu Thiên khó xử nói:

- Nhưng ta thật không có luyện qua công pháp gì cả.

Lân Thái Tuyền từ từ nói:

- Biết lân mỗ vì sao đối với tiểu huynh đệ có vài phần kính trọng không?

Trần Tiểu Thiên lắc đầu, biết dù sao cũng không phải vì mình đẹp trai.

Lân Thái Tuyền nói:

- Bởi vì ngươi lẽ ra là một người đã chết.

CMN. Trần Tiểu Thiên cả người lẫn tóc gáy nhảy dựng lên, chẳng lẽ mình xuyên việt đến đây đã chết rồi, hiện tại chỉ còn là một hồn phách? Trần Tiểu Thiên thân thể vừa động, thấy bóng của mình mới thở phào nhẹ nhõm. Lão già dịch này, thật là hù chết người không đền mạng mà.

- Ta đây không phải là sống khỏe đây sao?

- Tiểu huynh đệ có biết là chân dương tràn ra ngoài, chỉ có loại tình hình nào mới phát sinh không?

Lân Thái Tuyền không đợi hắn trả lời, nói tiếp:

- Thứ nhất, tán công. Chân dương trong cơ thể một khi tan hết, nhẹ thì biến thành phế nhân, nặng thì bỏ mạng. Thứ hai, phi thăng thành tiên. hoặc khi tính mạng đến lúc cuối cùng, chân dương tản mạn khắp nơi, trả lại cho đất trời những gì đã vay mượn.

Trải qua Lâm Thái Tuyền giải thích, Trần Tiểu Thiên mới biết được chân dương là thông qua kinh mạch đan điền và hơi thở, vận chuyển tu luyện mà thành, cùng với thực nguyên của nhân thể hợp làm một. Người không hiểu đạo tu luyện vẫn có thể có Tiên Thiên chân khí tràn đầy cơ thể, dương khí dư thừa, nhưng căn bản không thể nào luyện tụ ra chân dương.

Mà phương pháp luyện khí, đầu tiên chính là dùng đan điền súc tích tụ tập linh khí hoặc chân âm, chân dương. Chung là căn bản, tu sĩ không thể để cho chân dương hay linh lực của mình tản mát dù ở bất kỳ tình huống nào, nếu không bị suy giảm tu vi, mất hết công lực, trở thành phế nhân, thậm chí tử vong.

Cho nên, khi Lâm Thái Tuyền vừa nhìn thấy hắn, y đã vô cùng kinh ngạc. Trừ việc tán công hoặc phi thăng thành tiên, cách giải thích duy nhất là có thể trong tình huống Trần Tiểu Thiên không biết chút nào, có người hướng hắn truyền công, vì thế cho nên chân dương không thể căn nguyên sinh khí trong cơ thể hắn dung hợp, mà bị bài tiết lan tỏa ra ngoài.

- Điều này còn tốt hơn cả trăm nghìn vạn lượng vàng bạc, tiểu huynh đệ lại không biết phương pháp sử dụng, lại không biết đạo tích trữ tu luyện, để cho thứ bạc vạn kim thù này vô duyên có lưu thất hết.

- Có Thật là tốt như vậy hay không?

Trần Tiểu Thiên có chút không xác định được. Lời nói này của Lâm Thái Tuyền đã khiến cho hắn có chút động tâm.

Lâm Thái Tuyền nhẹ phẩy ống tay áo, thản nhiên đáp:

- Tiểu huynh đệ nếu như nguyện gia nhập vào Thái Ất chân tông của ta, nghiên tập bí pháp Đạo Môn nào có khó gì?

Trần Tiểu Thiên hứng thú hỏi:

- Gồm những bí pháp gì?

Lâm Thái Tuyền giương tay khẽ vẫy, trong lòng bàn tay hiện ra một Thái Cực đồ xoay tròn, sau đó theo thứ tự sinh ra di tượng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lưu chuyển không ngừng.

- Đây là Ngũ Hành chân quyết.

—o0o—

23. Q.1 - Chương 23: Dự Hoạch.

Lâm Thái Tuyền nói:

- Ta Thái Ất chân tông có thể nói là đệ nhất đại tông phái của Tàn quốc, bí pháp bao hàm toàn diện, phạm là đạo dẫn, bổ khí, vận triện, định quan, lục giáp, phi thăng, thủ nhất, tồn thần, ngũ độn, cửu thủ, lục khí, thất thần, tọa vong, ích cốc, thổ nạp, thai tức, luyện hình, luyện khí, luyện đan, thánh thai, điểm hóa không gì không có.

Y nói một hơi hơn hai mươi loại Đạo Môn bí pháp, Trần Tiểu Thiên nghe mà đầu óc lúng búng, cái gì mà hỗn loạn nào là ích cốc, thổ nạp, luyện đan ... chứ. Những thứ này thì hắn có nghe nói qua. Nhưng vận triện, định quan, luyện thể, luyện khí, thánh thai... những thứ này là cái gì?

Lâm Thái Tuyền cong ngón tay búng ra, một đốm hỏa quang từ Thái Cực đồ bắn ra, treo lơ lửng trên không, phảng phất như ánh nền phiêu diêu. Tiếp theo đó, tay y chỉ một cái, đốm lửa này bị kéo thành một hỏa tuyến tinh tế, như linh xà chọt lóe lên, xẹt qua một tấm da thú dày, lưu lại một lỗ thủng nhỏ.

Trần Tiểu Thiên luôn miệng trầm trồ khen ngợi, than thở không dứt, trong lòng thầm nghĩ: vô sự mà ân cần, không phải gian xảo cũng là đạo chích, lão già này cổ sức như vậy, nhất định là có toan tính âm mưu.

Lâm Thái Tuyền nắm bàn tay lại, thu Ngũ Hành bí quyết, mỉm cười nói:

- Có nguyện vào làm môn hạ của Thái Ất chân tông ta không?

- Có thể học được những bí pháp này dĩ nhiên là tốt.

Trần Tiểu Thiên vẻ mặt kích động nói.

Lân Thái Tuyền vẻ râu cười:

- Đã như vậy, hai ngày sau bọn ta trở về Long trì, tiểu huynh đệ cùng bọn ta đồng hành.

Trần Tiểu Thiên lộ ra vẻ khó xử:

- Nhưng Vương đại tướng quân muốn ta lưu lại ở trong quân một thời gian ngắn. Chỉ sợ quá đoạn thời gian mới được. Không biết có thể hơi trễ được không?

Lân Thái Tuyền thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Không ngại. Chỉ cần tiểu huynh đệ trở lại nội lục, có thể đến chỗ Thái Ất chân tông ta lúc nào cũng được.

- Tốt quá.

Trần Tiểu Thiên thông khoái mà đáp:

- Nhưng không biết nên làm thế nào mới liên lạc được giáo ngự?

Lân Thái Tuyền nói:

- các châu trong Lục triều đều có Thái Ất chân tông phân chi, người chỉ đưa ra mặt ngọc bội này, là có thể cùng ta liên lạc.

Vừa nói y vừa gỡ ngọc bội bên hông xuống, đưa cho Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên nhận lấy ngọc bội, chỉ thấy ngọc bội kia tính chất trơn bóng, chế luyện tinh tế, kỳ lạ hơn là bản thân mặt Ngọc nửa trắng nửa đen, tạo thành một Thái Cực đồ thiên nhiên.

Trần Tiểu Thiên cầm ngọc bội, cười ha ha nói:

- Đa tạ Lân giáo ngự.

Lân Thái Tuyền đứng lên:

- Tiểu huynh đệ tự chất phi phạm, vào Thái Ất chân tông ta, tất nhiên tiền đồ vô lượng. Lân mỗ ở long trì xin đợi đại giá. Cáo từ...

Trần Tiểu Thiên cầm lấy ngọc bội lần qua lật lại nhìn, sau đó nhét nó vào trong bóp da, bỏ vào ba lô.

Lân Thái Tuyền cố gắng thuyết phục hần gia nhập Thái Ất chân tông, không cần phải nói, khẳng định là bởi vì trên người hần phát ra chân dương.

Điều Trần Tiểu Thiên không rõ chính là, chân dương trên người hần rốt cuộc là từ nơi nào đến ? Nếu như Sinh tử căn trên người hần có thể cuộn cuộn tản mát ra chân dương không dứt, thì phải chăng hần không cần tu luyện gì cũng có thể thành đại cao thủ của cái thế giới này?

Trần Tiểu Thiên biết đây là điều không thể. ít nhất hần đã học qua định luật vật chất thủ nhất, định luật bảo toàn và chuyển hóa năng lượng, không có món đồ vật gì tự nhiên sinh ra cũng tự nhiên mất đi. Bao gồm Ngũ Hành bí quyết mà Lân Thái Tuyền mới vừa thi triển. Chỉ bất quá những thứ vật chất kia chuyển đổi là thông qua Đạo Môn bí pháp, và hần chưa có cách hiểu rõ đạo môn bí pháp đó là như thế nào thôi.

Trước mắt trừ nhập ngũ, hần còn có một lựa chọn: gia nhập Thái Ất chân tông. Đối với lần này, Trần Tiểu Thiên có chút cảm lòng không đậu. Đạo Môn bí pháp hần có một chút hứng thú, nói không chừng pháp thuật luyện được mạnh lên, hần có thể tìm được phương pháp xuyên việt thời không trở về trái đất. Nhưng từ thực tế trước mắt mà nói, làm đạo sĩ tựa hồ không hề mạnh hơn người thường bao nhiêu, bằng có là mấy đạo sĩ hôm qua cũng chết nhăn răng vì yêu thú.

Trời về đêm, một gã sĩ tốt đưa bữa ăn tối đến. Trần Tiểu Thiên vừa ăn, vừa hoài niệm mấy món thịt bò nướng chợ đêm ở Đài Bắc.

Món này không có dầu không có dấm, không có muối không có gia vị, không có mùi khét không có vị ướp thơm lừng, một bữa ăn nhạt nhẽo, vô vị.

Phí sức gặm vài miếng thịt rồi hớp hớp nước, Trần Tiểu Thiên chán nản ném miếng thịt thú, một mình bước ra ngoài trường hóng mát một chút. Hắn ở lâu không chỉ rời xa quân doanh, mà còn rời xa chỗ ở của đám người Thái Ất chân tông. Dù sao hắn còn là một người xa lạ, Đồng Trạch lựa chọn cho hắn chỗ ở một mình, thiết lập dưới đồi, dựa lưng vào gò núi.

Bầu trời đầy ánh sao đỏ gạch như cũ. Mặc dù giờ không phải là lần đầu tiên thấy, Trần Tiểu Thiên vẫn bị hoàn cảnh rung động. Hắn ngửa đầu, xuất thần nhìn bảy sao tựa hồ có thể đụng tay với đến kia, trong lúc nhất thời hồn nhiên quên mất mình thân ở phương nào.

Khó trách cổ nhân khi nói đến tinh hán vắt ngang trời đều có nhiều kính ý. Ở nơi này, trời sao khiến cho bất luận kẻ nào cũng cảm nhận được sinh mệnh của mình nhỏ nhoi và ngắn ngủi vô cùng. Trần Tiểu Thiên không cách nào tìm ra trong đám sao kia, có hay không có một quả địa cầu tròn xanh chứa cái thế giới mà hắn từng quen thuộc.

Đang lúc Trần Tiểu Thiên miên man bất định, nhìn đến xuất thần, sau lưng hắn chợt truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Trần Tiểu Thiên xoay người, chỉ thấy Nguyệt Sương một thân nhung trang đứng ở phía sau hắn, cách đó không xa. Nàng mặc giáp nhẹ bang da màu đen, không mang mũ trụ, mái tóc đen nhánh bó thành búi tóc giống như nam tử. Nó được dùng sợi da cột chặt, trang phục giống y như đúc với sĩ tốt cùng trong quân đoàn quân đạo sĩ. Chỉ bất quá, mặt nàng như bạch ngọc, gương mặt lạnh như băng, khiến cho Trần Tiểu Thiên bản năng ngừng được mùi nguy hiểm.

Chung quanh không có đỉnh lều thứ hai nào, tiểu mỹ nữ này khẳng định không phải là đi ngang qua. Khuyết khoát thể này nàng tìm đến mình, không phải là tới nói cảm ơn chứ à? Trần Tiểu Thiên lặng lẽ liếc về hướng soái trưởng, tính nhắm xem nếu như hắn lớn tiếng thét, Vương Triết có thể nghe được hay không.

Nói ra tựa hồ thật mất mặt, nhưng kiến thức qua tình hình Nguyệt Sương đơn kiếm cùng yêu nhân đối chiến, Trần Tiểu Thiên một chút cũng không cho là mình có năng lực duy trì sự tôn nghiêm của nam tử hán. Dựa theo sự đoán chừng lạc quan nhất, Nguyệt Sương chỉ một cái tay cũng có thể đánh hai người hắn.

- Nguyệt cô nương...

Trần Tiểu Thiên ổn định tâm thần, tận lực nói lấy lòng:

- Là cô tìm ta sao?

Nguyệt Sương nhìn như đánh giá hắn, thần thái khinh miệt trong mắt căn bản không có ý định che giấu.

Trần Tiểu Thiên đột nhiên dâng lên lửa giận trong lòng, này con nha đầu chết tiệt kia, khinh người cũng vừa vừa chứ! Thật là quá đáng ma!

Nguyệt Sương lạnh lùng nói:

- Một tên tiểu nhân không hề luyện qua công pháp, vậy chân dương trên người của người từ đâu mà có?

Trần Tiểu Thiên lúc này trong lòng đã tựa như gương sáng, Vương Triết nói tìm người trị bệnh bất trị cho thân nhân, ắt chính là thiếu nữ trước mắt này. Dựa theo cách nói của Đồng Trạch, nàng này khi còn bé bị người ta dùng thứ công pháp giống như Huyền Minh Thần Chưởng đả thương, âm hàn khí tích tụ ở trong người, vẫn không cách nào khỏi hẳn, lúc phát tác máu sẽ ngưng kết như băng, cơ hồ tùy thời đều có thể bỏ mạng.

Nếu mà muốn tìm đến ta hỗ trợ, với vẻ mặt vô sỉ, chộc giận ta như vậy thì, hừ..., ta sẽ lập tức cùng Lân lão đầu bỏ đi, để cả đời người cũng trị không hết bệnh!

Trần Tiểu Thiên tức giận nói:

- Nhặt được!

Nguyệt Sương đã khôi phục rất nhiều, trừ sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, nhìn không ra bộ dạng của người mang bệnh nan y chút nào. Nàng lạnh lùng cười một tiếng:

- Vậy thì tốt.

Vừa nói nàng dùng ngón tay nhỏ nhắn nhẹ giơ lên, Trần Tiểu Thiên rõ ràng nhìn thấy động tác ngón tay nàng, nhưng căn bản phản ứng không kịp. Bộ ngực hấn bỗng nhiên tê rần, tiếp theo là thắt lưng, bụng, bả vai, đầu gối... Nguyệt Sương phóng tay giống như vũ đạo, điểm liên tiếp ở trên người hấn hơn mười cái. Đợi nàng ngừng tay, thì trên người Trần Tiểu Thiên đã có hơn mười lực đạo bất đồng, hoặc nhẹ hoặc nặng, nhưng lại đúng giờ máu vận hành đến bộ vị máu chốt. Thân thể hấn liền giống như bị một cái dây thừng vô hình trói cứng, đứng không vững ngã vật về sau.

Nguyệt Sương nắm đai lưng Trần Tiểu Thiên, xách hấn giống như xách một đứa trẻ chưa mọc răng, đem hấn vào lều, tiện tay ném lên mặt đất.

Nguyệt Sương lạnh lùng nói:

- Nếu là nhật được, đó chính là tiền tài bất nghĩa.

Trần Tiểu Thiên đầu lưỡi còn miến cưỡng động đây, nói chuyện vẫn được nhưng không thể nào lưu loát, thanh âm nhỏ tựa như muỗi kêu:

- Nha đầu chết tiệt kia, buông!

Nguyệt Sương khoanh chân ngồi xuống, lấy từ trong lòng ngực ra một quyển vải trắng, mờ lộ ra một đao nhọn mỏng bằng ngón tay. Ngoài ra ả còn lấy một bọc thuốc trị thương, và một viên thuốc tròn màu vàng. Nguyệt Sương cầm lấy đao nhọn, ngó chừng Trần Tiểu Thiên nói:

- Nếu không là vật của ngươi, nên nộp lại cho người cho có tư cách!

Thấy đao nhọn sắc bén giống đao giải phẫu, Trần Tiểu Thiên nhất thời nổi gai ốc khắp người:

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Nguyệt Sương hiển nhiên rất xem thường bộ dáng khiếp đảm của hấn. Nàng không e dè gì mở áo trong của Trần Tiểu Thiên, vẻ mặt khinh khỉnh nói:

- Ngươi còn là nam nhân sao? Ta bắt quá chỉ muốn lấy một chút máu ở trong tim ngươi, chứ không phải là muốn giết ngươi.

—o0o—

24. Q.1 - Chương 24: Tâm Đầu Huyết.

Nguyệt Sương nói thật nhẹ nhàng, nhưng Trần Tiểu Thiên nghe mà cả người sớn gai ốc. Hấn suýt nhảy dựng lên, lấy “tâm đầu huyết”, máu ở đầu trái tim sao, vậy chẳng khác gì thọc tim hấn ra lấy máu a! Nha đầu này điên rồi! Trần Tiểu Thiên không tin Nguyệt Sương cụ bị tư chất của một y sinh ngoại khoa, một đao kia hạ xuống, ả thống khoái, và cái mạng của hấn cũng thống khoái đi trong!

- Ngừng!

Trần Tiểu Thiên mặt như màu đất quất lên:

- Có lời gì thì từ từ nói cô, cô muốn chân dương làm cái gì?

- Sinh tử linh căn cụ bị thiên địa dị năng, đoạt công tạo hóa, chính là vật trân quý trời đất ban thưởng, nên xuất hiện ở kẻ có thể thay đổi càn khôn, cứu vớt lẽ dân trong cơn nước lửa, há có thể lãng phí ở loại người như ngươi vậy sao?

- Ta là người như thế...

Trần Tiểu Thiên dù có tính tình tốt cách mấy, cũng không khỏi nổi lên cơn lửa giận vô danh, cả giận nói:

- Ta là người như thế sao? Làm lính đánh giặc là người, làm ăn không phải là người hay sao? Người nói đây chẳng qua toàn là những câu ngụy biện!

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến một chuyện, cười lạnh:

- Nói dễ nghe như vậy, trong lòng ngươi chân chính nghĩ gì chứ? Chẳng qua là ngươi muốn trị liệu thương thế của mình đúng không? Loại động cơ này có cao cả gì là bao mà tự đắc?

Hắn mấy câu nói đó là ôm “Lão Tử bất cứ giá nào” cũng không giác ngộ, vốn tưởng rằng đâm trúng chỗ đau của ả, khiến ả thẹn quá thành giận, nhất định phải biến ả thành một con cọp dữ tợn đáng sợ. Không ngờ Nguyệt Sương chỉ lạnh lùng cười một tiếng, ngôn ngữ mang khinh miệt, nhàn nhạt đáp:

- Lấy chân dương ra, tất nhiên giao cho Sư soái cân nhắc quyết định. Người nếu là muốn trị thương cho ta, cũng tất là chuyên phải làm, có thể cứu vớt thương sinh hơn nữa, khỏi phải tốn hao một Sinh tử căn huyền ảo kỳ diệu.

- Ngươi đúng là người điên!

Nguyệt Sương bỗng nhiên ngẩng đầu, mái tóc xỏa tán ra theo gió, xỏa trên gương mặt trái xoan tuyết trắng xinh đẹp anh khí lẫm lẫm. Tuy nhiên, nàng có chút chột dạ, quát trả:

- Kẻ điên? với loại tiểu nhân như ngươi này, cái gì cũng không hiểu được, hãy câm miệng cho ta! Làm sao ngươi hiểu được tâm tình của ta? Rõ ràng ta có năng lực ra trận giết địch, lại chỉ có thể bị đặt ở hậu phương, bị người bảo vệ, nhìn chiến hữu của ta ở bên cạnh người người ngã xuống, hết lần này đến lần khác, lần nào cũng như vậy, ta vốn là sinh ra để bảo vệ bọn họ...

Tần Nguyệt Sương cơ hồ một hơi đem hết những uất ức này tuôn ra hết. Trần Tiểu Thiên nghe được cũng ngây dại. Nguyệt Sương nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhận ra mình thất khống, thần sắc chuyển sang lạnh lẽo, thản nhiên nói:

- Chân dương đối với ngươi vô dụng, nhưng sẽ ta chữa lành nội thương, có thể ra trận giết nhiều địch nhân, cứu tính mạng của mấy chiến hữu, cũng coi như là gián tiếp vì nước xuất lực rồi.

Giọng nói mặc dù lãnh đạm, nhưng không che dấu được ánh mắt đỏ hồng. Trần Tiểu Thiên nhìn ánh mắt Nguyệt Sương, khẩu khí không khỏi mềm nhũn ra:

- Ngươi muốn chân dương cũng được, nhưng tại sao phải dùng máu trái tim ta?

Nguyệt Sương dùng đao nhọn kề sát ngực Trần Tiểu Thiên, lạnh lùng nói:

- Tim là nơi dương hỏa tụ hợp. Yên tâm đi, ta chỉ muốn đâm ra vài giọt máu là đủ rồi.

Vừa nói xong đã đâm xuống.

- Dừng tay!

Trần Tiểu Thiên đem hết toàn lực phát ra thanh âm, cũng không lớn hơn thanh âm của một con ong mật ong ong bao nhiêu.

Nguyệt Sương dừng tay lại thất. Ắ lạnh lùng cười một tiếng:

- Nếu như có thể, ta thật không muốn cho ngươi dùng viên đan dược kia. Loại người như ngươi, cho nhiều một hạt cơm cũng là lãng phí lương thực, vô ích cho thương sinh khắp thiên hạ!

Trần Tiểu Thiên trong lòng tức giận lồng lộn, mắng thầm:

- Mẹ kiếp, thương mẹ cái sinh, thiên hạ tốt như vậy thì người đi tìm thiên hạ thương sinh gì đó xin chân dương đi a!

Thấy hắn trợn mắt cắn răng, mặt xanh mề hôi túa khắp người, Nguyệt Sương khinh thường bĩu đôi môi hồng giọng căng mọng, móc ra viên thuốc màu vàng đất.

- Đây là đan dược Túc giáo ngự mất năm năm mới chế thành, có thể kích thích chân nguyên, bổ luyện chân dương, có thoát thai hoá cốt. Để ngươi dùng thật là tiện nghi cho ngươi.

Vừa nói Nguyệt Sương bóp đan dược bẻ ra làm hai nửa, xong bóp cầm Trần Tiểu Thiên, khẽ dùng lực khiến miệng hắn mở ra, rồi búng nửa viên đan dược kia vào.

Đan dược có mùi vị cay nồng xông vào mũi, dược tính mạnh dị thường. Trần Tiểu Thiên trong đầu lưỡi liều mạng phun ra, nhưng hơi lạnh từ đầu ngón tay của Nguyệt Sương tuôn trào, khiến cổ họng hắn ực một cái, không tự chủ nuốt luôn đan dược vào bụng.

Nguyệt Sương bị người ta dùng âm hàn cưỡng lực đả thương. Hơn mười năm qua, đám người Vương Triết hao hết tâm lực, nhưng hàn độc trong cơ thể nàng vẫn triền miên không rời khỏi. Lần này Túc Vị Ương mang đến đan dược do chính tay y bí chế nhiều năm, hy vọng có thể khiến Nguyệt Sương uống vào, kích thích chân dương trong cơ thể nàng, nhất cử thanh trừ hàn độc. Nhưng viên thuốc này tính quá mạnh, Túc Vị Ương không quên dặn dò, rằng Nguyệt Sương đừng khinh suất phục dụng, để tránh cho nàng tu vi không đủ, chịu không nổi sự tàn phá khi đan dược kích khởi chân dương tấn công hàn độc trong cơ thể, tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn.

Buổi sáng, Nguyệt Sương đem tức giận trút lên Trần Tiểu Thiên, bị Vương Triết sau khi biết, nghiêm nghị giáo huấn cho nàng một phen. Ông ta nói cho nàng biết rằng, người trẻ tuổi này mang dị năng trên người, chưa từng tu luyện ma chân dương đa chừng tỵ, đợi tìm ra rồi hướng dẫn hắn phương pháp truyền chân dương này, rất có thể trị lành thương thế của nàng. Nguyệt Sương hồi tưởng lại chuyện trải qua khi hôm đó đánh lui thích khách, thầm nghĩ nếu quả như vậy không tệ chút nào. Nàng từ nhỏ ở trong quân lớn lên, tuy là nữ lưu, tính cách lại như nam nhi, cộng thêm đối với Trần Tiểu Thiên không có nửa điểm hảo cảm, giờ biết được phải chờ hắn trị thương ینh, lại còn sờ sờ đụng đụng, sỉ nhục chẳng khác gì bị yêu nhân chém chết.

Vương Triết chưa tìm cách truyền chân dương, Nguyệt Sương đã tự suy đoán, một cách rất đơn giản nhưng được ả coi là thượng sách chỉ cần lấy một chút tâm đầu huyết của Trần Tiểu Thiên, không phải là có được chân dương rồi sao? Nửa viên đan dược kia là để cho chân nguyên trong cơ thể hắn bị kích thích, tụ tập chân dương dư thừa còn lại trong cơ thể, coi như là bồi bổ lại cho hắn.

về phần nửa viên còn lại, Nguyệt Sương không chút do dự tự mình phục dụng, sau đó nhắm mắt hóa giải dược tính. Bỗng nhiên mặt mũi nàng biến đổi, lộ ra vẻ thống khổ vô cùng.

Trong trường bông nhỏ hẹp, tiếng hít thở càng ngày càng trầm trọng. Thân thể Trần Tiểu Thiên đỏ lên, mạch máu phồng lên, nổi khắp cơ thể, giống như những con rắn màu xanh bò trên mặt da. Cả người hắn mồ hôi túa ra như tắm, trong cổ phát tiếng thở dốc như bò rống.

Nửa viên đan dược nuốt xuống bụng, trong cơ thể hắn phảng phất có một đoàn liệt hỏa thiêu đốt. Đồng thời dọc theo kinh lạc, nhiệt lượng không ngừng hướng ra phía ngoài phát tiết, nơi nào chúng đi qua, không khỏi đau nhức khó chịu vô cùng. Trần Tiểu Thiên bình sinh lần đầu tiên cảm thấy thống khổ như vậy. Thân thể hắn có vô số da thịt vụn vụn, so sánh với năm xưa chơi bóng bị trật mắt cá chân còn đau đớn gấp trăm lần.

Cái bà điên này, chỉ cần lão tử không chết, bình yên thoát hiểm, tuyệt đối không tha cho ngươi!

Vấn đề là, có thể không chết sao?

Đối với Nguyệt Sương, xem ra lấy một chút máu từ trong tim không phải là vấn đề lớn. Trên chiến trường, không thiếu sĩ tốt mất hai cánh tay một cái bắp đùi mà vẫn còn sống kia mà. Nhưng Trần Tiểu Thiên biết, nếu như trái tim hắn chịu một đao, với trình độ chữa bệnh thời đại này, hắn tuyệt đối sống không được.

Trần Tiểu Thiên bị chân dương thiêu đốt trong cơ thể kích động, cảm thụ được sự thống khổ vạn phần. Ý thức càng ngày càng mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê, không chú ý tới dị trạng của Nguyệt Sương bên cạnh.

Nguyệt Sương khoanh chân ngồi một bên, gương mặt tuyết trắng hiện giờ thỉnh thoảng phồng đỏ, thỉnh thoảng lại trở nên tái nhợt, tiếp theo đó hiện ra thanh khí nhàn nhạt. Đan dược vào bụng, biến hóa trong cơ thể nàng mãnh liệt vượt xa so với Trần Tiểu Thiên. Hàn độc tích tụ ở tạng phủ giống như rắn độc ngủ đông, bị mùa xuân lam cho thức tỉnh, đông thời mở răng nanh độc ra. Tất cả kinh lạc trong cơ thể Nguyệt Sương bị đông cứng ứ đọng, quanh người băng hàn thấu xương.

Tình hình hàn độc phát tác dường như Nguyệt Sương đã trải qua rất nhiều lần, nhưng phát tác nhanh như

vậy thi nàng mới gặp lần đầu. Vốn nàng định chờ hàn độc phát tác, liền đâm lấy ra tâm đầu huyết của Trần Tiểu Thiên, không ngờ lúc này trở tay không kịp, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào Thái Ất chân dương quyết bảo vệ tâm mạch, giữ lại chút ấm áp ở đan điền và tim.

Bỗng nhiên, bên tai nàng truyền đến một trận dị động. Nguyệt Sương cố hết sức mở mắt ra, thấy Trần Tiểu Thiên hai mắt trợn trừng, trán nổi gân xanh, hàm răng nghiến chặt, thân thể da thịt co thắt liên hồi.

Đột nhiên hần nhấc cánh tay lên, nắm chặt cổ tay của Nguyệt Sương.

Nguyệt Sương vô cùng kinh hãi, định hất tay ra, nhưng lại phát hiện tay và thân mình đã bị hàn độc xâm chiếm, đông cứng như băng, chẳng có lấy nửa điểm khí lực. Nàng chỉ nhẹ nhàng lay động được ngón tay, căn bản không hành động gì chống lại cú chụp của Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên lấy bầy bò dầy, mặt mũi vụn vẹo, miệng mũi không ngừng phun ra khí thể nóng bỏng. Ánh mắt đầy máu đỏ của hần gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Sương. Sau đó, hần vụt một cái bóp chặt cổ họng Tàn Nguyệt Sương, dùng giọng trầm thấp khàn khàn quát:

- Nha đầu chết tiệt kia!

Nguyệt Sương trợn to đôi mắt đẹp, không rõ tại sao hần có thể giải khai được huyết đạo bị chế ngự. Nếu như nói trước đó Trần Tiểu Thiên chỉ khiến nàng chán ghét cùng khinh bỉ, lúc này Trần Tiểu Thiên còn lại làm nàng sợ hãi. Ánh mắt hần điên cuồng, tựa hồ muốn đem nàng đi ăn tươi nuốt sống hết. Nguyệt Sương không sợ chết, nhưng chết dưới tay cái loại tiểu nhân này, không khỏi quá oan khuất rồi.

Trần Tiểu Thiên nhìn chăm chăm một hồi lâu, bỗng nhiên túm lấy áo giáp trước ngực nàng, dùng sức xé mạnh. Loại giáp chế bằng loại da thu thượng đẳng thể này, trước kia dùng dùng tay xé, Trần Tiểu Thiên có dùng hàm răng cũng cắn không ra. Nhưng lúc này Trần Tiểu Thiên khí lực mạnh đến kỳ lạ, áo giáp rách tan, lộ ra cái áo bên trong.

Nguyệt Sương cố hết sức quát:

- Người... Người muốn làm gì!

—oOo—

25. Q.1 - Chương 25: Truyền Chân Dương.

Trần Tiểu Thiên cắn răng, lộ ra một nụ cười tàn bạo. Nụ cười này thoát nhìn như nụ cười trên mặt người, nhưng nhìn kỹ lại càng giống như một con ác lang đang nhẹ răng nhếch miệng.

- Người...

Nguyệt Sương chỉ nói được một từ thì đã bị chặn lại. Trần Tiểu Thiên giật nội y của nàng, xé rách quần thành một khối, rồi nhét vào miệng của nàng.

Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt Tàn Nguyệt Sương, phả lên thân thể gần như đóng băng của nàng. Áo nàng bị giật rách từng mảnh vụn, nhưng nàng chỉ ứ ứ, một từ cũng nói không nên lời.

Nghe được luồng hơi nhàn nhạt của thiếu nữ trên người Tàn Nguyệt Sương, Trần Tiểu Thiên mất hết lý trí, chỉ hành động đơn thuần theo bản năng nguyên thủy. Dục hỏa trong cơ thể của hần ngày càng bùng cháy mạnh. Viên đan dược trong cơ thể hần kích thích ra chân dương vượt xa với dự đoán của Nguyệt Sương. Trong cơ thể Trần Tiểu Thiên không có hàn độc, chân dương mỗi lần bị thôi phát, lập tức kích thẳng vào các huyết đạo bị che ngự. Sự thống khổ mà hần cảm nhận có hơn phân nửa là truyền tới từ điều này. Lúc này huyết đạo đã mở, đoàn nhiệt lượng lập tức thiêu đốt đan điền, rơi xông xáo khắp người, khiến cho thân thể hần sinh ra phản ứng bản năng.

Bao nhiêu ngày trước khi xuyên việt, quan hệ với Uyển Nhi mãi mà không phát tiết được khiến Trần Tiểu Thiên như phát điên. Giờ đây lửa dục bị kích thích, hần cảm giác cả người như sắp vỡ tung ra. Khí lực của Trần Tiểu Thiên lúc này vô cùng lớn, hần lột xé áo giáp của Nguyệt Sương một cách dễ dàng, rồi kéo nàng tới bụi cỏ và chôn đệm lót dưới đất.

Nguyệt Sương dù dùng cảm gan dạ đến đâu cũng vẫn là thiếu nữ. Nhìn ánh mắt của Trần Tiểu Thiên, nàng không nhìn được co rúm người sợ hãi. Nhưng ngay sau đó, nàng trở nên kiên nghị hơn. Dưới bì giáp, Trần Nguyệt Sương chỉ mặc một lớp quần áo mỏng, chất liệu giống với quần áo của bọn quân sĩ, thô ráp rẻ tiền, ngang hông còn buộc một tấm ván gỗ cố định xương sườn bị gãy.

Trần Tiểu Thiên không gấp gáp lột phẳng nội y của nàng, mà đem nàng lật qua, ặt gục xuống tấm trải. Sau đó, hắn quật hai cánh tay nàng ra sau lưng, dùng dây da cừu trói chặt. Hắn lúc này mặc dù dục hỏa phần thân, ý chí hôn mê, nhưng còn tồn tại mấy phần bản năng đối phó nguy cơ. Tiệm nhân này một thân đầy công phu, một khi lấy lại sức lực, trời đất này dù lớn cũng không có địa phương cho hắn dung thân.

Sau khi cột luôn tay chân của Nguyệt Sương, bàn tay Trần Tiểu Thiên lần mò lên ngực, bắt đầu vui đùa với hai khối thịt kiên cường và tuyệt mỹ của nàng.

Nguyệt Sương nhìn hắn chằm chằm, hai con ngươi đen láy hiện giờ như có hai ngọn lửa đốt cháy phừng phừng.

Trần Tiểu Thiên kéo Nguyệt Sương cho vắt lên đùi mình, xé mở ngực áo nàng. Trước mắt hắn, hai cái mũi chuột chù mềm mại mọng huyết rung rinh qua lại, trắng trắng, hồng hồng. Nguyệt Sương sắc mặt từ trắng chuyển hồng, cuối cùng phảng phất như muốn ứa máu. Trần Tiểu Thiên khiêu khích nắm hai điểm hồng trên đầu vú nàng, vuốt ve một cái, xong bỗng dừng dùng sức kéo dài, véo mạnh trả thù.

Nguyệt Sương làn da trắng nõn, thân thể bóng loáng, ngực tròn ngạo nghễ, xúc cảm thật tốt. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, da thịt nàng lạnh trơn, nắm vào giống như đang chạm vào nước đá. Tùy theo sự đùa bỡn của Trần Tiểu Thiên, hận ý trong mắt Nguyệt Sương có tăng không giảm, con ngươi sáng ngời từ từ hiện ra một làn hơi nước.

Trần Tiểu Thiên không chú ý điều này. Trong mắt hắn, lúc này chỉ có thân thể mỹ lực động lòng người. Hắn dùng sức véo mạnh, sau đó đẩy Nguyệt Sương lên tấm trải.

Nguyệt Sương chân tay bị trói bó, không cách nào tách ra. Trần Tiểu Thiên ôm hông nàng, kéo cho hai đầu gối cong lên, xoay nghiêng người, kê chân ông nhếch cao, lộ hẳn bờ mông tròn trịa.

Trong cơ thể của Trần Tiểu Thiên phảng phất như có vô số đạo nhiệt lưu chạy tán loạn, hắn túm lấy Nguyệt Sương, xé sạch quần áo.

Nguyệt Sương đại khái trẻ hơn hắn bảy tám tuổi, đang vào độ trăng tròn. Không biết là do hàn độc trong cơ thể ăn mòn, hay là thể giới này thủy thổ khác biệt, mà da thịt nàng trắng trơn cực kỳ. Đường khe nước cạn có cỏ chỉ mọc lơ thơ, hang động vẫn còn kín kẽ, ơ hờ tất cả tạo nên sự tươi mới làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, ngửi được đâu đó một mùi tử nữ thoảng thoảng, ngây ngô.

Lúc này, Trần Tiểu Thiên đã bị Nguyệt Sương lột áo, lộ ra lồng ngực lồ lộ với mảng da thịt đỏ ngầu như bị rưới nước nóng. hiện giờ, cả người hắn mồ hôi chảy ròng ròng. Nguyệt Sương cho hắn uống đan dược tốt hay xấu hắn không biết, nhưng sự khó chịu là thật thật tại tại, quanh thân máu chảy giống như liệt hỏa thiêu đốt. Người hắn vừa thô vừa cứng, so với cương thi không sai biệt gì lắm. Cái cảm giác phồng lên muốn nứt da này khiến cho Trần Tiểu Thiên hoài nghi mình sẽ không chết vì sạch chân dương, mà chết vì thâm kích vỡ tung người.

Nữ thể trước mắt khiến cho Trần Tiểu Thiên phun ra từng làn hơi nóng bỏng. Hắn túm lấy mông Nguyệt Sương, dùng sức phân ra, tách múi thịt non cho hé lộ mau đỏ bên trong. Thân thể Nguyệt Sương vẫn căng thẳng, da thịt giống như ngưng kết hàn băng, trắng nõn, trong suốt, không có chút nhiệt độ nào.

Trần Tiểu Thiên túm lấy búi tóc Nguyệt Sương, giật ngược đầu nàng lên, gặm gừ:

- Con khùng kia. Muốn dương khí à? Lão tử cho ngươi dương khí!

Khúc tre già nóng hực như vừa vùi trong lửa của hắn lập tức xốc tới, cửa động non mềm của thiếu nữ lập tức tràn đầy, ứ đọng.

Nguyệt Sương với tư thế quỳ sát gục trên mặt đất, nàng cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng, cho thấy hàn độc đang trong cơ thể nàng đang tàn sát bừa bãi.

Nguyệt Sương thừa nhận hàn độc phát tác Thật khổ, nhưng bị nam nhân cuồng bạo con đau khổ hơn, trong bụng không ngưng dâng lên một luồng hơi lạnh như băng, nhưng mắt nàng ngập tràn lửa hận.

Nàng xưa nay giữ mình trong sạch, mặc dù đang trong binh nghiệp, chung quanh toàn là nam nhân, nhưng nàng thủ mình chặt chẽ. Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ qua rằng, sẽ có một thời khắc như thế này dưới tình huống như thế này... Nàng mất đi đồng trinh dưới tay một kẻ bại hoại, đáng khinh như thế...

-Hắc!

- Ô!

Thiết côn đỏ hồng như nung đốt dùng sức tấn công, mật huyết chợt mất thăng bằng bị thừa cơ hội chen vào. Thiếu nữ chưa kinh nhân sự, sự chật hẹp là điều đã rõ. Nhưng cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên, một bên là cơ thể băng hàn của nàng, một bên là cột lửa nghìn độ, khiến hần tưởng như thiết côn đang cắm vào đông tuyết.

Bình thường, trong ân ái, sự lãnh cảm của phái nữ thường làm cho nam nhân nhức đầu. Nhưng Trần Tiểu Thiên lúc này cả người đầy lửa nóng, cái nóng gặp cái lạnh không ngờ mang đến cho hần sự sướng khoái bất ngờ. Hần kéo búi tóc của Nguyệt Sương, quần nó ở trên cổ tay, chợt rú to, ngón tay đau nhức, bị một cây trâm cài tóc nhỏ đâm phải.

Trần Tiểu Thiên dục hỏa càng gấp, tiện tay nhổ cây trâm nhỏ vứt qua một bên. Một tay thông tới nắm chặt đỉnh vú non mềm của Nguyệt Sương, một tay ôm ghì lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, dùng sức thúc mạnh, cuối cùng thì thiết côn nóng bức và to lớn cũng bị đông tuyết trơn lạnh ngoan ngoãn hé miệng nuốt vào, mang đến cho hần trận trận khoái cảm.

Nguyệt Sương lúc này vẻ mặt càng biến đổi kinh khủng hơn. Tầm ván gỗ được nàng dùng cố định vết thương đã bị Trần Tiểu Thiên gỡ xuống. Vòng eo nàng bị hần co kéo, xương sườn gãy lìa lúc trước nhất thời nhói lên một trận đau nhức. Mặt nàng bị kéo ngược lên, tư thế chẳng khác gì nữ tù bị dày trong địa ngục. Thân thể cứng ngắc, tay chân bị trói chặt, bất lực để thiết côn tùy ý xâm chiếm vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên hạ thể nàng căng thẳng, cái thiết côn ti tiện kia gặp phải chướng ngại, bị buộc ngừng lại.

Trần Tiểu Thiên hé cánh mũi, phát ra tiếng thở dốc trầm trọng:

- Xử nữ? CMN! Đi trong này!

Hạ thể Nguyệt Sương lập tức đau như nứt ra, nàng cắn môi, đôi môi đỏ như son giờ không chút huyết sắc, trở nên tái nhợt.

Trần Tiểu Thiên nặng nề hừ một tiếng, sau đó dùng toàn khí lực toàn thân, dứt khoát, lạnh lùng. Trọng áp, sự tan vỡ, cơn đau phá thể khiến Nguyệt Sương cắn chặt miếng vải rách trong miệng mà thân thể vẫn không khỏi run rẩy.

Trần Tiểu Thiên không chút chú ý tới dị trạng của nàng. Hần hoàn toàn ngập tràn trong lửa dục.

Trong hoảng hốt, hần phảng phất như vừa thấy Uyển Nhi. Hần lắc đầu, bỏ qua ảo ảnh, chú ý nhìn xuống dưới mông Nguyệt Sương, mở rộng và quan sát bí xứ của nàng. Nơi ấy, một dòng máu đỏ đang chảy ra.

Lúc này gạo đã nấu thành cơm, Trần Tiểu Thiên bị máu tươi kích thích cuồng tính, không kịp nghĩ nhiều, cứ thế hung hăng, mặc cho tiếng da thịt va chạm vang lên trong trướng.

Thân thể Nguyệt Sương càng lúc càng phát ra cái lạnh như băng, truyền cả vào người Trần Tiểu Thiên. Ngược lại, nhiệt lượng trên người hần cũng truyền qua dương cụ đẩy máu, dẫn vào trong cơ thể nàng.

Băng huyết phảng phất như tan băng, dần dần trở nên ấm áp, giàu sự co giãn. Nguyệt Sương vẫn tiếp tục run rẩy, nhưng đã từ run vì hàn độc tàn phá, sang run vì đau đớn, tủi nhục.

Biến hóa phát sinh ngoài ý muốn, trong tình trạng Trần Tiểu Thiên hoàn toàn không biết. Sinh tử linh căn thu nạp tử khí sinh ra chân dương, nhưng chưa có phương pháp truyền tống thích đáng. Cho dù có lần hần đã vô tình truyền cho Nguyệt Sương lúc đánh lại thích khách, nhưng chỉ tình cờ, hiệu quả không tốt, chân dương trong quá trình truyền qua đã thất lạc hơn phân nửa.

Nhưng khi hai người dùng phương pháp kết hợp âm dương này, âm bao bọc và điều hòa dương, chân dương chậm rãi tràn qua giúp thân thể Nguyệt Sương trực tiếp hấp thu điều hòa âm hàn, cơ hồ không có bất kỳ hao tổn thất lạc nào. Mặc dù lượng rất nhỏ, nhưng hiệu quả lớn. Nó như làn nước ấm áp, đem hàn độc trong kinh lạc nằng từ từ áp chế, hóa giải hết.

Điều làm Nguyệt Sương xấu hổ và giận dữ chính là, thứ chân dương khắc chế hàn độc này, lại bị cái tiểu nhân hèn hạ dùng cái khí quan đáng xấu hổ nhất đưa vào trong cơ thể mình. Hàn độc mặc dù tạm thời bị áp chế, nhưng máu tươi của nàng cứ tiếp tục chảy xuống giữa chân, bò dọc theo hai đùi tuyết trắng.

- Ta muốn giết hần! Giết hần!

Nguyệt Sương không ngừng lặp lại câu nói đó trong lòng.

Cảnh tượng diễn ra Thật lâu. Nguyên âm của Tần Nguyệt Sương càng lúc càng tràn ra thật nhiều, theo sức hút mãnh liệt âm dương, truyền vào cơ thể Trần Tiểu Thiên. Nó hòa với chân dương trong cơ thể, chạy tới từng lỗ xương thớ thịt của hần, khiến chúng vòng lên, co thắt như đang biến đổi mãnh liệt. Trong lúc vô tình, sinh tử căn của Trần Tiểu Thiên đã thực hiện một thứ công pháp mà người tu đạo rất sùng bái: Song tu đại pháp.

Không biết qua bao lâu, đan điền của Trần Tiểu Thiên như tràn đầy tinh lực. Mọi thứ ánh sáng như tối sầm lại. Trần Tiểu Thiên gấp rút thở. Nếu theo người thường, hành động kịch liệt thế này đã sớm khiến hần bỏ súng buông gươm, phát tiết hết lửa dục trong người. Nhưng cái bệnh “kim thương bất đảo” mang theo đến dị giới đã hại hần, khiến hần cứ cố gắng mãi, cố mãi mà không thể phát tiết.

Nguyên âm chứa hàn độc của Tần Nguyệt Sương cuối cùng cũng bị đánh tan. Sự tan rã của thứ hàn độc chất chứa tận đan điền này của nàng khiến cho cơ thể nàng co giật và tạo sức hút dữ dội. Sự co thắt điên cuồng không ngờ có tác dụng mạnh đến Trần Tiểu Thiên, khiến cơ thể hần dừng mãi lao tới, chấn động kịch liệt. Cùng lúc đó, một luồng chân dương như nham tương bộc phát bị cuốn theo tinh dịch tội lỗi rót tận nơi sâu thẳm của thiếu nữ, giải tỏa cơn khao khát bấy lâu nay của hần.

Tư thế căng cứng lắng đọng lại, luồng chân dương như thủy triều tràn vào trong cơ thể Tần Nguyệt Sương, dẫn tới đan điền, xoay tròn như xoáy trốt cực kỳ nhanh, hút cuốn, phá tan và gột sạch hết hàn độc ngưng kết trong kinh mạch tạng phủ của nàng. Quá nửa kinh lạc trong cơ thể Tần Nguyệt Sương hiện giờ đã thành đường bằng phẳng, hơi thở của nàng vận chuyển trở nên thông thuận, tự nhiên hơn. Loại cảm giác này giống như đứa bé từ nhỏ an vị trên xe lăn, đột nhiên đạt được năng lực bay lượn.

—o0o—

26. Q.1 - Chương 26: Nữ La Sát.

Trần Tiểu Thiên buông tay ra. Mất đi sự chống đỡ, Nguyệt Sương mềm nhũn té ngã ra tám trái. Thân thể nàng đã không còn rét lạnh như mới đầu, thân thể trắng trẻo hiện đầy dấu tay xanh lét. Hạ thể của nàng thể thâm, hỗn độn, xóc xếch không chịu nổi.

Sự đau đớn vì thất trình cùng nỗi khuất nhục làm nàng bị phản muốn chết cho xong. Nhưng nàng kiên cường cắn chặt miệng vải trong miệng, mắt không có một giọt lệ nào.

Trần Tiểu Thiên sau khi phát tiết, kèm theo đại lượng chân dương ly thể, dương hỏa thất lạc, hần thoáng cái đã tỉnh táo lại, ý thức được mình đã làm cái gì... Hần đã ở trong quân doanh này, dùng sức cưỡng hiếp Tần Nguyệt Sương!

Hành vi man rợ như thế không biết sau khi Vương Triết - vị tông sư kiêm đại soái kia - có đại triển thần thông, đốt hần thành một đồng tro tàn hay không? Cho dù Vương Triết bỏ qua cho hần còn có Nguyệt Sương, với tính cách cương cường của nàng như vậy, nếu như không chém chết hần ngay, thì nàng cũng đem hần nấu dần ăn cho hả dạ.

Phương pháp duy nhất có lẽ là giết người diệt khẩu, nhưng Trần Tiểu Thiên không hề nghĩ ngợi tới điều này. Nơi đây cánh quân nghiêm chỉnh, chung quanh vài ngàn dặm ngoài họ không có lấy mái nhà dân thường,

hắn mới vừa xuyên việt tới đây, chưa quen cuộc sống, thoát được nơi này, làm sao chạy thoát được bọn họ cười chiến thú đuổi theo?

Nếu như bị bọn họ dùng phương trận bằng mâu dài bảy thước kia vây quanh thì...

Trần Tiểu Thiên nhất nháy mắt những manh giáp ném lung tung, gắn kết lại che cho Nguyệt Sương. Hắn cố làm cẩn thận tránh không đụng phải xương sườn của nàng, sau đó mặc áo giáp cho nàng. May mà áo giáp chỉ tét trước sau hai nửa, lấy sợi dây da xỏ vào cột lại nhìn cũng giống như lúc ban đầu. Về phần tay chân của nàng, Trần Tiểu Thiên nhất thời còn không dám mở trời. Vạn nhất nàng được tính đã qua, chuyện thứ nhất làm chính là cắt đứt cái cổ của hắn thì sao?

Trên tấm trải vải đầy vết máu, tựa hồ như lên án sự thô bạo và tội ác của hắn. Trần Tiểu Thiên lúng túng cuộn manh da ném vào bụi cỏ, đỡ Nguyệt Sương dậy, cố gắng tìm chút ít đồ để nói.

- Thật xin lỗi... hết thấy mọi chuyện là ta không phải... Ách, ít nhất... cũng là người có hành động thật là quá đáng.

Nguyệt Sương quét ánh mắt lạnh lùng chuyển qua mặt hắn, xong ghéch nhìn về một góc lều.

Trần Tiểu Thiên trong lòng vui mừng. Nguyệt Sương xem ra sẽ không phản ứng kịch liệt gì. Trần Tiểu Thiên thử thăm dò, lấy ra miếng vải nhét trong miệng nàng, một khi nàng há mồm thét gọi Vương Triết, hắn sẽ lập tức bịt miệng nàng lại. Sau đó cao chạy xa bay trước rồi tính.

Nhưng Nguyệt Sương không lên tiếng, chẳng qua là nôn ra một ngụm máu tươi, sau đó cắn chặt môi.

Trần Tiểu Thiên thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó dùng giọng thương lượng nói:

- Ta hiện tại thả cô ra, nhưng cô phải thề, là chuyện ngày hôm nay chúng ta coi như huề nhau, sau này người nào cũng không được nhắc tới.

Nguyệt Sương nhìn chăm chú vào góc trướng, phảng phất không nghe.

Trần Tiểu Thiên hỏi liên mấy câu cũng không nghe tiếng trả lời, không thể làm gì khác hơn, hắn tự tìm bình bạc thang để xuống đài:

- Chúng ta thỏa thuận xong rồi nha. Ta hiện tại thả cô ra, tất cả chúng ta sau đó không được hành động thái qua gì...

Trần Tiểu Thiên vừa nhìn sắc mặt Nguyệt Sương, vừa từ từ cởi sợi dây da cột trên bắp chân nàng. Ngoài dự liệu của hắn, Nguyệt Sương vẫn không nhúc nhích. Trần Tiểu Thiên trong lòng không khỏi dâng lên sự mê hoặc. Nha đầu này không phải là bị hắn cưỡng bạo một lần rồi, bị sỉ nhục thành mất ký ức sao? Hay là trong cơ thể nàng hàn độc vẫn còn đang xung đột, không có khí lực?

Trần Tiểu Thiên do dự, sau đó cởi dây trên tay nàng. Nhưng khi sợi dây da sắp bung ra, Nguyệt Sương phất hai cánh tay, sợi da đứt tung Chân khí theo đó vụt ra với lực đạo cùng tốc độ chưa bao giờ có, sắc bén như lưỡi dao, cắt trên mặt Trần Tiểu Thiên một vết máu.

Trần Tiểu Thiên hồn phi phách tán, mới vừa rút chân định chạy, Nguyệt Sương đã một chưởng đánh mạnh vào dưới xương sườn của hắn.

Cách một tiếng, Trần Tiểu Thiên trán toát ra mồ hôi lạnh. Một chưởng này so sánh với quyền phong của yêu nhân lúc đó còn hung mãnh xa. Xương sườn Trần Tiểu Thiên nhất thời bị gãy mấy cái, ngũ tạng lục phủ giống như bị người ta đặt lên thiết châm rồi dùng thiết chủy đập đánh cực mạnh vậy.

Trần Tiểu Thiên “ạ” một tiếng, phun ra một vòi máu tươi. Từ lực độ mạnh yếu mà Nguyệt Sương xuất thủ, hắn hoàn toàn có thể đưa ra kết luận: nha đầu này không phải là xuất thủ tiết giân, mà thuần túy là muốn lấy mạng của hắn!

Dùng tay che trước chỗ xương sườn gãy lìa, Trần Tiểu Thiên chật vật lùi ra ngoài trướng, đầu mới vừa vươn ra ngoài trướng, phía sau bỗng nhiên căng thẳng, cổ của hắn bị một bàn tay lạnh như băng chộp lấy.

- Sư soái!

Trần Tiểu Thiên phát ra một tiếng hét.

Ngón tay cứng đờ cơ hồ bẻ gãy cổ Trần Tiểu Thiên vội buông ra. Trần Tiểu Thiên nhân cơ hội đó bỏ nhào về phía trước, chạy ra khỏi cái lều sắp thành phần mộ của hắn.

Bên trong trướng, Nguyệt Sương ý thức được việc mình làm. Vương Triết cũng không xuất hiện. Trần Tiểu Thiên mới vừa chạy ra một bước, thân thể bỗng nhiên nghiêng về phía trước, bỏ nhào xuống đất. Hai chân hắn bị một cuộn da quấn chặt, mặc dù mười ngón tay của hắn cắm sâu vào đất, nhưng không có cách nào chống lại sức kéo của Nguyệt Sương. Dưới sức kéo của nàng, thân thể hắn từng điểm từng điểm bị lôi trở về trướng bông.

- Sư soái!

Trần Tiểu Thiên lại kêu to một tiếng, tiếp theo phía sau “cách” một tiếng giòn vang, mặt mũi hắn lập tức trở nên vụn vụn.

Nguyệt Sương mặt lạnh lùng bẻ gãy một xương ngón chân của hắn, sau đó đạp lên bắp chân của hắn, chuẩn bị đạp gãy xương chân hắn.

Một chiêu giết hắn không khỏi quá tiện nghi cho cái tên hèn hạ vô sỉ tới cực điểm này sao? Trên thân người hắn có hơn ba trăm cái xương, ít nhất phải bẻ gãy một phần ba, sáu đó đem hắn tháo thành tám khối, mới có thể hạ được chút hận bị đoạt thân này...

Sự trong sạch của nàng không ngờ bắt minh bắt bạch bị tên tiểu nhân này ô uế...

Tuy nhiên, một cỗ lực đạo nhu hòa chợt truyền đến, lòng bàn chân Nguyệt Sương mới vừa chạm được bắp chân Trần Tiểu Thiên đã bị bắn trở về.

Trần Tiểu Thiên nắm chặt cơ hội, cao giọng hô to:

- Sư soái... Cứu mạng a!

- Sương nhi!

Vương Triết một tay nắm lấy đầu vai của Trần Tiểu Thiên, vừa lạnh giọng quát lên, vừa dùng một cỗ nhu kinh hất văng Tần Nguyệt Sương, bảo vệ chân của Trần Tiểu Thiên.

Vương Triết không phải là nghe được hắn gào thét kêu cứu mới xuất hiện. Dù sao thì khoảng cách xa hơn ba trăm thước, tốc độ có mau cách mấy cũng không thể có thể bằng hai cái hô hấp đã bay tới. Trên thực tế, Nguyệt Sương chưa trở về trướng bông của mình, binh lính thủ hộ phát giác điều khác thường, bấm báo chủ soái. Vương Triết ý thức được nàng có thể tới tìm Trần Tiểu Thiên, mới nhanh chóng tìm tới.

Bên trong trướng yên lặng chốc lát, tiếp theo sau trướng vang lên tiếng động, Nguyệt Sương lướt ra khỏi lều, chớp mắt đã biến mất ở sau gò núi.

Trần Tiểu Thiên thất thần, trên người hắn hai nơi gãy xương, trên mặt bị toét một mảng chảy đầy máu, đầu tóc hắn lúc này toàn co cứng đất cát, nhìn qua giống như người mới vừa bị hành hung một trận, chặt vật không chịu nổi. Bất quá, may là vẫn còn nhìn không ra hắn giống như tội phạm cường gian.

Vương Triết đỡ Trần Tiểu Thiên dậy, có chút áy náy nói:

- Vương mỗ quả giáo vô phương, để bị tiên sinh sợ hãi. Hai người các vi tại sao lại phát sinh xung đột? Sương nhi thân pháp sao lại...

Câu nói sau cùng, chỉ như tự hỏi tự đáp, nói đến một nửa, Vương Triết thân thể chấn động, vội hỏi:

- Người tìm được phương pháp chuyển vận chân dương rồi? Hàn độc và nội thương của Sương nhi chữa hết rồi?

Mới vừa ở trước quỷ môn quan lấy lại được mạng sống, nỗi khiếp sợ của Trần Tiểu Thiên vẫn còn không tiêu. Một thân hắn đầy mồ hôi lạnh, trên đầu vừa đau vừa rất, há mồm ra câu nói đầu tiên là:

- Ta không làm nữa! Ta muốn đi! Ngay lập tức!

Vương Triết thấy Trần Tiểu Thiên đầy vẻ bức mình, lắc đầu không hề hỏi tới nữa, chỉ nhìn chăm chú vào hắn, hỏi:

- Bình nguyên ngàn dặm, một mình người rời đi như thế nào được?

- Ta đáp ứng với Lân giáo ngữ, cùng đi với ông ta!

Vương Triết im lặng một lúc lâu, sau đó đỡ lấy Trần Tiểu Thiên, chậm rãi bước vào lều.

- Người đã muốn, Vương mẫu cũng không cách nào ngăn trở, bắt quá...

Vương Triết từ từ giơ tay lên, một chưởng vỗ vào trên huyệt Thái Dương phía bên phải của Trần Tiểu Thiên.

Trong đầu chợt “Oanh” lên một tiếng, Trần Tiểu Thiên mất đi ý thức ngay lập tức.

sát na bị Vương Triết vung tay đánh vào huyệt Thái Dương, Trần Tiểu Thiên trong đầu vang lên tiếng ầm ầm, phảng phất như có trăm ngàn cái chuông đồng thời gõ vang, vừa phảng phất như dây núi liên miên vạn dặm bị một vòng mặt trời đánh nát, hay thủy triều khôn cùng trong nháy mắt dâng lên.

Một dòng nước ấm như đang chạy ngược trong người hắn, lần tới tứ chỉ bách hải. Trần Tiểu Thiên chỉ cảm giác mình giống như là bị ngâm ở một vạc nước nóng lớn, ấm áp dễ chịu vô cùng. Sự thoải mái ngay cả cái đau nhức trên đùi cũng chuyển biến tốt đẹp đi rất nhiều, thậm chí là không còn cảm giác đau nữa.

Thời gian không hiểu trải qua bao lâu, Trần Tiểu Thiên tỉnh táo lại, mở mắt, phát hiện mình cả người mồ hôi ra như tắm, trời vốn ban đêm không ngờ đã trở thành tảng sáng với đầy ánh sáng nhạt. Hắn tự nhủ: mình mất đi ý thức đã mấy giờ rồi!

Vương Triết đang ngồi ngay ngắn ở phía trước cách đó không xa. Gương mặt vốn kiên nghị như sắt thép, khí độ nghiêm cẩn lúc này lại hiển lộ một vẻ, xem ra hết sức tiêu tụy. Nhưng khi thấy Trần Tiểu Thiên mở mắt, Vương Triết lộ ra nụ cười.

- Thành rồi, người thanh tĩnh với tốc độ cực nhanh, vẫn còn vượt qua dự đoán của ta, à, người hít thở sâu một hơi, xem có chút cảm giác gì không?

Trần Tiểu Thiên sửng sốt, hít sâu một hơi, phát hiện trong bụng sinh ra một dòng nước ấm, khi lực chú ý tập trung ở đó, hắn cảm giác dòng nước ấm này xoay tròn, phảng phất như một cái phễu có hình dáng nước xoáy ngược chiều kim đồng hồ, đem nhiệt khí tản mát trong cơ thể thu nạp tới nơi này.

Trong bụng đột nhiên có thêm một thứ như vậy, Trần Tiểu Thiên chỉ cảm thấy thú vị. Nhưng hắn thấy Vương Triết hiện vẻ mặt mệt mỏi, liền tiến hành suy đoán thường thức một chút, không khỏi lấy làm kinh hãi.

- Sư soái, ngài... Ngài truyền công cho tôi?

với một cao thủ giống như Vương Triết vậy, công phu dưỡng khí luyện khí ắt là sâu dày, bình thường dù cùng người đấu hơn mấy trăm hiệp, chưa chắc đã đổ mồ hôi hột. Nhưng bây giờ ông ta lộ vẻ nguyên khí tổn thương nặng nề, bộ dáng tiêu tụy, giải thích hợp lý nhất chính là vừa thực hiện một thứ giống như tiểu thuyết võ hiệp khiến hao tổn chân khí, ví dụ như trị thương, truyền công, cảm nhân lại dị trạng trong đan điền, Trần Tiểu Thiên xác định hơn phán đoán của mình.

- Không thể nói là truyền công, chẳng qua là giúp người đặt lấy căn cơ tu luyện, giúp người bớt được mười năm thổ nạp cảm nhân linh khí của người trần. Đây không phải là đem công lực truyền cho người, không phải là đại ân huệ cái gì, người không cần để ở trong lòng. Một canh giờ trước, người là một tờ giấy trắng, lúc này người đã bước vào giai đoạn luyện khí, có thể thu nạp linh khí tụ tập ở đan điền, tu luyện chân khí, cải biến thể chất, bước chân vào con đường tu luyện, trường sinh.

—o0o—

27. Q.1 - Chương 27: Ba Chuyện Nhờ Cây.

Vương Triết khẽ mỉm cười, lời nói hời hợt như vậy, nhưng Trần Tiểu Thiên biết chuyện nhất định không có đơn giản chút nào. Đại chiến sắp tới, binh hung chiến nguy, Vương Triết lại liều tổn hao nhiều chân nguyên, vì hắn tạo lập căn cơ tu luyện, chữa thương... Chỉ với phần nhân tình này, đã coi như ân huệ lớn lao. Hắn nghiêm túc bái Vương Triết một cái, thành khẩn thưa:

- Đa tạ Sư soái.

Vương Triết sắc mặt hơi có chút ảm đạm, nhưng lưng eo vẫn thẳng như cây thương, thản nhiên nói:

- Ta tự khí cho ngươi, là vì bồi bổ lại chuyện Nguyệt Sương đã thương ngươi, không cần cảm ơn ta. Hiện tại ta truyền cho ngươi một thiên khẩu quyết, sau đó có ba chuyện cần nhờ, ngươi có chịu hay không?

Một thiên khẩu quyết đổi lại ba sự chuyên nhờ vả, còn không biết là chuyện gì, Trần Tiểu Thiên trong lòng cảm thấy có chút không có yên lòng. Nhưng hắn cho dù không tin mình, cũng tin tưởng Vương Triết. Chẳng giáo một phái, lại là trọng tướng trong quân, vốn sẽ dễ dàng mở miệng nhờ vả.

- Xin Sư soái phân phó.

Vương Triết lấy ra một túi gấm phong kín, đưa cho Trần Tiểu Thiên:

- Cẩm nang này xin cất giữ kỹ.

Ánh mắt của y vạn phần trịnh trọng, Trần Tiểu Thiên không hiểu ra sao:

- Giao nó cho người nào?

Vương Triết thản nhiên nói:

- Là đưa cho ngươi.

-Hả?

Trần Tiểu Thiên sửng sốt một chút, sau đó đưa tay như muốn xé ra xem.

Vương Triết ngăn trở hắn:

- Không phải là lúc này.

- Chứ chờ tới lúc nào?

Đưa cho cẩm nang mà lại không ở coi, vậy là cái gì? Sặc! Khổng Minh giao cẩm nang cho Triệu Tử Long chắc?

- Đến lúc đó bản thân ngươi sẽ tự biết.

Vương Triết nhìn Trần Tiểu Thiên, chậm rãi nói:

- Sau khi mở ra, tựu án theo lời trên đó mà làm là xong.

Trần Tiểu Thiên do dự một chút, đem túi gấm thu vào ba lô.

- Chuyện thứ hai. Ngươi theo lời truyền miệng của ta, học bí quyết tu luyện. Chờ tu vi của ngươi đột phá qua tầng thứ sáu, đến Thương Lan cổ tuyền vượt qua cổ trận một chuyến. Ở phía tây cổ trận, có một cự thạch bằng đồng đỏ, trước đó có một người tới, nói cho người đó biết, lời ngày xưa nói, Vương Triết không dám quên một ngày nào.

- Tầng thứ sáu của Thái Ất chân quyết?

Trần Tiểu Thiên trong lòng vừa động, nhớ tới tên chân quyết mà Vương Triết truyền cho chúng đệ tử, chẳng lẽ hắn được truyền đây đúng là Thái Ất thần công gì đó?

Nghi thì nghi, nhưng Trần Tiểu Thiên không dám hỏi nhiều, chỉ nói:

- Nhất định phải luyện tới tầng thứ sáu sao?

Vương Triết gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

- Nếu như không đạt đến cảnh giới của tầng thứ sáu, căn bản không cách nào tiến vào Thái tuyền cổ trận. Hơn nữa, chuyện này ngàn vạn lần chớ để người khác biết được. Lúc tế tự cũng chỉ có thể do người tự mình đi, nhớ lấy.

Mình bình thường đối với việc vận động là có chút tâm đắc, nhưng giờ phải luyện võ tu đạo, ngồi thiền luyện công? có quỷ mới biết lúc nào hần có thể luyện đến tầng thứ sáu, nhưng nhìn Vương Triết nói có vẻ thận trọng, Trần, Tiểu Thiên gật đầu đáp ứng.

Nói xong hai chuyện, Vương Triết trầm mặc xuống. Trần Tiểu Thiên không dám quấy rầy sự suy tư của y, nên ngồi ở bên yên lặng.

Một lúc lâu, Vương Triết nói:

- Nguyệt Sương là con dòng chính của Tần thị gia tộc, là gia tộc tu tiên lớn nhất của Tần quốc, người ắt biết rồi.

Trần Tiểu Thiên vừa gật đầu, cách Tả vô quân giữ bí mật thật sự quá kém cỏi. Một đồng đại nam nhân có một tiểu mỹ nữ đi cùng, ắt làm người khác chú ý. Hơn nữa Nguyệt Sương bản thân sinh động. Hần nếu không chú ý đến nàng, không bắt bẻ cảm giác dị thường về thân phận của nàng coi bộ là qua khó khăn.

- Tần gia có thể lực cực mạnh trong tu chân giới. Trong nhân gian giới cũng có con cháu làm đế vương. Tuy nhiên, thời gian vừa qua dòng chính của Tần gia bị người hãm hại, có hiện tượng bàng hệ tiềm vi, phái sát thủ diệt sát rất nhiều người trong gia tộc. Nguyệt Sương là người thuộc dòng chính còn sót lại, do ta cứu được dù khá trễ...

Vương Triết thở dài, nói:

- Cho nên... chuyện thứ ba ta nhờ, chính là nhờ câu thủ hộ tốt cho hậu nhân của Tần gia.

Chuyện này khiến Trần Tiểu Thiên suýt cười đến rụng răng hàm, thủ hộ Nguyệt Sương? Với công phu của Nguyệt Sương, một mình nàng ta chắc đánh gấp 27-28 lần hần. Giờ kêu hần đi bảo vệ, chẳng khác nào bảo con chuột bạch canh gác cho cọt cái hay sao?

Nhìn ánh mắt hơi có vẻ thê lương của Vương Triết, Trần Tiểu Thiên giật mình. Hần đối với cái thế giới này không hiểu nhiều lắm, nhưng Vương Triết nhất định là một nhân vật đại danh鼎鼎, chẳng lẽ mọi chuyện có dây mơ rễ má gì đây?

Trần Tiểu Thiên nói ra nghi vấn của mình, Vương Triết nói:

- Tu chân giới mạnh được yếu thua, sự tàn nhẫn hơn cả tưởng tượng. Ta một đời trong chữ đạo, muốn cứu độ chúng sinh, nghiên cứu ra cách luyện thể biến người thành cường tráng, có thể chống lại yêu thú. Tần gia là thế lực ủng hộ ta nhất, và cũng là những người hưởng lợi từ nó nhiều nhất. Tuy nhiên, lợi ích đã kéo theo lòng tham. Tần gia xây dựng quân đội nhân gian rất mạnh, không đánh diệt yêu thú mà quay sang thôn tính các quốc gia của các gia tộc khác. Kết quả các gia tộc khác quay sang liên kết, chống lại Tần gia. Cộng thêm nội bộ gia tộc tranh quyền đoạt lợi, Tần gia suy bại....

Ngồi nghe lời kể đều đều của Vương Triết, vẻ mặt Trần Tiểu Thiên càng lúc càng đỡ mơ hồ hơn, hần loáng thoáng nhận biết, nhân gian giới là thế giới của người thường, cũng có các nước với các dòng họ làm hoàng đế như ở Trung Quốc ngày xưa. còn tu chân giới là chỗ tu sĩ sinh sống, cũng có các dòng họ, các thế lực. Sự khác biệt chủ yếu giữa tu sĩ và người thường chính là linh căn. Nhưng khi Vương Triết chủ trương truyền phép tu luyện cho người thường, khiến họ mạnh hơn, mọi chuyện đã biến đổi rất kịch liệt. có lẽ, nó ứng với câu cuộc cách mạng nào cũng phải trả giá đó thôi.

Sau khi giảng giải về hình thế các nước và trong tu chân giới một hồi, Vương Triết quét mắt nhìn Trần Tiểu Thiên, thấy hần vừa khôi phục bình tĩnh, bèn thân nhiên hỏi:

- Ba chuyện ta nhờ, ngươi có chịu giúp không?

Trần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, hai chuyện đầu mặc dù không giải thích được, nhưng cũng không coi là việc khó. Chuyện thứ ba hần đáp hay không cũng không có gì khác nhau, nói không chừng đối với Nguyệt Sương mà nói, phương thức thủ hộ nàng tốt nhất, chính là rút một đao ra trước chém hần thành hai khúc.

- Tôi đáp ứng.

Vương Triết như trút được gánh nặng

- Tốt lắm, ta bây giờ truyền cho người khẩu quyết. Nhớ kỹ câu chữ Thái Ất chi đạo, lấy thần, khí, tinh làm gốc. Nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần... ”

- Ngừng!

Trần Tiểu Thiên vội vàng tim bút trong ba lô:

- Chờ một chút, để tôi nhớ kỹ.

Vương Triết cười khỏ nói:

- Thiên khẩu quyết này không được ghi ra văn tự. Ta nhiều nhất nói ba lần, người có thể nhớ bao nhiêu thì nhớ bấy nhiêu.

cái này không phải là lời ca, dễ dàng nhớ vậy sao? Huống chi khẩu quyết đều là văn ngôn, ta nghe hiểu được chết liền! Làm sao có thể nhớ được hết? Bất quá Trần Tiểu Thiên còn có biện pháp, hẩn nhặt cây bút:

- Ngài nói tới đâu, ta nhớ tới đó.

- “Thái Ất chi đạo, lấy tinh, khí, thần làm gốc. cái gì là tinh...”

Theo lời truyền miệng của Vương Triết, Trần Tiểu Thiên viết nhanh trên đất, quanh co khúc khuỷu đầy ký hiệu lạ. Vương Triết không khỏi ngừng lại:

- Đây là cái gì?

Trần Tiểu Thiên đã liệu trước đáp:

- Đây là văn tự do tôi tự nghĩ ra. Tôi đọc lại nhé: Thái Ất chi đạo...

Trần Tiểu Thiên chỉ vào các chuỗi ký hiệu, đem khẩu quyết Vương Triết truyền đọc lại toàn bộ từ trên xuống dưới, không sai chữ nao.

Nhìn Vương Triết kinh ngạc ánh mắt, Trần Tiểu Thiên đắc ý lắc cây bút. Trên cái thế giới này có lẽ có người hiểu Anh văn, nhưng tuyệt đối không có ai học qua bính âm.

Vương Triết cười:

- Là văn tự chỗ của người sao?

Bị vạch trần, Trần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

- Cũng được. Người ghi nhớ hết này...

Vương Triết đem toàn bộ khẩu quyết nói cho Trần Tiểu Thiên, sau đó bảo:

- Ngày mai quân ta cùng yêu nhân quyết chiến, thương thế của người chưa lành, nếu như người muốn đi, tốt nhất chờ chiến đấu xong hãy đi.

Trần Tiểu Thiên thở phào nhẹ nhõm, thiên khẩu quyết này mặc dù nhìn không hiểu lắm, nhưng số chữ cũng không nhiều, hẩn chép lại lên các mảnh da rồi học thuộc cũng không khó. Hẩn chợt nhớ tới một chuyện:

- Sư soái, các vi đánh giặc xong có phải là sẽ khải hoàn?

Vương Triết lắc đầu:

- Quân bộ hạ lệnh là tảo thanh yêu nhân sào huyệt, đánh giặc xong có thể còn phải ở lại mấy ngày.

Một lần tác chiến chính là bốn tháng, cộng thêm điều quân trở về ít nhất năm tháng, Tả võ quân thật là có thể đánh lâu.

Nói đến tác chiến, vẻ mặt Vương Triết có chút buồn bực. Trần Tiểu Thiên kinh ngạc nói:

- Sư soái chẳng lẽ nhìn không tốt đại chiến ngày mai sao?

Vương Triết trầm tư một lúc lâu, chậm rãi nói:

- Người không phải là sĩ tốt quân ta, không ngại nói thực với người, cuộc chiến ngày mai, ta có chút ít dự cảm bất tường...

Trần Tiểu Thiên càng thêm kỳ quái:

- Những yêu nhân kia thực lực còn lớn hơn nữa sao?

- Vô luận quân bộ tình báo, hay là quân ta tác chiến thống kê, thú man võ sĩ tông số bất quá hai nghìn. Tả võ quân đệ nhất quân đoàn Thiên Vũ, Thiên Sách, Thiên tế ba doanh, bất kỳ một doanh nào cũng có thể toàn diệt đối thủ.

- Vậy Sư soái tại sao còn lo lắng? Chẳng lẽ là lương thảo không đủ?

Vương Triết vuốt vuốt mi tâm:

- Không nói gạt người, quân bộ luôn luôn có người cản trở, ước gì quân ta bị đánh bại. Những thứ này ta cũng biết. Vì để tránh cho có người bày kế, lần này xuất sư, lương thảo, trang bị cũng là tùy quân trừ bị. Mặc dù khốn khổ chút ít, nhưng còn có thể chống đỡ.

—o0o—

28. Q.1 - Chương 28: Ma Lang.

Trong đầu Trần Tiểu Thiên chợt lóe linh quang:

- Chúng ta có thể kêu gọi viện binh không?

Vương Triết vừa nghe đã hiểu:

- Mượn binh sao? Chung quanh đây ngàn dặm chỉ có duy nhất cánh quân của ta. Nếu có đi nữa, thì quân tu sĩ không được can thiệp vào chuyện trần gian, đó là qui định. Quân binh thường thì kém quân ta xa, làm sao có thể chống lại thú nhân.

Vương Triết xem ra đã nghĩ đủ mọi điều, Trần Tiểu Thiên hiện giờ nghĩ không ra còn cái gì có thể uy hiếp được cánh quân đội này.

Ánh mắt Vương Triết trở nên kiên nghị:

- Tả Võ quân đệ nhất quân đoàn ta từ khi luyện thành quân tới nay, chính là cánh quân trần gian mạnh nhất lục triều, chưa từng bị đánh bại. Là hung là cát, ngày mai đánh một trận sẽ biết liền!

Rất nhanh, một đáp án làm người ta không thể tưởng được hé lộ...

Tung tia nắng chiếu lên màn sương nồng đậm bao phủ cả bình nguyên. Tiếng trống trầm muện vang lên ở trong sương mù, mơ hồ có thể thấy Thiên Vũ doanh bày ra phương trận dày đặc với rừng trường mâu.

Trước bình minh, binh lính Thiên Vũ doanh đã tiến vào chiến trường, bày tốt thế trận, nghênh đón trận đánh cuối cùng của bọn họ.

Giống như trước, phía đối diện truyền đến tiếng kêu gào của thú man võ sĩ. Bọn họ bị Tả võ quân đệ nhất quân đoàn một đường đuổi giết ở bình nguyên này, đã không còn đường lui. Hôm nay trong trận chiến này, đối với họ cũng một trận đánh quyết định vận mệnh.

Ánh mặt trời từ từ leo lên đường chân trời, sương trắng dưới ánh mặt trời từ từ tản ra. Trần Tiểu Thiên theo sát bên cạnh Vương Triết, một bước cũng không dám rời đi. Hắn không phải là ngưỡng mộ vị tướng soái này, mà là sợ bị Nguyệt Sương tìm được cơ hội chém chết.

Đại doanh của Vương Triết nằm trên đồi, có thể quan sát toàn bộ chiến trường. Trên đầu y đội mũ soái lấp lánh ánh tử kim, vai khoác áo choàng màu đen, chiến giáp bằng kim khí chế thành sáng rỡ dưới ánh nắng.

Đồng Trạch vẫn ăn mặc một thân theo kiểu văn sĩ, trên đầu đội mũ à nhỏ. Bốn vị giáo ngự của Thái Ất chân tông Lâm Thái Tuyên, Thương Lạc Hiên, Túc Vị Ương cùng Trác Vân Quân cũng cùng xuất hiện, đứng tụ phía bên phải Vương Triết.

Trong đám thân vệ của Vương Triết, Trần Tiểu Thiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc: Nguyệt Sương bình tĩnh đứng nhìn nơi xa, chẳng qua là tay nắm chuôi kiếm dùng sức bóp mạnh, khiến cho Trần Tiểu Thiên không rét mà run.

Sương mù dày đặc dần dần tản ra, thú man võ sĩ ở phía đối diện trở nên rõ ràng. Bọn họ không lựa chọn chính diện đối trận, mà chiếm cứ chiến trường phía bên phải một gò núi. Sương mù tiêu tán, những tên thú man võ sĩ nay không găm thét nữa, trầm mặc khác thường.

Nếu như là ta, lúc này cũng sẽ câm miệng. Trần Tiểu Thiên trầm nghĩ như vậy. Trên chiến trường, Thiên Vũ doanh xếp thành một hàng sáu phương trận, trận hình vượt qua ba nghìn người nghiêm chỉnh như rừng, bao trùm hết thấy, khí thế uy hiếp toàn bộ chiến trường.

Ánh mặt trời dần dần trở nên đỏ rực, sáng ngời, bình nguyên hiện bóng dáng sắp hóa sa mạc của nó, chập chùng, xa tít, và đầy bụi mù.

Trong Chiến trường, Thiên Vũ doanh mang giáp màu đen, chiến trận kiên cố, lạnh lùng nhìn chăm chú vào thú man võ sĩ nơi xa. Tất cả mọi người cung trầm mặc, phẳng phất như đang đợi cái gì.

Cuối cùng thì một trường thương cao chừng một trượng cũng xuất hiện, trên đầu thương có một con sói xanh với hai mắt đỏ rực, dưới ánh mặt trời tàn mát quang mang chói mắt.

Trần Tiểu Thiên mở to mắt, không tin vào mắt mình, thất thanh kêu lên:

- Thanh lang!

Vương Triết mặt mũi vẫn trầm tĩnh như nước, thản nhiên hỏi:

- Người cũng biết chúng?

Máu cả người Trần Tiểu Thiên sôi trào, thanh âm của hắn trở nên kích động, khàn khàn:

- Người sói sao?

Hắn không tin vào mắt mình, vì theo sau lá cờ đó là hàng đàn lang sói, con nào con nấy to gấp hai ba lần sói thường. Đặc biệt, một số con to gấp bốn năm lần, thỉnh thoảng hai chân dựng đứng như người, tru lên từng tiếng tru quái dị.

Lúc trước Trần Tiểu Thiên chỉ nghe Đồng Trạch nói vào tận sâu trong đất của yêu tộc, tiêu diệt tế đàn, ngăn chặn yêu thú ma hóa. Nhưng giờ đây hắn chứng kiến hàng đàn hàng lũ yêu thú với ánh mắt đỏ lòm, rõ ràng là đặc trưng đã bị ma hóa. Lang sói là loài thú đáng sợ nhất, đừng nói gì ở thế giới này, mà ở địa cầu cũng vậy. Khi để chúng tập hợp thành đàn, tấn công có tổ chức, thì bất cứ kẻ mạnh nào cũng bị khuất phục. Biểu hiện trước mắt tuyệt không đơn thuần... . Vương Triết có dự cảm không may như vậy đã trở thành sự thật rồi!

Theo tiếng rầm rập và tiếng tru rống trên bình nguyên, từng đàn lang sói xuất hiện, tạo thành thế ba mặt giáp công.

Lang sói tấn công thường có tổ chức, có quy luật, một số đánh lừa con mồi, một số bám theo quấy nhiễu, một số vòng ra trước chặn đầu. Chúng chỉ ra đòn quyết định khi tập trung đủ lực lượng. Khi đó, con mồi trở thành miếng thịt trong rọ, không dễ dàng gì trốn thoát. Nếu tính về sức mạnh cá thể, chúng yếu ớt chẳng đáng gờm. Nhưng tập trung số lượng đông, chúng trở thành đối thủ đáng sợ. Thú nhân rõ ràng là thông qua cách gì đó đang tập hợp lũ yêu lang này, tình hình xem ra rất bất lợi cho Tả võ quân.

Vô số đôi hình yêu thú tập hợp thành hàng ngũ Thật dài, đang hướng tới chiến trường dưng mãnh lao tới. Lúc ban đầu chỉ xuất hiện thú man võ sĩ. Sau đó thì yêu lang ủa tới. Một tên thú man thù lĩnh nắm chặt chiến phủ bằng đồng xanh, mặt lộ vẻ khát máu.

Trần Tiểu Thiên rốt cuộc hiểu rõ Vương Triết dự cảm bất tường đến từ nơi nào. Vương Triết nói với chúng tướng lĩnh và bốn vị giáo ngự chung quanh rằng, yêu lang trước đây là loại yêu thú chủ chốt trên bình nguyên đầy cỏ xanh này. cách đây trăm năm, trời đất bình nguyên này biến đổi mạnh, đây khí tức khát máu. Yêu lang đột nhiên biến mất, cây cỏ cũng trở trụi đi, mặt trời biến thành đỏ chạch. Tình báo Vương Triết cử đi quả đã không sai lầm, ma giới nhập xâm biên cương tây vực này, dùng trận pháp thông qua tế

đàn biến đổi khí tức thiên địa, dẫn dụ yêu thú tập trung đến một nơi bí mật nào đó, cải biến thể chất của chúng, và giờ đây, chúng đã được điều động đối phó với kẻ địch đầu tiên của chúng: Ta võ quân. Điều duy nhất Vương Triết đã sai lầm là, y không nghĩ yêu lang cường đại lại đến nhanh đến như vậy, việc chuyển hóa chúng nhanh đến như vậy, và cuộc chiến tiêu diệt tế đàn của thú nhân xem ra đã vô ích rồi.

Thiên vũ doanh sĩ tốt xếp trong phương trận vẫn trầm mặc như nham thạch, không vì một chút di dạng vì yêu thú hung tợn này xuất hiện mà biến đổi sắc mặt. Một chiếc xe do bốn chiến thú kéo từ hai bên phương trận bay nhanh ra. Người lái xe trong hình dáng trường quan, mặc trên người chiến giáp tinh xảo, đồng giáp sáng bóng. Y quỳ gối giữa chiến xa màu đen, trong tay kéo bốn dây cương.

Ở sau lưng y là Hàn Canh mặt mũi lạnh lùng, tay cầm một cây trường kích đỏ ngầu. Hai gã tráng hán vóc người khô ngô chia ra đứng hai bên, bọn họ hông đeo trường kiếm, một người kéo dây nổ, một người nắm ngang ngọn giáo ba thước, đầu thương được mài sắc bén dị thường.

Người đánh xe giật dây cương, bốn con chiến thú đồng thời phong vó trước, dậm chân, dừng tại giữa chiến trường.

Hàn Canh cất giọng:

- Tả võ quân đệ nhất quân đoàn, Thiên Vũ doanh chủ tướng Hàn Canh!

Thanh âm chìm đục giống như tiếng sấm liên tục truyền khắp toàn bộ chiến trường. Thú nhân và yêu lang đồng thời dừng bước, tiếp đó một bóng thu nhân cao lon chạy ra, da đầy lông rậm, tay chân vạm vỡ, tay cầm cây chùy làm từ gốc cây cực to.

- Ngõa Lạc cách.

Trần Tiểu Thiên suýt té xuống đất, chẳng lẽ tên này biết tiếng người?

Hàn Canh sáng giọng, ánh mắt quét qua chiến trường, trầm giọng nói:

- Lực triều cùng yêu giới trước nay hòa hoãn, không có thù hận gì đáng kể, có chi cùng ma giới liên thủ, sát hại con dân lực triều chúng ta!

Ngõa Lạc cách đưa tay nghe ngóng như cổ hiểu, sau đó dùng giọng ồm ồm, đáp trả:

- Đất đông của... của thần tộc. Nhân loại xâm chiếm... đuổi thần tộc về tây. Đang chết!

Thiên Vũ doanh bắt quá hơn ba ngàn người, đối mặt với cả hơn ba vạn yêu lang, rõ ràng là quá sức tưởng tượng. Nhưng Hàn Canh không hề sợ hãi, hấn lạnh lùng nói:

- Buồn cười cho yêu nhân man di, lại quỳ gối trước ma tộc.

Một bóng dáng to lớn phía sau chột ngạo mạn cười khùng khục, gương mặt bị che bởi lớp choàng đen u ám:

- Khắc khắc khắc. Nếu như ta không đoán sai. Thì phía sau gò núi, còn có hai cánh quân của các người, số lượng không quá sáu ngàn người nữa, không đủ làm huyết thực a binh chúng ta. Nếu ... các người đồng ý đầu hàng, ma chủ sẽ trong dụng các người!

Hàn Canh rút ra trường kích màu đỏ hồng trên chiến xa, giơ tay ném lên mặt đất, quát:

- Mưu toan cướp thổ địa đại Tần, thì hãy lấy máu tươi của các người ra để đổi!

Người đánh xe giật dây cương, chiến xa quay đầu chạy ra sau trận, Hàn Canh đứng thẳng trên xe thậm chí không quay đầu nhìn lại một cái.

Tên ma đầu quay người lại hú dài, cao giọng nói:

- Con dân của đế quân, hôm nay, chúng ta rốt cục xâm nhập đến gần đất lực triều, quyết đánh một trận đền ơn ma chủ!

Sau tiếng hô, ma thú rú dài khắp chiến trường, cảnh tượng đó đối với Tả Võ quân đệ nhất quân đoàn mà nói, là vô cùng xa lạ và tạo ra áp lực lớn. Vô luận là Thái Ất chân tông giáo ngự, hay là Vương Triết cửu kinh sa tràng, cũng không khỏi cố nén sự căng thẳng.

29. Q.1 - Chương 29: Đối Chiến Sinh Tử.

Vương Triết trầm giọng hô:

- Giết một yêu nhân, hay ma lang, ban thưởng một cấp!

Sĩ tốt Thiên Vũ doanh quân Tần cùng hô vang:

-Dạ!

Trống trận lần nữa vang lên. Quân Tần không chút do dự dàn trận tiến bước, phẳng phất như một khối đá ngầm sắc bén nghiêng hướng thủy triều đang.

Nỗ thủ quân tần phát huy lực sát thương khổng lồ, ở ngoài ba trăm thước đã xuyên thấu hàng loạt ma lang đang ồ ạt xông tới. Nhưng ma lang ồ ạt qua nhanh, đối mặt với quân địch như thủy triều, mấy trăm tên nỗ thủ tạo thành thương vong căn bản không cách nào ngăn cản bước chân đối phương.

còn cách nhau gần đến bảy mươi thước, phía chính diện Thiên Vũ doanh phân ra một bày yêu lang kết hợp với man tộc võ sĩ, hợp trận theo thế bắt cầu, man tộc võ sĩ ném lao trong tay vùn vụt, ma lang bám theo hướng bay của tiêu thương mà dẫn tới. Ma tộc võ sĩ sử dụng tiêu thương hình dáng đặc dị, hầu hết đầu tiêu thương đều có móc cong dương như làm bằng nanh thú, mũi răng hiện anh xanh lè, cho thấy được tầm độc cực mạnh.

Những mũi lao hình tam giác đánh trúng mục tiêu, móc câu tạo nên tổn thương lớn cho địch nhân. Hàng nghìn mũi tiêu thương gào thét bay tới, cơ hồ bao phủ nỗ thủ quân Tần.

Ngay sau đó là vòng thứ hai, lần này tiêu thương càng thêm trầm trọng, cơ hồ xé mở phương trận quân Tần. Ném xong hai đợt tiêu thương sau, ma lang cũng đã tấn công đến trước trận địa.

Song phương đánh giáp lá cà. Đối mặt với trường mâu như rừng của quân Tần, ma lang không hề sợ hãi. Bọn chúng áp dụng một thứ chiến thuật rất bất ngờ một con xông tới trước, hai con nhảy chồm bám theo, khi chạm vào rừng thương, một con lao thẳng vào, trong khi đó hai con nhảy chéo qua phải một chiều nghiêng 45 độ, khiến cho ngọn thương của một sĩ tốt đứng bên hướng đó bị đẩy hất qua một chút. Mũi thương không chính xác tạo sát thương không lớn cho con ma lang tiếp cận, và sĩ tốt đó lập tức làm mỗi ngọn ột trong hai ma lang nhảy xéo tấn công. Chiến trường đồng loạt diễn ra cảnh ấy, khiến cho phương trận của quân đạo sĩ vốn rất hiểu nghiệm trước kia hiện giờ tan thành từng mảng.

Trận trường mâu thuộc Thiên Vũ doanh của quân Tần dễ dàng nát bấy dưới chiến thuật thọc thẳng rồi đánh xiên của hàng vạn ma lang.

Binh lính cầm mâu chưa kịp rút trường kiếm, nghiêng đánh ma lang, thì bị thế tiếp cận lạnh lẽ của ma lang tấn công, tạo thành sự bó buộc trong khoảng cách nhỏ. Họ chỉ đành tiếp tục đâm thẳng, bỏ mặc số phân cho đồng bạn phía sau ứng cứu. Tuy nhiên, hiệu quả ngăn chặn địch quân từ xa, tránh thương vong của thương trận đã vỡ, quân của sư soái nhanh chóng loạn thành một đoàn, thương vong cực lớn.

La Mã quân đoàn nghiêm cấm phách chém, vô số lần huyết chiến khiến cho bọn hấn cho ra kết luận như vậy: ở đồng dạng lực lượng, đâm thẳng xa so sánh với phách chém tạo thành thương tổn lớn hơn nữa.

Sự lạnh lẽ trong tấn công, sự lạnh trí và khéo léo bất ngờ của ma lang, và sự tàn bạo của chúng sau khi cần cổ được địch thủ theo cùng sự ồ ạt tấn công bày đàn... tạo nên thảm trạng khắp nơi trên chiến trường. Tuy quân của Sư soái vô cùng dũng mãnh, mỗi sĩ tốt ít nhất tiêu diệt hết hai ba ma lang mới cam chịu tử trận, nhưng nếu so về số lượng thì ma lang có quân số gấp mười lần Thiên vũ doanh.

Lần đầu tiên đối mặt với lối cận chiến khó chịu này, Thiên vũ doanh của quân Tần rối loạn trận hình, từ từ tiêu tán, nhưng thủy chung không có một người lui bước.

Trên gò núi, mọi người nhìn chăm chú vào chiến trường. Lân Thái Tuyên vẻ mặt ưu tư, Túc Vị Ương không chút thay đổi, Thương Lạc Hiên lại lộ ra vẻ vọng động, bỗng nhiên y tiến lên trước một bước, chấp tay nói:

- Chưởng giáo!

Vương Triết thần nhiên:

-Nói.

Thương Lạc Hiên cắn răng một cái:

- Xin chưởng giáo chỉ định người nào chủ chưởng long trì!

Mỹ phụ Trác Vân Quân nghe vậy giận dữ:

- Thương nhân sư huynh! Quân tình như lửa, sao còn muốn ép chưởng giáo lên tiếng!

Thương Lạc Hiên cả giận nói:

- Lúc này không nói, chỉ sợ không còn kịp nữa!

- Chẳng lẽ người nhận định quân ta sẽ thua?

- Một mình bên ngoài, vừa không có lương thực lại không có viện quân, lấy mấy ngàn đối mấy vạn, làm sao có thể bất bại!

Thương Lạc Hiên cùng Trác Vân Quân trước mặt mọi người đại âm ỉ, Vương Triết lại không chút biểu tình.

- Người thấy sao?

Trần Tiểu Thiên ngơ ngác một chút, phát hiện Vương Triết thì ra là nói chuyện với mình:

-Hả?

Vương Triết nói:

- Thân binh nơi này đều là môn hạ đệ tử của ta, cùng giống bọn họ, là người của Thái Ất chân tông. Người là người ngoài duy nhất.

Trần Tiểu Thiên cười khan một tiếng:

- Quý tông đệ tử quả nhiên đều là hào kiệt.

- Hào kiệt?

Vương Triết thần nhiên nói tiếp:

- Nếu là hào kiệt, tại sao với một chưởng giáo tôn sư như ta lên tiếng cao hô, cả mấy chục vạn đệ tử trong giáo mà nhập ngũ bất quá chỉ mấy trăm người? Nếu là hào kiệt, tại sao khi đối đầu với kẻ địch lại còn cùng tranh quyền đoạt lợi? Sợ ta chết tại chiến trường, không chỉ định hẳn làm chưởng giáo?

Thương Lạc Hiên đỏ mặt lên, chợt lớn tiếng nói:

- Thương Lạc Hiên ta có tài đức gì, dám mơ ước vị trí chưởng giáo?

- Người dĩ nhiên không dám. Người mặc dù kiếm pháp siêu quần, trong giáo phục người có mấy người? Dem chưởng giáo chỉ vị truyền cho người, chỉ sợ người sống không tới khi mặt trời mọc ngày thứ hai.

Mặt Thương Lạc Hiên lúc đỏ lúc trắng, Vương Triết nói lời vừa rồi rồi mặc dù khất khe, nhưng thật ra thì trong mọi người tại chỗ này, hai người bọn họ có quan hệ gần gũi nhất, chính là sư huynh đệ đồng môn. Lúc ban đầu, kiếm pháp của Thương Lạc Hiên là do Vương Triết đại diện sư phụ truyền thụ cho.

Lân Thái Tuyền thấy Thương Lạc Hiên lúng túng, ở bên cạnh nói:

- Xin chưởng giáo bớt giận.

Vương Triết lắc đầu:

- Ta không giận. Ta đã không còn khí lực để tức giận nữa. Lân lão Tam, trừ ta, người là người có bối phận cao nhất trong giáo. Những năm gần đây, ở long trì người cũng làm không ít chuyện. Thập tứ đệ là nhỏ

nhất trong chúng ta, năm nay cũng đã hai mươi rồi. Trở về đem phong hiệu chân nhân truyền cho hần, cũng nên để cho hần thiết viện thu đồ rồi.

- Vâng. Căn tuân ngọc chỉ của chưởng giáo.

Nhìn ma lang trong chiến trường đang đánh đến như thủy triều, Vương Triết nói:

- Binh nguy chiến hung, các người đi đi thôi.

Thương Lạc Hiên còn muốn nói nữa, nhưng bị Vương Triết dùng ánh mắt sắc bén đảo qua, nhất thời hoảng hốt. Bốn người hướng Vương Triết khom người thi lễ, sau đó rời gò núi phong phi kiếm tung người bay đi.

Trần Tiểu Thiên vốn là muốn theo chân bọn họ cùng đi, nhưng người ta vung tay áo lên, đã lướt xa 50 thước, đảo mắt cái đã biến mất ở sau gò núi, không thêm nhìn nửa mắt đến bọn họ để tự mang theo. Lúc này, nếu như rời khỏi Vương Triết, chỉ sợ hần đi chưa đến dưới chân núi, kiếm của Nguyệt Sương sẽ đem hần vĩnh viễn rời xa thế giới này.

Ma lang thay nhau công kích, Thiên Vũ doanh phương trận càng ngày càng khó chống đỡ. Đồng Trạch nói:

- Sư soái, Thiên Vũ doanh một mình khó chống, xin khiến Thiên Sách, Thiên Tế hai doanh xuất chiến.

Vương Triết mặc nhiên chốc lát, sau đó tay khẽ vẫy. Trên gò núi liền phát lên một còi xì đỏ như máu, kèm theo trống trận ù ù. Các đại hán thuộc Tả võ quân đệ nhất quân đoàn Thiên Sách doanh xuất hiện ở cánh trái chiến trường.

Tim Trần Tiểu Thiên chợt rộn nhịp, suýt nữa la hoảng lên.

Thiên Sách doanh cơ trang bị tương đương Thiên Vũ doanh của đại Tần. Bọn họ chỉnh tề nón giáp, nhưng khôi giáp trên người giống như vẩy cá, trước ngực cũng có hai khối hộ giáp thật dày, trong tay không phải cầm trường mâu, mà là lưỡi đao dai bảy thước, hai cánh đao có mũi nhọn hoắc.

Đường quân! Mạch Đao!

Đường quân theo tiêu chuẩn phối trí có bốn loại đao, nghi đao, chưởng đao, hoành đao cùng mạch đao. Mà ở biên cương, quân đội dã chiến của Ly Thế Dân chỉ dùng Mạch Đao. Bởi vì, đây là loại đao trọng hình, lực sát thương mạnh nhất, một khi xếp thành chiến trận, cơ hồ là không có đối thủ nào có thể địch nổi.

Khi tiến đánh các quốc gia sa mạc, Đường quân đã từng bị mười vạn liên quân sa mạc vây khốn. Đại tướng Lý Tự Nghiệp mạnh mẽ phá vòng vây, Đường quân lấy Mạch Đao mở đường, lựa chỗ thủ như tường mà vào, làm cho người ngựa đều ngã, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Trong lúc này, thú nhân chợt xuất hiện với những đội hình tản binh, bọn họ mặc quần áo bằng da thú hoặc cây cỏ chế thành, mỗi người lưng đeo trường cung khổng lồ, đường cong dài tới hai thước. Nếu như không tận mắt nhìn thấy, Trần Tiểu Thiên vô luận như thế nào cũng không tin, là cánh quân thú nhân này còn mang và sử dụng cung dài hơn quân đoàn trường cung của Anh quốc thời trung cổ. Trường Cung này một mặt ghim trên mặt đất, kẻ đó có kẻ chứa tên. Tên của trường cung bắn ra lướt đi khoảng bốn trăm thước, tới đích vẫn đầy đủ lực sát thương.

Trong khi đó, cánh quân trang bị kiêu quân Đường của bên sư soái cũng vai đeo mỗi người một cung, năm người một nổ, đồng thời còn có xe nổ. Xe nổ có móc dây cung cùng bánh xe liên tiếp nhau, bắn ra những mũi tên lớn đủ sức huy diệt trong thời vũ khí lạnh thế này.

cánh quân xuất hiện cùng Thiên Sách doanh là một chỉ bộ đội quần áo nhẹ. cánh quân này trang bị khôi giáp hoàn toàn bằng da. Khôi giáp của họ có hô giáp kim khí, thậm chí không có da thuộc, quần áo màu vàng nhạt không phải là sắt cung không phải là cây, lộ ra vẻ cực kỳ nhẹ nhàng.

Trong Lịch sử mà hần biết được, chỉ có một loại quân sĩ dùng giáp như vậy: Đó là thần xạ thủ của Tống triều. Quân đội này dùng qua giáp luyện chế từ bông xếp thành cả trăm tầng, vừa nhẹ vừa có sức dội ngược rất mạnh, cánh quân này tay cầm nỏ nhỏ, tốc độ bắn tên nỏ cực nhanh. Xem ra, ngày hôm nay là ngày đối địch của những cung thủ ưu tú nhất hai bên.

30. Q.1 - Chương 30: Thế Quân Lực Địch.

Trần Tiểu Thiên nhớ rất kỹ những gì xem trong sách cổ lúc làm luận văn. Thần xạ thủ của quân Tống nổi tiếng với tài bắn cung có tầm sát thương vượt qua ba trăm bốn mươi bước, cổ đại một chân tính thành khuể, hai bước chân mới xứng bước, cho nên một bước ở thời đó thực tế thành hai bước ở thời hiện đại. Nếu tính ra, đường tên đi dài hơn năm trăm thước. Ở khoảng cách như vậy, họ vẫn bắn xuyên thấu tấm ván gỗ dày bằng bàn tay. Bởi vì chế luyện cực kỳ tinh xảo, Đại Tống từng có nghiêm lệnh, thần tỉ cung không được để mất cái nào, nếu như chiến bại, tất cả thần tỉ cung phải bị chém nát, làm cho tổn hại hoàn toàn. Nghiêm khắc giữ bí mật như vậy, kết quả Thần Tỉ cung của Đại Tống sau này thất truyền.

Theo quân chủ lực phía Sư soái xuất hiện, thú nhân và ma lang cung bị điều nhập toàn bộ gia nhập chiến trường. Thiên sách doanh lấy Đường quân làm chủ thể chiếm cứ cánh trái, quân sĩ mặc minh quang khải vững bước hướng tiền, mạch đao xếp thành hàng giống như bức tường tuyết đao, áp về phía đối diện. Thiên tê doanh ở cánh phải thì đứng trên triền đồi, tay nâng thần tỉ cung.

Nỏ thù của Thiên Vũ doanh sử dụng chính là quyết trường nỏ, phải dùng chân đạp ở lưng nỏ, dựa vào lực lượng thất lưng và bụng mới có thể kéo ra. Mà thần tỉ cung thì có một hệ thống căng lực tinh xảo, thông qua kết cấu bánh răng phức tạp, sĩ tốt dựa vào lực cánh tay là có thể kéo ra được, uy lực gấp ba lần Tần nỏ trở lên.

- Bắn bắn bắn...

Chiến trường truyền đến một loạt chấn động rất nhỏ, đó là do dây cung thần tỉ cung chấn động không khí phát ra tiếng vang đặc thù. Thanh âm bình thản ẩn chứa sát cơ nồng đậm, cho dù cách vài trăm thước, Trần Tiểu Thiên vẫn nhận không được trong lòng rung động.

Một trận mưa tên bỗng nhiên từ trên hàng ngũ Thiên Tế doanh bay ra, vẽ trên không trung một nửa đường vòng cung, lướt qua đỉnh đầu quân nhà, sau đó gia tốc, phút chốc bao trùm Trường cung thù đối diện.

Thần tỉ cung ban ra những mũi tên cực kỳ nhỏ, toàn bộ dài không quá ba tấc, chỉ khoảng một cánh tay. Chính những mũi tên nhỏ như vậy đã đem theo nỗi khiếp sợ phù trùm lên quân thú nhân. Trong khoảng cách bốn trăm thước, không có bất kỳ khiên giáp nào có thể ngăn cản thần tỉ cung tác xạ. Cho dù gỗ hay da thú dày mấy lớp cũng bị dễ dàng xuyên thủng.

Chỉ qua một vòng bắn, trận địa đối diện không còn một gã thú nhân cầm trường cung đứng nguyên vị trí. Thiên Tế doanh nổ thủ lại nạp tên, lần này mục tiêu của họ là đám soi lang đang ào ào tiến đến cách 500m.

Tàn mất thấy uy lực của thần tỉ cung, chỉ huy ma tộc và thú nhân lập tức ra hiệu lệnh, tập trung trận hình. Chúng sử dụng những ma thú có thể xác to lớn liều mình đi trước chắn tên, khi áp sát quân của Thiên sách doanh mới tản ra sử dụng chiến thuật sập lá cả như cũ.

Thiên Tế doanh thông dong nhắm bắn mục tiêu, theo hiệu lệnh của quan chỉ huy, mũi tên mang theo tiếng rít của tử thần rải trùm xuống thú nhân và ma tộc.

Cung với những chấm nhỏ từ bầu trời rơi xuống, từng đốm máu đỏ nở như hoa, kéo theo là đất bình nguyên lấm tấm những giọt mưa đỏ, đất đen dần dần thấm ướt, trở nên đỏ sẫm một màu.

Trần Tiểu Thiên nhìn mà cả người u mê, cho dù có một cây súng máy, cũng không thể nào sánh qua mấy ngàn cây thần tỉ cung này.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy huyết Thái Dương phía bên phải nóng rực lên. Mới vừa rồi, nếu những cái nói đau chỉ chớp lên từng hồi, thì hiện giờ cơn đau dồn dồn lại liên tiếp. Tiếp theo đó, ý thức được Trần Tiểu Thiên sự đau đớn lần này là không cùng. Những cảm giác đau như kim châm kia tiến vào huyết Thái Dương rồi theo dòng khí xoáy tròn bị đan điền hấp thu hoàn toàn. Hắn phát hiện, cảm giác đó dù nhỏ, nhưng vì cứ kéo dài, khiến cho cái đau dồn âm ỉ khó chịu vô cùng. Lần này Thiên Tế doanh bắn một lượt, đồng thời cướp đi hàng trăm tánh mạng, mới khiến cho hắn cảm thấy đau đớn như vậy.

Trong lúc bản thân, Trần Tiểu Thiên chợt thấy phía thú nhân xuất hiện những con người to lớn, tay ôm những cây cột khổng lồ. Bọn chúng tiến lên phía trước, dựng các cây cột khổng lồ thành hàng ngang, theo sau là những bày yêu lang.

Bọn này dùng sức chạy tới, cần lướt qua chiến trường, xuyên qua phương trận của Thiên võ doanh, xông thẳng lên gò núi. Các thân vệ trưởng của đội cần vệ soái trưởng đồng thời đứng dậy, giờ mâu hướng về bọn thú nhân. Những thú nhân này hung mãnh khác thường, cựa vào sức tàn trước khi tử trận, cần lướt qua mặt trận, dùng sức ném những cây cột bay phăng phăng tới trước rồi gục ngã.

Hàn Canh còn chưa kịp có động tác, Nguyệt Sương đã đã như làn gió lướt xuống gò núi. Người đang ở giữa không trung, lợi kiếm trong tay nàng đã hóa thành một đạo cầu vồng, khiến tên thú nhân hung mãnh nhất đi đầu bị chém thành hai đoạn. Ngay cả khúc gỗ to tên này mang theo cũng bị xà ra làm hai khúc.

Hàn Canh lộ ra kỳ quái vẻ mặt, không nhìn được nhìn Vương Triết một cái:

- Sư soái!

Vương Triết chăm chú nhìn Nguyệt Sương, trong lòng phảng phất dây lên cơn sóng gió động trời. Nguyệt Sương bị khôn vi hàn độc trong cơ thể, hơn mười năm nay có thể nói cử tử nhất sanh. Mặc dù nàng có tư chất thượng đẳng để luyện công, nhưng chỉ có thể phát huy một nửa thực lực. Như vậy, trong tác chiến, nàng chỉ có thể tự vệ, nhưng khi gặp phải cường địch, chẳng qua mấy chiêu đã bị đánh về nguyên hình.

Nhưng giờ phút này Nguyệt Sương một kiếm chém giết kẻ địch đi đầu, cho thấy không những có thực lực nên có, mà còn tiến bộ hơn nhiều, so sánh với “nên có” ở trúc cơ kỳ, còn mạnh hơn một bậc.

Chiến quả như vậy hiển nhiên khiến Nguyệt Sương đắc ý dị thường. Nàng càng đánh càng hăng, kiếm quang bén nhọn bung ra tung bay chung quanh, không còn ở mức cận thân nữa, tiến đánh cho bọn thú nhân chung quanh rơi rụng tới tấp. Bỗng nhiên, một gã vận áo choàng đen bay người vọt tới tựa như u linh. Cùng lúc đó, đội ma quân cực kỳ nhanh nhẹn xuất hiện trên chiến trường. Những tên này áo choàng đen, tay vân loan hình câu liêm có xích dài, có thể phóng vũ khí giá địch ngoài mười thước. Những thanh loan đao quỷ dị ấy lập tức có tác dụng, hàng loạt thân vệ liên tiếp trúng chiêu. Gã vận áo choàng đen đi đầu trước hết chém chết một gã thân vệ của sư soái, sau đó một đao bổ vào trên thân kiếm của Nguyệt Sương.

Trường kiếm của Nguyệt Sương khựng lại suýt rớt, hào quang trên thân kiếm ảm đạm hẳn, nàng vội vã phá tay kết ấn, kiếm ảnh co về sát thân cố thủ.

- Không xong!

Hàn Canh nhìn ra tên áo đen kia có thực lực còn trên Nguyệt Sương, cho dù trong Tả võ quân, tướng lĩnh có bậc tu vi này cũng quá mười người, Nguyệt Sương mặc dù như kỳ tích chứng minh thực lực vượt xa trình độ, những vẫn kém ma nhân kia một bậc. Hắc y nhân một đao tựa không hiểu qua, vội vã ra tiếp một đao, nhân lúc chân khí của Nguyệt Sương thiếu hụt, hi vọng lập tức lấy mạng nàng.

Hàn Canh vừa muốn bay lên, hơn mười tên thân vệ chung quanh Nguyệt Sương đồng thời buông ra đối thủ, liều mình ngăn trở tên hắc y nhân kia.

Hắc y nhân trên mặt che cái khăn đen, chỉ lộ ra ánh mắt xanh lè. Loạn đao của y rít gió, quét ngang một vòng, bốn gã thân vệ lập tức ngã xuống, cổ họng, cần co, ngực, bụng đồng thời trúng đao, máu phun có vòi.

Hắc y nhân ánh đao quay lại, đập bay mấy mũi tên do nỗ bắn tới, ép vắng mấy tên thân vệ còn lại, sau đó lần thân cướp đường tới trước mặt Nguyệt Sương, liềm đao từ dưới hất lên, vẽ ra một đường vòng cung quỷ dị, chém ngang hông Tần Nguyệt Sương.

Đang khi Nguyệt Sương chân khí khô kiệt, vô lực phòng thủ, bỗng nhiên rắc một cái giòn vang, Hắc y nhân động tác đột nhiên khựng lại, liềm đao chỉ cách Nguyệt Sương không tới một tấc. Một mũi lệnh kỳ nhỏ nhỏ đâm vào ót của Hắc y nhân, thân thể của hắn quơ quơ, tiếp đó máu đen phun trào.

Trường kiếm của Nguyệt Sương mất hết linh quang, sắc mặt nàng dần dần trở nên trắng bệch. Trong liềm đao của Hắc y nhân ẩn chứa một cổ lực đao quái dị, nàng còn chưa kịp tiếp thu chân nguyên vững chắc, thì bị hất ra một đòn nghiêm trọng, khiến tu vi thăng tiến chưa kịp ổn cố có hiện tượng thụt lùi về một bậc. Chẳng những thế, hàn độc còn lưu lại trong kinh lạc lẫn nửa phát tác, khiến cho chân khí vốn lưu thông thuận sướng trước đó nhất thời hơi chậm lại.

Hàn Canh phi thân tới, ồng tay áo phất nhang, đẩy bắn Nguyệt Sương trở về soái trưởng.

Trần Tiểu Thiên một tay vừa che huyết Thái Dương, mắt vừa nhìn Vương Triết. Lão này thật là thực lực kinh người, hắc y nhân kia đã đủ dữ tợn, thực lực hùng mạnh, từ trước trận dẫn quân giết ra sau trận, ngay Nguyệt sương cũng không ngăn được hắn một đao, không ngờ bị Vương Triết dùng một mũi lệnh kỳ nhỏ bắn chết.

- Hàn Canh!

Hàn Canh buông Nguyệt Sương ra, bay nhanh đến phía trước, đáp xuống thưa:

- Sư soái!

Vương Triết phóng ra một lệnh kỳ:

- Mang thủ cấp tướng địch tới!

- Dạ!

Hàn Canh nhảy lên chiến xa, tay áo vung lên, chiến xa bay nhanh xuống. Xẹt qua thi thể tên Hắc y nhân kia, hắn cuốn ngang lệnh kỳ, tay nhấn một cái, cấm chặt lệnh kỳ lần đầu địch lên càn xe bằng gỗ cứng.

Sỹ tốt Thiên Vũ doanh còn sống tập trung thành phương trận cổ thủ trên đồi, Thiên Tế doanh ở cánh phải đã toàn diệt quân Trường cung thủ của thú nhân ở đối diện, đã lấy chính bọn họ làm trung tâm mà bắn, bắn kính bốn trăm thước xung quanh thi thể yêu thú ma lang nằm vô số. Thiên Sách doanh cánh trái đã tiến tới gần trận địa ma quân, nhưng xem chừng đã chạm phải tường đồng vách sắt.

Thủ lĩnh ma nhân vẫn lạnh lùng đứng trên vai một yêu thú khổng lồ. So với tình báo mà thú man nhân đưa tới, lần truy kích quân đạo sĩ của Tần quốc này rõ ràng như ý, phía địch chỉ có Tả võ quân đệ nhất quân đoàn, với quân số hơn một vạn người.

Để tránh nhất thời lỡ dịp, thủ lĩnh ma tộc đã triệu tập hàng vạn ma lang, cung toàn bộ thú nhân và các yêu thú dưới quyền, quyết ý đem đội quân nửa đạo sĩ nửa nhân gian này vây nằm khắp hoang nguyên, làm huyết thực giúp yêu lang ma thú tiến hóa thêm một bước về thực lực.

Vinh quang toàn diệt Tả võ đệ nhất quân đoàn sẽ khiến tên thủ lĩnh ma tộc này tiến thêm một bậc trong cuộc chiến quyền lực, có hi vọng kế thừa danh hiệu đế quân.

Nhưng giờ đây, tên này đã gặp phải lực cản mà y không ngờ tới. Những sĩ tốt nhân loại có lực chiến đấu vượt xa dự liệu của y. Nếu lấy luyện khí kỳ - trúc cơ kỳ để phân chia cấp bậc tạm thời của tu sĩ thì các quân sĩ người trần này có thực lực tương đương tu sĩ ở luyện khí hậu kỳ, trong khi đó, tướng lĩnh của họ tương đương trúc cơ sơ - trung kỳ. Thiên Vũ doanh với phương trận chưa đầy năm trăm người mà dám đối mặt với hơn hai vạn ma lang, cung hàng trăm tên thú nhân mà vẫn tử chiến không lùi bước, cánh ma quân được xưng là vách sắt tường đồng, mới vừa đầu nhập chiến trường đã bị tường đao sáng loáng ánh thái dương của Thiên Sách doanh khắc chế, thương vong thảm trọng.

Đáng sợ hơn nữa chính là quân cung nỏ Thiên Tế doanh đứng trên đồi kia. Lực sát thương của họ vượt qua sáu trăm thước, dù ở dưới đất lườn lách hay bay lên không liệu mình, ma binh yêu thú dường như không thể tránh mưa tên cơ hồ bao trùm toàn bộ chiến trường của họ.

Lần đầu tiên, ma nhân thủ lĩnh mất đi lòng tin với quân mình.

Y muốn hạ lệnh thoái lui khỏi chiến đấu.

—o0o—

31. Q.1 - Chương 31: Hàn Canh Tử Trận.

Thú man nhân võ sĩ trăm mặc khác thường, yêu lang cũng chùn lại không xông xáo như trước. Ma tộc đầu lĩnh phát hiện, đối mặt với rừng mây, đao tường và thần tử cung của quân đạo sĩ, bọn chúng đã sợ hãi. Đó là một cánh quân có thể làm cho dã thú cũng sợ hãi theo. Ma tộc đầu lĩnh trầm nghĩ, lần sau chiến đấu, y hẳn là phải điều tới ma binh xông xáo chẳng biết sống chết là gì tiến hành xung phong.

Trong chiến trường, Thiên Vũ doanh chủ tướng Hàn Canh đã xông vào quân địch. Cơ hồ tất cả tiêu thương đều nhắm vào cổ xe hung hãn không sợ chết này. Chỉ trong mấy chục thước ngắn ngủn, hai gã hộ vệ bên cạnh hắn đều đã bị tiêu thương bắn chết. Người đánh xe cũng bị thú nhân cầm đoản chủy đập vỡ sọ. Hàn Canh một tay vén giáo, chuyển cổ tay vung lên, đánh nát bọn yếu thú cả ba mặt, tung người hướng về phía ma tộc đầu lĩnh phóng đi.

Phía sau, một cánh lão binh khoảng trăm người đồng thời đứng lên, vung trường mâu quảng hướng không trung tiếp ứng. Hàn Canh tiến quân mãnh liệt, men thể trường mâu mà tiến, nhấp nhô mấy cái đã lướt đến sau trận.

Mười mấy tên vệ sĩ của Ma tộc đầu lĩnh cung vọt ra, trong đó có một gã bay nhanh lên trước, tay phóng ra ngọn rơi dính thiết chủy đầy gai góc, quật thẳng vào Hàn Canh, vũ khí chạm nhau, thanh Nguyệt Nha kích của hắn cánh chém ngọt ngọt chụy, nhưng sức dội cũng làm nó bị lệch về phía sau.

Thừa dịp lộ ra khe hở nhỏ bé này, một tên vệ sĩ chột lắc tay xuất hiện một thanh kiếm khổng lồ, phóng chém “Định” một cái vào kích, cắt đứt kích làm hai mảnh. Thế tiến của Hàn Canh bị ngăn cản, chân khí trong thân thể mất cân bằng, buông người rơi trên mặt đất.

Về sĩ ma binh chấp hai tay bắt ấn, cao giọng hô:

- Ma tu Về Hoán

Hàn Canh một tay đặt hờ lên phi kiếm, thân thể hơi tà, tay còn lại nắm đầu kích sắc bén:

- Đại Tan Tả vô quân đệ nhất quân đoàn, Hàn Canh.

Kiểm kích lại phóng lên giao nhau, phát ra tiếng sát phạt như sấm sét. Ma tu vệ Hoán thân là đội trưởng vệ binh của ma tộc thủ lĩnh, dẫn đầu đồng bọn toàn lực vây công, từng lưỡi dao kiếm rộng bản mang theo tiếng gió rít ngọt không ngừng bổ về phía Hàn Canh. Hàn Canh đã tung phi kiếm, trường kích trong tay đối địch. chiêu thuật trơn tru, bóng kiếm bóng miên miên mật mật, ngăn chặn toàn bộ thế công của vệ binh ma tu.

Ma tu cũng là tu sĩ, nhưng tu luyện những công pháp xuất phát từ ma tộc, tàn nhẫn hiếu sát, công pháp tân kỳ, tu luyện nhanh chóng, nhưng cái hại mang tới cho kẻ tu luyện cũng không phải là ít. Điều ảnh hưởng nhiều nhất chính là người tu ma công dần dần mất hết bản tính, chìm đắm trong sát lục. Chỉ những kẻ có ý chí kiên định, tránh thoát ma hóa, mới tìm lại bản ngã, thành tựu đại đạo. Số này chiếm rất ít trong những kẻ tu ma.

Nhìn thiên vũ doanh chủ tướng độc thân hãm trận, ma tộc đầu lĩnh lạnh lùng giơ ra thủ thế. Hàn Canh là một đáng tôn kính, nhưng chỉ có địch nhân ngã xuống mới là địch nhân tốt nhất.

Về sĩ bên cạnh Ma tộc đầu lĩnh rồi rít chạy ra. Hàn Canh trường kích quay lại, phi kiếm vẫn vũ, xuyên thấu kẻ địch, khí thế mãnh liệt vô cùng. Ma tộc thủ lĩnh tức giận, rút phẳng pháp khí bên hông phóng mạnh. Hàn Canh cho phi kiếm quay về chặn, trên tay chột phun máu tươi. Là đệ tử xuất sắc nhả của Vương Triết, Hàn Canh có đạo pháp siêu quần bạt tụy, đủ sức tung hoành sa trường, chém tướng đoạt cờ. Tuy nhiên, hắn không thể ngờ, bên cạnh ma tộc thủ lĩnh lại có nhiều cao thủ như vậy.

“Xuy” một tiếng, một thanh trọng kiếm bổ vào trên vai Hàn Canh, cắt một vết Thật sâu từ vai tới khuỷu tay. Hàn Canh giống như phưng tỉnh, hít vào một hơi Thật sâu, sau đó khi kinh tư thân thể bắn ra, lưng hiện phi giáp như thiết tường, kinh khí bùng ra đẩy bắn bọn vệ sĩ rạp ra xung quanh.

Hàn Canh chậm rãi đứng thẳng thân thể, nhìn quân địch chung quanh, cánh tay tóe máu đột nhiên sáng lên, phẳng phất như một luông ánh mặt trời chói mắt từ trong cơ thể bắn ra, kinh lạc quanh thân nổi vồng. Tiếp theo tia sáng ngưng tụ, độ sáng không ngừng tăng, quanh cơ thể hắn đột nhiên xoay tròn những luồng sáng tụ thành ba quang cầu.

Một vệ sĩ che mặt đứng cạnh Ma tộc đầu lĩnh hô lên cả kinh:

- Là thái dương chân hòa! Thái dương chân hỏa có thể hủy diệt hết thấy!

Ma tộc đầu lĩnh còn chưa kịp mở miệng, tọa kỵ đã bất an rít dài, chân sau không ngừng lui lại.

Bên kia chiến trường, Đồng Trạch cũng thay đổi sắc mặt:

- Sư soái! Hàn Canh tu vi chưa đủ, vọng dụng thần công, chỉ sợ kinh mạch rách hết trở thành phế nhân!

Vương Triết đáy mắt hiện qua vẻ lo âu nhưng toan tính. Hàn Canh là đệ tử đặc ý nhất của y, tuổi gần ba mươi, Thái Ất Cửu Dương công đã đạt tới cảnh giới lục dương, so sánh với y năm xưa cùng tuổi đó cũng không kém bao nhiêu. Không ngờ một viên tướng lục triều rất có tương lai, một tu sĩ có hi vọng kết thành kim đan còn chưa phát ra ánh hào quang của mình đã phải vắn lác ở đại bình nguyên này.

Trong cơ thể Hàn Canh quang cầu càng tụ càng nhiều, đầu tiên là giữa ngực và bụng ba cái, sau đó chừng hai vai cùng sườn trái xuất hiện ba cái nữa, tổng cộng sáu quang cầu chạy tới chạy lui trong kinh lạc. Tia sáng phát ra càng ngày càng thịnh. Cuối cùng, một quang cầu từ phía sau cổ hần xuất hiện, dọc theo xương cổ chậm rãi xuống phía dưới, viên quang cầu này so sánh với sáu viên trước có hình dáng nhỏ đi rất nhiều, nhưng độ sáng vẫn không kém chút nào.

Đồng Trạch kinh ngạc địa há to mồm, sau đó đột nhiên quay người lại, kêu lên:

- Sư soái!

Cân về của Ma tộc đầu linh đã vây khốn Hàn Canh, chung quanh còn có mấy chỉ bách nhân đội liều mạng chạy tới. Vương Triết hít sâu một hơi, sau đó cao giọng hô:

- Nam nhi chết trận chiến trường, mới là đại trượng phu! Canh à! Người có thể tự thành thất dương, cũng không uổng ta truyền cho người thần thông!

Vương Triết thanh âm trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ chiến trường, Hàn Canh cười dài nói:

- Đa tạ sư tôn!

Hàn Canh hai tay trống rỗng, bảy viên quang cầu đồng thời phóng tia sáng. Một tên ma nhân đứng cạnh ma tộc đầu linh cất giọng the thé:

- Ngăn trở hần!

Vừa nói vừa lao ra.

Đội thân vệ bên cạnh Ma tộc đầu linh lập tức đoạt tiến lên, tầng tầng lớp lớp chặn đường, che kín chủ soái, vừa hướng Hàn Canh quăng ra tiêu thương.

Hàn Canh quanh người kích động vô số khí toàn, tiêu thương quăng tới một chút cũng không đụng chạm được, phảng phất trong cuồng phong gấp rờn rạ cuốn tung bay. Người che mặt phong người bay tới, hơn mười tên ma binh cân về và thú nhân cũng vọt theo, khí thế trùng trùng.

Chỉ trong vòng hai cái hô hấp ngắn ngủn, Hàn Canh công lực đã phát huy đến mức tận cùng. Bảy viên quang cầu phảng phất hợp thành một viên, tản mát ra quang huy chói mắt. Tiêu thương ném tới không hề bị văng ra nữa, mà là phảng phất đầu nhập một lò luyện, tiêu thương sáng như tuyết chớp mắt nóng chảy, hóa thành kim khí nóng chảy hoặc tro bụi bay tung.

Bọn về sinh chạy như điên mà đến kia lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Tên ma nhân che mặt cất giọng the thé lúc này chợt hóa thành luồng cuồng phong như con bướm đen bay lượn, lộ ra quầng khói đen ma quái, chất người. Khăn che mặt và áo tốc lên, lộ thấp thoáng bóng dáng của nữ tử, ánh mắt của ả màu xanh tím, hốc mắt hãm sâu, ngũ quan diễm lệ phảng phất băng tuyết điêu thành, môi đỏ mọng mím thật chặt, lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Hàn Canh quát lên một tiếng lớn, song chưởng bỗng nhiên mở ra, ánh lửa quanh thân đại thịnh, quang cầu to lớn du tâu ở trong người đột nhiên sáng ngời, mang theo tiếng rít bão táp.

Một luồng quang tuyến trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ chiến trường, cơ hồ khiến mỗi người trên chiến trường lóa mắt.

Trong ánh bạch quang chói mắt đó, mười mấy tên ma binh đang chạy tới Hàn Canh giống như bị một đạo sóng lớn đánh trúng, quay cuồng ngã nhào, thịt da nát tan thành từng mảnh. Bọn về binh đồng thời nâng linh giáp lên chống đỡ trước ma tộc đầu linh.

Khi vệ sĩ giờ linh thuần hoặc lá chắn lên làm tường chắn, ma tộc đầu linh cũng phóng người vọt ra sau chiến trường, thoáng cái đã cách xa hơn mười thước. Bỗng nhiên, sau lưng y có một cổ luồng nhiệt khí vọt tới, linh giáp cháy rụi, tọa kỵ bọn nó mềm nhũn nằm ngã xuống đất. Các ma tộc đầu linh xung quanh bị chắn bay đi. Linh giáp trên người ma tộc thủ lĩnh cũng không khỏi chao động, xuất hiện vết rạn nứt. Cho dù y hàng năm chinh chiến, tu vi bất phàm, cũng nhịn không được phun ra một ngụm huyết.

Hàn Canh từ từ rơi xuống đất. Hẳn một chiêu này ít nhất đánh chết hơn nửa số ma tộc đầu linh, toàn bộ cân về và thú nhân bên cạnh ma tộc thu linh. Tuy nhiên, chân khí trong cơ thể của hắn cũng tận số kiệt quệ. Hắn đem hết toàn lực, ngừng tụ ra thất dương, kinh lạc lúc này đã vỡ ra từng khúc, hình dạng chẳng khác gì phế nhân.

Trong ánh sáng chói mắt, cô gái ma tộc quý mị vọt đến bên cạnh Hàn Canh, vừa rồi toàn bộ linh giáp và áo choàng của ả bị thất dương của Hàn Canh biến thành liệt diễm cháy sạch, lộ ra từng đường cong trên cơ thể trắng nhợt. Tuy linh giáp tiêu tan, nhưng ả đã ngăn trở được thất dương hung mãnh của Hàn Canh, vừa chớp cái đã đưa tay phải cạnh sườn, rút ra một thanh nguyệt nha liềm đao cột sát đó.

Hàn Canh lạnh lùng nhìn ả, trong miệng phun ra một luồng máu tươi. ả kia giương mắt tím nhìn hắn chằm chằm, sau đó giờ liềm đao, một đao chém xuống đầu lâu của hắn.

Ả ma nữ sau đó một tay cầm liềm đao rỉ máu, một tay nhắc đỉnh đầu Hàn Canh với đôi mắt hơi có chút tiếc nuối vì không tiêu diệt được chủ tướng của địch, ngửa đầu lên trời, phát ra một tiếng rít dài.

Tất cả Thiên Vũ doanh sĩ tốt đều chứng kiến cảnh này. Trên gương mặt cương nghị như nham thạch của họ lần đầu tiên lộ vẻ bị thương. Bọn họ mím chặt môi, đôi lông mày nhướng lên, trong ánh mắt tỉnh táo phảng phất có ngọn lửa đang đốt.

Trải qua vô số lần huyết chiến, ngay cả huyết mạch của họ cũng giao hòa tình đồng đội. Bây giờ chủ tướng, đồng đội của họ đã hi sinh.

Quan chỉ huy lớn tiếng phát ra hiệu lệnh, trường mâu đã hiện ra xu hướng suy tàn lần nữa ngừng tụ thành rừng, đâm mãnh liệt về phía yêu thú và ma nhân. Mọi người trong lòng đều chỉ có một ý niệm cho dù có lấy tánh mạng tra giá, cũng phải đoạt lại di thể chủ tướng.

Chiến trường bên kia, một cảnh tượng bất mắt đang tồn tại. ả ma tộc nữ tử đang giờ cao đầu lâu của Hàn Canh, liềm đao trong tay vẫn nhỏ vết máu. Bao phủ trên người ả đã bị liệt diễm đốt hủy gần hết, khó có thể che đậy thân thể. Áo giáp màu đen bên trong cũng rách tã to, dính đầy máu tươi.

Trên đôi chân thon dài của ả có mang một chuỗi ngọc. Giữa ngực ả hiện vết xâm hình ác quỷ đen đúa. vết xâm như ẩn như hiện, phát ra ánh sáng ma quái, mang theo vẻ lạnh lẽo, điên cuồng, khiến trong chiến trường máu tanh thế này, ả càng giống một ma nữ phê huyết, điên cuồng hơn.

—o0o—

32. Q.1 - Chương 32: Nhất Tiên Xuyên Tâm.

Mất thấy Hàn Canh chết đi, Đồng Trạch trong nháy mắt tỉnh táo lại, chấp tay nói:

- Sư soái! Linh quỷ tông hiện thân, cần lập tức đưa tin.

Vương Triết chuyên chú nhìn ả ma nữ. Sự xuất hiện của ả sánh với ma tộc đầu linh càng làm vi sư soái này nhìn chăm chú hơn. Y gật đầu, Đồng Trạch lập tức trở về soái trường.

Ma tộc đầu linh an toàn rút qua một bên. Y chặt vật bỏ dây, ngón tay khẽ phát run. Vô luận trong ma tộc y cao quý ngạo mạn thế nào, đối mặt với thời khắc tử vong vẫn sợ hãi giọng như một nông phu. Ở trước mặt hắn, đường kính trăm mét phảng phất như bị lửa cháy tàn phá, đất đai biến thành đỏ rực, rồi khô cằn, thi thể cháy rụi thành tro, hơn nữa trong số đó là vẻ bình tĩnh nhệ và đầu linh dưới trướng của y. Những ma binh này đã từng theo y bách chiến bách thắng trên chiến trường, không ngờ hôm nay lại bị một gã tướng lĩnh của quân đội nửa nhân gian nửa đạo sĩ nhất cử đánh chết.

- Cơ Tuyết Na!

Ma tộc đầu lĩnh quát:

Người không phải đã nói bọn chúng là một chỉ quân đội của một nước ở biên thủy phía tây bắc xa xôi này, đều là do nông phu tạo thành, ngay cả ma lang cấp một cũng có thể dễ dàng chiến thắng hay sao?

A ma tộc từ từ xoay người, trên gương mặt lạnh lùng toát ra một nụ cười kỳ quái.

- Đúng vậy, chủ nhân của ta.

Ả dùng ngữ điệu mềm nhẹ nói:

- Bọn chúng là dân binh của sáu chư hầu dị giáo đồ tạo thành liên quân. Tôi dám cam đoan, trong quân đội của chúng không có người của gia tộc tu chân lớn mạnh nào, cũng không có tông phái to lớn nào chỉ trì.
- Tại sao những thứ nông phu này có thể đối kháng dũng sĩ của chúng ta?

Thanh âm của Cơ Tuyết Na càng mềm nhẹ hơn:

- Chủ nhân của ta, ngài hãy nhìn những chiến sĩ cầm mâu kia! Bọn chúng đến từ Tần quốc. Chỉ vì tiếng gọi của một người, bọn họ đã để nông cụ xuống, rời nhà ly hương, ở tại chiến trường học cách sử dụng trường mâu. Những tên sử dụng Mịch Dao kia đến từ Đường Quốc, còn quân nhân sử dụng cung nỏ đến từ Tống quốc. Bọn họ đều vì một người lên tiếng kêu gọi mà tới, tụ hợp về đây.

- Y là ai vậy?

Cơ Tuyết Na nhắc đầu Hàn Canh lên:

- Chính là thầy dạy của tên này, Tả vô Vệ đại tướng quân, Vương Triết.
- Vương Triết?

Cơ Tuyết Na ôn nhu nói:

- Trước lúc trở thành quân nhân, y còn có một tên khác, gọi là Vương Tử Dương. Khi đó y là Thái Ất chân tông trưởng giáo, mọi người tôn xưng y là Tử Dương Chân Nhân.

Ma tộc đầu lĩnh hít một luồng hơi lạnh, bàn tay nắm chắc hơn, hận không bóp chết ả ma nữ này. Hắn gầm lên:

- Y chính chính là Tần Quốc tu tiên giới đệ nhất cao thủ, là Tử dương chân nhân Vương Tử Dương! Là tử địch của ma giới. Kẻ chủ trương tập hợp tu chân giới tuyệt diệt ma giới, vì lợi ích nhân gian đây sao? Tại sao người lừa gạt ta! Phải biết rằng, người lừa ta là lừa cả ma đế! Lừa gạt ma đế phải chịu cực hình thế nào hả?

Cơ Tuyết Na khẽ chuyển sóng mắt xanh tím, nở nụ cười xinh đẹp:

- Chủ nhân tôn kính, ngài đã giết chết đệ tử tốt nhất của ông ta rồi. Nếu như ngài có thể giết chết Vương Triết, sẽ lập nên một công lao vĩnh viễn không ai vượt qua. Nếu không...

Ma tộc đầu lĩnh khích động cơ mặt, sau đó hướng về phía ma binh của mình quát:

- Xông đi lên! Giết chết bọn chúng! Không để cho tên nào chạy thoát!

Thiên Sách doanh Đường quân đã phá hủy hai cánh ma binh, cuối cùng đánh xáp lá cả với cánh quân hỗn hợp ma lang - ma binh và thú nhân, sĩ tốt hai bên đều đổ ngã hai mất, máu huyết và sát khí đã khiến đầu óc của họ không còn tỉnh táo nữa, chỉ biết hành động theo bản năng nguyên thủy. Bọn họ vừa phát xuất tiếng hò hét chiến đấu điên cuồng, vừa liều lĩnh xông vào vũ khí của đối phương. Chém giết, đâm đá, cào cào, sau cùng rừng rậm dần xé lãn nhau.

Sau khi cánh ma binh xuất hiện sau cùng trên chiến trường tiêu diệt hai phương trận của Thiên Vũ doanh quân Tần, đã bị bốn phương trận còn lại gắt gao ngăn trở, vô lực trợ giúp ma binh bên hông. Hơn sáu vạn ma lang đã bị Thiên Tế doanh thần tử cung tác xạ mang tính hủy diệt tổn thất thảm trọng. Mà lúc này, những tên quân sĩ áo giáp giấy này lần nữa giơ cung nỏ lên, nhìn chằm chằm bất kỳ kẻ địch nào bước vào bán kính tác xạ của họ, tiêu diệt địch nhân trong nháy mắt.

Ma tộc đầu lĩnh còn dư lại không đến hai quân đoàn đầy đủ, còn dư lại khoảng bảy nghìn tên. Nếu như toàn quân tiên lên, ma tộc đầu lĩnh tin tưởng thắng lợi sẽ thuộc về phía y. Nhưng cái giá phải trả quá đắt, có lẽ sau trận này, quân chủ lực của y bị tổn thương nặng, toàn bộ mất lực chiến đấu, vì thế của y trong ma giới mắt sẽ tiêu vong.

Nhưng dù sao, ma tộc đầu lĩnh cũng không thể gánh chịu hậu quả chiến bại. Y phải gánh chịu trách nhiệm để cho toàn bộ chủ lực tổn thất. Vô luận thế nào, y cũng phải tấn công, không có lựa chọn nào khác.

về phía quân đạo sĩ của Sư soái, toàn bộ quân lực không còn quá ba nghìn. Thế công của Thiên Sách doanh vẫn dũng mãnh, khiến ma binh bắt đầu dao động. Đường Quốc quân nhân mặc mình quang khải sừng vai mà đứng, cánh tay trắng kiện của bọn họ sắp hàng như rừng, trong tay giữ chặt bảy thước trường đao, Mịch Dao tạo thành một đạo đao tường, sáng như anh tuyết tung bay, bầm nát ma binh cung yêu thú tiến tới.

Lúc này nếu như ho lùi bước, sợ hãi do thất bại sẽ nhanh chóng lan tràn. Một khi trận hình giải tán, binh sĩ bỏ chạy có tách ra cũng không đủ hai quân đoàn. Hơn nữa, sau lưng của họ lại lộ ra cho những thứ địch nhân đáng sợ này. Đến lúc đó, kết cục duy nhất của bọn họ chính là bị tiêu diệt toàn bộ.

Để ngừa ma binh nhanh nhẹn tung sát thủ tiêu diệt trong nháy mắt, Thiên Sách doanh Đường quân bám sát cánh quân này, ăn miếng trả miếng, tổn thất thảm trọng.

Trong chiến trường máu tanh, duy nhất còn có thể giữ vững sự thông dong chính là Thiên Tế doanh. Dây cung của họ chấn động không ngừng, từng mưa tên giống như đám mây tử vong bay lơ lửng khắp chiến trường. Thiên Tế doanh Tổng quốc quân nhân cơ hồ không di động, khống chế nửa chiến trường, hơn ngàn cây thần tí cung mở ra một khoảng không gian trống trải chết người khó có thể vượt qua. Bọn họ tiến gần hơn, ưu nhã và chính xác cướp đoạt tánh mạng đối thủ. Dưới sự uy hiếp của thần tí cung, Thiên Vũ, Thiên Sách hai doanh yên tĩnh như bản thạch, chống chọi lại địch nhân gấp ba bốn lần.

Chiến đấu đã kéo dài gần một canh giờ, ma tộc đầu lĩnh đầu nhập vào năm quân đoàn chủ lực, Vương Triết cũng áp lên tất cả lực lượng của mình. Tả vô địch nhất quân đoàn hơn một vạn tướng sĩ cùng ba vạn ma binh tinh nhuệ, mười vạn ma lang, hơn hai nghìn thú nhân ở trên bình nguyên này này ra sức chém giết.

Mất đi ái đồ, Vương Triết trầm tĩnh như nước. Ông ta không phát ra quá nhiều chỉ lệnh. Những thứ này đã theo đuổi ông ta mười năm. Quân nhân lục triều trải qua vô số lần huyết chiến, đối với chiến tranh trực giác đã nhạy bén vô cùng, khiến cho các quan chỉ huy các cấp có thể nắm bắt sự thay đổi trong nháy mắt trên chiến trường, gần như bản năng mà đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Đối mặt với hai quân đoàn ma binh mới đầu nhập, Thiên Sách doanh Đường quốc quân nhân không hề tấn công mạnh về trước nữa, mà chuyên hướng phía bên phải, chặn lại ma binh đang mạnh mẽ đột phá, cùng Thiên Vũ doanh quân Tần hội hợp ở chung một chỗ, dựa vào Thiên Tế doanh quân Tống dùng thần tí cung lật ngược và tiêu hao lực lượng của đối thủ.

Thiên Vũ cùng Thiên Sách hai doanh tại chiến trường trung bộ hội sư, thắng lợi bắt đầu hơi nghiêng về Ta vô quân. Trên gò núi, kỵ binh nhẹ quân Tần đã bắt đầu tụ hợp. Những tên hán tử dũng mãnh này ném đi tất cả áo giáp, chỉ đeo trường kiếm cùng đoàn mâu, chuẩn bị hướng quân địch quăng đi những cú trí mạng.

Đồng Trạch từ soái tướng chạy ra. Hắn tựa hồ hao phí đại lượng tinh lực, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

Đồng Trạch vẻ mặt nghiêm túc hướng chủ soái chấp tay, khàn giọng nói:

- Đã đưa tin.

Vương Triết thở phào như trút được gánh nặng, đưa ánh mắt chậm rãi quét qua chiến trường, sau đó mở bàn tay ra. Thân ảnh Cơ Tuyết Na đã biến mất từ trong quân địch, phảng phất ả chưa từng xuất hiện qua.

Phía sau lưng, một thân vệ tiên lên, hai tay nâng lên một trường cung màu đỏ hồng, trao tận tay chủ soái. Vương Triết tay ta nắm chặt, cong người, tay phải khẽ nhếch, một mũi tên đỏ ngầu từ hộp tên bay ra, tự động rơi vào đầu ngón tay. Vương Triết kéo ra dây cung, Trường cung loan thành anh trắng tròn, một đạo ánh sáng phảng phất từ trong tay của y chạy dọc theo mũi tên chảy tới đầu mũi nhọn, ngưng tụ thành một đoàn bạch quang chói mắt. Sau đó, tay ông ta buông lỏng, mũi tên phảng phất một chút lưu tình, thẳng tắp bay qua chiến trường hỗn loạn.

Soái trưởng của Vương Triết nằm khoảng cách ma tộc đầu linh gần ba dặm, bất kỳ cung tên, thậm chí súng ở thế giới của Trần Tiểu Thiên cũng không thể bắn tới. Nhưng mũi tên trong tay Vương Triết phảng phất không quan tâm đến khoảng cách không gian, trong nháy mắt đã lướt qua toàn bộ chiến trường, bay thẳng về trưởng da phía sau trận địa.

Một cái lều bình thường rõ ràng so với Gần năm vạn sĩ tốt trên chiến trường chẳng có chút thu hút nào. Nhưng mũi tên không quan tâm, nó không cảm qua lớp da dày của lều, mà biến cả lều phút chốc vỡ vụn thành từng mảnh. Bên trong trưởng, một thân ảnh màu đen không kịp né tránh, đã bị mũi tên xuyên từ đầu vai ra sau lưng, lực ban khổng lồ khiến cả người y bị mang bay ra, khăn che mặt đen bung ra, lộ mái tóc đen và ánh mắt xanh tím của nữ ma tu.

Cơ Tuyết Na đè chặt bả vai, con người tím xanh lạnh lùng ngó chừng Vương Triết trên gò núi. Á giật mạnh tay rút mũi tên, lôi ra một mảnh thịt to trên cơ thể, rồi bẻ nó gãy thành hai đoạn, sau đó hôn mê.

Ma tộc đầu linh lớn tiếng la lên, vệ sĩ chung quanh lần nữa tụ lại tới đây, hình thành lớp chướng ngại vật dày.

Vương Triết một mũi tên khiến đối thủ bị thương nặng, liền để đồng cung xuống, hỏi:

- Nguyệt Sương như thế nào?

- Sư soái!

Nguyệt Sương từ bên trong trưởng bước ra, túm lấy dây cương một con chiến thu:

- Con cũng muốn đánh!

—o0o—

33. Q.1 - Chương 33: Bại Tích.

Sắc mặt Tần Nguyệt Sương đã tốt lên rất nhiều, xương sườn đã lành một cách kỳ diệu. Mặc dù hàn độc trong cơ thể đã bị áp chế, nhưng vô luận như thế nào nàng cũng không thể thi triển công pháp vượt xa tự thân tu vi lực lượng như mới vừa rồi.

Vương Triết không quay đầu lại, cự tuyệt:

- Không được.

- Nhưng Hàn sư ca...

Nguyệt Sương vành mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống, nức nở nói:

- Con muốn báo thù cho sư ca...

Vương Triết ra lệnh:

- Lấy kiếm của nó.

Một gã thân vệ bước tới, lấy đi bội kiếm của Nguyệt Sương. Đồng Trạch thấp giọng giải thích:

- Ma quân tuy là cường nỗ chi mạt, quân ta cũng không còn thừa lực. Thiên Vũ doanh tổn thất bảy thành, Thiên Sách doanh cũng chỉ còn dư lại nửa số có thể chiến đấu. Vừa mới rồi Thiên Tể doanh báo lại, trong vòng một canh giờ tiêu hao mười hai vạn mũi tên, trước mắt chỉ còn không tới một vạn mũi tên. Lần này thắng bại còn đang trong lúc năm năm, cô cho dù ra trận cũng không cải biến được thế cục, còn khiến cho sư soái phân thần...

Vương Triết không để ý đến Nguyệt Sương, mà nhìn Trần Tiểu Thiên bên cạnh, bỗng nhiên nói:

- Phu dĩ thân tan ra vạn vật, lấy đan điền làm đỉnh lò, tích tinh hóa khí, luyện khí hợp thần.

Nguyệt Sương vừa xuất hiện, Trần Tiểu Thiên bản năng lui nửa bước. Hắn lúc này trên người khó chịu vô cùng, theo chiến trường chém giết càng lúc càng thâm liệt, thân thể hắn ngày càng khó chịu hơn. Thái

dương huyết thiêu đốt đau rần, bộ ngực phiền muộn muốn ói, vết sẹo hình dây chuyền trên cổ phồng lên như con rắn, tương tự tình hình vừa xuyên việt, thậm chí có phần hơn.

Nghe được lời của Vương Triết, Trần Tiểu Thiên trong lòng nhất thời chột động. Đoạn câu chữ này hẳn đã quen thuộc vô cùng, chính là bí quyết Vương Triết truyền miệng cho hắn. Nói rất đúng, sao ta không thử đem thân thể này cùng thiên địa vạn vật tan ra làm một thể, dựa vào đan điền để hấp thu luyện hóa thiên địa, hòa nhập cùng tự thân tinh khí, tiêu giảm áp lực cho sinh tử căn trong người?

Trần Tiểu Thiên thử đem ý niệm chuyển dời đến bên trong đan điền, cảm thấy nơi đó có một xoáy khí nhỏ không ngừng quay cuốn dòng khí mới truyền vào trong cơ thể. Từ huyết Thái Dương, hơi thở tử vong thấu tới hóa thành một mảnh dài hẹp tinh tế tỉ mỉ như sợi tơ, bị xoáy khí thu nạp. cảm giác phiền muộn ở ngực dần dần tiêu tán, biến thành một loại cảm giác ấm áp dễ dàng, khiến cho hắn nhận không được nhắm mắt lại, thoải mái muốn được ngủ một giấc cho đã.

Vương Triết thở dài một tiếng, ngón tay chạm một chút vào mi tâm Trần Tiểu Thiên, khiến hắn tỉnh lại. Người trẻ tuổi này rất cuộc là chưa từng học qua phương pháp tu luyện, không biết cách dùng nghị lực của mình vượt qua tâm ma, giữ vững linh đài còn một chút thanh minh. Nếu như Trần Tiểu Thiên lúc đó ngủ đi, lúc này chân khí hấp thu được chẳng khác nào uống công luyện tập, nghiêm trọng hơn nữa chính là rất có thể từ đó hắn không hề tỉnh lại nữa, trở thành phế nhân.

Trần Tiểu Thiên mờ mịt không biết mình gặp gỡ hiểm cảnh. Mở mắt, xoáy khí đan điền dần động còn đang xoay tròn, mặc dù chậm một chút, nhưng vẫn không ngừng hấp thu hơi thở kỳ dị, rồi từ từ lớn mạnh, tốc độ dần tăng, hấp thu tử khí nhanh chóng hơn.

Tần Nguyệt Sương đã thu nước mắt, nhưng vẫn trong bộ dáng muốn khóc. Lúc này, số quân đoàn mà ma quân đầu nhập vào chiến trường đã bị đánh cho hoàn toàn tàn phế. Năm quân đoàn tông cộng tôn thất vượt qua một vạn người, ma lang gần như chết sạch, thú nhân lác đác hơn trăm tên.

Tả vô đệ nhất quân đoàn cũng tổn thất thảm trọng cực kỳ, trừ Thiên Tế doanh còn giữ vững đầy đủ, Thiên Sách, Thiên Vũ hai doanh thương vong vượt qua sáu thành, chiến sĩ đã bị thương thối lui khỏi chiến đấu cũng không khỏi không một lần nữa ra trận.

Lúc này đã không có kẻ nào dám bước vào tác xạ bán kính của Thiên Tế doanh. Ma quân dùng tám chắn gỗ căn bản không cách nào chống cự được lực sát thương của thần tí cung. Hơn nữa, bọn ma binh một khi nhìn thấy cung nổ trong tay họ, cũng đánh mất dũng khí xung phong.

Rốt cục, Thiên Tế doanh binh sĩ bắt đầu di động, lấy trận hình nghiêm mật chậm chạp đi tới, hướng giữa chiến trường tụ hợp. Một khi bọn họ cùng Thiên Vũ, Thiên Sách hai doanh hội hợp, xạ trình se bao trùm toàn bộ chiến trường.

Đang lúc này, từ xa xa, một tiếng cồng lệnh đánh don, Vương Triết đưa mắt nhìn, đầu chột nhú lại.

Một đoàn quân binh dày đặc từ chân trời đang kéo tới, bụi bay bốc mù.

Thấy đường chân trời xuất hiện đội quân đông đảo đó, ma tộc đầu lĩnh chột thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo hai chân mềm nhũn, ngồi ngay xuống đất, không còn sức lực đứng dậy nữa. Ma đế vạn tuế, cảm tạ thánh điển! Bọn họ rất cuộc đã tới!

Ánh mắt của Vương Triết rơi lại trên người Trần Tiểu Thiên. Trần Tiểu Thiên há to mồm, cả người ngây ngốc.

Vương Triết ý thức được mình mất đi một cơ hội, nếu như ông ta không phải đợi chờ Ma quân kiệt lực, sớm hơn một chút đem kị binh nhẹ quân Tần đầu nhập chiến trường, có lẽ Ma quân đoàn chính diện gã tan tác, ma tộc đầu lĩnh sắp bị bức lui khỏi chiến trường. Lúc này, Tả vô đệ nhất quân đoàn hoàn toàn thắng lợi có thể trở về hội sư dần trận, băng vào địa hình, trên cao đánh xuống chống cự với viên quân đang tới.

Hiện giờ, y chỉ còn một lựa chọn duy nhất, rút lui, thực hiện kế hoạch cuối cùng! Nhưng sự rút lui này không phải dễ dàng gì.

Đồng Trạch hai tay cùng áp, hướng Vương Triết khom người thi lễ, bình tĩnh nói:

- Sự soái, quân ta bại tích.

Vương Triết nhẹ vỗ về trên áo giáp, nói:

- Tả vô đệ nhất quân đoàn thành quân có mười năm rồi? Tổng cộng đánh qua bao nhiêu trận chiến?

Đồng Trạch nói:

- Chiến dịch lớn nhỏ bốn mươi bảy lần.

- Nhiều như vậy à.

Vương Triết thở dài một tiếng, sau đó ưỡn ngực:

- Tổng cộng bị bại mấy lần?

Đồng Trạch nói:

- Lần này là lần đầu tiên.

Vương Triết cười một tiếng:

- Chúng ta bị bại, lui binh sao?

Đồng Trạch lắc đầu nói:

- Không thể. Quân ta nếu là bại lui, bọn họ có thừa cơ xông vào, lại có thú man nhân biết rõ địa hình dân dất, không ra một tháng, đã binh đến cửa ải, uy hiếp năm nguyên thành.

Vương Triết thần nhiên nói:

- Ta đây vừa chết, trong triều mấy vị đại thần cuối cùng cũng hài lòng rồi.

Đồng Trạch bỗng nhiên kích động:

- Sư soái! Quân ta trên dưới một lòng, cho dù bại vong cũng nhất định gây cho quân địch tổn thương nặng. Chỉ cần sư soái thoát trở về, chỉ cần một năm là đủ tổ chức một cánh quân mạnh, rửa hận cho bọn tôi!

- Nói dễ vậy sao. Lục triều tinh nhuệ đều ở đây hết, xây dựng một đội quân như vậy cần bao nhiêu thời gian?

Vương Triết thở dài nói:

- Ta mười năm trong quân, là vì thọ nguyên gần hết, làm gì còn có những cái mười năm nữa?

- Sư soái!

Vương Triết nói:

- Không cần nhiều lời. Truyền hiệu lệnh của ta, lệnh cho kị binh nhẹ hướng vào trận, lấy năm trăm kị làm một đội, toàn lực công kích soái tướng quân địch. Thiên Tể doanh lui về cửa núi, Thiên Sách doanh ngăn kẻ địch, Thiên Vũ doanh thoái lui khỏi chiến trường. Người trúng một vết thương sắp xếp riêng trong quân mình, cầm đao hỗ trợ người cầm trường mâu cùng kẻ địch giao phong. Người thân trúng hai vết thương sắp xếp trong Thiên Tể doanh, lấp tên cho xạ thủ.

Đây là muốn tử chiến rồi. Trần Tiểu Thiên trong lòng không khỏi khản trương. Bất quá cho dù Vương Triết không nói hẳn cũng biết, cánh ma binh mới xuất hiện qua đông, quân nhà muốn phá vòng vây đã trở thành ảo tưởng. Gần đây trở về nội lục khoảng cách chừng hơn một ngàn dặm, với dạng bình nguyên không cách nào trốn đi bí mật hay có chỗ phòng thủ, thì thoái lui đồng nghĩa tự nguyện mất tất cả chủ động. Trong tương lai trong một tháng, quân địch ở sau lưng vô cùng vô tận truy kích, tùy thời đều có thể diệt vong. Cho dù may mắn chạy trốn, cũng một trăm không còn một.

Tả vô đệ nhất quân đoàn soái kị trong gió tung bay, tất cả sĩ tốt từ trên xuống dưới vẫn duy trì trầm mặc, tựa hồ không nhìn thấy tử vong đã tới.

Căn cứ lệnh của Vương Triết, Thiên Vũ doanh lui về núi đồi nghỉ ngơi và hồi phục, chiến sĩ bị thương một lần nữa cầm lấy vũ khí, gia nhập hàng ngũ. Thiên Sách doanh ở gò núi bày hình nửa vòng tròn, bắt đầu

phòng thủ. Kị binh nhẹ thì từ trận tiền xông ra, giống như một mũi tên, phá vỡ thế vây công của binh lính ma quân, xông thẳng sau trận địch.

Cung lúc đó, Vương Triết xoay người nói:

- Nguyệt Sương.

Nguyệt Sương vui mừng nhảy dựng lên:

- Sư soái! Con nhất định đem thủ cấp địch tướng về cho sư soái!

Vương Triết trên mặt lộ ra một tia triu mến, vuốt sợi tóc tan loan trên mặt Tần Nguyệt Sương, sau đó nói:

- Người lập tức đi cùng hần, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại đất liền. Nhưng không được trở về Tần Quốc, mà đến kinh đô Đường quốc.

Nguyệt Sương ngẩn ra:

- Tại sao?

- Bởi vì con không nên ra chiến trường.

—oOo—

34. Q.1 - Chương 34: Khốn Thú.

Vương Triết nhàn nhạt nói xong, sau đó quay đầu nhìn Trần Tiểu Thiên:

- Nguyệt Sương sẽ giao cho người.

Trần Tiểu Thiên còn chưa lên tiếng, Nguyệt Sương đã bực tức nói:

- Ta không đi với hần! Con muốn ra trận giết địch! Cái tên vô

sĩ tiêu nhân này, ta ta giết người!

Chuyện xấu hổ tối hôm qua khi gặp gỡ Nguyệt Sương đã nhin thật lâu lắm, lúc này sư tôn lại bắt nàng đi trốn cùng tên khốn kiếp này, Tần Nguyệt Sương cuối cùng không kiềm nén được nữa, vừa nói đã từ một gã thân vệ rút ra một thanh trường kiếm, hướng Trần Tiểu Thiên bổ tới.

Trần Tiểu Thiên sợ đến hồn phi phách tán. Vương Triết vươn hai ngón tay, hợp với thân kiếm, nhẹ nhàng đoạt trường kiếm vào tay, sau đó trở chuôi kiếm chạm nhẹ vào huyệt đạo Nguyệt Sương.

- Thương thế của người chỉ có hần mới có thể trị lành.

Vương Triết với vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nhớ kỹ, đến Đường Quốc, tìm Lý được sư.

Đồng Trạch sai người dắt hai thớt chiến thú tốt nhất tới, chuẩn bị sẵn nước trong, thức ăn, tên nổ, trường kiếm, cùng với một túi bạc cột sẵn lên chiến thú, sau đó đem Nguyệt Sương đặt ở trên yên, giao cho Trần Tiểu Thiên. Đồng Trạch làm hết thấy mọi chuyện hết sức bình tĩnh thông dong, tựa hồ không phải là sắp phải chết, mà là đang trừ bị một lần đi xa.

Nguyệt Sương mở to mắt, mặt tràn đầy sự tức giận và vẻ không cam lòng. Trần Tiểu Thiên nhìn chiến trường thảm thiết lần nữa, cảm giác thân thể giống như hư thoát, vô lực.

Vô số hình ảnh chém giết ở trên chiến trường, máu tươi cùng tứ chỉ không trọn vẹn và đầu lâu không ngừng bay lên, ngay cả ánh mặt trời cũng bị vấy ra những vòi máu tươi nhuộm đỏ. Hần không biết sau trận ác chiến này, sẽ có bao nhiêu người sống sót, cũng không biết mình có thể còn mạng rời đi thành công hay không. Hần chỉ biết, đầu óc hiện giờ đang nhói đau từng cơn, từng luồng từ khí ào ạt tuôn vào người, xoáy khí quay ngược chiều kim đồng hồ trong đan điền không ngừng to, dày lên, hút, chuyển hóa và truyền sinh cơ lên mọi góc ngách trong cơ thể. Cơ thể của hần không ngừng căng cứng, buộc hần phải vận dụng công

pháp mà sư soái dạy cho, chuyển hóa, ngưng luyện tinh - khí - thần. Hắn không biết làm như vậy có ích gì, nhưng nếu không làm, hắn sẽ bị vỡ toát thân thể mà chết cái chết thể thảm trong chốc lát.

Vương Triết nói:

- Qua hai khắc nữa quân địch mới có thể vây kín nơi này. Lúc này rời đi thôi, theo hướng đông nam mà tiến.

Trần Tiểu Thiên nhin cảm giác nôn mửa, miễn cưỡng gật đầu.

- Nhớ kỹ ba chuyên kia...

Vương Triết hai tay khê chấp, trịnh trọng nói:

- La ta nhờ cậy ngươi.

Trần Tiểu Thiên cùng ông ta dù biết nhau chỉ có một ngày, nhưng đối với vị sư soái duy nhất biết lại lịch của mình, hắn không khỏi có cảm giác thân thiết khó giải thích được. Lúc này, thấy ông ta hướng vào bản thân mình là một tên vô danh tiểu tốt thì lẽ, Trần Tiểu Thiên trong lòng nóng lên:

- Xin sư soái yên tâm! Tiểu Thiên nhất định không phụ chuyên sư soái nhờ vả!

Trần Tiểu Thiên cố hết sức bò lên yên chiến thú, cột dây cương của thốt chiến thú bỏ không kia vào yên, sau đó đỡ lấy Nguyệt Sương, không nhin được quay đầu lại nhìn thoáng qua vị Thống soái mặc áo giáp.

Rốt cuộc rồi thì ho chiến đấu cho cái gì? cái gì đã khiến cho bọn họ không sợ hãi chút nào trước tử vong vậy? Là dũng khí hay là ý thức trách nhiệm?

Trần Tiểu Thiên không cách nào hiểu bọn họ. Có lẽ đây là lý tưởng cao đẹp, bào về đất nước, bào về loài người trước ma vật, trước thú dữ. cũng có thể cuộc sống của người thời đại này quá đơn giản, mọi người ngu ngốc, họ có một tư duy sinh tồn khác.

Đang lúc này, hắn nghe được thanh âm của Vương Triết:

- Đến Thanh Viễn, ở bờ sông Huyền Chân, mở túi gấm ra xem.

Hắn thúc chiến thú, chiến trường máu tanh bị vớt ở phía sau, tiếng kêu gào càng ngày càng xa. Từng có kinh nghiệm cưỡi ngựa hai lần, Trần Tiểu Thiên dần dần nắm phương pháp cưỡi chiến thú, tuy chặt vật hơn. Thân thể của hắn nương theo nhịp hất của chiến thú, nhịp nhàng đung đưa, không chân tay luống cuống giống như trước kia nữa.

Chạy được hơn mười dặm sau, hắn dỗi mắt nhìn lại, thấy quân đoàn ma binh rốt cục đã gần đến gò núi. Nghỉ ngơi và hồi phục được một lúc, Thiên Vũ doanh sĩ tốt một lần nữa đứng dậy, cùng với các cánh quân còn lại thêu dệt thành hai phương trận. Bọn họ hòa lẫn vào nhau, lấy trường đối với dài, ngưng mắt nhìn quân địch đang chậm rãi nhích tới gần, không có một người lui bước, cũng không đường thối lui.

Một tiếng ca thê lương vang lên:

- Khi sinh ra tuy không có quần áo, chết rồi lại cùng chung chiến bào!

Sau đó, càng nhiều tiếng ca hưởng ứng.

- Sinh ra không có quần áo, chết cùng chiến bào! Vương cho khởi binh, tu thương mâu ta! Cùng tử cùng thù! Sinh không có quần áo? Cùng chết cùng mộ! Vương cho khởi binh, tu mâu kích ta! Cùng chết bên nhau! Sinh không có quần áo? Cùng chết cùng vấy! Vương cho khởi binh, tu binh giáp ta! Cùng chết đều được!...

Theo tiếng ca, Tả võ đệ nhất quân đoàn với các tướng sĩ ủa lên xông về phía Ma quân đoàn, ma lang, cùng với liên quân thú man võ sĩ.

Ở nơi này, máu tanh, cuộc sống, sự yên lặng của bình nguyên bị máu tươi nhuộm đỏ. Những gò núi liên miên, bình nguyên hình móng trắng trở thành cái ao chứa đầy huyết và thịt.

Vô luận là Ma quân hay là lục triều chư hầu tạo thành quân đạo sĩ, tất cả những người còn sống đều bó chung một chỗ. Chiến xa lật úp, trường mâu gãy đoạn, chiến thú phát ra tiếng rên rỉ, tấm chắn hay hay giáp da thấm đầy máu tươi... Một gã thú man nhân ra sức chặt đầu một tay sĩ tốt cầm thương trên chiến

thú, sau lưng liền có một thanh mạch đạo chiều rộng cực lớn chém che dọc sống lưng. Một ma binh dùng đoản kiếm theo bản năng đâm loạn xạ vào sườn phải một đại hãn vựng tít kiếm tạo thành luồng kiếm phong hung hăng chém nát một ma binh khác, để rồi bản thân tên ma binh này bị một mũi trường mâu đâm thủng bụng'

Máu tươi cùng sự giết chóc phủ trùm lên khắp đất trời. Tử vong chỉ thần giọng như đang giang rộng hai tay ở nơi tối tăm, ôm lấy cánh bình nguyên sắp vươn đầy bạch cốt này.

Quân đạo sĩ còn sống bị áp bách đến tập trung chung quanh gò núi. Kẻ vẫn có thể chiến đấu không quá ngàn người. Trong khi đó, bọn họ đã đánh giết quân địch hơn hai vạn, liên miên mấy dặm chiến trường hiện đầy hài cốt.

Thiên Tế doanh đã bắn hết tất cả mũi tên nổ, nổ thủ thông qua đoản đao bắt đầu chém nát từng cái thần tí cung tinh xảo tuyệt luân trong tay. Đám vệ sĩ ở lại gần soái trưởng trên gò núi thì tự thân giết chết chiến thú của mình, hủy diệt tất cả vật phẩm có thể bị quân địch thu được.

Chiến đấu chuẩn bị kết thúc, cánh quân đạo sĩ xâm nhập bình nguyên này cuối cùng đã bước tới những giây phút cuối cùng. Những quân sĩ còn sống bị vây đến trên gò núi, ma quân ném tiêu thương cơ hồ bay trung tới soái trưởng. Nhưng soái kỳ của Tả vô đệ nhất quân đoàn vẫn cao cao tung bay, dưới cờ vẫn còn có thân ảnh vững như bàn thạch kia.

Đồng Trạch cột chặt cái mũ cao, sửa sang quần áo, sau đó quỳ xuống, đoan đoan chính chính hướng cổ hương hành lễ.

Vương Triết cười hỏi:

- Nhớ nhà sao?

Đồng Trạch nói:

- Ra bên ngoài hơn mười năm không thể ở nhà phụng dưỡng mẫu thân, trong bụng bất an. Chẳng may còn có huynh trưởng thay tôi tần hiếu, lần đi xuống suối vàng cũng có thể yên tâm.

Vương Triết bỗng nhiên cởi áo giáp, tiện tay ném xuống đất. Vừa hoạt động hai vai, vừa thở dài nói:

- Toàn thân khôi giáp này mặc mười mấy năm, Thật là không có quen, hôm nay rốt cục có thể cởi bỏ nó rồi.

Đồng Trạch cười nói:

- Sư soái mặc đạo bào này quả thật thuộc hạ đã lâu rồi chưa từng thấy nữa. Hôm nay mới được nhìn lại.

Vương Triết nhìn chăm chú vào quân địch đang tụ tập tới, thản nhiên nói:

- Thật ra thì ta vẫn có thể tiêu dao ở ẩn, tu chân luyện khí, hưởng tận thú phong lưu cho hết thọ nguyên, không nên là một tướng quân hai tay nhuộm đầy máu.

Đồng Trạch hướng Vương Triết thi lễ nói:

- Thuộc hạ không thể theo sư soái chinh chiến nữa rồi, xin đi trước một bước.

Nói xong, hắn dùng một thanh đoản đao cắt ngang cổ họng của mình.

Vương Triết thở dài một tiếng dằng dặc.

Trần Tiểu Thiên đã chạy xa hơn mười dặm, tiếng chém giết không dứt bên tai đã đi xa, vô số chiến sĩ tụ tập nơi gò núi đầm máu đã trở thành những cái chấm nho nhỏ, mơ hồ như những con kiến đang xây tổ.

Bỗng nhiên, một thân ảnh phóng lên cao, giống như bạch hạc lướt lên trời cao.

Trần Tiểu Thiên kim lòng không đậu ghim chặt chiến thú, xoay người hướng lên trời nhìn lại.

Đó là Vương Triết. Vị Tả vô Vệ đại tướng quân, Thái Ất chương giáo đã bỏ đi áo giáp, chỉ còn lại trên người đạo bào màu thiên thanh cùng kim quan trên đỉnh đầu, giống như tiên nhân xuất hiện, quân lâm thiên hạ, túa ra thải quang khắp trời.

các binh sĩ chiến đấu hăng hái ngừng tay, kinh ngạc nhìn nam tử này, thậm chí quên mất tiến công hay phòng thủ.

—o0o—

35. Q.1 - Chương 35: Thái Dương Chân Hỏa.

Vương Triết bay thẳng tắp lên hơn trăm trượng trời cao, đạo bào màu xanh bị gió kích động tung bay phần phật. Hai cánh tay ông ta khẽ nâng lên, ngón cái chế trụ ngón giữa, sau đó hô dài một tiếng, thanh như rỗng găm, rung động toàn bộ chiến trường. Tiếp theo đó, kim quan trên đầu ông ta đột nhiên nổ bung, tán ra vô số lưu tinh, may tóc màu đen theo đó bung xòa, tha hồ bay múa.

Vương Triết co song chưởng chấp đều, hai tay ngón trở dựng đứng lên, bốn ngón còn lại cung giao nhau, quát lớn:

- Lâm!

Một chút ánh sáng xanh chợt từ ngón trỏ tay phải chày xuống huyết thương dương huyết, rơi dọc theo Hợp Cốc, dương Khê, hạ liên, khúc trì, cự cốt... Chợt lóe xẹt thu dương minh kinh, chảy tới trước ngực.

Hai ngón cái Vương Triết duỗi một cái, áp thẳng vào chung một chỗ, ngón giữa đồng thời tách ra, hợp lên trên ngón trỏ.

-Bình!

Vừa lúc đó, một chút ánh sáng từ ngón út tay trái nơi huyết Thiếu trạch chảy xuống, từ hâu Khê, dương cốc, Tiểu Hải, kiên trinh, bình phong, Thiên dung... dọc theo mạch dương kinh chảy tới bộ ngực.

Vương Triết song chưởng xê dịch, ngón áp út, ngón giữa, ngón cái hướng về phía trước vén lên, ngón út, ngón trỏ giao nhau.

-Đấu!

Đồng dạng, ánh sáng từ chân phải của ông ta bao gồm các huyết hiệp Khê, dương giao, dương phụ, dương lăng, phong thị, hoàn khiêu văng văng, chạy dọc theo kinh lạc thiếu dương ở chân dâng lên tới bụng.

Vương Triết lần nữa kết thủ ấn, ngón trỏ, ngón cái đứng thẳng, còn lại ba ngón hạ xuống khép chung một chỗ.

-Gia!

Lần này thì là dãy kinh lạc Thái dương ở chân, từ huyết chí âm, kim môn, phi dương, hợp dương, ủy trung, ủy dương, trật biên kéo lên cho đến bụng.

Vương Triết hai tay như bó hoa tươi nở rồi khép, khép rồi nở, không ngừng kết xuất các loại thủ ấn, cực kỳ đẹp mắt và diệu kỳ. Mỗi lần xong một loại thủ ấn đều có một tiếng hô phát ra theo luồng hào quang tụ tập về đan điền:

- Giai!

-Trận!

-Liệt!

-Tiền!

Vương Triết mỗi lần quát to một tiếng, cũng là lúc có một luồng ánh sáng loe lên, từ các kinh mạch Thiếu dương, Dương minh, Thái Dương sáu đạo kinh lạc ở tay chân nhất nhất vận chuyển, chia ra hợp trở về đan điền và tâm mạch. Tiếp theo đó, hai mạch Dương tễ, Dương duy cũng được phát động. Tổng cộng tám quang cầu tề tụ về trong cơ thể, giống như tám vàng mặt trời phát ra hào quang chói mắt.

Thái Ất huyền công của Vương Triết tu tập đại thành sẽ hợp thành chín luồng thái dương, thái dương hợp nhả sẽ tạo Thái dương chân hòa, nguyên anh đại thành. Rất tiếc, ông ta chỉ mới luyện đến cảnh giới bát

dương, khiến cho Thái Ất chân tông hai trăm năm nay mất đi vì thế của tông phái thuộc hàng đứng đầu thiên hạ, lụn bại dần dần. Nếu như Hàn Canh không chết, qua mấy mươi năm nữa, rất có thể hần tu tập đến bát dương, thậm chí đến cảnh giới chí cao cửu dương, hợp thành Thái Ất, thành tựu đại đạo. Tu đến lục dương, có thể nơi đã ở mức trúc cơ hậu kỳ như các tu sĩ khác, còn hoàn tất cửu dương, tức thành tựu kim đan hậu kỳ. Nếu tu tập được cửu dương hình thành thái Ất, tất thành tựu nguyên anh, mở ra con đường trường sinh rộng thênh thang.

Thật ra thì Thái Ất chân tông tự lập một đường lối tu luyện riêng biệt, không từ thuần hấp nạp thiên địa nhi khí mà luyện thành tu vi như các tu sĩ thông thường. Người tu theo Thái Ất chân tông phải hấp thu chân khí chí dương chí cương, tu luyện cả ba mặt tinh - khí - thần bên trong con người, tu tập, hấp thu và tinh luyện nó thành chân dương. Mỗi một bậc chân dương tạo thành, cơ thể và khí tức dương cương trong người tu tập pháp môn này đều tăng lên một bậc. Có thể nói, tu theo Thái Ất chân tông, là vừa luyện thể, vừa luyện khí, tốc độ tăng tiến và đòi hỏi tu luyện nghiêm khắc hơn các môn các phái khác nhiều. Tuy nhiên, sau khi Vương Triết ngộ ra, phát triển đường lối tu riêng cho người thường, Thái Ất huyền công có vẻ thích hợp với người trần hơn là tu sĩ.

Vương Triết lúc này đứng thẳng trên bầu trời trông rộng như giẫm trên đất bằng. Ông ta mặt trảm như nước, tóc dài phần phật tung bay, trên người đầy tia sáng như một mặt trời, hay thần minh giáng trần. Mười ngón tay ông ta hợp lại, phẳng phất như nắm một Thái Cực cầu, sau đó trầm giọng quát lên:

-Hành!

Một chút quang minh từ trong bụng ông ta hiện lên, sau đó chia làm hai nơi, chạy dọc theo nhâm mạch, đốc mạch rồi xoay tròn thẳng dần, cung hợp với 8 quang cầu phát ra từ sáu mạch Thiếu Dương, Dương Minh, Thái Dương của chân tay, hai mạch Dương đạ, Dương duy, tương giao một lần nữa hợp thành chín cái quang cầu sáng ngời. Chín luồng hào quang này sau cung hợp nhả một lần nữa, phẳng phất hình thành một vầng thái dương, không ngừng khuếch trương giữa ngực và bụng, sắp đột phá hạn chế thân thể, tung bay ra ngoài.

Ma tộc đầu linh hoảng sợ ghim chặt chiến thu, bên tai Ị)hẳng phất như vừa vang lên giọng nói chói tai như nguyên rủa của Cơ Tuyết Na:

- Là Thái dương chân hòa! Thái Ất huyền công đại thành. La thứ chân hòa có thể hủy diệt hết thảy mọi vật!

Ma tộc đầu linh rốt cục nhìn thấy một vầng mặt trời nhân tạo ra đời. Cho dù cách trăm trượng trên trời cao, nhưng nhiệt độ vẫn kịch liệt tăng lên, khiến cho Ma binh nhánh chóng bị thiêu đốt

chiến giáp, tóc tai, da lông. Hầu như mọi thứ đều biến thành chất lỏng dưới sức nóng chói chang và ánh sáng khắc kỷ đối với ma vật này.

Cửu Dương cung xuất hiện, cơ hồ là thư cảnh giới mỗi người tu đạo đều tha thiết ước mơ. cửu dương chân hỏa được coi là báu vật trên đời, chí cương chí dương, tu đạo, luyện khí, luyện đan, chiến đấu, trường sinh... đều có tác dụng tuyệt đối hiểu nghiêm. Nhưng rõ ràng, Vương Triết ở đây không phải tạo ra cửu dương một cách dễ dàng.

Có lẽ ông ta đã phối hợp “Cửu Tự Chân Ngôn”, kích thích tất cả thực nguyên dương khí trong cơ thể, tự hợp lại thành Cửu Dương, nhưng không có cách nào khống chế.

Tu vi của ông ta không đủ để thao túng Cửu Dương, ông ta còn chưa tu luyện thanh đến mức chí cực, phai thiêu đốt sinh cơ trong thân thể tạo ra lực lượng cự đại. Cửu Dương xuất hiện một khắc, cũng chính là lúc thân thể ông ta giảm dần một khắc.

Vương Triết đột nhiên mở ra hai cánh tay, quát lên:

-Cực!

Trong phút chốc, thân thể của ông ta hóa thành một đoàn quang mang chói mắt. Ánh sáng mãnh liệt thậm chí lấn át ánh mặt trời, lấy thế lôi đình vạn quân lan tỏa khắp bình nguyên, đem toàn bộ chiến trường bao phủ hết trong đó, tạo thành một quang cầu khổng lồ co ban kính mười dặm.

Quang minh hiện lên, cả vùng đất phẳng phát như lâm vào bóng tối. Hay nói khác hơn, trong mắt Trần Tiểu Thiên, đó là thứ bóng tối sau một vụ nổ boom hạt nhân. Tất cả đều im lìm, trống rỗng.

Tiếng động rầm rĩ của chiến trường trong nháy mắt trở nên yên lặng. Bình nguyên với các gò núi thấp, trường mầu gầy nát, đao thuẩn nhuốm máu, thầy chết chồng chất, còn có binh sĩ song phương đang giơ vũ khí chém nhau., cũng phẳng phát như bị đoàn quang minh kia hoàn toàn nuốt gọn, trong phút chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu. Ngay cả vùng đất cũng theo đó nứt nẻ ra, tạo thành một mớ trảng có đường kính hai mươi dặm năm đen.

Lửa nóng chọt bùng lên cao hàng trượng, thiêu đốt mọi thứ vật chất, ngay cả không khí mà nó bắt gặp. Ngọn lửa này lan Thật nhanh, mạnh mẽ còn hơn chiến thú chạy hết tốc độ. Trần Tiểu Thiên sau giây phút sững người, đã phải cố hết sức xua đuổi tọa kỵ, thi chạy cung liệt hỏa đang đuổi theo phía sau.

Một cơn mưa to đột nhiên xuất hiện, kèm theo đó là cuồng phong cuốn tới, rớt cục đập tắt đại hỏa, cũng che dấu hết thấy dấu vết của trận chiến tàn khốc.

Trần Tiểu Thiên càng không ngừng giục chiến thú chạy như điên. Loại thú như khủng long này tuy trông dữ tợn như khủng long, nhưng bản năng chạy trốn là được đánh giá cao nhất. Trong lòng Trần Tiểu Thiên lúc này chỉ có một ý niệm: rời xa chốn này! Chạy xa, xa rời vùng đất chỉ toàn cái chết này. Hắn không còn cam nhân sự mệt nhọc hay cái đau do từ khí mang lại nữa. CỐ về như từ khí cũng bị thái dương chân hòa đất sạch. Hắn chỉ biết hắn dùng hết sức người và sức thú, cố giục chạy Thật nhanh, rời xa chiến trường.

Nguyệt Sương bị khổng chế huyết đạo, nằm ở trên yên. Nàng đồng thời mất thấy hình ảnh khắc cốt minh tâm lúc này, nhưng không cách nào giãy dụa, không cách nào cất tiếng hét gào, cũng không cách bày tỏ chữ tình cảm vĩnh biệt những anh linh của các chiến sĩ như tay chân cùng đồng bào vừa hóa thành tro bụi, vĩnh viễn ma diệt kia.

Một tia chớp lóe lên, Trần Tiểu Thiên thấy gương nàng như tuyết trắng trước mặt, phía trên ướt đầm, không biết là mưa hay là nước mắt.

Trần Tiểu Thiên rút ra một tấm áo bào bằng da, phủ lên diên mạo Nguyệt Sương, hàm răng run sợ nơi:

- Cô cũng sắp chết rét rồi!

Khí trời quỷ quái này, một lúc thì mặt trời chói chan, một lúc thì mưa sa tầm tã. Trần Tiểu Thiên toàn thân ướt đầm, tay chân lạnh như băng. Nếu như không phải trong đan điền vẫn còn luồng xoay khí không ngừng bơm khí áp đi khắp cơ thể, hắn có thể đã đông cứng trong cơn mưa lạnh như thế này rồi. Hắn vừa giục con chiến thú chạy như đánh chiếc Mercedes-Bénz, vừa ra sức thôi phát chân dương trong đan điền, không quản là nó tiêu hao bao nhiêu.

Trần Tiểu Thiên không biết, cái sinh tử linh căn khó hiểu trên người hắn hôm nay đã hấp thu quá nhiều tử khí của binh lính. Nếu như hắn còn ở gò núi đó một khắc nữa, binh lính song phương chết trận vượt qua hàng vạn, thì hắn phải vỡ toàn bộ kinh mạch mà chết. Những thứ tử khí do người chết trút hơi thở cuối cùng, trải qua sinh tử căn chuyển hóa, đã biến thành chân dương với sinh cơ vô hạn. Nếu như hắn là một tu sĩ đã trải qua nhiều năm tu hành, một lần đạt được nhiều chân dương tất nhiên vui mừng quá đỗi, lập tức bế quan tìm kiếm chỗ vắng mà thanh tu, hấp thu chân dương chuyển thành linh khí của bản thân.

Nhưng Trần Tiểu Thiên cái gì cũng không hiểu, một hơi nhét vào người hắn sinh cơ của hàng vạn tánh mạng, kết quả duy nhất chính là hắn bị quá nhiều chân dương nhồi nhét khiến bạo thể mà chết. Hắn ở trong mưa một đường chạy như điên, bao nhiêu chân dương người khác cầu còn không được, còn hắn lại chẳng chú keo kiệt phát huy cho bằng hết. Hắn giống như một con vượn người tới thời hiện đại, ném bó tiền vào đồng lửa để đốt mà sưởi ấm, đủ khiến cho bao chàng trai cô gái muốn nhào tới mà vẫn cô lệt da luôn cho rồi.

Mercedes-Bénz sau một đêm chạy trời chết. Điều không may là Trần Tiểu Thiên đã lãng phí hết phân nửa chân dương hấp thu được, còn điều may mắn chính là, bởi vì chân dương tiêu hao, kinh mạch của hắn không còn nguy cơ vì không chịu nổi gánh nặng mà vỡ vụn ra.

Trần Tiểu Thiên bây giờ chẳng quan tâm gì đến mấy thứ này. Khi hắn nhìn thấy ánh sáng mặt trời dần lên từ đường chân trời phía trước, rớt cục thổ phào nhẹ nhõm. Trần Tiểu Thiên gượng lần xuống chiến thú,

mông dít và hai bên ben tóe máu, thịt da bầy nhầy, bên đùi hấn cũng đã bị mài ra hai khối vết thương lớn bằng bàn tay.

Trần Tiểu Thiên cố hết sức đưa Nguyệt Sương xuống, sau đó té nga ra trên mặt đất, lâm vào giấc ngủ mê man.

—o0o—

36. Q.1 - Chương 36: Trả Oán.

Trong lúc ngu, cổ họng chợt truyền đến một chút nhột nhột, Trần Tiểu Thiên vặn vẹo uốn éo đầu, tiếp tục thở to, trở mình ngủ vùi.

Tiếp theo, cổ họng hấn lại nhột, còn có chút lạnh lẽo như băng. Trần Tiểu Thiên lần nữa quay đầu, hi vọng con muỗi kia có thể bay đi, để hấn không cảm thấy khó chịu nữa.

Cổ họng lại chợt lạnh, Trần Tiểu Thiên giận tím mặt, một chưởng vỗ vào giữa cổ. Con muỗi kia bay ra một chút, nhưng cùng lúc đó đầu ngón tay hấn đau nhói lên.

- A!

Trần Tiểu Thiên kêu thảm một tiếng, ôm đầu ngón tay rỉ máu. Mờ mắt ra định mắng, nhưng hấn chợt khựng lại.

Tần Nguyệt Sương đang giờ kiểm chỉ vào cổ họng của hấn, mũi kiềm còn có một chút dấu máu. Nàng mấy lần định chặt ngang cổ họng Trần Tiểu Thiên, nhưng tên vô sỉ tiểu nhân này ngủ say ngáy to còn hơn một con heo. Nguyệt Sương mặc dù hận Trần Tiểu Thiên tận xương, nhưng nàng cho là làm việc gì cũng phải quang minh lỗi lạc, thừa dịp người ta đang trong giấc mộng một kiếm giết chết, không phải là hảo hán. Cho dù chết, cũng phải để cho tên khốn này chết trong minh bạch, chết sau khi ân hận những gì hấn đã làm.

Trần Tiểu Thiên nắm ngón tay chảy máu, hồi chuông báo động màu đỏ như vang lên liên tiếp, đập loạn nhanh chóng khắp người. Lúc này hấn không thể trông cậy vào người khác tới cứu được nữa. Hấn dám khẳng định, chung quanh đây hơn trăm dặm, trừ hai người hấn ra tuyệt đối không có một người nào, không có một sinh vật sống sót nào.

Nguyệt Sương cắn răng, nghiêng kèn kèn, lạnh giọng nói:

- Vô sỉ tiểu nhân! Người ô nhục sự trong sạch của ta, hiện tại còn có lời gì để nói!

- Có!

Trần Tiểu Thiên lớn tiếng nói:

- Là ta cứu sống ngươi!

Nguyệt Sương tức giận nói:

- Ta tình nguyện cùng bọn chúng chết trận! Ai bảo ngươi tới cứu ta?

- Đối với ngươi, ta còn có ơn cứu mạng tới hai lần!

Nguyệt Sương cắn răng nói:

- Ngươi yên tâm! Giết ngươi xong, ta sẽ tìm đến những tên Ma quân kia, đến lúc đó, nếu như ta giết không xong bọn chúng, cũng sẽ bị bọn chúng giết chết. Nếu như có thể giết sạch bọn chúng, xong việc ta liền tự vận. Dù sao thì cũng không còn sống trở về, coi như là trả lại cái mạng cho ngươi rồi.

CMN! Làm như vậy mà coi là đền mạng? Trần Tiểu Thiên lại một lần nữa hiểu biết sâu sắc, rằng nữ nhân là một loại động vật không có Logic. Các nàng chỉ biết bằng tâm ý tự mình, tùy tiện tìm ra một chút lý do nào đó để đạt tới mục đích ngang ngược và vô lý của các nàng.

- Đợi một chút! Người biết giết chết sư soái là ai chẳng? Là ma tộc đầu lĩnh! Là đại ma đầu, là ma quân!

Ta nhỏ vào! Ma tộc đầu linh chẳng qua là tên bán nước cầu vinh, cài tu ma đạo thôi chứ gì? Hắn có hay ho gì đâu, nhưng mà dù sao vẫn là kẻ mạnh, nắm quyền sinh sát trong tay.

Nguyệt Sương lạnh giọng nói:

- Bọn chúng đang ở nơi đâu?

- Ma quân a! Đi về hướng tây, đi đi mãi, sẽ tới vô tận hải, vượt qua vô tận hải, đến một hải đảo có truyền tống trận, bước vào truyền tống trận, sẽ tới ma giới...

Trần Tiểu Thiên đem những gì tự mình dò hỏi được ở sư soái suy luận lung tung tuôn ra một hồi, sau đó bảo:

- Những địa phương đó người có đi cũng không đi tới đâu, nếu như giết ta, người cả đời cũng tìm không được!

Nguyệt Sương lạnh như băng nói:

- Ta sẽ đi tìm cả đời!

Nàng vừa nói vừa giơ kiếm muốn đâm, Trần Tiểu Thiên vội vàng kêu lên:

- Ngừng! Người không thể giết ta!

- Tại sao không thể?

- Là vì sư soái!

Trần Tiểu Thiên rút cuộc tìm được cọng cỏ cứu mạng:

- Ông ấy lưu lại di mệnh, muốn cho ta đi làm vài chuyện giúp!

Nguyệt Sương nghiêng răng nói:

- Sư soái làm sao có thể để tên hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, vô năng, rất sợ chết, tiểu nhân đi làm việc ỉn chứ!

- Người cũng nghe rồi đo! Lúc ấy sư soái còn nói: nhờ cậy!

Câu nói kia Nguyệt Sương quả thật nghe được, nhưng nàng không rõ Vương Triết có chuyện gì muốn nhờ cậy cái tên tiểu nhân này.

- Nói cho ta biết là chuyện gì. Ta thay sư soái đi làm.

Ta ngu xuẩn như vậy sao? Nói ra để người nghe xong rồi đem ta giết chết đi à. Trần Tiểu Thiên ngậm chặt miệng, tỏ thái độ dù chết cũng không nói.

Nguyệt Sương càng nhìn càng giận, “chát” một tiếng xáng cho hắn một bạt tai:

- Tiểu nhân!

Trần Tiểu Thiên một trận nổi giận, người cũng biết rồi đó, lão từ cho người ném thử rồi mà còn bảo lão tử nhỏ. Như vậy mà nhỏ à? Hắn từ nhỏ đến lớn còn chưa bị nữ nhân nào đánh như vậy, trừ mẹ. Từ khi đến cái thế giới này, không ngờ hắn bị một nha đầu chết tiệt đánh đi đánh lại mấy lần, hết đá đít lại đánh vào mặt. Khóe môi hắn lộ ra một nụ cười khiêu khích:

- "Ta mà nhỏ sao? Đối với người mà nói, ta hẳn là rất lớn a!

Gương mặt tuyết trắng của Nguyệt Sương chợt đỏ bừng, nàng đột nhiên vươn tay trái ra, bóp chặt cổ họng Trần Tiểu Thiên. Chút chân dương Trần Tiểu Thiên giữ lại trên người mặc dù cũng có mô có dạng, nhưng không biết vận dụng ra sao, bỗng chốc bị nàng bóp cho không thở nổi.

Ngón tay mảnh trắng của Nguyệt Sương càng thu càng chắc, tựa hồ muốn đem hắn bóp chết tươi mới hả. Nhưng rốt cục nàng vẫn phải chột buông ra, đem hắn ném qua một bên:

- Cút!

Trần Tiểu Thiên từ trên bò dậy, phui phui y phục, lại một lần nữa ngạc nhiên phát hiện vết thương trên đùi do bị ma sát đã khỏi hẳn, ngay cả đầu ngón tay bị kiếm đâm lúc này cũng đã khép miệng. Lành mau như vậy thì tốt quá, tiếp tục như vậy, hẳn có thể biến thành quái vật chém mãi không chết không?

Nguyệt Sương điểm một loạt thủ ấn vào người hắn, bảo:

- Ta phong bế một số huyết đạo của ngươi, cho ngươi nếm mùi bị dục hỏa hành hạ, nhưng cả đời không thể hành phòng được nữa. Đó là cái giá nhẹ nhất mà tên tiểu nhân vô sỉ ngươi phải trả, đền cái tội ô nhục ta.

Nói xong, nàng bó buộc yên chiến thú lại, tung mình nhảy lên lưng nó, sau đó quay đầu thú, hướng về phương hướng chiến trường chạy đi.

- Ê!

Trần Tiểu Thiên kêu lên:

- Ngươi hướng bên kia chạy cái rắm a! Bên kia một người sống cũng không có! Sư soái đã chết! Ngay cả thi thể cũng không còn dư lại chút nào!

Nguyệt Sương không để ý, một mạch giục thú chạy. Trần Tiểu Thiên nóng nảy, hai chiến thú buộc liền cùng một chỗ, thức ăn, nước uống cũng buộc trên đó. Nàng ta làm như vậy, bỏ mình hẳn không lương thực không thú cưỡi trên hoang mạc này, hi vọng sống sót là quá xa vời.

Trần Tiểu Thiên liều lĩnh kêu lên:

- Đừng quên! Sư soái muốn ngươi đi Trường An!

Có lẽ uy tín của Vương Triết khá lớn, những lời này vừa ra, Nguyệt Sương rốt cục ghì chặt chiến thú. Nàng suy tư chốc lát, sau đó quay đầu.

Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Đợi ta một chút! Sư soái còn bảo ta chiếu cố ngươi!

Nguyệt Sương oán hận phun một bãi nước bọt trên mặt đất, sau đó vụt roi thúc chiến thú, không quay đầu lại hướng phía đông nam chạy thẳng.

Trần Tiểu Thiên còn lại một người, cô đơn đứng nguyên tại chỗ, nhìn ra hoang nguyên vô biên vô hạn, từ từ há to mồm.

Me kiếp... Ta làm sao có thể vượt qua hoang mạc này? Con ả khốn kiếp kia, định chơi ông à? Mau quay trở lại!

—o0o—

37. Q.1 - Chương 37: Chợ Nô Lệ.

Ngũ Nguyên thành nằm ở phía đông của đại tuyết sơn. Dòng khí lưu ẩm áp từ phía nam thổi qua bị đại tuyết sơn cách trở, nên phía tây rất lạnh. Ngược lại, phía đông của núi khí hậu rất tốt. Khí hậu khác nhau mang đến hoàn cảnh khác nhau. Phía đông nam Tuyết Sơn, khí hậu ướt át, thổ địa phì nhiêu, thích hợp với nông canh, được giới tu sĩ tấn công diệt sạch yêu thú, trở thành chốn thiên đường cho thường nhân sinh sống.

Hai nghìn năm trước, Ngũ Nguyên thành được dùng làm cứ điểm cho quân đội tu sĩ và nhân gian. Thành nằm chắn ngay cửa ải nhỏ hẹp thông hướng qua phía Tây vẫn còn là thiên đường của yêu thú. Tiếp theo đó, thương nhân từ khắp nơi nói gót tới, mang đến vô số hàng hóa cùng kim tiền, đồng thời cũng đem hàng hóa đặc sản, da thú, dược thảo, chiến thú và các đặc sản Tuyết Sơn chở về đất liền. Hôm nay, quân viễn chinh đã giải tán, chỉ lưu lại một số ít trấn thủ, tòa thành thị này cũng bảo lưu lại.

Ngũ Nguyên mặc dù là một tòa thành thị, nhưng đối với lục triều mà nói, nơi này chẳng qua là đất biên thùy hoang dã, vô luận là trên danh nghĩa hoàng đế nhà Tần thống lĩnh, hay là tu chân gia tộc thực tế nắm

quyển sinh sát nơi này. Nguyên nhân là nơi này quá xa so với nội lục, trong khí đó tư nguyên cho tu chân giới đã cạn kiệt, chẳng còn lại gì quý trọng.

Tuy nhiên, nếu xét về ý nghĩa quân sự, Ngũ Nguyên thành chỗ chỗ xung yếu. Hàng năm khi mùa đông tới, các bộ tộc du mục, thú nhân thành quần kết đội xua đuổi chiến thú tới bán, đồng thời mang đến đại lượng da thú thượng đẳng đến trao đổi lá trà, lương thực, dụng cụ cùng đồ sắt thép.

Giữa trưa hôm đó, một người bước vào cổng tòa thành thị này. Hắn đeo một bao lưng vô cùng bần thủ, quần áo lam lũ, chật vật không chịu nổi. Giầy dính đầy bùn đất đã nhìn không ra bộ dáng, hiện nhiên chính là tên khất cái. Cũng may, Ngũ Nguyên thành không ít khất cái, so với hắn còn thảm hại hơn. Cho nên khi Trần Tiểu Thiên xuất hiện, cũng không phải khiến cho người khác quá chú ý.

Trần Tiểu Thiên kéo lê hai chân cứng ngắc, khó khăn đi lại trên đường phố. Hắn lúc này đã không có khí lực mắng cái ả Nguyệt Sương chết tiệt. Nàng ta không những kéo thốt chiến thú đi, mà nước ngọt, thức ăn, tiền Vương Triết biểu tặng cũng đều lấy đi hết. Đáng thương cho Trần Tiểu Thiên ở đại bình nguyên đã rãng kéo lê đến nơi này, ngay cả chính hắn cũng không biết là vì sao mình sống sót, làm sao lại tới được đây.

Tòa thành thị này hoàn toàn khác những gì Trần Tiểu Thiên tưởng tượng. Nơi này không có thành tường, cũng không có binh lính đứng ở cửa thành lục soát bắt đóng thuế. Cả tòa thành thị giống như một cái chợ lớn, dựa theo hàng hóa không cùng mà chia làm các khu ọi người giao dịch. Trong thành, đường xa hoàn toàn không có quy hoạch, trải qua vô số vô chiến thu cùng bánh xe chà đạp bóp yết, những đường đất kia trở nên giống như vũng bùn lầy không chịu nổi. Nhưng đối với Trần Tiểu Thiên vừa tìm được đường sống trong chỗ chết mà nói, nơi này đã là Thiên đường rồi.

Xuyên qua thành thị, đi sâu vào trong, một con đường bằng đá xanh xây thành xuất hiện trước mắt. Người đi đường mặc tơ lụa lưng đeo ngọc bội và các phú thương càng ngày càng nhiều. Không ít người còn mang theo mấy tên hộ vệ thân hình nhanh nhẹn dừng mãi. Những tên hộ vệ này tay cầm trường đao, đeo đại cung, mắt lơ lửng quang bắn ra bốn phía, mọi người chỉ cần nhìn qua là toàn bộ đang muốn đánh vậy. Ngoài ra, còn có thật nhiều người mặc trang phục dị tộc đi đường. Có kẻ đầu đội mũ da, có người mặt bao thật dày, có tên mũi cao con mắt lô, đầu tóc bù xù, màu tóc hoặc tím hoặc hồng hoặc vàng đủ cả.

Hai bên đường đầy các tiệm bán các loại da lông răng móng vuốt xương thú, rồi chỗ giao dịch chiến thú, pho buôn hàng lương thực, dược phẩm... Trần Tiểu Thiên liếm liếm đôi môi phát khô, trong bụng, đã không có cảm giác đói bụng nữa. Hắn cứ như cương thi đi về phía trước, ngay cả khi lực để nhận thức đường đi cũng không có.

Bỗng nhiên, bên tai hắn truyền đến loạt tiếng động náo nhiệt. Trần Tiểu Thiên dừng bước lại, giương mắt lên, mờ mịt nhìn bốn phía.

Chẳng biết lúc nào, hắn đã đi vào một cái chợ lớn, chung quanh mọi người nằm ngồi lộ thiên hỗn tạp, chỗ nào cũng toàn đầu người. Nhưng khác với những chỗ khác, nơi này lại đặt những bục gỗ lớn, có thể dung nạp hơn trăm người, nhỏ thì chỉ để hai ba người đứng trên đó.

Trước những bục này, người mua kẻ bán cãi vã không nghỉ, tiếng người ồn ào không khác cái chợ trời mà Trần Tiểu Thiên nhận bao nhiêu. Tuy nhiên, thứ hàng hóa mà đám người đang giao dịch không phải là da lông hoặc là chiến thú, cũng không phải là lá trà, châu báu, muối ăn, thực phẩm... mà là người sống sờ sờ.

Trần Tiểu Thiên đến bên cạnh một mộc đài, nhìn mấy đầy tớ có vóc người cường tráng. Bọn chúng cánh mũi to lớn, lỗ mũi ngoác ra, chìa răng nanh, đầu tóc dài thông, da xanh da đen đủ cả, bên hông quần một khối khối bần thủ, hai tay bị khóa sắt khóa, về mặt đồ dẫn.

- Mới vừa nhập được mẻ hàng mới đây!

Người bán ở bên cạnh đó lớn tiếng hét:

- Khí lực lớn, nghe lời, còn dễ nuôi! Tùy tiện cho ăn chút gì là có thể làm việc!

Một gã thương nhân đi tới trên đài, trước hết kiểm tra thân thể của bọn chúng, nhìn xem có tàn tật hay không, lại dùng lực vỗ vỗ bờ vai của bọn chúng, thử một chút khí lực, cuối cùng bảo bọn chúng hé miệng, ngó nhìn hàm răng có thiếu hay tổn hại gì không.

Người bán khua môi múa mép nói:

- Tuyệt đối hàng thượng đẳng! Thật vất vả mới vận từ phía tây tới, là giống dân bộ tộc du mục gần với thú nhân, thân thể bền chắc còn hơn gia súc, không giống như những tên bên kia, ngay cả gió cũng có thể thổi đi, dùng để làm việc còn mạnh hơn gia súc, không tin người thử một chút đi!

Một gã làm việc vất ân cần đưa rơi tới, thương nhân nhận lấy,

hướng một gã đầy tớ dùng sức quạt trên người mấy rơi. Tên đầy tớ bị ban không phản kháng chút nào, mặc dù thân thể của hắn nếu so với thương nhân kia cường tráng hơn nhiều, nhưng ôn thuận hiền diu như sơn dương.

Thương nhân hài lòng thả tay xuống, trà giá:

- Mười lượng bạc.

Người bán giống như bị ô nhục lớn lao, tru tréo:

- Di nô ven đường còn giá mười lăm lượng bạc! với hàng hóa giống như vậy, ít nhất cũng phải trả hai mươi lượng bạc!

Song phương trải qua một phen cò kè mặc cả, tranh nhau tới mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng thương nhân mua ba tên đầy tớ, tổng cộng dùng năm mươi lượng bạc.

Trần Tiểu Thiên lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng giao dịch đầy tớ, dựa theo cách nói của Đồng Trạch, thì năm mươi lượng bạc, ở bên trong nội lục chỉ là giá tiền một thớt chiến thú bình thường. Những đầy tớ này thật đúng là chỉ đáng giá tiền một con thú.

Trong cái chợ lớn chật ních thương nhân lui tới như thế, chung quanh mỗi cái mộc đài trưng bày đủ loại đủ kiểu dáng đầy tớ, giống như một đồng hàng hóa đợi bán. Bọn chúng có kẻ bị khóa sắt, có kẻ bị giam ở trong lồng gỗ, còn có đám giống như toàn bộ bộ tộc bị bắt, nam nữ già trẻ đều có. Hắn thấy một lão nhân đầu hoa mắt trắng, trong ngực còn ôm đứa trẻ chưa đầy tuổi, cuối cùng bị người ta dùng sáu lượng bạc mua lấy.

Điều Trần Tiểu Thiên ngạc nhiên chính là, hắn lại thấy một bán thú nhân! Tên thú man nhân kia không còn nữa vẻ vũ dũng cùng cuồng mãnh trên bình nguyên. Hắn hai vai bị một xích khóa sắt xuyên qua, máu thịt ở vết thương bầy nhầy, hai tay bị xích sắt trầm trọng quấn chặt, lồng ngực rộng rãi bị vết thương như bàn ủi nóng áp lên, theo nhịp hô hấp khê phập phồng. Cặp ánh mắt làm người ta sợ hãi lúc trước kia hiện giờ phẳng phất như tro bụi bị thiêu đốt sạch, không có chút quang thải nào.

Một gã thương nhân dùng giọng cứng nhắc hỏi:

- Có biết dùng phủ không?

Người bán nói:

- Đây là tù binh bắt được trên chiến trường, am hiểu nhất là búa. Mấy ngày hôm trước khi giải qua nam thành cho đấu với mấy nhà, đưa cho hắn một cây mộc côn, uống một ngụm trà mà chỉ nhoáng cái quạt ngã 5 tên địch. Nếu như không có xiềng xích, suýt nữa đã để cho hắn thoát đi rồi. Lực lớn vô cùng...

Người bán thao thao bất tuyệt vừa nói, tên thương nhân móc ra một con túi tiền ném qua:

- Hai trăm lượng bạc! Đem thương thể của hắn trị lạnh, xiềng xích đổi thành sắt già. Năm ngày sau đưa tới cho ta.

Người bán cười đến miệng cũng không thể khép, tiễn khách nhân đi xong, y nói với thủ hạ của mình:

- Những thứ đầy tớ có thể đánh đấu chính là món tốt để bán. Mấy ngày hôm trước nghe nói còn có người bán kẻ có thể khiêu vũ, cũng hai trăm lượng bạc.

Gã sai vặt hỏi:

- Những người này mua thú man nhân làm cái gì? Không thể làm việc, còn rất hung hăng.

- Nghe nói bọn chúng có một đại giác đầu trắng, đem đầy tớ mua được ném vào bên trong, để cho bọn chúng đánh nhau cùng yêu thú. Mỗi ngày chết mười mấy đầu yêu thú, trên trăm đầy tớ.

Người bán lấy ra một lượng bạc, thổi một ngụm, đặt ở bên tai nghe ngong, sách sách than thở:

- Theo như giá tiền này, thì một ngày mất hơn vạn lượng bạc đây!

Giác đầu trằng như thời cổ La mã? Nhưng thay bằng yêu nhân và yêu thú đấu nhau? Trần Tiểu Thiên nhớ tới thứ đầu trằng bị liệt vào hàng di sản lịch sử văn hóa kia. Đối với một người đến từ thế giới hiện đại mà nói, nhìn thấy thị trường nô lệ sống sờ sờ trước mắt đây, quả là khó tránh khỏi thật nhiều cảm khái. Nhưng Trần Tiểu Thiên lúc này đã đổi hai chân như nhũn ra, căn bản chẳng quan tâm suy nghĩ đến điều này.

Trong đan điền hắc, vòng xoáy khí mà Vương Triết giúp hắn tạo ra vẫn chậm rãi xoay tròn, tản mát ra nhiều tia nhiệt độ rất nhỏ. Mặc dù yếu ớt, nhưng chúng cuộn cuộn không dứt, khiến cho hắn vẫn chống đỡ cho đến bây giờ. Lúc này tinh thần khá đã hơn một chút, bụng cảm thấy đói hơn, trong dạ dày hắn giống như bị người ta dùng lực vặn chặt, truyền ra từng đợt co rút.

Trần Tiểu Thiên tim tăng đập ngồi xuống, hai tay ôm bụng, không khỏi hoài niệm bữa cơm đầu tiên mà hắn ăn khi tới cái thế giới này. Lúc này dường như là thịt chiến thú nung với nước lã, ngay cả thịt chiến thú sống, hắn cũng có thể điên cuồng nuốt gọn vào bụng, ngay cả cọng lông cũng không thềm ỏi ra.

Ở trước mặt hắn có một mộc đài, diện tích cũng không quá lớn, có thể đứng mười mấy người. Lúc này trên đài không có một bóng người, chỉ ở bốn góc mộc đài buộc một cái dây thừng.

Trần Tiểu Thiên ngồi đó mười mấy phút đồng hồ, tinh thần hơi khỏe hơn chút ít. Bỗng nhiên trên đài sợi dây bị buông ra, một tên gầy sặc sỡ mặt xanh lét đi ra ngoài, dắt hơn mấy tên đầy tớ, toàn là nữ. Các nàng này dung mạo khá giống người lục triều, màu da sáng, sống mũi cao thẳng, ánh mắt hơi xếch, đôi môi hồng mà ướt át, áo quần khiến Trần Tiểu Thiên cảm thấy nhìn quen quen, dường như là quần áo của các nhân vật đời Đường mặc mà hắn từng có dịp xem phim.

Các nàng này dùng quần áo cũ rách không đủ để che đậy thân thể, chân trần trụi đứng thành một hàng trên đài. Họ dường như mới vừa bị buôn tới, vẻ mặt không đỡ dãn giống những đầy tớ khác, mà là mang theo vẻ sợ hãi cùng khiếp đảm khó có thể ức chế

—o0o—

38. Q.1 - Chương 38: Nữ Nô.

Dưới đài tụ tập tới mấy người, có người hô:

- Kỳ lão Tứ, hàng này từ đâu tới?

Hắn tử kia vỗ vỗ hông một nữ nô lệ:

- Tư nội lục phía đông buôn bán tới. Mua đi, cho người chút chiết khấu!

Người nô cười nói:

- Lại là đồng nội lục. Người áp quan tài buôn đồ cũ tới đây à?

- Giữ lại chờ người mua về dưỡng lão đây!

Kỳ lão Tứ cười mắng hai câu, sau đó đối với người ở phía sau mộc đài nói:

- Đem hàng cũ ra đây!

Khác với ở đây có chỗ nằm, phía sau mộc đài dùng hàng rào gỗ vây lại, bên trong có mấy cái lều lớn nhỏ không đều. Kém theo một trận tiếng vang tăt tăt tác tác, một nữ nô lệ bị dẫn tới trên đài.

Dù đã đói bụng đến xám mặt, Trần Tiểu Thiên không tự chủ được mở to hai mắt. Nữ nô lệ mới tới vóc người cao ráo phong thuận, mắt xanh mũi thang, da trắng, ngũ quan tinh xảo, lông mày vừa đen vừa rậm, mi tâm còn lưu lại một điểm hồng sắc.

Lúc trẻ tuổi, nàng này nhất định là mỹ nhân xuất sắc. Chỉ bất quá bây giờ tuổi của nàng vào khoảng bốn mươi, khóe mắt hiện nếp nhăn, tóc khô héo mất đi vẻ sáng bóng. Da mặt nàng ta trắng nõn như vú trâu, nhưng đã có vẻ hơi lỏng, tựa như đóa hoa nở rộ bắt đầu khô héo, sắp điều linh trong bóng chiều...

Kỳ lão Tứ đem nữ nô lệ đẩy tới bên đài, kêu lên:

- Đông Nội lục nữ nô lệ năm tên, tướng mạo xuất chúng, có thể sinh đẻ có thể nuôi con! Bất kể là mua về mình dùng, hay là cho đầy tớ trong nhà lại giống, cũng là hàng hóa thượng hạng!

Phía dưới có người hô:

- Y phục che hết làm sao nhìn ra được?

Tiếp theo có người ồn ào:

- Nói không chừng trên người có ám thương.

- Đúng! Cởi hết kiểm hàng, mua về mới yên tâm!

Dưới đài tiếng kêu la vang thành một đoàn, còn có người nói:

- Kỳ lão Tứ, xem một chút đâu có mất mát gì, bao chắc như vậy là có làm sao chứ?

Các nam nhân cười hì hì, tiếng động ngày càng huyền ảo, khiến Trần Tiểu Thiên nhớ tới mình và Tiểu Cường trước kia thỉnh thoảng có đi quây rượu vũ nữ cởi quần áo nhảy sexy. Khóe môi hần lộ ra vẻ mỉm cười, xem ra bất kể người ở thời không nào, bản tính nam nhân cũng là như vậy a.

Trong tiếng la hét ầm ĩ, một độc nhãn hán tử đi lên một đài. Khớp xương hần bạo lộ ra ngoài, bàn tay vạm vỡ nắm chặt chuôi đao, dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua mọi người dưới đài. Bị tên hung ác nhìn phai, nhưng tiếng kêu la lập tức nhỏ đi.

Trấn trụ xong mọi người, độc nhãn hán tử buông chuôi đao ra, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Lão Tứ, bao các nàng cởi.

Kỳ lão Tứ đáp ứng một tiếng, hướng mấy nữ nô lệ nói mấy câu gì đó. Những nữ nô lệ yên lặng cởi quần áo đã gần rách hết xuống, lộ thân thể lỏa lồ ở trên đài.

Kỳ lão Tứ quả nhiên không nói láo, những nữ nô lệ này tuổi mặc dù lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng tướng mạo tư thái không tệ, thân thể đầy đặn, tràn đầy vẻ phong tình, làm lòng người không động đây không xong. Trần Tiểu Thiên lúc này nghĩ tới, phong tục nhà đường nữ nhân đầy đặn, hơi mập mới đẹp. Nữ nhân tuổi hơi lớn đã gả cho người, hông ngực sớm nở, nhẹn mới mẻ động lòng người.

Kỳ lão Tứ lấy ra một chồng giấy vàng làm nhãn, theo thứ tự dán lên đầu vú các nữ đầy tớ này. Trên giấy viết giá tiền, ba nữ nô lệ có chồng mỗi người ba mươi lượng bạc, hai thiếu nữ là sáu mươi lượng bạc.

Rất nhanh sau đó, có thương nhân tới kiểm tra hàng hóa. Bọn chúng nắn bóp ngực các nữ nô lệ, xem tay chân cùng hàm răng của các nàng, từ màu tóc đến da, từng bộ vị thật nhỏ cũng không buông tha. Những nữ nô lệ theo bản năng lấy tay che chỗ thẹn, cảm thấy thẹn nhục nước mắt gợn sóng, trong khi đó bọn khách dưới đài nhìn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Man kịch trước mắt khiến cho Trần Tiểu Thiên nhớ tới chợ buôn bán chiến thú. So sánh ra, thì bọn buôn bán chiến thú đối với hàng hóa còn lễ phép hơn một chút so với ở đây.

Chờ độc nhãn hán tử rời đi, có người hỏi Kỳ lão Tứ:

- còn món hàng này?

Y chỉ trên đài còn có nữ nô lệ còn mặc quần áo, Kỳ lão Tứ nói:

- Người cũng lộ ra cho khách nhân xem một chút. Nói không chừng hôm nay có người nhìn trúng, đem người đi à.

Nữ nô lệ khuất phục cởi quần áo. Nàng không mặc đồ gai lót ở trong, da thịt trắng sát lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người chung quanh. Thân thể trần truồng như một mảnh tuyết trắng, nhưng nhìn kỹ lại, trên lưng nàng hiện đầy vết thương, giống như là bị người dùng roi da tàn nhẫn đánh đập. Vú Nàng rất tròn và to mọng, đường cong hơi có chút rủ xuống, nhưng hình dáng vẫn ôm tròn, to thẳng vươn trước ngực. Cùng so sánh với nữ nô lệ bên cạnh, quãng vú nàng lớn hơn rất nhiều, đầu vú vừa mềm vừa lớn, màu sắc sẫm đậm.

Kỳ lão Tứ nắm được một con đầu vú của nàng, dùng sức lôi vài cái, khiến đầu vú bị kéo tới nhếch lên. Sau đó y đem một tờ giấy vàng cuối cùng giắt trên đầu vú của nàng.

Có người kêu lên:

- Kỳ lão Tứ! Nửa năm cũng không bán được, làm sao lại còn cái giá này?

- Cái giá này đã thấp nhất rồi.

Kỳ lão Tứ vẻ mặt ảo não nói tiếp:

- Thấp nữa là lỗ vốn sạch.

Người kia nói:

- Hàng cũ mà đòi những ba mươi? Treo cái giá này có ma nào mua?

Trần Tiểu Thiên nhìn mảnh giấy vàng, giá tiền phía trên cũng không phải là rất mắc, bắt quá ba mươi lượng bạc. Nhưng nữ nhân này sắc đẹp đã điêu linh, thời điểm xinh đẹp nhất của nhân sinh đã sớm qua rồi. Đồng giá tiền, ít nhất có thể mua được một nữ đầy tớ trẻ tuổi hơn nàng một nửa.

Nàng kia kích thước lưng áo tinh tế, cái mông vừa trắng vừa to, bắp đùi đầy đặn cũng khép chung một chỗ, da hơi có vẻ lỏng và tái nhợt, tựa như một bức tượng điêu khắc trải qua tang thương. Nàng quỳ gối trên đài, xem ra tuổi xế chiều xinh đẹp chỉ còn nét đậm bạc trên gương mặt, gò trán phai màu hồng không biết chôn dấu bao nhiêu bí mật.

Trần Tiểu Thiên liếm liếm khóe môi. Nữ nô lệ này mặc dù lớn tuổi chút ít, nhưng vẫn là rất có mùi vị. Nếu như mình có ba mươi lượng bạc, nói không chừng sẽ đem nàng mua lại.

Người có cùng ý nghĩ như hắn hiện nhiên không ít. Một thương nhân thấp bé bước đến trên đài, dùng ngón tay mảnh gầy kéo bên vú của nữ nô lệ. Nữ nô lệ cúi đầu, mảnh thịt tuyết trắng to tròn không biến hình dưới tay thương nhân, lộ ra vẻ mềm mại vô cùng, không hề giống như thiếu nữ trẻ tuổi, kiên quyết mà co dãn.

Nửa năm không bán được hiển nhiên nữ nô lệ đã trở thành phiền toái của chủ hàng. Thấy có người cảm thấy hứng thú đối với nàng, Kỳ lão Tứ lập tức để những tên nữ đầy tớ khác qua một bên, khuôn mặt tươi cười bước tới nói:

- Tôn giá hảo nhân lực! Đây cũng là hàng tốt! Hai năm trước, trong nội lục có vi thân vương soạn vị tự lập, làm cho nội lục đại loạn. Khiến cho các nước đánh nhau hôn thiên ám địa, những tên lính cơ cực quá đói rồi, bèn bắt tù binh bán đổi lại lương thực. Tệ hiệu cũng dính chút quang, nhập hàng một ít. Tôn giá ánh mắt bắt phàm, liếc một cái là trúng.

Kỳ lão Tứ nâng cảm nữ nô lệ:

- Người nhìn này, tướng mạo cao ráo, để ở nơi nào cũng là nhất đẳng mỹ nhân. Còn tư thái này, mông này... Khó lắm mới kiếm được hàng thượng đẳng thế này.

Vừa nói hắn vỗ mạnh vào vú của nữ nô lệ:

- Đem cái mông ra, để cho khách nhân xem một chút.

Nữ nô lệ quỳ gối trên đài yên lặng cúi thân, gương mặt dán trên ván gỗ, giơ cái mông lên. Nó trắng trẻo mà đầy đặn, tràn đầy mỹ lực của phái nữ thành thực. Kỳ lão Tứ hất mông nữ nô lệ, đem tính khí của nàng bộc lộ ra, thấp giọng ra vẻ thần bí hỏi:

- Như thế nào?

Thương nhân gật đầu, lộ ra vẻ hài lòng.

Kỳ lão Tứ rên rỉ khi còn nóng:

- Tôn giá quả thật muốn mua, ta Kỳ lão Tứ làm chủ, chiết khấu chút nữa, hai mươi tám lượng bạc! Nữ nô lệ này sẽ là của ngài rồi.

Hắn vừa nói, vừa vuốt ve cái mông lớn trắng mềm của nữ nô lệ.

Thương nhân thấy vậy động tâm, liếm liếm khóe môi nói:

- Quả nhiên là hàng tốt.

Y đi quanh nữ nô một vòng, sau đó nâng mặt nữ nô lệ lên:

- Chẳng qua là tuổi lớn chút ít... Mười lăm lượng bạc?

Kỳ lão Tứ liên tiếp lắc đầu:

- Không nói gạt ngài, hàng này ta mua được lúc đó tốn một trăm lượng bạc. Hai mươi lăm lượng bạc! Tuyệt đối không thể ít hơn nữa rồi.

Thương nhân dùng ngón tay véo gò má nữ nô lệ, đưa ngón cái cắm vào trong miệng nàng, khiến cho nàng hé miệng. Đây vốn là động tác bình thường khi mua dây tở, nhưng Kỳ lão Tứ bên cạnh đó kéo tay thương nhân ra ngay, nói:

- Giảm xuống năm lượng bạc! Hai mươi lượng bạc!

Nhưng hắn đã chậm một bước, thương nhân kia đã tách miệng nữ nô lệ ra, tiếp đó mặt y liền biến sắc, phần nộ quát:

- Đầu lưỡi của ả đâu?

—o0o—

39. Q.1 - Chương 39: Vũ Cơ.

Thật không ngờ, người nữ nô này trong miệng trống rỗng, đầu lưỡi vốn là mềm mại chẳng biết đi đâu, chỉ còn lại có một đoạn lưỡi không trọn vẹn. Thương nhân bị lừa gạt mắng mấy câu, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, bỏ lại Kỳ lão Tứ với vẻ mặt lúng túng ở trên đài.

Những khách nhân đã biết nội tình phát ra một trận cười nghiêng ngả.

- Kỳ lão Tứ! Ta đã nói, cái giá này bán không được đâu! Già thì già quá, lại còn là một ả tàn phế, đừng nói ba mươi lượng bạc, chỉ năm lượng bạc cũng không ai muốn mua.

Kỳ lão Tứ tức giận tát một chưởng vào mặt nữ nô:

- Bán không xong hàng nát! Trương cái miệng thối gì ra thế! Cút vào cái hang ổ chết bầm của ngươi đi!

Nữ nô lệ nhặt mấy mảnh vải rách lên, yên lặng đi xuống mộc đài. Phía sau mộc đài đứng có một vòng hàng rào, căn mấy cái lều, cái lớn nhất chung quanh dựng những cọc gỗ nhọn to bằng miệng chén, phía trên bao bằng da thú bôi thành màu đỏ, trong nét hoa lệ mang vẻ hơi tục. Còn chỗ nữ nô dùng để cư trú, chỉ là một lồng gỗ, phía ngoài dùng rèm vải cũ rách che chắn.

Một hán tử mặc áo da lông thôi nói:

- Kỳ lão Tứ, vẫn quy củ cũ, kiểm hàng.

Kỳ lão Tứ tức giận bảo:

- Mười đồng bạc!

Nữ nô lệ khiến cho Kỳ lão Tứ thua lỗ nhiều tiền trong thương vụ. Ban đầu y không phát hiện đầu lưỡi nàng bị cắt cụt, kết quả cả nửa năm cũng không thể bán đi được. Mỗi ngày y còn phải tốn lương thực nuôi nấng, vì y thị mà y không ít lần bị ông chủ mắng chửi.

Hán tử lông thôi hướng mộc trên đài tung mấy đồng bạc, sau đó cười hì hì đi tới, ở trên vú nàng véo một cái. Nữ nô lệ ứa lệ, nàng quỳ gối xuống cỏ khô bên lồng gỗ, sau đó hai tay đặt ngang trên mặt đất, cúi thân, đem cái trán đặt ở trên mu bàn tay.

Hán tử kia đi tới sau mông nàng, vỗ mông của nàng vài cái, sau đó cởi vạt áo khoác lên trên cổ, hai tay ôm lấy cái mông trần truồng của nàng dùng sức đi vào.

NỮ nô lệ thân thể lay động, rèm vải cũ rách chảy xuống ngăn ánh mắt của khách nhân.

Ánh mặt trời từ từ chui xuống kẻ lá, trên mặt đất lưu lại bóng dáng loang lổ.

Năm tên nữ nô lệ lúc ban đầu đã bị mua đi bốn. Kỳ lão Tứ một lần nữa đưa mấy món hàng khác ra bán, nhưng các khách xem không cảm thấy mới mẻ gì. NỮ nô lệ bán không xong lúc này cũng bị dẫn tới sau đài, rèm vải vừa kéo xuống, thiếu sự náo nhiệt để nhìn, các khách xem tỏ lộ vẻ mất hứng, lục tục có người tản đi.

Mắt thấy phía dưới khách nhân càng ngày càng ít, Kỳ lão Tứ đi tới sau đài, nói mấy câu gì đó. Một lát sau, một nam tử đầu đội khăn đi lên trên đài.

Nam tử kia vóc người mập lớn, râu dài, da đen sẫm, cầm trong tay một cuộn da cổ. Hắn khoanh chân ngồi ở một góc mộc đài, đem cuộn da cổ trải ra giữa gối, sau đó hai tay nhấc lên, dưới chướng phát ra một tiếng trống.

Kèm theo tiếng trống, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp lượn vòng lướt lên mộc đài. Tiếng trống càng ngày càng gấp, cô nàng xoay tròn càng lúc càng nhanh, cái quần phiêu dật hóa thành một bóng dáng hồng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, khiến những người chuẩn bị rời đi tìm lòng không đậu dừng bước lại.

Tiếng trống bỗng nhiên dừng lại, cái thân ảnh bay múa trong nháy mắt tĩnh lặng, cái váy xoay tròn liên buông xuống, phảng phất một đóa bách hợp nở rộ thu liễm cánh hoa.

Cô nàng tóc đen dài bị che bằng cái khăn thật dài đội đầu, trên mặt bao phủ một bức lụa mỏng màu hồng, che kín khuôn mặt nàng, chỉ lộ ra cái miệng nhỏ nhắn. Nàng khước môi khẽ nhếch lên, mang theo một nụ cười xinh đẹp. Trên người nàng mặc một áo ngực nhỏ hẹp, lộ gò ngực kiêu ngạo với cái rãnh sâu hun hút.

- Bồng, mũi thuyền...

Nam tử đánh trống. Thiếu nữ vùng tay lên, theo tiếng trống, vòng eo như tuyết chậm rãi uốn éo. Kích thước lưng áo của nàng tinh tế mà mềm mại, da thịt trắng nõn như son như tuyết, trong động tác mang theo vận luật kỳ lạ, làm lòng người say mê.

Lực hấp dẫn của mỹ cơ quả nhiên không tầm thường. Khách nhân dưới đài càng tụ càng nhiều. Họ trầm trồ khen ngợi không ngớt. Tiếng trống dần gấp rút, thiếu nữ càng uốn thắt lưng nhanh dần. Khuôn ngực nàng căng tròn, lưng ong và khuôn lụa như tuyết trắng và ngọc xà, muốn xông phá áo quần trời buộc cơ thể.

Trần Tiểu Thiên thấy vậy huyết mạch căng phồng, vũ kỹ của thiếu nữ nội lực này rõ ràng cho thấy từ kế thừa từ động tác tính giao diện biến mà thành, vô luận là từng cái mông vận vẹo, hay là thắt lưng cái bụng lay động, cũng toát ra ý tứ hàm xúc nồng đậm sắc tình. So với những điệu múa bụng ma Trần Tiểu Thiên được xem trước kia, vẻ khêu gợi này nguyên thủy hơn nhiều, trực tiếp hơn nhiều, rõ ràng mấy phần hương diễm.

Động tác của thiếu nữ càng lúc càng nhanh, thắt lưng, khớp, ngực, bụng cùng được vũ động hết cỡ. Đôi chân Ngọc trắng xinh ở trong quần như ẩn như hiện.

Tiếng trống yên ắng lại, một chén rượu bay tới đưa cho vũ cơ. Thiếu nữ nhận lấy chén rượu, sau đó cong người, mông eo cong thành hình cung. Nàng đem chân trắng uốn người thanh thế hoa sen nở, rồi uống cạn.

Tiếng trống tiếp tục dập dìu, vũ cơ vẫn duy trì thân thể cong theo đường vòng cung, kèm theo nhịp trống nhanh mạnh, động tác múa may càng nhanh.

Dưới đài phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi liên tục, ngay cả Trần Tiểu Thiên cũng nhịn không được đứng lên. Ánh mắt thoáng nhìn, hắn thấy sau mộc đài cái rèm vải bị gió thổi mở một góc, nữ nô lệ dung nhan đã già yếu nằm ở bãi cỏ khô, cái mông lớn trắng tròn bị ép dẹp sang một bên.

Lúc này bốn phía khách xem vũ cơ múa đen kịt, Kỳ lão Tứ không lỡ mất thời cơ đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa của mình, công bố những nữ nô lệ từ đông nội lực tới chẳng những vũ kỹ siêu quần, hơn nữa vừa ngoan

vừa mỹ miều, cả đám đều là vật xuất sắc, thậm chí qua bốn mươi mà dung nhan vẫn không suy, mua về bao luôn kiếm tiền không bồi thường.

Bị kỹ thuật nhảy yêu mị của thiếu nữ đầu độc, Kỳ lão Tứ thuận lợi bán ra bảy nữ đầy tớ, đổi lấy gần năm trăm lượng bạc, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Tiếng trống dừng lại nghỉ. Vũ cơ nhô thân lên, nâng chén nhỏ đặt ở mép, uống một hơi cạn sạch rượu đã được rót thêm, sau đó kiều mỵ liếm liếm khóe môi. Xuyên thấu qua làn sa mỏng màu hồng, có thể nói khuôn mặt nàng như bạch ngọc sáng bóng, đôi mắt đẹp thu ba lưu chuyển, từ dưới đài khách xem ai ai cũng mê mẩn. Bỗng nhiên, ánh mắt nàng quét nhanh, dừng lại ở trên thân một người, lóe ra sắc thái kỳ dị.

Trần Tiểu Thiên không chú ý ánh mắt của vũ cơ. Hắn đang nhìn phía sau mộc đài. Nữ nô lệ bị cắt đầu lưỡi vẫn đang quỳ gối trong cỏ khô, mặc cho khách nhân nắm chặt vạt áo, thúc mạnh người, cặp mông trắng ửng ửng không ngừng nhô ra những giọt tinh dịch trắng đục. hần nhú mày, thở dài.

Tay trống đã lui ra mộc đài, vũ cơ không rời đi. Nàng hai tay vung lên, nhẹ nhàng đánh nhịp, chân múa eo lắc vừa khiêu vũ vừa đi đến bên đài. Dưới đài, khách xem không ngờ nàng có thể vừa đánh nhịp vừa múa, một thương nhân Tấn quốc quần áo hoa lệ hô:

- Nữ nô lệ này giá bao nhiêu tiền?

Kỳ lão Tứ nói:

- Khách quan tha lỗi, cái này không bán. Khách quan muốn thật muốn mua, có thể thương lượng với chủ nhân. Lão Nhai đồng thủ Bạch hồ thương nhân quán chính là tệt hiệu.

Cô gái kia đi tới bên đài, dưới đài vô số cánh tay đưa tới, muốn bắt lấy váy cùng mũi chân nàng. Vũ cơ linh xảo tránh, mũi chân giống như cánh hoa trắng nhẹ nhàng bay múa, nhanh nhẹn tránh thoát những bàn tay háo sắc kia.

Tiếng động lớn làm cho Trần Tiểu Thiên lảo nhão đưa mắt về trên đài. Thiếu nữ nhẹ nhàng quay lại, trở lại giữa mộc đài, sau đó đưa lưng về phía khách, bắt đầu điệu múa khác. Khách nhân dưới đài cảm xúc dâng cao tới cực điểm, cùng duỗi dài cánh tay, như muốn bắt được khăn lụa và vũ cơ đang bay lượn. Thiếu nữ lơ đãng giơ tay ném đi, hồng sa nhẹ nhàng bay ra. Trên không trung đánh xoáy một vòng, rơi ngay vào ngực Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên ngơ ngẩn đứng dưới đài. Điều này rất khó giải thích, vì vận khí của hắn trước giờ không khá lắm, trước lúc tới cái thế giới này, ngay cả vé số hàng bét nhất hắn cũng không trúng qua. Nhưng mà trong tay hắn đang cầm cái khăn lụa thật sự, phía trên còn mang theo nhiệt độ thân thể cùng mùi thơm của thiếu nữ, lốm đốm mồ hôi đổ ra từ ngực nàng.

Thiếu nữ nhếch khóe môi, kiều mỵ cười, sau đó rời khỏi mộc đài. Đi qua tên nữ đầy tớ sắc suy kia, nàng hất cằm, không thèm nhìn tới một cái, trở lại trường bằng cao lớn của mình.

Tầm lụa mỏng mà mỹ nữ che ngực lại bị tên khất cái bắt được, những người chung quanh không khỏi đưa ánh mắt hắn học nhìn. Có mấy người gấp gấp vén ong tay áo, lộ ra cánh tay trắng kiện có lực, ngón tay bẻ vào nhau răng rắc.

Vì áo lót của con nữ nhân, mạo hiểm bị hành hung là điều Trần Tiểu Thiên đương nhiên không làm. Nhưng đồ đạc của mình bị kẻ khác không công lấy đi cũng không dễ dàng như vậy.

Trần Tiểu Thiên lập tức ra quyết định, hắn cầm lấy khăn hồng lau nhanh qua mặt một cái.

Khoan hãy nói, lụa mỏng này có cảm xúc khó tả, vừa mềm vừa trơn, mang theo mỹ hương của vũ cơ. Nhưng mà sau khi hắn lau mặt xong, cái hồng sa đã hoàn toàn thay đổi hình dạng: toàn bộ bụi cát mặt mơi trên đoạn đường xa đều xuất hiện trên đó.

Các khách xem lộ ra vẻ hậm hực. Cái tên khất cái chết tiệt này, quả thực là bạc đãi của trời!

Nhưng tên khất cái chết tiệt ấy lau mặt xong, hơi ngơ ngác một chút, đột nhiên giơ hồng sa lên, lớn tiếng nói:

- Một lượng bạc! Ai muốn?

Nhìn hồng sa đầy vết bẩn, mới vừa rồi khách xem còn giương giương mắt hồ thèm thường, hiện giờ ai cũng đánh mất hứng thú, phát tay áo bỏ đi.

Trần Tiểu Thiên còn chưa từ bỏ ý định, hần hạ giá, cuối cùng hô lên:

- Một đồng bạc!

Thời điểm này, bên cạnh đài đã không có một bóng người.

Trần Tiểu Thiên chỉ thống khoái hô một thanh, lập tức hối hận.

—o0o—

40. Q.1 - Chương 40: Tiệm Cẩm Đồ.

Ngửi được mùi thơm của khăn lụa, bụng Trần Tiểu Thiên chợt cồn cào gào thét không hề đúng lúc chút nào. Trần Tiểu Thiên không nhớ rõ mình đã bao nhiêu ngày không ăn một bữa cơm cho ra hồn nữa rồi. Trời đất bao la la thế, thứ có thể điền đầy cái bụng ông của hần chỉ là vỏ cây hoa lá. hiện giờ, vô luận hương trầm hay là lụa mỏng, đối với cái dạ dày trống rỗng của Trần Tiểu Thiên túi mà nói, hoàn toàn là thứ kích thích và đầy dọa cho dịch vi tiết ra.

Còn có một chuyện mà so với đói còn thể thảm hơn trong người hần không có tiền!

Khi nói chuyện với Đồng Trạch, Trần Tiểu Thiên hiểu rõ, tiền bạc lưu thông ở lục triều có ba loại, theo thứ tự từ nhỏ đến lớn là đồng bạc, lượng bạc cùng kim tệ. Dĩ nhiên, tu chân giới sẽ có hình thức tiền tệ riêng. Một ngàn đồng bạc làm một xấu, một lượng bạc có thể đổi lại một trăm đồng bạc, hai mươi mai lượng bạc đổi thành một kim thù. Kim thù co số lượng rất nhỏ, bình thường mọi người giao dịch chỉ dùng đồng bạc hoặc lượng bạc.

Tới cái thế giới này đã hơn mười ngày rồi, Trần Tiểu Thiên vẫn còn chưa có cảm giác thuộc về nơi này, và tiền bạc là một bằng chứng. Lúc gần đi, Vương Triết cũng chuẩn bị cho hần một chút. Nhưng cái ả Nguyệt Sương đáng chém ngàn đao kia đem theo mọi thứ bỏ lại hần giữa hoang mạc, ngay cả đồng bạc còm cũng không để lại cho hần.

Ở trong quân doanh của Vương Triết còn có thể ăn chức này no, nhưng ở chỗ đầy rẫy thương nhân này trong người không không có đồng nào, ngay cả miếng nước miếng cũng không co mà uống. Lam khá cái Thật ư?

Trần Tiểu Thiên vừa đi vừa minh tư khổ tượng. Cảm tạ Tiểu Cường, vì sự kiên trì theo đuổi xuyên việt của hần mà khiến cho Trần Tiểu Thiên cũng có đôi chút khái niệm với điều mà kẻ xuyên việt phải làm, đó là “First blood”, món tiền đầu tiên mà anh kiếm được khi đến dị giới.

Những kẻ xuyên việt đến thế giới của tiên hiền, thường xích thủ không quyền tay không bắt cá bằng con đường văn hóa: dùng những bài ca, bài thơ văn ăn cắp của đời sau đem xài với đời trước, cứ như thế thì thành đại danh nhân, ăn uống gái gú gì đều có người bao hết.

Nhưng Trần Tiểu Thiên đối với điều này không có chút lòng tin nào. Nơi này tràn đầy thương nhân, chỉ ngửi mùi tiền, hần đem mấy bại như “Tỳ bà hành” lặn lưng ra e rằng chẳng có người nào để ý tới.

Hần cũng biết một chút Anh văn, nhưng muốn làm phiên dịch cho người ta thì e rằng hòng mất. Chưa kể thế giới này có ai nói tiếng Anh không, chỉ cần hần hiểu được tiếng man tiếng thú nhân tiếng ma tộc là vãi ông bà tiên tổ rồi.

Hần còn có thể học theo những xuyên việt giả bắt đầu từ tầng thấp nhất đi lên, như là làm cực phẩm gia đình gì đó. Trước hết là làm tòi làm mọi cho người ta, làm người ở, làm gia đình, trèo từng bước đi lên, cuối cùng trèo lên giường của các tiểu thư hay bà chủ, từ từ bò lên tầng cao nhất. Nhưng được chứng kiến cái thị trường nô lệ này, Trần Tiểu Thiên đối với tương lai và tiền đồ của mình rất bị quan. Cái thành phố này duy nhất không thiếu chính là đầy tớ, là nô lệ mạt hạng.

cũng theo lời Đinh Cường, số lượng xuyên việt giả nhiều nhất là lựa chọn phương thức lấy vật đổi vật thời nguyên thủy, qua đó nhận được mình món tiền đầu tiên ở dĩ thời không. Tỷ như một cái bật lửa đổi lại một thỏi vàng, một cái bao tay đổi xe với đầy đủ ngựa hoặc thú kéo.

Đây cũng là điều duy nhất Trần Tiểu Thiên hiện tại có thể làm. Cho nên khi thấy trên vách tường có cái chữ “Cầm đồ” thật to kia, ánh mắt Trần Tiểu Thiên nhất thời sáng ngời.

Trần Tiểu Thiên vuốt đầu tóc, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước vào hiệu cầm đồ. Có thể đổi được hay không món tiền tài đầu tiên của chính mình sau khi xuyên việt chính là dựa vào lần này rồi.

Không để ý tới ánh mắt của người khác trong tiệm cầm đồ, Trần Tiểu Thiên lớn tiếng hỏi:

- Chương quỹ có ở đây không?

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn, chủ hiệu cầm đồ không che dấu sự khinh bỉ chút nào, lười nhác nói:

- Cần cái gì?

Trần Tiểu Thiên móc từ trong ba lô ra một vật phẩm:

- Cầm cái này!

Trần Tiểu Thiên tùy thân mang theo chỉ có ba đồ vật: bao cao su an toàn cùng gậy mát xa chế thành dương vật giả thì không cần nói, thứ thật sự hắn có thể cầm được trừ mấy thứ tẩm trên người Đinh Cường ra thì chỉ còn hai bộ nội y sexy mà thôi.

Vì dễ dàng, Trần Tiểu Thiên mở hộp đựng đồ nội y trước khi lên máy bay, chia ra dùng phong thư hình túi giấy gói lại. Hắn lấy ra một túi giấy, đặt ở trên quầy, sau đó từ từ móc ra dường như hiến vật quý vậy. Tên chủ hiệu cầm đồ thoạt nhìn cũng chưa nhận ra là thứ gì, cái tinh phẩm nghệ thuật từ công nghệ dệt may đến từ thế kỷ hai mươi mốt này đảm bảo trưng bày ra có thể khiến con chó vùng đất này cũng hoàn toàn chấn ngốc, nói chỉ là lão chủ mập này!

Trần Tiểu Thiên đầy tự tin lấy ra bộ nội y sexy theo kiểu dáng mùa xuân mới nhất, bao gồm nịt ngực gợi cảm, quần lót chữ T bên ngoài co vai sa tanh trong suốt. Vô luận là chất lượng hay là thiết kế, cũng không có gì chê được. Thật ra hắn đã mua nó với giá tiền không rẻ, nếu như dùng chiến thuật ở đây mà tín tiền, thì ít nhất trị giá cũng hơn một con.

Nhà giàu vô tình liếc mắt một cái, kéo dài thanh âm nói:

- Khăn tay một cái, vừa mềm chất lượng vừa kém, giá mười đồng bạc.

Trần Tiểu Thiên méo mặt vặn vẹo mũi, khăn tay? Ngoa lặc cá tào! Người cho rằng cái quần Lace màu đen hình chữ T siêu cấp khêu gợi này mà là khăn tay à? Người lấy nó lau mồ hôi lau mặt sao? À, với cái mặt phì phì Trư lão bát của người, dùng nó lau cũng không có gì là quá.

Lão chủ giàu kia gặp phải thứ hàng hoa không ra gì, trong bụng đã sớm không nhin được, gò quầy nói:

- Có cầm hay không?

Lúc này Trần Tiểu Thiên không thể không cúi đầu, cơn đói khiến hắn không có tâm tình lý luận gì về đường viền hoa văn cũng điệu dụng của cái quần lót có quai đeo hình chữ T nữa, miễn cưỡng đề cao thanh âm:

- Được! Đây là ba cái!

Lão chủ lấy túi giấy, lớn tiếng nói:

- Mười lăm đồng bạc. Có cầm hay không?

Trần Tiểu Thiên còn muốn lý luận, một hán tử mặt theo bên cạnh nói:

- Vương Triều Phụng, vị huynh đệ này cũng không dễ dàng gì, hãy tính mười đồng bạc đi.

Wang Triều Phụng nhìn Trần Tiểu Thiên một cái. Trần Tiểu Thiên ỉu xìu:

- Chỉ có hai mươi đồng bạc sao?

Vương Triều Phụng lấy biên lại cầm đồ ra, quẹt quẹt vài nét bút phác thảo lên đó, xong ném cho Trần Tiểu Thiên:

- Lợi tức hàng tháng ba phần, năm ngày đến lấy!

Trần Tiểu Thiên khê đếm:

- Sao chỉ có mười tám?

Hán tử mặt thẹo Bên cạnh quay qua nói:

- Đây là luật lệ của hiệu cầm đồ, phải rút một phần lợi tức trước.

Vừa nói y lơ đãng nhìn nhìn tay chân của Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là cầm lấy mười tám đồng bạc, một mặt hỏi:

- Bên cạnh có quán cơm nào không?

Hán tử mặt thẹo nói:

- Huynh đệ vừa tới Ngũ Nguyên à? Đi về phía đông, có chỗ quán bánh của Triệu gia, đảm bảo người điền đầy bụng.

Hán tử mặt thẹo nói không sai, bên kia có cửa hàng bánh ở góc đường. Người thấy được mùi vị khô dầu tiêu hương, Trần Tiểu Thiên nước miếng chảy ròng.

Cửa hàng bánh có mặt tiền không lớn, bên trong có các loại bánh hồ, bánh xốp, khô dầu, bánh rán, bánh đường, bánh chưng... Còn có những thứ bánh Trần Tiểu Thiên gọi không ra tên, rất nhiều loại kha nhau. Lần này Trần Tiểu Thiên đói lắm, ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ mấy ngày rồi chưa ăn. Hắn chẳng quan tâm nhìn nhiều, kêu mấy món bánh quen thuộc, ngồi xuống ăn ngấu nghiến.

Không biết bởi vì đói bụng, hay vì cửa hàng này làm bánh có tư vị quả thật không tầm thường, Trần Tiểu Thiên một hơi ăn tám cái, vất vả lắm mới trấn an dạ dày, sau đó uống chút nước tráng miệng.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Trần Tiểu Thiên thoải mái thở dốc một hơi, vừa hỏi chủ quán:

- Bao nhiêu tiền?

Chủ quán gọn gàng tính toán:

- Bánh hồ, bánh xốp, bánh đường mỗi thứ một cái, ba đồng bạc. Liên hoa gồm bánh hoa sen nhân thịt ba cái sáu đồng bạc. Thái Bình tất la hai cái, sáu đồng bạc... Thức ăn hai đĩa, hai đồng bạc. Thượng hạng trà xanh một bình, hai đồng bạc, tổng cộng là mười chín đồng bạc.

Trần Tiểu Thiên suýt ngất. Chủ quán nói bánh hoa sen nhân thịt gì đó hắn có ấn tượng, là loại bánh gấp thịt rơi xuống chẳng khác gì bánh Thái Bình tất la, thêm chủ yếu là thịt dê, mùi vị ngon, ăn hai cái. Hắn không ngờ thứ bánh ngon này ăn vào khó tiêu hóa, chẳng những hết sạch món tiền đầu tiên của hắn, mà còn khiến hắn thiếu nợ một đồng.

Chủ quán khách khí hỏi:

- Khách quan, tính tiền sao?

Trần Tiểu Thiên vẽ mặt thông dong cười một tiếng:

- Cái Thái Bình tất la mùi vị không tệ, lấy hai cái nữa.

- Được.

Chủ quán dùng gấp bàn trúc lấy ra hai cái, bỏ vào đĩa đặt trước mặt Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên xoắn tay áo, không khách khí ăn lấy ăn để. Thiếu một đồng bạc là thiếu, thiếu mười đồng cũng là thiếu, trước hết lấp đầy bụng rồi hãy tính, về phần tính tiền làm sao, đó là chuyện sau khi ăn xong, lúc này khoan suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh, Trần Tiểu Thiên cũng không cần rầu rĩ vì chuyện tính tiền nữa.

Khi hán ăn Thái Bình tất La được một nửa, bốn gã đại hán đột nhiên xông vào. Trần Tiểu Thiên giương mắt nhìn, thậm chí nhìn ra có hai gã quen mắt, một người là hán tử mặt sẹo mới vừa gặp phải trong hiệu cầm đồ, người còn lại là độc nhãn đại hán - tên đầy tớ ở trong cái chợ nô lệ ngoài kia.

Mấy người đó mang đao gậy, hùng hổ xông vào cửa hàng bán. Chủ quán mặt mày sợ hãi, vội vàng nghênh đón:

- Bốn vị muốn gì?

Hán tử mặt sẹo bắt ngón cái lên:

- Nhìn rõ đây! Đây là Qua Long Qua lão tam của Bạch hồ thương nhân!

Độc nhãn đại hán nắm chuôi đao, âm u nhìn chủ quán một cái:

- Trong quán vừa có một tên đầy tớ bỏ trốn, có người thấy nó vào ở trong quán của người!

—o0o—

41. Q.1 - Chương 41: Họa Giữa Đường.

Chủ quán nghe thế cười đáp:

- Qua lão tam mình giam, người nào không biết quy củ Ngũ Nguyên thành, nô lệ trốn đánh chết chó không mang về, quán nhỏ đang lúc làm ăn, làm sao dám chứa nô tài bỏ trốn chứ?

Trần Tiểu Thiên tò mò nhìn chung quanh, cửa hàng bánh này chẳng qua là tiểu điểm, nhìn không ra có chỗ nào có thể giấu người. Mấy cái tên này tám phần là tới mượn cơ hội bắt chết. Xem ra ông chủ cửa hàng bánh xui xẻo rồi.

Bỗng nhiên hán tử mặt sẹo giơ tay chỉ:

- NÓ ở đây rồi!

Trần Tiểu Thiên vẫn duy trì một vẻ mặt đại ra, ngơ ngẩn nhìn ngón tay của hán. Tiếp theo đó mấy tên hán tử nhào tới phía trước, đè hán ra mặt đất.

- Lầm rồi! Không phải là ta

Trần Tiểu Thiên vùng vẫy định bỏ chạy, độc nhãn đại hán Qua Long thuận thế vịn chặt cánh tay hán, bẻ cong đến sau lưng, đập lên lắt một cái, Trần Tiểu Thiên đầu vai kêu cách một tiếng, đau đến toát mồ hôi lạnh.

- Bắt đúng là người! Còn dám trốn a! Lần này không đánh gãy cặp chân người không xong!

Mấy người thủ pháp thuần thực, đem Trần Tiểu Thiên trói tay chân lại. Hán tử mặt sẹo thuận tay đem một khối vải rách lớn nhét vào trong miệng hán.

Trần Tiểu Thiên hít thở không thông, như có một loại hơi ngăn ở bộ ngực. Bỗng nhiên trong bụng hán khí tức chấn động, một luồng khí lực từ trong cơ thể bùng ra. Canh tay như kim sắt của hán tử mặt sẹo trở nên mềm yếu hẳn. Trần Tiểu Thiên gạt cổ tay, dễ dàng từ trong tay của y tránh ra, nắm lấy dây thừng trên cánh tay.

Hán tử mặt sẹo kêu lên:

- Tam gia! Tiểu tử này muốn chạy!

Qua Long quay trường đao, chuôi đao đập mạnh vào sau óc Trần Tiểu Thiên. Trần Tiểu Thiên nhất thời trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Mấy người đem Trần Tiểu Thiên trói thành cái bánh chưng, ném ra sau một xe kéo bằng chiến thú. Chủ quán thở dài ngao ngán, chiếc xe chiến thú nghênh ngang rời đi.

Xe chiến thú đi bọ bọ trên mặt đường đá xanh, cuối cùng dừng lại ở một trang viên bên thành.

Qua Long vào trước, nhìn quanh một chút, sau đó khoát tay để ọi người đi vào. Mấy người xách lấy Trần Tiểu Thiên, đem hắn kéo vào một ngọn trong phòng lớn bằng đá, “Phanh” một cái đóng cửa lại.

Nhà đá này là cửa vào địa lao, bên trong tối tăm, có đủ loại hình cụ trên vách tường thứ. Mấy người giới cho Trần Tiểu Thiên thùng nước vào đầu, khiến hắn tỉnh lại. Qua Long một chân dẫm trên ghế gỗ, dùng trường đao sắc bén nặng nề gõ vào chân hắn, trầm giọng quát lên:

-Nói! Tên gọi là gì?

Trần Tiểu Thiên sau ót bị chuỗi đao đập đầu đả thương, vẫn còn đau buốt, hắn có khí mà không có lực nói:

- Trần... Tiểu Thiên...

- Từ đâu tới?

- Ban Giang...

Qua Long cùng hán tử mặt sẹo liếc nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười nham nhở.

- Làm nghề gì?

- Bán hàng da. Gặp cướp

Trần Tiểu Thiên đang chuẩn bị đem chuyên xưa tích cũ thêu dệt trích dẫn một lần nữa, bên tai đột nhiên nghe tiếng quát:

- Thúi lắm!

Qua Long dùng bàn tay to cứng rắn đập một phát vào cổ Trần Tiểu Thiên, con mắt còn sót lại toát ra âm tàn, rít giọng hỏi:

- Ngươi sao lại bỏ trốn?

Trần Tiểu Thiên trợn mắt hốc mồm.

- Không nói? Muốn ăn đòn phải không?

Hán tử mặt sẹo một cước đá vào xương sườn Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên đau kêu lên:

- Đợi một chút! Các ngươi nhận lầm người rồi!

- Phi! Đánh đúng là ngươi!

Mấy người vây bắt Trần Tiểu Thiên vừa đá vừa mắng:

- Nô tài chết bầm! Còn dám trốn!

- Để cho tiểu tử ngươi nhớ cả đời!

- Ngươi cho rằng có thể chạy khỏi lòng bàn tay của chúng ta à?

Quyền cước như mưa rơi vào trên người. Những tên đánh thuê này được huấn luyện nghiêm chỉnh, chuyên chọn chỗ đau nhất trên thân người mà đánh. Trần Tiểu Thiên đi học có lúc cũng đánh nhau, nhưng lúc này tay chân bị trói, chỉ còn nước chịu trận. Đám người kia hạ thủ không chút khách khí. Hán tử mặt sẹo một quyền nện vào mắt Trần Tiểu Thiên, khiến khóe mắt hắn toét ra, máu tươi chảy ròng ròng.

- Tiểu tử, còn nhớ không? Tôn gia từ Ban Giang đem ngươi mua được về đây, ở cách Ngũ Nguyên một chút bị ngươi bỏ chạy. Còn trộm đồ của Tôn gia đi cầm! Ngươi cho là Tôn gia con cạp không phát uy, trở thành con mèo bệnh a ”

Trần Tiểu Thiên bị đè, muốn tránh cũng tránh không thoát, trong chốc lát trên mặt bị đánh nhiều quyền, khóe miệng cũng sưng lên. Hắn thở gấp nói:

- Ngươi... Các ngươi nhận sai người rồi... Không phải là ta!

- Không phải là ngươi thì là ai?

Hán tử mặt theo hung hăng đá vào vai Trần Tiểu Thiên:

- Tôn gia xài mười lượng bạc mua đầy tớ, lại còn dám chạy! Ngũ Nguyên là địa bàn của Qua lão tam chúng ta, ngươi cho rằng chạy được không?

Mấy người vây bắt Trần Tiểu Thiên đá đánh chừng 20 phút, thà sức đánh toi bở, khiến cho Trần Tiểu Thiên chỉ còn lại chút sức tàn. Hắn cả người toàn máu, trên trán, khoe mắt, miệng mũi, cánh tay, chân không chỗ nào không bị thương, ngón tay thậm chí bị giày làm bằng da cứng của bọn chúng đạp suýt gãy lìa.

Qua Long độc nhãn đại hán vẫn không động thủ, lúc này đi tới, đẩy mọi người ra, một cước đá vào dưới xương sườn Trần Tiểu Thiên.

“Cách” một tiếng, một xương sườn bị đá gãy rúm, Trần Tiểu Thiên cong người, trán vừa đầy máu tươi vừa toàn mồ hôi lạnh. Hắn đau đen ngay cả kêu la cũng không được.

Giờ khắc này Trần Tiểu Thiên trong lòng sinh ra một trận sợ hãi, bất kể bọn người kia có phải là nhân thật hay nhận lầm người, lúc này bọn chúng thật sự muốn đánh chết mình.

Qua Long mặt âm trầm nói:

- Mặt theo, theo như quy củ, đối với đầy tớ chạy trốn nên làm cái gì bây giờ?

Hán tử mặt theo nói:

- Theo quy củ của Ngũ Nguyên thành, nô tài chạy trốn chém chết miễn bàn!

- Tốt lắm.

Qua Long rút Trường Dao ra, lạnh giọng nói:

- Mặt theo, mười lượng bạc kia ngươi coi như ném vào trong nước không nghe tiếng động vậy!

Trần Tiểu Thiên y phục bị đánh như, miệng mũi đầy máu, trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng. Ở trong mắt những người này, dùng để cân nhắc tánh mạng, chỉ là mấy lượng bạc, mạng người so với con kiến hôi có thể tùy ý đánh giết. Thật đáng buồn chính là, mình chết ở chỗ này, sẽ không có một người biết. Cha mẹ không biết, vợ hắn không biết, Nguyệt Sương của cái thế giới này cũng không biết, hoặc là biết rồi cũng sẽ không thêm để ý tới. Hắn giờ như một bụi cỏ dại, lặng yên không một tiếng động, biến mất trong nhà tù tăm tối ở nơi này.

Đây không phải là điều Trần Tiểu Thiên hi vọng.

Lưỡi đao lạnh như băng dừng ở giữa cổ, Qua Long điềm nhiên nói:

- Nô tài chết bầm, còn dám trốn sao?

Trần Tiểu Thiên mình đầy thương tích, trong phổi phát ra hơi thở phì phì. Lúc này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, mình không muốn chết. Không muốn chết không có tiếng tăm gì tại bóng tối lao tù này.

Hắn lắc đầu.

Qua Long thu hồi đao, quát lên:

- Mặt theo! Đem ấn ký khắc lên mặt hắn!

Tôn mặt theo vệt hỏa lò ra, lấy ra một bàn ủi đốt hồng:

- Tiểu tử, nhớ lấy! Ngươi là đầy tớ Tôn gia mua được! Không nhớ được thân phận của mình, Tôn gia sẽ lột da sống của ngươi ra!

—o0o—

42. Q.1 - Chương 42: Xà Hạc Nữ Nhân.

“Xùy” một tiếng, bàn ủi hình tam giác rơi vào giữa cổ Trần Tiểu Thiên, khắc ghi dấu vết thân phận đầy tở ở trên người hắn, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi da thịt khét lẹt.

Tiếng nước chảy róc rách bên tai. Da thịt cả người phảng phất bị xé rách. Xương cốt bể tan tành, truyền đến một trận vừa đau vừa nhức. Thân thể dường như giống như là ngâm trong nước, vừa ướt vừa lạnh.

Không biết qua bao lâu, Trần Tiểu Thiên mở mắt, cơ hồ cho rằng mình lại xuyên việt một lần nữa.

Trước mắt đầy hắc ám, không ánh sáng, cũng không có thanh âm, hắn nhìn không thấy bất kỳ vật thể gì, dưới chân trống rỗng, tựa hồ là bay ở trong bóng tối. Bỗng nhiên một tiếng kêu đau vang lên, truyền lọt vào trong tai, yếu ớt cơ hồ không cách nào nghe được, phảng phất là tiếng quỳ khóc đến từ u minh, hoặc như là tiếng kêu rên hắn từng phát ra.

Thân thể lơ lửng, ở trong bóng tối vô lực lắc lư. Trần Tiểu Thiên giật giật đỉnh đầu, giữa một trận nhức truyền tới, phảng phất như ngọn lửa thiêu đốt da thịt đang lúc xuyên việt.

Trần Tiểu Thiên quát to một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Tiếng kêu cứ quanh quẩn dư âm ở trong bóng tối, thật lâu không tuyệt. Trần Tiểu Thiên ý thức được mình bị nhốt ở trong không gian nhỏ hẹp. Hai cánh tay hắn bị dây thừng trói lại, cả người treo lên, ngâm ở trong nước lạnh như băng.

Nước nhìn không thấy màu sắc ngâm đến dưới cổ, tản ra mùi tanh làm người ta nôn mửa. Nước lưu động, thỉnh thoảng có cuộn sóng khẽ nhấc lên, giội vào miệng mũi, ngâm lên dấu khắc nô lệ ở giữa cổ hắn.

Trần Tiểu Thiên nín thở, hết sức ngược đầu lên. Hắn tựa như bị nhốt ở một cái giếng, tiếng kêu quanh quẩn đâu đó biến mất, bốn phía an tĩnh phảng phất như hắn được đặt trong phần mộ.

Vết thương ở trong nước không sạch sẽ bắt đầu sưng, cảm giác đau cũng trở nên chậm lụt. Xương sườn gãy lìa ở dưới ngực thỉnh thoảng truyền đến cơn đau nhói.

Trần Tiểu Thiên trong lòng dâng lên hận ý vô cùng. Hắn tự nhiên không giải thích được bị biến thành nô lệ bỏ trốn, sau một trận đánh dữ dội rồi bị ỉn lên người ấn ký đầy tở. Đây là nỗi khuất nhục Trần Tiểu Thiên bình sinh chẳng bao giờ trải qua.

Chờ ta thoát khỏi thủy lao này, không phải đem các người giết chết ta không phải là người! Trần Tiểu Thiên nảy sinh ý nghĩ ác độc nói thầm ở trong lòng. Hàm răng hắn vừa mới cắn chặt, khóe môi sưng to truyền đến sự đau nhức. Hắn vẫn cắn chặt răng, để cho cơn đau tùy ý lan tràn giống như liệt hỏa vậy.

Sự tức giận cùng thống hận đan xen vào ở chung một chỗ, tựa như một hồng hoang dã thú đang ở trong lồng ngực Trần Tiểu Thiên gầm thét.

Cừu hận trong lòng tiêu hao hết tinh lực của Trần Tiểu Thiên. Hắn thở gấp, cảm giác tánh mạng đang từng điểm từng điểm rời xa mình.

Bỗng nhiên đỉnh đầu một trận tiếng động, một tia sáng yếu ớt từ lỗ thủng phía trên thủy lao tiết vào. Tựa hồ như có một cửa bị mở ra, vang tiếng ken két. Tiếp theo, Trần Tiểu Thiên nghe được thanh âm làm hắn hận thấu xương.

- Con kỹ nữ dám dâng, eo uốn éo dám quá hen.

Trần Tiểu Thiên phảng phất có thể thấy nụ cười dâm ô trên mặt thẹo.

“Phanh” một tiếng, một cái bình rót trên tầng đá, vỡ nát bầy. Một thanh âm non nớt nhưng kiều mi cười khanh khách nói:

- Mò người ta nhột quá... Bình bị rót vỡ rồi thấy không!

Miệng của nàng phát ra âm thanh rất kỳ dị, đọc nhấn rõ từng chữ đông cứng, không hề giống giọng lục triều mà Trần Tiểu Thiên đã nghe qua.

Tôn mặt thẹo nói:

- Ta cho tiền nàng mua thêm cái mới!

Thiếu nữ cười ngọt ngào nói:

- Cảm ơn Tôn ca ca.

- Cái miệng nhỏ nhắn thật là ngọt... Tới đây để cho ca ca sờ sờ.

Thiếu nữ nói:

- Mạn nhi thích nhất Tôn ca ca rồi. Muốn Mạn nhi cùng ca ca lên giường sao?

Tôn mặt thẹo mừng rỡ:

- Thật à?

Thiếu nữ khờ dại nói:

- Chỉ cần ca ca nói cùng phu nhân, để cho Mạn Nhi đi theo ca ca, Mạn Nhi khẳng định biết điều, một chút cũng nghe lời.

Tôn mặt thẹo nhất thời cứng họng, qua một lúc hậm hực nói:

- Phu nhân nuôi cây rụng tiền, làm sao có chỗ tiện nghi cho ta?

Thiếu nữ ngừ vội đồng tình nói:

- Đúng a.

- Không phá thân thể cũng có biện pháp khác...

Tôn mặt thẹo trơ mặt ra nói:

- Dùng cái miệng nhỏ của nàng cho ta thưởng thức chút đi.

- Dạ được!

Thiếu nữ sung sướng nói:

- Ca ca có đem trà hương không?

- Trà hương? Muốn cái đó để làm gì?

- Ca ca chớ quên, phu nhân có lỗ mũi cực linh đấy, lần trước có người sờ soạng Mạn Nhi một chút, đã bị phu nhân phát giác, treo ngược lên đánh gần chết. Nếu như Mạn Nhi dính mùi vị nam nhân chỗ nào đó, phu nhân sẽ đánh chết Mạn Nhi.

Tôn mặt thẹo giờ mới hiểu được mình bị hí lộng, há mồm mắng:

- Con tiểu tiện nhân đang chết! Ngoài miệng nói thật dễ nghe, bao làm chút chuyện thì ra sức khước từ. Con hạ tiện bại hoại! vào thời điểm Kỳ lão Tứ mua các người, các người đối đến gần chết...

Tiếng cửa đóng đánh ầm, Tôn mặt thẹo oán hận khóa cửa, hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Trong địa lao an tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng tim đập càng ngày càng mãnh liệt. Trần Tiểu Thiên hết sức ngẩng đầu, nhìn ánh sáng yếu ớt trên đỉnh đầu, bỗng nhiên dưới chân chợt động, trong nước truyền đến một làn sóng gợn khác thường, tựa hồ có đồ vật gì đó trong nước du động. Thân thể nó thật dài, phẳng phát một sợi dây bóng loáng... Cái sinh vật bơi vọt vòng giữa mắt cá chân Trần Tiểu Thiên, sau đó tiến vào ống quần rách nát của han, kiên nhẫn bò lên trên.

Trần Tiểu Thiên phát ra tiếng hét thảm:

- Cứu mạng a!

Tựa hồ như đáp lại tiếng kêu của Trần Tiểu Thiên, phiến da trên đỉnh đầu bị dời đi, ánh sáng từ khe hở xuyên vào. Tiếp theo đó, bánh xe gỗ ken kết vang lên, bàn quay trên đỉnh đầu xoắn động, đem Trần Tiểu Thiên từ trong nước đưa lên.

Trần Tiểu Thiên cả người toàn nước, giày trên chân đã sớm chẳng biết đi đâu rồi. Hắn chân không bị treo ở giữa không trung. Trên người tất cả hơn mười vết thương lớn nhỏ bị nước ngâm trắng bệch. Cũng may phần lớn đây là vết thương da thịt, không thương tổn đến chỗ yếu hại. Hắn sắc nước, không ngừng ho khan. Mỗi lần ho khan làm động tới xương sườn gãy, đau đến hắn phải hít hà khí lạnh liên tục.

- Là người?

Một thân anh nhỏ xinh đứng trước mặt hắn. Trên người nàng ăn mặc diêm dúa lẳng lơ, áo ngực khêu gợi bó sát người, phía dưới là váy Thật điểm lệ. Eo váy thấp tới xương hông, lộ thắt lưng tuyết trắng và cái bụng lỏa lồ bên ngoài, ở dưới ánh nền tản mát ra ánh sáng mê người. Đây không phải là à vũ cơ múa chỗ buôn nô lệ thì còn là ai khác?

Lụa mỏng che mặt à Vũ cơ đã bị trừ đi, lộ ra một gương mặt tươi đẹp đông lòng người. Ngũ quan của nàng có đặc thù của dị tộc rõ ràng, lông mày cong dài, sống mũi cao thẳng, lông mi vừa cong vừa dày, ánh mắt to mà sáng ngời, con ngươi màu xanh biếc. Ánh mắt tươi đẹp mà gợi cảm, khóe môi chúm chím, mang theo nụ cười kiêu mi khiến người ta cứ ngắm mãi.

Điều Trần Tiểu Thiên hơi đặc ý vì đã lường trước chính là à vũ cơ này tuổi tuy nhỏ, bất quá mười bốn, mười lăm, nhưng thân hình của nàng vượt xa tuổi của nàng, nhất là bộ ngực bốc lửa, đường cong tuyệt vời khiến Trần Tiểu Thiên không khỏi nhìn chằm chú du sấp lả đi.

Thiếu nữ đem Trần Tiểu Thiên để xuống, cởi bỏ dây thừng. Khi nói lòng quần, vật thể trơn trượt từ ống quần rách tan tành của Trần Tiểu Thiên chui ra, thì ra là một con xích thủy xà.

Mặc dù Trần Tiểu Thiên rất thưởng thức tiết mục mỹ nữ chơi rắn, nhưng thứ loại sinh vật máu lạnh này tiếp xúc thân mật vào người hắn khiến tóc gáy và lông cả người hắn theo bản năng dựng lên hết.

Vũ cơ lại có vẻ không thêm để ý chút nào, nàng tiện tay nhặt thủy xà lên, ném trở vào thủy lao, tự hồ như đó chỉ là 1 sợi dây tầm thường.

Kinh hồn vừa định, Trần Tiểu Thiên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Cô mạnh giỏi hèn.

Thiếu nữ nhìn hắn một lần, sau đó lắc đầu:

- Ta không mạnh giỏi.

Trần Tiểu Thiên tức cười, qua một lúc mới thử dò xét:

- Người còn nhớ rõ ta?

Thiếu nữ tròn tròn mắt xanh lam, chuyển ở trên mặt hắn một vòng, nở nụ cười xinh đẹp nói:

- Đồ ngốc ạ!

43. Q.1 - Chương 43: Địa Lao.

Trần Tiểu Thiên cảm giác mình rất oan uổng. Lúc ấy dưới đài số người vây xem không có tám trăm cũng đến năm trăm, so với hắn gốc hơn còn có khối người. Thật ra thì với loại người thời đại phóng khoáng như Trần Tiểu Thiên này, nam nhân hiện đại là phải tiếp nhận những tiết mục tiêu khiển của người lớn thường xuyên mà nói thì vô luận là kiến thức uyên bác, hay là năng lực điều khiển bản thân vượt xa so với nam nhân thế giới này. Nói khác hơn, hắn đã chai sạn với các kiểu các dạng mỹ nữ hay các chiêu trò kích dục kỳ quái. Chỉ bất quá, thiếu nữ này có vũ kỹ quá mức siêu quần, điều đó mới khiến cho Trần Tiểu Thiên có chút thất thố.

- Cơm không còn nữa.

Thiếu nữ chỉ các tô chén bể tan tành, sau đó đưa bình nước tới:

- Còn thừa lại chút nước.

Trần Tiểu Thiên nhận lấy bình nước:

- Đây là địa phương nào?

- Là địa lao của thương quán. Những đầy tớ mới mua được cũng bị giam ở chỗ này.

Thiếu nữ nói tiếp:

- Tên nô lệ bỏ trốn bọn chúng nói bắt về có phải là người?

Trần Tiểu Thiên không giải thích được với nàng gì hơn. Hắn tức nghẹn lời, suýt bị dây thừng xiết phá cổ tay. Trong lòng hắn trăm mối hân không có cách giải, làm sao tự nhiên lại người ta biến thành đạo nô (nô lệ bỏ trốn) vậy? Thiên hạ lam gì có chuyện trùng hợp như thế?

Trần Tiểu Thiên đem những gì mình gặp phải vô thức nói cho thiếu nữ nghe, sau đó bực tức nói:

- Cho dù bọn đầy tớ chạy trốn có số lượng lớn thế nào, bọn chúng cũng không thể bắt ta cho đủ số a!

Nhưng thiếu nữ hiểu nguyên do rõ hơn hắn:

- Không sai, kẻ bọn chúng muốn bắt chính là người.

Đang uống nước, Trần Tiểu Thiên sắc mặt một ngum:

-Hả?

- Ta ở chỗ này đã gần một năm rồi, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói có đầy tớ có thể bỏ chạy đi qua nơi này.

Trần Tiểu Thiên sững sốt, ý thức được mình bị cho vào tròng, chứ không phải bị ngộ nhận là đạo nô đơn giản như vậy.

- Người nghĩ, nếu như người làm nghề buôn bán nô lệ, tình cờ gặp phải một kẻ nhà quê mới vừa gặp cướp ra, lại còn ngu ngốc nữa, thì người sẽ làm sao?

Trần Tiểu Thiên hỏi:

- Ta rất ngu sao?

Thiếu nữ chau mũi chu môi:

- Không ngốc làm sao có thể nghèo như vậy được?

Trần Tiểu Thiên vừa trút bớt giận, lập tức cảm phần ngay. Chỉ vì hắn trông giống một kẻ nhà quê gặp rủi ro, đám người này liền bắt hắn lại, biến thành một tên nô lệ đem bán đi. Đây là cái thế giới gì vậy?

- Không ngờ có kẻ cả gan làm loạn như vậy, có còn coi vương pháp ra gì không?

Thiếu nữ kỳ quái nhìn hắn:

- Cái gì là vương pháp?

- À... Chính là luật pháp... Chế độ... Nhân quyền...

Ở cái thế giới này rất khó giải thích cái gì là luật pháp hoặc là nhân quyền, cuối cùng Trần Tiểu Thiên bỏ qua:

- Ai, người trông giống người ngoại tộc, nói ra người cũng không hiểu.

Thấy Trần Tiểu Thiên có vẻ chán nản, thiếu nữ nở nụ cười:

- Ta biết. Chính là lệnh của đế vương ra phải không. Có lẽ ở chỗ khác có, nhưng nơi này thì không. Nhược nhục cường thực, kẻ mạnh quyết định tất cả, đó là nguyên tắc ở đây.

Trần Tiểu Thiên nở nụ cười khổ, hắn cho là nơi này đã là nội lục lục triều, thì ra vẫn còn là vùng đất hoang dã.

Có lẽ hai người ai cũng nghĩ đến chuyện riêng: của mình, nên ai cũng trầm mặc một hồi mà. Trần Tiểu Thiên hỏi:

- Cô tại sao ở chỗ này?

- Ta bị bọn chúng mua được.

Trần Tiểu Thiên nhìn thiếu nữ đeo đầy châu báu tinh xảo này, nói như mếu:

- Bọn chúng vận khí thật tốt.

Thiếu nữ vuốt ve mái tóc màu xanh:

- Ta tên là A cơ man Ba Na, mọi người gọi ta là Man nhi.

Trần Tiểu Thiên chấn tác tinh thần:

- Ta tên là Trần Tiểu Thiên.

- Trần Tiểu Thiên...

Thiếu nữ dùng mềm miệng trực tắc đọc lại tên của hắn, sau đó hỏi:

- Thương thế của ngươi ra sao rồi?

Trần Tiểu Thiên khẽ co duỗi tay chân. Trừ một xương sườn bị gãy, gần cốt chỗ khác không có gì đáng ngại, chỉ co điều là những vết thương ngoài da bị nước bẩn ngâm lâu như vậy, Trần Tiểu Thiên lo lắng vết thương sẽ nhiễm trùng. Nhưng ở nơi này không có penicilin, cũng không có những chất kháng sinh khác, nhiễm trùng là hình thức xui xẻo đến tận cùng nữa rồi.

- Có khỏe không.

Trần Tiểu Thiên dùng đầu ngón tay đụng chạm một chút vào dấu vết giữa cổ, theo bản năng liếc mắt vào bộ ngực của Man nhi một cái. Một dây chuyền thật dài từ giữa cổ rủ xuống, màu vàng ánh lên giữa thung lũng nằm giữa hai đồi tuyết trắng, lấp lánh lạ lùng.

A cơ man cười run rẩy kéo áo ngực, làm động tác che vén, lấp kín chỗ thịt trơn trắng lộ ra trước ngực:

- Không có nữa đâu.

Trần Tiểu Thiên giống như quái thú bị một tiểu la ly chòng ghẹo đùa bỡn, lúng túng dời ánh mắt đi.

A cơ man nhìn hắn đỏ mặt, bỗng nhiên nói:

- Ngươi rất giống một người...

- Người nào?

A cơ man không trả lời, phía ngoài đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Tôn mặt thẹn đỏ mặt âm trầm mở cửa bước vào, nói với A cơ man:

- Qua lão tam gọi người.

A cơ man không ở miệng, đứng dậy đi ra cửa lao. Tôn mặt thẹn hung hăng nhìn chằm chằm Trần Tiểu Thiên một cái, mắng:

- Nô tài chết bầm!

Sau đó “Phanh” một cái, đóng cửa phòng giam lại.

Ngoài cửa lao là một cái hang dài, vòng eo tuyết trắng của A cơ man nhẹ nhàng uốn lượn ở trong bóng tối, cước bộ ôn nhu phẳng phất như bước theo vũ đạo. Rẽ vào một chỗ ngoặt, thân ảnh của nàng biến mất.

Trần Tiểu Thiên có chút thần thờ thu hồi ánh mắt, sau đó đánh giá chỗ ở của mình. Đây là một cái hang thiên nhiên, có bốn thước sâu, cửa động dùng cửa gỗ to bằng cánh tay bịt lại. Hắn thử đẩy một chút, phát hiện những thứ gỗ này vô cùng bền chắc, bằng lực lượng của mình căn bản không thể nào đẩy mở ra. Phía dưới hang chính là thủy lao mới vừa rồi hắn ở dưới, nơi đó nước chảy vô cùng chậm chạp, cho dù có khe hở, cũng không thể lớn đủ hắn chui đi được.

Nước trên người từ từ khô. Mới vừa rồi cùng A cơ man nói chuyện, hần quên những đau đớn do vết thương truyền đến. Nhất là xương sườn ty gãy kia, hô hấp ra vào phảng phất như đâm vào phía dưới lá phổi.

Trần Tiểu Thiên lần bóp chỉnh sửa rỏ xương sườn, hàm răng cắn chặt. Hần tin vào khả năng mau lành vết thương của mình. Hần không biết những người đó tại sao gọi A cơ man tới. Nhưng qua ánh mắt của Tôn mặt sẹo, hần dự cảm một chuyện bất tường sắp xảy đến.

Chẳng biết tại sao, Trần Tiểu Thiên nhớ tới nữ đầy tớ đã qua rồi cái tuổi thanh kia, sắc đẹp nàng ta đã điêu linh rồi. Thời điểm nàng còn trẻ, chắc chắn là đẹp như A cơ man vậy.

Trong địa lao không phân biệt được thời gian, nhưng cái lạnh ngày càng kéo đến, hơn phân nửa hiện giờ đã là đêm tuyết rồi. Ở vào chốn cảnh như vậy, Trần Tiểu Thiên đầu óc thanh tĩnh dị thường. Không khí lạnh như băng xuyên vào thân, bị luồng xoáy khí trong đan điền chuyển hóa một cách chậm rãi, phảng phất mãi mãi không ngừng nghỉ.

44. Q.1 - Chương 44: Thoát Thai Hoán Cốt.

Trần Tiểu Thiên theo bản năng đem lực chú ý đặt ở bộ vi luồng xoáy khí ở đan điền. Trong phút chốc, ánh mắt của hần phảng phất như bị một đạo ánh sáng kỳ dị thu hút, phạm vi nhìn rộng ra dần, và hần lại dùng “Ánh mắt” đó để rõ ràng nhận thấy tất cả tình hình trong bụng mình. Trong vô thức, Trần Tiểu Thiên dần dần đạt được tình trạng nội thị rất quan trọng trong tu luyện. Khả năng nội thị là khả năng các tu sĩ dùng thần thức của mình có thể quan sát hết tất cả các bộ phận và kinh mạch bên trong cơ thể, bắt đầu con đường làm chu, con đường “tu” sửa bản thân để tìm ra cái “chân” vĩnh hằng của thiên địa.

Những gì Trần Tiểu Thiên nhìn được là một mảng không gian kỳ diệu. Tại bộ vi ở dưới rốn một tắc vuông tràn ngập một đoàn vật thể màu đỏ nhạt. Trần Tiểu Thiên không cách nào hiểu rõ tính chất những thứ màu đỏ kia. Chung tựa như một đoàn mây mù, ở trong bụng nhu hòa chậm rãi nhích động, khó nắm bắt. Mặc dù nhìn không thấy giới hạn, nhưng quãng đó này lại bị một tầng lực lượng vô hình bao vây, khiến nó ngưng tụ và không tiêu tan.

Ở giữa đoàn hồng vụ này có một xoáy khí thật nhỏ màu trắng. Đầu tiên nhìn thấy nó, Trần Tiểu Thiên liền nhớ tới lỗ đen ở giữa những hệ thiên hà, Ví dụ như ngân hà chằng hạn. Vô số ánh sáng nhỏ xui khó có thể phân biệt được tụ tập ở chung quanh chỗ này, cùng xoay tròn chậm rãi theo phương hướng ngược chiều kim đồng hồ, tạo thành một nước xoáy hình dáng xoáy tròn ốc.

Theo pheo khí xoay tròn, những ánh sáng mảnh nhỏ vừa dung hợp với tốc độ chậm chạp, vừa từ trong đám sương mù do hút lấy nhiều tia rất nhỏ khác. Những tia khí này màu đen nhàn nhạt, mặc dù đã yên lặng đã lâu trong đan điền, nhưng tâm thần vừa chạm vào, Trần Tiểu Thiên vẫn có thể cảm thấy tim đập một trận rất nhanh. Những thứ khí này tràn đầy sự tức giận, cừu hận, cuồng nhiệt, hung ác, bị thương, không cam lòng... Trong cơ thể Trần Tiểu Thiên truyền đến từng tiếng gầm thét, giống như thú dữ thời Hồng Hoàng không ngừng gầm gừ trong huyết mạch. Khi bị thần thức của hần chạm tới, chúng lại một lần nữa lộ ra vẻ dữ tợn khó tiêu.

Thái dương và mạch máu Trần Tiểu Thiên lúc này có thất dữ dội. Mặt mày hần méo mó, toát ra vẻ cực độ hung ác cùng dục vọng giết chóc. Nếu như Tôn mặt sẹo hoặc Qua Long còn ở chỗ này, Trần Tiểu Thiên sẽ không chút do dự xé xác chúng ra, mở rộng xương thịt bọn chúng, tra lại cái sỉ nhục máu và huyết mà chúng đã gây cho hần, biến bọn chúng thành những mảnh vụn.

Đang lúc Trần Tiểu Thiên sắp bị tâm ma của tù binh làm cho điên loạn, dòng khí toàn màu trắng bỗng nhiên khuếch trương, tản mát ra một cỗ khí tức nhu hòa.

Luồng khí tức này hóa giải sự phẫn hận trong lòng Trần Tiểu Thiên, khiến huyết mạch căng phồng dần dần bình thản xuống. Khí toàn vẫn không dừng lại ngừng nghỉ, mà xuyên thấu qua tầng bình chương vô hình, chảy vào trong một cái thông đạo thật nhỏ.

Theo luồng khí ấm từ đan điền dâng lên này, Trần Tiểu Thiên lần nữa dùng “Ánh mắt” nhìn được một màn kỳ cảnh. Ở trong thân thể của hần hiện ra một loạt đường nhỏ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Nó mang theo luồng ánh sáng trắng bóng , từ đan điền chui dọc theo người đến đáy xương chậu, sau đó chui qua xương chậu, do theo cột sống từ từ chạy lên.

Luồng khí lưu từ đan điền xông ra giống như một vật thể có sinh mệnh, trong người có thể tự phát lưu động. Theo chân khí vận hành, một đạo bạch quang tản ra các kinh lạc trong cơ thể Trần Tiểu Thiên, khiến các kinh lạc này hiện lên rất rõ ràng, có búi có mắc, có nứt thắt giống như mạng nhện vậy.

Trần Tiểu Thiên có nghe nói qua khái niệm về kinh lạc. Hắn biết bọn chúng không giống như mạch máu, da thịt hay là cốt thể. Mặc dù vô số điển tịch ghi lại kinh lạc cơ thể người, hơn nữa căn cứ vẽ ra những đường nhỏ mà bọn chúng vận hành, nhưng giải phẫu học thời hiện đại không hề tìm được bất kỳ đường kinh mạch thực tế tồn tại hay căn cứ chính xác xác nhận nào. Vì vậy, rất nhiều người cho rằng kinh lạc không tồn tại, chẳng qua là người cổ phán đoán cùng hư cấu ra mà thôi. Khoa học không tin vật thể không tồn tại.

Nhưng vào giờ khắc này, Trần Tiểu Thiên biết được bọn chúng quả thật tồn tại. Bởi vì hắn thấy được chúng tồn tại ở trong cơ thể mình vô cùng rõ ràng. Hắn giống như một đứa bé mới vừa phát hiện ra ngoài rốn của mình còn có những thứ khác nữa, tò mò quan sát thân thể hoàn toàn xa lạ.

Trải rộng ở nội thể tổng cộng có mười hai chủ mạch quán thông trên dưới, mười lăm nhánh con giao tiếp lẫn nhau, ngoài ra còn có tám kinh mạch kỳ dị, cùng với huyết đạo là những nơi hội tụ của kinh lạc, hẳn môn man đếm, quả nhiên có tới ba trăm sáu mươi một huyết đạo. Đó là chưa kể cái vòng kỳ quái như dây chuyền với mặt đá kỳ dị chìm sâu gắn kết vào tâm mạch của hắn, giống như một vật thể ngoài lại ăn thông lên đến thái dương huyết, tạo thành một bộ phận kỳ dị giống như một máy bơm nước của thời hiện đại vậy.

Những thứ kinh lạc ở trong người hắn lần lượt thay đổi liên tiếp, tạo thành vô số lối đi. Từ đan điền, chúng tản mát ra những cơ quan nội tạng, dọc theo mạch máu tự vận chuyển. Thứ chúng vận chuyển là dòng khí trắng bạch kỳ dị, trước hết từ đan điền trầm xuống đến xương chậu, sau đó chạy dọc lên cột sống, kéo dài cho đến đỉnh đầu, rồi chạy xuống trán qua giữa lông mày, từ dưới mũi thông qua đỉnh của đầu lưỡi, chảy xuống cuống họng, theo kinh lạc giữa ngực vận chuyển xuống bụng, vận hành đủ một chu thiên, trở về đến đan điền với đám sương mù màu hồng kia, một lần nữa dung nhập vào phế khí xoay tròn.

Theo chân khí vận hành, mỗi một tế bào thân thể phảng phất như tái sinh một lần nữa, phân chia tách đôi rồi lại tách đôi cuộn cuộn không dứt sinh cơ. Sự đau đớn của cơ thể tựa hồ biến mất, bao mệt mỏi cùng khát khao không cánh mà bay. Cái loại cảm giác này Thật kỳ diệu, khiến cho Trần Tiểu Thiên cơ hồ cảm thấy là mình đạt được một sinh mệnh mới tinh.

Trong bóng tối lao tù nơi này, Trần Tiểu Thiên lần đầu tiên đụng chạm đến sự huyền bí của sinh mệnh.

Trần Tiểu Thiên biết, hết thảy điều này là ân huệ của Vương Triết, cũng như cái luồng sét trắng và tím kỳ dị kia. Dĩ nhiên, sinh tử căn trong người của hắn là cơ sở, còn Vương Triết thì đã không tiếc hao phí chân nguyên, tạo dựng cho hắn căn cơ tu luyện. Điều này đã khiến cho hắn ở trong tình huống không biết gì cả, vượt qua sự khổ tu lúc ban đầu, đạt đến trình độ nội thị, tận mắt thấy kinh lạc trong cơ thể mình, rút ngắn ít nhất mười năm tu luyện khô khan.

Điều Trần Tiểu Thiên không biết chính là, những khí tức tử vong mà hắn hấp thu được trên chiến trường, thông qua sinh tử trải qua đoạn đường cực khổ đã hao tổn đi nhiều, số còn dư lại, rốt cục đã ở trong thời khắc kỳ dị này ổn định căn cơ, trở thành một phần chân nguyên của hắn. Mặc dù nó nhỏ bé, chỉ sánh với tu vi của tu sĩ ở bậc luyện khí kỳ tầng 1, nhưng ý nghĩa không phải tầm thường.

Thời gian tựa hồ đi qua thật lâu, khi Trần Tiểu Thiên mở mắt, một lần nữa đem lực chú ý trở lại ra ngoài, thì cây nến to kia đã đốt đi một nửa.

Phía ngoài, hang tối âm u không một tiếng động. Mặt thềm, Qua Long, A cơ man không tái xuất hiện, giống như là đem Trần Tiểu Thiên quên lãng ở chốn địa lao lạnh như băng này.

Trần Tiểu Thiên một lần nữa thử đẩy cánh cửa gỗ. Mặc dù thân thể hắn đã thoát thai hoá cốt, cảm giác rất có thành tựu, nhưng Trần Tiểu Thiên cũng lấy làm tiếc phát hiện rằng, bản thân hắn tựa hồ cũng không lợi hại so với trước bao nhiêu. Cửa gỗ vốn không cách nào nhúc nhích, bây giờ cũng không thể đẩy bung ra. Xem ra, cái loại đả thông hai mạch nhâm đốc, trong một đêm biến thân thành siêu cấp cao thủ như trong thần thoại hay tiểu thuyết kiếm hiệp không áp dụng được với hắn rồi.

Trần Tiểu Thiên chán nản ngồi xuống. Ngày mai, có lẽ hắn cũng phải bước lên đài cao ọi người “tôn sùng”, sờ vai bóp chân, há răng kiểm tra mấy cái lỗ sâu xong rơi trở thành đầy tớ của người ta mua về. Ngoa lặc cá tào! Không biết lão tử đáng giá bao nhiêu tiên, mười lượng bạc? Hay là hai mươi lượng bạc?

Trong yên tĩnh, một chuỗi thanh âm vui mừng vang lên, tựa như một loạt tiếng chuông bạc, nhẹ nhàng vong tới, càng ngày càng gần, cuối cùng dừng ở ngoài cửa gỗ.

Cửa mở, A cơ man bước vào. Dự cảm bất tường của Trần Tiểu Thiên không trở thành sự thật. Nàng này mặc quần áo nghiêm chỉnh, mái tóc một sợi không loạn, trên tay có thêm một cái hũ.

Tôn mặt theo thò đầu qua cửa lao, nhìn Trần Tiểu Thiên “Hừ hừ” cười lạnh hai tiếng.

Chờ Tôn mặt theo đi xa, Trần Tiểu Thiên nói:

- Thì ra là cô đi lấy đồ ăn. Ta còn tưởng rằng...

Trần Tiểu Thiên gượng cười, nhận lấy cái hũ trong tay nàng. Trong cái hũ có gạo tẻ nấu chín. Mặc dù hai canh giờ hắn phải ăn khẩu phần gấp bốn người ăn mới đủ, nhưng lúc này cơm canh vào bụng có vẻ đã vô ích rồi. Làn hành công vừa rơi khiến cho thể xác, tinh thần của hắn tươi tỉnh khỏe khoắn hẳn. Trần Tiểu Thiên miễn cưỡng lấy chút cơm ném thử, cảm thấy hơi có chút thô ráp, nhưng xác xác thật thật là thức ăn có thể ăn được.

“Di ” A cơ man kinh ngạc hỏi

- Thương thể của người lành rồi a?

Trần Tiểu Thiên nhìn ngón tay suýt bị dập nát của mình, chúng bị Qua Long dùng giày giẫm suýt gãy, vỡ tóe ra. hiện giờ vết thương đã khép miệng lại, nhìn qua phẳng phất hoàn hảo như lúc ban đầu, ngay cả những vết dơ ban cũng biến mất. Hắn vội vàng sờ sờ trán cùng đôi môi của mình, nơi đó vết thương cũng đã bình phục, chẳng qua là ấn lên còn có chút đau đớn mà thôi.

Đây đại khái chính là sự kỳ diệu của sinh tử căn. Trần Tiểu Thiên làm mặt quỷ, giả vờ pha trò:

- Mạng của ta lớn lắm, bọn chúng đánh không chết đâu.

A cơ man đuổi dài cổ ra nhìn cổ hắn:

- Còn có một chỗ chưa lành.

Trần Tiểu Thiên sờ sờ cổ, dấu vết khắc ấn ký nô lệ đã xâm nhập da thịt, sờ lên lồi lõm không bình thường.

- In dấu gì vậy?

- Là dấu hiệu của thương quán. Phía trên có hình một con hồ ly, phía dưới là danh xưng của thương quán.

Trần Tiểu Thiên cười khổ hỏi:

- Cô nhìn giỏi quá vậy. Những chữ này khắc lên da thịt mà cô cũng nhận được sao?

A cơ man nói:

- Thương quán ở mỗi đầy tớ đều ử khắc lên dấu hiệu đồng dạng. Thấy nhiều vậy rồi, tự nhiên nhận được.

Trần Tiểu Thiên tò mò hỏi:

- Cô cũng có vết khắc sao?

- Không có.

A cơ man mỉm cười.

- Vậy cô có dấu hiệu gì khác?

- Ở nơi này!

A cơ man ưỡn cái bụng tuyết trắng lên, chỉ chỉ vào viên châu tròn ở rốn:

- Bọn chúng xỏ cho ta đeo nó, gọi là đồ tề châu, phía trên có tên của thương quán. Khách nhân mua về nếu không thích, có thể đổi đi.

Viên châu khảm vào cái rốn nhỏ xinh xắn khêu gợi của thiếu nữ, khê rung rinh, ở trên quả nhiên có khắc hai chữ: “Bạch hồ”.

45. Q.1 - Chương 45: Diễm Phúc.

Trần Tiểu Thiên lẳng lẽ đọc, ghi sâu tận đáy lòng cái danh xưng mà hắn vô cùng cảm hận này: “Bạch hồ thương quán”.

- Hạt châu rất đẹp.

Trần Tiểu Thiên nói.

- Bọn chúng vốn là muốn khắc dấu lên người ta. Nhưng lúc đó ta quá nhỏ, bọn chúng sợ khắc ấn ký rồi, sau này khi ta lớn lên chỗ sẹo sẽ trở nên rất to, xấu xí không bán được giá.

- Cũng là khắc ở trên cổ sao?

- Không. Nữ thì khắc ở nơi này.

A cơ man cởi đai lưng, cái váy quần đỏ lập tức tụt xuống, lộ ra một ngọc thể trắng ngần. Nàng nhếch cái miệng vừa cong vừa vênh lên, chỉ vào đó bảo:

- Nữ nô lệ thì in dấu ở chỗ này.

Trần Tiểu Thiên suýt chút xíu nữa mắc nghen với số cơm trong miệng. cái váy khiêu vũ đỏ lòm rơi xuống mặt đất, thiếu nữ trước mắt với thân thể tuyết trắng trơn, khiến hắn nhìn đến trợn mắt trợn mắt.

A cơ man quay mặt qua:

- Người Thật giống một người..

Đây đã là lần thứ hai A cơ man nói như vậy. Trần Tiểu Thiên dùng sức lúc lắc cái đầu, nhìn vào ánh mắt của nàng.

Khóe miệng nhu mị của A cơ Man khê cong lên, nửa giống như dấu môi, nửa mang dáng dấp của một nụ cười xinh đẹp. Con mắt xanh lam ẩn hiện vẻ long lanh ánh nước:

- Giống như ca ca của ta...

Trần Tiểu Thiên sờ sờ vào sống mũi của mình, không ngờ bản thân lại giống một người ở thế giới này.

A cơ man chợt thực hiện một động tác rất khác thường. Nàng cởi dây áo, hai quả đồi trắng như Tuyết khiến người ta phún huyết lập tức nhảy bắn ra. Sau đó, nàng, cởi bỏ luôn áo ngoài và quần lót, thân thể trần truồng nhảy vào trong lòng ngực Trần Tiểu Thiên.

- Ôm lấy ta.

A cơ man có vóc người nhỏ nhắn giống như cô bé, đỉnh đầu chỉ tới cằm Trần Tiểu Thiên, nhưng gò ngực vun cao đầy đặn và kiên quyết, dính thật chặt vào ngực bụng của hắn, co dãn với cảm xúc mê người. Nàng nằm gọn trong lòng Trần Tiểu Thiên, thân thể khê run rẩy.

Bất kỳ một nam nhân bình thường nào trong tình huống như vậy đều không thể suy nghĩ bình thường gì được nữa. Trần Tiểu Thiên dùng sức ôm chặt thân thể trần truồng đầy dụ hoặc kia, lão nhi bắt đầu không an phận phát cờ dỏng trông.

Ngoa lạc cá tào! May mắn và diễm phúc tự nhiên trút xuống đầu hắn như vậy sao?

Trần Tiểu Thiên cơ hồ không thể tin được. Thiếu nữ có vẻ mặt thuần chân này khiến cho hắn không phân định được là ả đang hấp dẫn dụ hoặc hại mình, hay là chỉ ngây thơ Thật sự cho dù nàng ta vốn là một nữ nô lệ, nhưng rõ ràng nàng ta không có lý do gì mà dâng hiến cho hắn thể này? Dù sao thân phận của hắn bây giờ cũng là một tên đầy tớ vô cùng hèn kém.

Một bàn tay mềm nhẵn nhỏ bé đưa đến dưới bụng Trần Tiểu Thiên, nắm lấy long thương bốc lửa của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, đùa bỡn. A cơ man khẽ môi lên bộ ngực hắn, mơn man nói:

- Người thật sạch sẽ...

Trần Tiểu Thiên một đường đi qua hoang mạc phong trần mệt mỏi, dừng nói tạm, ngay cả mặt cũng chưa từng rửa lấy một lần. Nhưng mới vừa rồi trong lúc nhập định, chân khí vận chuyển, khiến thân thể của hắn từ trong ra tới ngoài xuất hiện biến hóa cực lớn, thay da đổi thịt, làn da trắng trẻo tươi non thơm nức một mùi kỳ dị.

Khi A cơ man ở trên đài, vũ điệu nghệ thuật thường kêu gọi và xà khúc uốn éo lưng bụng của nàng khiến cho bất kỳ gã đàn ông nào bên dưới đài cũng dâng lên ý niệm bầy bạ trong đầu. Trần Tiểu Thiên không thể ngờ rằng, chỉ ngần ngừ mấy canh giờ, cái ý nghĩ không mấy gì hay ho đó, và hắn vốn cho rằng chỉ có thể thực hiện trong mơ, giờ đây đã trở thành sự thật.

A cơ man lục lợi, uốn éo, lột bỏ hết y phục đã sớm rách bươm trên người hắn. cả người Trần Tiểu Thiên nóng lên, ôm lấy cái mông trắng trơn mềm của A cơ man, nâng thân người nhỏ nhắn của nàng lên, long thương dựng đứng, gương gương trừng mắt nhìn sát vào nơi thân bí dưới dụng thiếu nữ.

A cơ man giương mắt nhìn Trần Tiểu Thiên, khoe môi mỉm cười, giữa lông mày lộ ra một nếp nhăn khổ, cùng vẻ mặt rất kỳ dị, vừa dần đo, vừa cương quyết, mị hoặc vô cùng.

Trần Tiểu Thiên nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, thì thào:

- Em thật đẹp.

Khoe môi A cơ man nhoẻn nụ cười, giống như một đóa kỳ hoa mang theo anh bảo thạch sáng bóng nở rộ trong bóng tối âm u của địa lao. Nàng nhếch hai chân ra, quần lấy hông Trần Tiểu Thiên, con mắt long lánh nhìn hắn, một tay vịn đầu vai hắn, một tay đưa đến dưới bụng, lục lợi, nhẹ nhàng hướng dẫn cho long thương.

Sự khích lệ của A cơ man khiến cho Trần Tiểu Thiên dục hỏa bộc phát. Hắn ôm lấy mông nàng, dùng sức hất một cái, long thương chấn động tàn sát đối phương. Thân thể A cơ man đột nhiên run lên, tay vịn đầu vai Trần Tiểu Thiên trượt ra, hai tay che hạ thể.

Trần Tiểu Thiên dừng động tác lại:

- Đau không?

A cơ man khẽ cắn môi, mặt nở nụ cười, ôn nhu nói:

- Sâu hơn một chút...

Đầu lưỡi A cơ man lách qua hàm răng trắng tinh, khẩu âm trúc trắc giống như một hải tử tập nói, mang theo sự non nớt không tương xứng với dáng vẻ già dặn thành thực của nàng, khiến cho Trần Tiểu Thiên càng lúc càng động tâm. Có thể hợp thể với một cô gái xinh, đẹp như thế, coi như hắn không uống công xuyên việt đến thế giới này.

Trần Tiểu Thiên hít vào một hơi, nắm chặt eo A cơ man, hung hăng bắt đầu vùng thương giá giặc, càn quét giữa ba quân.

A cơ man hai tay che dưới bụng, thân thể mềm nhũn nằm trong ngực Trần Tiểu Thiên, tản ra một loại hơi thở thơm ngát như đóa hoa. Thân thể nàng vừa nhẹ vừa mềm như không có xương, Trần Tiểu Thiên càng dùng sức càng kích động, long thương tuy thô tuy dài, nhưng mật động vẫn hoàn toàn tiếp thụ.

Chất lỏng ẩm ướt từ thiếu nữ chảy xuống, Trần Tiểu Thiên cười nhẹ hỏi:

- Thoải mái không?

A cơ man tựa đầu vào vai hắn, phát ra tiếng hô hấp khe khẽ, không trả lời.

Là một người hiện đại lớn lên cùng mạng inte, Trần Tiểu Thiên cũng giống như mỗi người đàn ông khác, cũng có xem qua hằng hà sa số phim, đối với các loại kỹ xảo hiểu rõ vô cùng, và vẫn từng mong mọi tìm cơ hội thí nghiệm. Lúc này hắn có một vũ cơ thân thể dẻo như rắn, người nhẹ như bông chủ động đầu hoài

tổng bảo, không tốn sức chút nào mà có thể ôm trọn vào trong ngực, sao không nhân cơ hội mà thực hiện ước mơ?

Trần Tiểu Thiên không buông A cơ man ra, bắt đầu những chiêu trò mà hắn đã học được. Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, thiếu nữ run rẩy không ngừng, vòng lục lạc ở chân lúc lắc tạo những âm thanh vui tai.

Thân thể A cơ man mềm mại như không xương, vòng eo ngửa ngược ra quá chín mươi độ vẫn không có chút miễn cưỡng nào. Viên minh châu đeo ở rốn lơ ra, chớp động mê người. Dần dần, Trần Tiểu Thiên trở thành như dã thú, tinh thần mụ mị theo tiếng nhạc vui tai và ánh chớp lập lòe của viên minh châu này.

Đôi mắt hắn dần dần biến thành đỏ ngầu, mất đi vẻ trong sáng như lúc bình thường, vừa khéo, với chữ linh trí còn sót lại, Trần tiểu Thiên chợt vô tình nhìn xuống chỗ tiếp xúc thân mật của hai người, thấy nơi ấy đầm đìa máu tươi. Hắn giật mình, bừng tỉnh trở lại, vội vàng để A cơ man xuống. Cảm giác trơn trượt mà hắn cảm nhận thì ra là máu tươi tiết ra từ hạ thể của nàng?

- Cô,... nàng... là xử nữ?

Điều này thật sự là ngoài ý muốn của hắn. A cơ man dù có số tuổi không lớn, lớn lắm là mười bảy, nhưng vóc người trở mã không thua bất kỳ thiếu nữ thành thực nào. Ngực mông to mọng đầy sức sống, không một chút ngây ngô của thiếu nữ mới lớn. vì thế cho nên, theo bản năng, Trần Tiểu Thiên cho là nàng đã phá thân rồi. hiện giờ, vết máu đỏ lôm trước mắt nói cho rõ hắn chân tướng.

A cơ man cắn chặt răng tỏ vẻ thất vọng vì điều gì đó. Tuy vậy, đôi mắt vẫn còn đọng nước mắt bắt đầu lấy lại vẻ kiêu mị, long lanh. Nàng giương mặt nhìn Trần Tiểu Thiên, nhướn miệng cười, dùng thanh âm mềm mại đáng yêu nói:

- Đổi thể lại đi nào...

Trần Tiểu Thiên lòng tràn đầy áy náy, nếu như sớm biết nàng là xử nữ, hắn sẽ ôn nhu một chút. Kết quả hắn chỉ lo hưởng thụ cảm giác của mình, khiến cho nàng chảy nhiều máu như vậy. Hắn ngượng ngùng nói:

- Nàng nghỉ ngơi một chút đi.

A cơ man xoay chuyển con người xanh lam kiêu mị vô cùng, khẽ cười. Nàng xoay người, nằm ra trên quần áo, ôn nhu nói:

- Chàng cứ mặc tình dùng sức...

Vừa nói nàng vừa bắt đầu đông tác khêu gợi, mặc ỹ huyết đang tiếp tục rỉ máu. Trần Tiểu Thiên không bao giờ ngờ một xử nữ vừa phá thân lại có thể biểu hiện dâm đảng như vậy. Vô luận là động tác hay là tiếng nói, hắn không hề cho là nàng có chút quan hệ gì tới xử nữ, ma giống như một nữ nô lệ dâm đang đang dụ dỗ chủ nhân của mình.

Đông tác của A cơ man mang vận luật vũ đạo tuyệt đẹp, làm huyết mạch hắn căng phồng:

- Chủ nhân, hãy tới sử nhục đầy dục nữ nô lệ của người đi...

Ngoa lạc cá tào! Nàng ta là xử nữ mà còn không sợ, mình còn sợ gì? Trần Tiểu Thiên cúi người xuống, hăng máu xông trận.

về mị hoặc của A cơ man càng lúc càng mạnh, nàng căn bản không biết đau đớn, khóe môi thủy chung mang theo một tia cười quyến rũ, miệng không ngừng dùng tiếng nói trúc trắc kích động Trần Tiểu Thiên:

- Chủ nhân, xin hưởng dụng nữ nô lệ của người.

- Chủ nhân, người thật là mạnh, giống như ưng, giống như lôi điện... giống như thần bò hùng vĩ...

Ngoa lạc cá tào! Lão tử đây mà là thần bò à? Cùng với sự kích động điên cuồng, đầu óc Trần Tiểu Thiên mụ mị đi. Hắn vô tình trở lại trạng thái vong ngã, thần thức đi vào nội thể, giật mình phát hiện đan điền không ngừng có một luồng khí màu hồng yêu mị xâm nhập, lôi kéo theo từng luồng sinh cơ tuôn theo các điểm tiếp xúc da thịt với A cơ man mà truyền qua người nàng. Luồng khí hồng này đi vào đan điền, truyền

đến tứ chi bách hài, kích động các luồng năng lượng trong người hấn dịch chuyển mau chóng, tản ra chân khí cuồng cuộn tiến về đan điền, rồi vòng theo các điểm tiếp xúc tràn qua người A Cơ Man.

Có mấy lần nguyên dương của hấn tập trung cực nhiều, sắp buông xuôi đến nơi, nhưng một số huyết đạo thần bí trên cơ thể chợt như giữ chúng lại, nhất quyết không chịu cho hấn như nguyện. Hấn mơ màng nhớ lại hành vi và lời nói của Tần Nguyệt Sương trước lúc bỏ đi: điểm vào một số huyết trên người hấn, nói một câu đại loại là khiến hấn suốt đời song trong đục vọng, bị đục vọng dày vò mà chết? CMN! Lẽ nào con bà nương đó kềm chế cho ta mãi mãi không thể xuất tinh? Ta vốn bị bệnh kim thương bất đảo rồi, chủ yếu do tinh thần, giờ bị kềm chế huyết đạo nữa, làm sao ta làm nam nhân hờ trời! Con bà nương này thâm độc mà.

Ấy, vì sao từng dòng chân khí của mình đi vào người ả A cơ man này? vì sao à hút lấy những dòng khí này, nó là chân dương của mình mà?

Ngã lặc cá khứ (ôi mẹ ơi)! Hấp tinh đại pháp! Trong mơ hồ, Trần Tiểu Thiên loáng thoáng nhớ lại danh tư trong những truyền thuyết liêu trai mà hấn từng biết được.

—o0o—

46. Q.1 - Chương 46: Hấp Tinh Đại Pháp.

cùng lúc này, A cơ man thỉnh thoảng phát ra một loạt chú ngữ, trong đó có mấy âm tiết không ngừng tái diễn, đặc biệt hết sức. Trần Tiểu Thiên mặc dù nghe không hiểu, nhưng dự tính theo bản năng phản khởi tăng gia. Nếu không phải ở tình trạng này thì hấn thậm chí không nhận ra đó là những lời lẽ theo dạng chú ngữ. Kém theo chú ngữ, A cơ man không ngừng chạy nước rút. Lúc này ả đã ngồi đề lên người Trần Tiểu Thiên, nhún nhảy không ngừng, tay múa may đầu rũ rượi uốn éo theo một vũ điệu hoang dại.

Mặc dù Trần Tiểu Thiên sợ hãi cả người, nhưng cơ thể cứng cứng, không còn phản ứng được nữa. Luồng khí tức màu hồng không ngừng truyền vào cơ thể hấn, xâm chiếm mọi góc ngách cơ thể, lần dần đến tâm mạch, truyền đến mi tâm, phút chốc đã xâm chiếm ba phần tư cơ thể hấn, chỉ còn lại ba nơi gồm tâm mạch, thần thức và đan điền là còn bao phủ chưa đạt được mục đích.

Lúc này, Trần Tiểu Thiên chợt bình tĩnh lạ thường, có lẽ hấn hiểu cái nguyên lý “không có bữa cơm trưa nào miễn phí cả” mà hấn biết được ngày nào. Tự nhiên đối xử tốt với mình, kẻ đó không gian cũng đạo tặc. A cơ man xinh đẹp là vậy, tuổi đời nhỏ nhắn là vậy, tự dưng vô duyên vô cớ hiến thân cho hấn thì có nghĩa lý gì. Nhất định ả ta có mục đích gì đó. và Trần Tiểu Thiên lờ mờ đoán được rằng, đó là thứ chân dương quý giá mà hấn đang mang trong người.

Hiểu và trở nên trấn định, nhưng Trần Tiểu Thiên không biết hành xử hay phản công lại A cơ man như thế nào. về bề ngoài, hấn đang nhắm mắt hưởng thụ dự cảm khôn cùng, còn bên trong, thần thức của hấn vẫn trong trạng thái nội thị, lo lắng nhìn từng dòng chân nguyên của mình bị luồng hồng khí xâm chiếm vào và lôi cuốn hút trở ra.

Luồng hồng khí của A cơ man cuối cùng cũng xâm chiếm đến gần tâm mạch. Lúc này, đột biến phát sinh, vòng cơ mạch có hình dây chuyền chứa viên đá đen do luồng sét tạo thành trước đây của Trần Tiểu Thiên lập tức phản ứng khi luồng khí hồng xâm chiếm tới. Nó lập tức cuốn hút luồng hồng khí của A cơ man, nhanh chóng cuốn rút vào trong viên đá, còn lúc càng nhiều, càng nhanh và mạnh.

Nếu như trước đó, luồng hồng khí truyền vào cơ thể của Trần Tiểu Thiên chỉ như chất xúc tác, kích thích cho chân khí trong người hấn sôi động, điên cuồng tuôn trào ra rồi bị luồng hồng khí quán lấy truyền trở về cơ thể A cơ man.

Nhưng lúc này, luồng hồng khí vừa tới gần cơ thịt hình viên đá ấy, lập tức bị hút vào mắt tâm tích, khiến cho A cơ man phải truyền thêm vào cơ thể Trần Tiểu Thiên, cứ như thế, cung không đủ cầu, vì thế chủ khách từ từ thay đổi. Thân thể đã bắt đầu teo tóp của Trần Tiểu Thiên từ từ đầy đặn trở lại, ngược lại, thân thể A cơ ma từ trắng trẻo hồng nhuận sáng bóng một luồng hào quang chuyển thành ảm đạm, mất đi huyết sắc và sự tươi nhuận vốn có.

Trận chiến sắc dục giữa hai người vẫn tiếp tục một cách điên cuồng. A cơ man dùng tay vẽ lên người Trần Tiểu Thiên nhiều phù chú kỳ lạ, mong muốn kích thích cho chân nguyên của hắn vỡ òa, giục cho nguyên dương theo tình khí tiết ra càng nhanh càng tốt. Nhưng không ngờ bao nhiêu công sức bỏ ra đều hồng cả, đến khi ả ý thức tình huống bất diệu, thì quyền chủ động không còn trong tay ả nữa. Hay nói cách khác, sự chủ động hấp thu chân khí, nguyên âm hay nguyên dương của hai bên không còn nằm trong quyền điều khiển của hai người nữa, mà tự bản thân của quá trình điều động, dưới tác dụng của kinh mạch ngoài lại dạng hạng liên (dây chuyền) kỳ quái trên người Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên lúc này không biết mệt mỏi vùng long thương, đánh đông dẹp bắc trong hậu cung mãi mà không chịu đánh chiếm thu binh. Hắn thần tự hỏi không biết nên cảm thù hay cảm ơn Tần Nguyệt Sương. Không nhờ con bà nương đó, hắn nhất định buông thương ngã ngựa thành cái xác khô không biết tự bao giờ rồi.

Trần Tiểu Thiên chịu nổi khổ vì dục tình đầy đoạ, còn A cơ man thì mệt mỏi rã rời, vừa chống chịu không để nguyên âm trong người tiết ra, vừa cố gắng hấp thu chân nguyên đã lở truyền vào người Trần Tiểu Thiên. Ắ không thể gục xuống hay buông xuôi, vì nếu không bao nhiêu chân nguyên coi như mất hết, tu vi suy giảm trầm trọng.

Thời gian cứ chậm chậm trôi. Trần Tiểu Thiên được lợi từ sinh tử căn không ngừng chuyển hóa và hấp thu những luồng khí lực lạ. còn A cơ man, bao nhiêu trò phép đã sử dụng hết. Ắ cuối cùng không thoát khỏi số mệnh. Cùng với luồng chân nguyên điên cuồng tiết xuất, ả lấy hơi lên rít một tiếng dài rồi ngã gục xuống người Trần Tiểu Thiên, miệng thều thào:

- Người... người sao biết dùng Hấp tinh đại pháp....

Trần Tiểu Thiên mơ màng một hồi mới lấy lại ý thức. Hắn suy diễn mọi chuyện, nửa hiểu nửa không, cảm thấy hoảng sợ cho cái câu “nhược nhục cường thực - cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh hiếp kẻ yếu” của thế giới này vô cùng. Một cô gái xem ra nhỏ bé yếu ớt mà hại người ăn không nhả xương như vậy, trách làm chỉ mấy tên mặt sẹo ngoài kia. Hơn nữa, hắn qua hai lần quan hệ với hai cô gái khác nhau, cô nào cũng có vụ hấp chân khí và truyền chân khí. Điều này khiến hắn có cảm giác mặc nhiên rằng, ở thế giới này, nam nữ khi quan hệ thì phải “hấp”qua “hấp” lại mới đúng nghĩa là quan hệ. Nghĩ như vậy, hắn tạm thời cho qua chuyện này.

Mặc dù chưa thể tiết xuất được dục vọng trong người, nhưng Trần Tiểu Thiên đã chán nản không muốn thực hiện nữa. Hắn giả vờ dục ý chưa hết, vuốt ve thân thể của A cơ man nói:

- Nàng thật là một vưu vật trời sanh...

Trần Tiểu Thiên vừa nói vừa nghĩ, không vưu vật sao được, còn xử nữ mà dám mỵ thế rồi, sau này còn ghé ghóm tới chừng nào? hắn ngồi đỡ nàng đây, thấy trên mặt A cơ man đã sớm đầy lệ.

Trần Tiểu Thiên giả vờ vừa đau lòng vừa oán giận hỏi:

- Vì sao không sớm nói cho ta biết?

- Nam nhân sẽ quan tâm đến điều đó sao?

Ngoa lạc cá tào! còn giả vờ ngây thơ, trách ngược vụ kia nữa à? Đã vậy lão tử cứ phóng lao theo lao luôn!

- Thế cô có hận ta không?

- Có.

Trần Tiểu Thiên hỏi chân thành, A cơ man cũng trả lời rất chân thành. Nàng bình thần lau nước mắt, lấy quần áo uể oải lau mọi dấu vết, da thịt từ từ khôi phục về trắng muốt.

A cơ man cùng Trần Tiểu Thiên không nhắc gì đến chuyện xử nữ nữa, tựa như hết thấy chuyện vừa rồi không hề phát sinh, những từ ngữ dâm mỵ hay hấp tinh đại bổ gì kia không hề xảy ra.

Cứ như vậy, trải qua một cuộc diễm ngộ hung hiểm và không thể giải thích, hai người lại lâm vào tình cảnh trầm mặc lúng túng. Trần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, hỏi:

- Cô là người Nội lục?

A cơ man gật đầu.

- Tại sao phải tới đây?

Cho tới hiện giờ, Trần Tiểu Thiên chỉ loang thoáng đoán nàng là yêu tinh hay có liên quan đến tu sĩ trong tu chân giới gì đó. Nhưng dù sao, tu sĩ trong mắt hắn chẳng qua mạnh hơn người thường một chút, thậm chí một số người như Tần Nguyệt Sương còn yếu hơn người thường, phải nhờ kê phạm nhân là hắn cứu mấy lần. Cho nên, trong tâm tưởng của Trần Tiểu Thiên, A cơ man vẫn là nữ nô lệ, mặc dù nữ nô lệ đó có chút yêu mị và có thần thông hấp tấp đại pháp, có lẽ là để sử dụng đối với những người chủ nô mua nàng về sau này.

Trên thị trường, nữ nô lệ mặc dù không đáng giá quá nhiều tiền, nhưng A cơ man là vũ vật như vậy, cho tới bây giờ có thể coi là trân phẩm khó tìm. Trần Tiểu Thiên suy đoán nàng rất có thể là vũ cơ trong nội lục được quý tộc nuôi, chẳng biết nguyên nhân sao đó mà lưu lạc đến Ngũ Nguyên thành này.

- Bị bọn chúng mua được.

- Ở Đông nội lục có rất nhiều nữ nô lệ sao?

A cơ man lau vết máu cuối cùng trên người, thản nhiên nói:

- Rất nhiều.

Trần Tiểu Thiên bắt đầu tò mò đối với cái trò buôn bán nô lệ này:

- Bọn chúng làm sao mua cô được?

A cơ man nở nụ cười yêu mị, đáp:

- Nội lục các nước đánh nhau quá nhiều, dân thường không có cái để ăn, bị bán đi để đổi lương thực. Chủ nhân dùng hai xe gạo đổi ba mươi nữ nô. Trên đường đã chết một ít, còn dư vận chuyển đến Ngũ Nguyên thành lục tục bán đi hết rồi, chỉ còn lại có ta.

Trần Tiểu Thiên nhớ tới nữ nô lệ giữa chợ:

- Không phải là còn có một sao?

A cơ man đáp:

- Ta không nhận biết bà ta.

Đại khái các nàng không phải cùng nhóm ả. Trải qua nhiều lần buôn bán, Trần Tiểu Thiên bắt đầu hiểu được chút ít đối với cái thế giới này. Một cái bánh hấp không nhân giá một đồng bạc, một cân gạo chừng hai đồng bạc, một xe gạo đại khái hai nghìn cân, hai xe cũng bắt quá bốn ngàn cân, tương đương tám mươi lượng bạc. Nói cách khác, một nữ nô lệ giá tiền chẳng qua là hơn hai lượng bạc. Cho dù suy nghĩ đến phí chuyên chở cùng hao tổn, thành bản cũng thấp đủ làm cho người ta kinh ngạc.

Thấy thị trường nội lục có nữ nô lệ có giá ba mươi lượng bạc, xử nữ sáu mươi lượng bạc, Trần Tiểu Thiên đã cảm thấy rất tiện nghi, không nghĩ tới bên trong còn có lợi nhuận lớn như vậy. Khó trách hướng đông nội lục đường đi khó như vậy, mà luôn luôn có người buôn bán đi về.

Trần Tiểu Thiên cũng cảm thấy rất kỳ quái:

- Tại sao cô không bị bán đi?

- Chủ nhân ra giá tiền là năm mươi kim thù.

Trần Tiểu Thiên sợ hết hồn, năm mươi kim thù tương đương với một ngàn lượng bạc, lúc đầu có thể mua hai mươi nữ đầy tớ xinh đẹp, hoặc là năm chiến sĩ thú nhân. Không ngờ A cơ man có giá mắc như vậy.

A cơ man cười dài nói:

- Hiện tại chỉ trị giá năm trăm lượng bạc thôi.

Không phải là xử nữ thì liền xuống giá một nửa, nếu như bị lão bản của thương quán biết mình chiếm năm trăm lượng bạc tiện nghi thì...

Trần Tiểu Thiên vội ho một tiếng:

- Thương quán lão bản là nữ nhân sao?
- Không sai. Thương quán này vốn là nhà chồng của người, nhưng chồng của phu nhân đã mất sớm rồi. Thì ra là quả phụ. Trần Tiểu Thiên vuốt dấu vết phía sau cổ, oán hận thầm nghĩ.

—o0o—

47. Q.1 - Chương 47: Bẫy Rập

A cơ man mặc xong quần áo, trở lại thành một vũ cơ xinh đẹp. Nàng dùng ngón tay chạy vuốt lại mái tóc dài, lơ đãng nói:

- Người muốn chạy trốn không?

Đột nhiên nghe được câu này, Trần Tiểu Thiên không thể tin vào tai mình:

- Cái gì?
- Muốn chạy trốn không?

A cơ man ra hiệu:

- Lúc này có thể rời đi.

Trần Tiểu Thiên trong lòng nóng lên:

- Làm sao trốn?

Cửa lao bị khóa sắt khóa, chẳng lẽ thủy lao có đường thông đi ra ngoài?

A cơ man cầm lấy bình mang cơm, từ đáy bình lấy ra một cái chìa khóa, thoải mái mở cửa lao ra.

- Phía ngoài không có khóa, chỉ cần thuận đường nay đi là được rồi. Lúc này bọn chúng đang ngủ, cẩn thận một chút, sẽ không có ai phát hiện

Trần Tiểu Thiên cẩn thận đẩy cửa lao, trước mắt là một cái địa đạo quanh co khúc khuỷu, chỗ quẹo của có một tấm khoang ánh sáng không rõ la thông hướng phương nào. Hắn đi hai bước, phát hiện A cơ man vẫn đứng nguyên tại chỗ.

- Đi a.

A cơ man lắc đầu:

- Ta không đi.
- Tại sao?

Trần Tiểu Thiên không ỉn là một thiên sứ vô cùng thiện lương, nhưng người thiếu nữ này đã cùng mình trải qua quan hệ xác thịt, mới vừa rồi còn ái ái ân ân, hiện giờ cứ như vậy mà vỗ vỗ cái mông rời đi, để nàng một mình ở lại địa lao này, thì Thật là điều mà một nam nhân không thể làm được.

- Ta dẫn cô cùng đi. Đừng lo lắng, ta nuôi được cô mà.

Mặc dù Trần Tiểu Thiên lúc này người không có xu nào, thậm chí còn mang thân phận đầy tớ cho người khác, nhưng khi nói ra lời này, hắn tự tin mười phần.

A cơ man quơ quơ bắp chân, cái chuông trên mắt cá chân lập tức phát ra một chuỗi tiếng đồng giòn vang:

- Chuông này không lấy ra, để cho bọn chúng nghe được, ngay cả người cũng đi không được. Hơn nữa thương quán trông chừng ta rất kỹ, nếu như ta cũng chạy trốn, bọn chúng nhất định sẽ tìm kiếm toàn thành. Nơi nào cũng là người của bọn chúng, chỉ cần trốn một cái là sẽ bị bọn chúng bắt trở lại ngay.
- Không được!

Trần Tiểu Thiên cố chấp thuyết:

- Ta không thể để một mình cô ở lại đây!
- Hay là người đi trước đi, ra đến bên ngoài rồi nghĩ biện pháp cứu ta.

Trần Tiểu Thiên suy tư chốc lát, quả quyết nói:

- Ta đi một mình vậy! Cô yên tâm, ta nhất định sẽ tới cứu cô!

Dưới chân, nham thạch vừa lạnh lại vừa cứng, cũng may giày Trần Tiểu Thiên đã sớm mất, chân không đi ra không phát tiếng động nào. Hắn vịn vách đá, vô cùng cẩn thận đi ra sơn động.

Mặt ngoài động khẩu chính là nhà đá treo đầy hình cụ, lúc này bên trong không có một bóng người. Gã Tôn mặt thẹo không biết chui tới nơi nào, không chứ phòng bị. cửa nhà đá không khóa, Trần Tiểu Thiên nhẹ nhàng đẩy ra, trước mắt là một đình viện do những mảnh đá xanh trải thành, ánh trăng chiếu lên trên đó phẳng phất như một tầng nước chớp động.

Đứng ở trên thềm đá, Trần Tiểu Thiên có chút không tin là mình có thể dễ dàng trốn thoát như vậy. Hắn thậm chí lắng một tiếng, bọn này đúng là phé vật! Phòng giam mà làm thành như vậy, không có ai chạy trốn mới kỳ quái!

Đang khi Trần Tiểu Thiên bước chân vào đình viện, sau lưng nghe “Băng ” một tiếng, truyền đến tiếng dây cung chấn động không khí. Một mũi tên nhọn từ tường cao bay nhanh và mạnh xuống, xuyên thấu bắp chân của hắn.

Một gã hán tử thủ hạ của Qua Long đứng ở trên tường, cầm cung tiễn cao giọng hô:

- Qua lão tam! Có đây tớ chạy!

Cửa phòng đóng chắc đột nhiên mơ toang, Qua Long, Tôn mặt thẹo, còn có một gã khác xé chiều bắt hắn đồng thời nhảy ra. Tôn mặt thẹo quơ một thanh liềm đao, cất giọng the thé:

- Đừng để cho tên nô tài này chạy!

Trần Tiểu Thiên một tay ấn lấy bắp chân, quỳ rạp xuống đất. Mũi tên dài xỏ xuyên qua da thịt ở bắp chân hắn, đau thấu tâm phổi. Tôn mặt thẹo sải bước đi lên, một cước đá ngã Trần Tiểu Thiên, dẫm ở lưng hắn. Người Trần Tiểu Thiên nặng nề đụng trên mặt đất, xương sườn gãy đã khép lại truyền đến một trận đau nhói. Trong cảnh huyền ảo, hắn thấy một thân ảnh nhỏ khoác áo hồng từ đường hang đi ra ngoài. Chuông bạc ở mắt cá chân A cơ man nhẹ nhàng vang lên, trên mặt mang vẻ chế nhạo và khinh thường.

Trần Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, khàn giọng hỏi:

- Tại sao?

Trần Tiểu Thiên còn chưa biết bản chất của cái thế giới này là gì, nhưng hắn không phải người ngu. Hắn có thể dễ dàng chạy ra khỏi lao tù như vậy chỉ có một nguyên nhân là bọn chúng cố ý làm cho hắn chạy trốn. Mở cửa lao, A cơ man không phải là giúp hắn, mà là đồng mưu của bọn chúng. Nhưng Trần Tiểu Thiên không rõ, bọn chúng phí sức và tốn thời gian đem hắn bắt lại, dùng nghiêm hình đánh đập, khiến cho hắn thừa nhận là đào nô, tại sao lại cố ý để cho hắn chạy trốn?

- Bởi vì ... dạng người như vậy họ mới có lý do giết chết người.

A cơ man nhẹ nhàng đi tới:

- Người nên biết, ở trong thương quán, đầy tớ không phải có thể tùy ý giá hại, nhưng đầy tớ chạy trốn thì ngoại lệ.

Nhìn trừng vào vũ cơ sáng rõ này, rằng Trần Tiểu Thiên nghiêng chặt bắt cả máu tươi.

A cơ man cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói:

- Ta hận nhất những thứ nam nhân như các người. Các người hạ lưu giống như chó hoang ven đường, tham lam giống như ngỗng ưng ăn xác thối, hèn hạ chẳng khác gì lão tử.

Trần Tiểu Thiên nghiêng rằng:

- Vậy người vừa rồi tại sao lại làm như vậy? Là bố thí sao? Dùng thân xử nữ của người bố thí ột người sắp bị người hại chết?

- A!

Tôn mặt thẹo quay đầu nhìn A cơ man chăm chăm:

- Người, con tiện nhân này ”

- Đứa ngốc, một chút máu gia thi lừa gạt được người rơi. Người cho rằng nơi này sẽ có xử nữ sao?

A cơ man cao hứng vỗ tay:

- Hmm, nhìn bộ dạng người rút lui ra lúc đó, ta thật là vui và tức cười.

Tôn mặt thẹo còn muốn nói tiếp, Qua Long ở phía sau gào to:

- Mặt thẹo! Còn chờ cái gì! Giết hắn rồi!

- Được!

Tôn mặt thẹo giơ liêm đao lên, hướng vào sau cổ Trần Tiểu Thiên bổ tới.

Trần Tiểu Thiên bị hấn đâm ở dưới chân bỗng nhiên vặn người qua. Chân phải Tôn mặt thẹo đâm ở trên lưng hắn trượt ra ngoài, tiếp theo đó dưới bụng tên này nhói đau, bị một vật thể bén nhọn xuyên thấu ổ bụng.

Tôn mặt thẹo mở to mắt. Trong mắt hắn, cái tên vô luận là thương nhân chán nản hay là tên khát cái gấp phải ở hiệu cầm đồ nay yêu hận như người nhà quê, nhưng không ngờ chính cái tên người nhà quê này đã dễ dàng rút mũi tên từ bắp chân ra, đem mũi tên rỉ máu đó đâm vào trong bụng mình.

Tôn mặt thẹo thân thể lắc lư một chút, liêm đao trong tay rơi xoàng xuống đất.

Trần Tiểu Thiên kéo bắp chân bị thương đứng dậy, ra tay một phát đã bắt được cổ áo Tôn mặt thẹo. Mặt hắn không chút thay đổi cầm mũi tên lần nữa rút ra rồi đâm vào bụng Tôn mặt thẹo, vừa rồi nếu Trần Tiểu Thiên đã cố nhịn đau chuẩn bị, len lén rút mũi tên ra, giấu ở trong tay. Hắn thiếu chút nữa đã đau ngất đi, nhưng dù cho đau đến thế nào, chuyện này hắn vẫn phải làm.

A

Tôn mặt thẹo mềm nhũn nằm trên bả vai trần Tiểu Thiên, con người trợn ngược, lộ ra màu trắng như cá chết . Nụ cười chế nhạo trên mặt A cơ man đọng lại, kì lòng không đậu thối lui một bước...

Trần Tiểu Thiên lạnh như băng cầm mũi tên lên, rồi không một chút thương tiếc đâm thọc từng nhát một vào bụng Tôn mặt thẹo. Nửa người của hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, vết thương trên bắp chân cũng máu thịt mơ hồ.

Trần Tiểu Thiên tái diễn động tác đâm thọc, đối với máu tươi đầy người không chút nào để ý. Một luồng khí âm hàn xuyên vào huyết Thái Dương, hắn biết cái tên hắn tử mặt thẹo này đã chết.

—o0o—

48. Q.1 - Chương 48: Ngưng Vũ.

Đây là lần đầu tiên Trần Tiểu Thiên giết người. Kể từ khi đi tới cái thế giới này, hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này. Hắn cũng đã tưởng tượng quá rất nhiều lần. Hắn cho là mình sẽ sợ hãi, run sợ đến cả người xụi lơ, giống như một con gai chân mềm, hoặc khấn trương e rằng không thể đứng yên. Hoặc đôi khi, hắn nghĩ đến một khả năng khác lúc hắn tự tay làm áu tui vấy ra, hắn sẽ có cảm giác hưng phấn dị thường, phát hiện mình có tiềm chất thị huyết cuồng ma.

Song hai loại tình hình này không hề phát sinh. Ở trong mắt người khác xem ra hành động hắn không ngừng đâm thọc một người đã chết rồi Thật giống như một kẻ điên cuồng đã hỏng mất thần trí. Nhưng

trên thực tế, Trần Tiểu Thiên đang che giấu sự kinh ngạc của mình khi hấn đích thân đem mũi tên đâm vào trong bụng cừu nhân, đáy lòng hấn vô cùng bình tĩnh. Ngón tay không run rẩy, hô hấp cũng không dồn dập. hấn chẳng qua là cảm thấy cây tên bị máu tươi thấm ướt trở nên trơn trượt, muốn dùng hết sức siết chặt hơn. Thậm chí, hấn còn có thể tỉnh táo quan sát vẻ mặt của Tôn mặt thẹo, nhìn vết đao trên mặt y rung động méo mó như thế nào vì đau đớn.

Trong quá trình này, Trần Tiểu Thiên thậm chí còn có chút nghi ngờ:

- với vóc dáng nhỏ gầy như vậy, không ngờ tên này lại có nhiều máu quá chừng?

Trên tường, tên cầm cung còn đang sững sờ, Qua Long đã quất xông lên, rút ra trường đao bên hông, một mắt còn sót lại hung quang chớp động.

Trần Tiểu Thiên để mũi tên ở lại trong bụng Tôn mặt thẹo, cúi người chụp liềm đao trên mặt đất.

Qua Long có tốc độ cực nhanh, thân hình chợt lóe lên đã cách không quá năm thước. Trần Tiểu Thiên vội vàng giơ đao lên mãnh liệt chém quật ngược lại. Hấn không nắm chắc có thể đối phó với cái người hung hãn này, nhưng trong tay có cây đao, có thể an tâm không ít.

Qua Long kinh nghiệm thực chiến vượt xa Trần Tiểu Thiên mấy trăm lần, Huống chi là một đao sơ hở chồng chất này. Y mỉm cười nhẹ nhàng nham nhở, tránh qua lưỡi đao, sải bước đến trước mặt Trần Tiểu Thiên, sau đó càn cổ quật một cái, dùng cái trán hung hăng cụng vào trên ót Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên cảm giác đầu giống như bị một Thiết chủy đánh trúng, xương sọ cơ hồ nứt ra, thân bắt do kỷ bay ra ngoài. Qua Long như ảnh tùy hình lần thân tới trước, trường đao trong tay phát ra một tiếng rít bén nhọn, chém thẳng đến cổ họng Trần Tiểu Thiên.

Qua Long thân thủ bất phàm, trường đao ở trong tay hấn phảng phất như sống lại, giống một con quái mãng có sinh mạng, đao pháp chính xác mà tàn nhẫn. Trần Tiểu Thiên làm một người chỉ ở sân banh đá qua đá lại, chạy tới chạy lui, kinh nghiệm đánh nhau ngay cả cho hấn xách giầy cũng không xứng.

Trần Tiểu Thiên đang ở giữa không trung, mắt thấy Qua Long Trường đao đã lướt đến cổ họng, không thể tránh khỏi. Nhưng, phía sau cổ hấn bỗng nhiên căng thẳng, thân thể dễ dàng bị kéo đi nửa thước, trường đao thu thế không kịp, chém xuống đá xanh cách Trần Tiểu Thiên một bả vai, khiến nó nát bầy.

Trần Tiểu Thiên thở dốc một hơi, cái tay phía sau cổ kia bỗng nhiên buông lỏng. Hấn té ngã ngồi, thân thể cơ hồ áp xuống liềm đao trong tay.

Qua Long thu hồi Trường đao, độc nhãn tàn bạo ngó chừng một thân ảnh trong đình viện vừa tới, nặn ra một nụ cười khó coi:

- Thì ra là Ngưng vũ thị vệ trưởng.

Trước mặt Trần Tiểu Thiên là một cô gái có vóc người cao gầy. Nàng mặc quần áo màu đen, những sọc vân trên áo nhìn giống như hàn băng, bên trong áo ẩn chứa một áo giáp khảm mắt.

Từ phía sau lưng nhìn lại, cô gái này chân dài, thân cao so với Trần Tiểu Thiên cũng không thua gì. Bên hông trái nàng đeo một mặt thuẫn nho nhỏ, phía bên phải trang bị một thanh liềm đao, hình dạng như vành trăng, vỏ đao do gỗ chắc chế thành, phía trên vẫn sức chất phác tự nhiên, tràn đầy hơi thở hoang dã.

Ngưng Vũ nắm cổ Trần Tiểu Thiên, đem hấn ném ra khỏi hiểm cảnh, tiếp theo tiện tay vứt hấn qua một bên, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa, đem chỗ da tiếp xúc với Trần Tiểu Thiên lau chùi sạch sẽ, cuối cùng cũng tiện tay đem khăn lụa bỏ đi. Mặc dù nhìn không thấy nét mặt của nàng, nhưng vẻ ghét cay ghét đắng căn bản không hề che giấu.

Ngưng Vũ không quay đầu lại, hỏi:

- xế chiều kẻ đến hiệu cầm đồ Tiền gia cầm đồ chính là người sao?

Trần Tiểu Thiên vẫn chưa trả lời, Qua Long lớn tiếng nói:

- Thị vệ trưởng nhìn cẩn thận, đây là đào nô của thương quán!

Trần Tiểu Thiên nói:

- Ta là thương nhân! Bị các người bắt tới!

Qua Long cười lạnh một tiếng:

- Nô tài chết bầm! Người trên cổ còn in rõ dấu ấn ký của thương quán, còn dám nói không là đây tới!

Một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Trong danh sách đầy tớ của Thương quán có tất cả sáu mươi ba tên. Bốn mươi một tên bị nhốt ở kho thương quán để chuyên chở hàng hoá. Mười bảy tên ở lại thị trường, tùy kỳ tiếp dỡ hàng hóa từ xa. Nay đang trong biệt viện có cả thầy năm đầy tớ, một gã bị dung hình, cặp chân đã chặt đứt hai gã bị tù ở thủy lao tên kia ách nô ở trong phòng các người, nơi này còn có một tên vũ nô. Qua Long, tên này là đầy tớ từ nơi nào đến hả?

Qua Long không nghĩ tới là nàng đem tình hình đầy tớ nói ra rõ ràng như thế, nhất thời cứng họng.

Ngưng Vũ lạnh như băng nói:

- Người mượn danh nghĩa thương quán buôn bán nô lệ riêng tư, hôm nay chuyện bại lộ, muốn giết Người diệt khẩu sao?

Trần Tiểu Thiên há to mồm, không ngờ đến mình lại xui xẻo như vậy, chẳng những bị bắt làm nô lệ, lại còn là nô lệ bán lén bán lậu. về phần tên nữ thi vệ này, rõ ràng là có liên quan đến vật phẩm ma hán cầm chẳng lẽ có người nhìn ra những thứ đó không thuộc về cái thế giới này?

Qua Long nắm chặt Trường đao, trầm giọng nói:

- Thị vệ trưởng, đừng vội ngậm máu phun người. Thời điểm Qua Long ta vì Bạch gia bán mạng còn không có người!

Ngưng Vũ thản nhiên nói:

- Vậy là người không phục phu nhân quản thúc rồi?

Qua Long lúc này đã không có đường lui, độc nhãn của hắn nhướng lên, vung đao vẽ ra trên mặt đất một đường sâu gần hơn tấc, lạnh lùng nói:

- Tiện phụ họ Tô kia giết chồng đoạt gia sản! Khuê mẫu như xà hạt! Qua Long ta cùng Bạch hồ thương quán từ đây một đao hai đoạn! Không tiếp tục liên quan gì nữa!

Vừa nói, y đứng thẳng thân nhảy về phía sau.

- Muốn đi sao?

Ngưng Vũ cổ tay vừa động, Trần Tiểu Thiên còn không thấy rõ động tác của nàng, một thanh Nguyệt Nha liên đao liền rời vỏ bay ra, không tiếng động đã lướt đến sau lưng Qua Long.

Qua Long bước ra hai bước, nhìn có vẻ như muốn liều mạng chạy trốn, nhưng đột nhiên thân thể quay lại, Trường đao chớp loe hàn quang, bổ tới liên đao trong tay Ngưng vũ.

Người bình thường chạy trốn, sau lưng không khỏi bỏ trống môn lộ. Qua Long lại dùng phương pháp trái ngược, dùng chạy trốn để dụ địch, kì thực dấu diếm sát cơ, thừa dịp Ngưng vũ chưa chuẩn bị, ra tay hạ sát thủ. Y cách Ngưng vũ bất quá một bước ngắn, lúc này đột nhiên dừng bước xoay người, giống như Ngưng Vũ tự đưa bản thân ra trước mũi đao vậy.

Ngưng Vũ dùng liên đao hình trăng lưỡi liềm ngăn trường đao lại, thân thể liền lùi lại ba bước. Qua Long ngay sau đó giảo chân tiến lên, áp sát ba bước, ánh đao soàn soạt, giống như ba đào hướng Ngưng vũ bay tới. Qua Long cam Trường đao dài năm thước, riêng chuôi đao đã hơn một thước, lưỡi đao chỉ rộng hẹp hơn tấc, thân đao thon dài. Hắn lợi dụng lực lượng lưng eo, chém vót đúng cách, liên kích tuần tự, thân theo hướng đao, đao theo người chuyển, tiến thối liên hoàn, đao pháp nhanh nhẹn dũng mãnh khoẻ mạnh, bén nhọn cực kỳ.

Ngưng Vũ dùng liên đao chỉ có một nửa độ dài so với Trường đao của Qua Long. Đối mặt với thế công vũ bão, Ngưng vũ vẫn tiến thối tự nhiên, lộ ra vẻ bình tĩnh.

Qua Long một vòng tấn công mạnh nhưng không hiệu quả, lần nữa nghiêng thân giao kích, tay trái bỗng nhiên buông chuôi đao, gơ tay bắn ra một mũi ám tiễn. Tùy theo cơ quan phát ra, ám tiễn có tốc độ nhanh hơn so với cung tên bình thường. Ngưng Vũ cách Qua Long gần trong gang tấc, căn bản không kịp né tránh, nhưng tay trái y thì khe búng ngón trở lên, nhẹ nhàng gạt mũi tên nhọn đi.

Đầu ngón tay chạm vào không khí phảng phất hấp thu ánh trăng phía chân trời, lay động phát ra một vòng bạch sắc, ngưng tụ trên mũi tên, khiến lực lượng tích chứa trên tên phảng phất trong nháy mắt bị không khí ba đông rút hết, cứ như vậy treo ở đầu ngón tay Ngưng vũ... Đây hiển nhiên không là võ công đơn thuần.

Qua Long rống to thu đao chém về, múa tít trước người ngay cả một mảnh gió thổi cũng không lọt ánh đao. Ngưng vũ vút ám tiễn, liềm đao múa lên giống như một mảnh lá bị gió nhẹ thổi xuyên thấu qua ánh đao, lướt đi nửa thước. Sau đó, đao trở về vỏ, giống như không hề phát sinh chuyện gì, lạnh lùng nhìn Trần Tiểu Thiên.

Một chút vết máu từ trong ánh đao tóe ra, Qua Long liềm mạng quơ trường đao, cơn rống to đã biến thành tiếng tru đầy sợ hãi.

Ngưng Vũ không để ý đến ánh đao sau lưng, lạnh lùng nói với Trần Tiểu Thiên:

- Thứ ngươi cầm là vật phẩm gì?

Trần Tiểu Thiên giật mình, lúc này hắn mới nhìn được mặt Ngưng Vũ. Vị thị vệ trưởng trong miệng Qua Long này Thật ra tuổi còn rất trẻ, thậm chí nhỏ hơn hắn bốn, năm tuổi.

Nàng đang mặc áo giáp, rất nhìn ra vóc người, nhưng dung mạo là mỹ nữ thượng đẳng, chẳng qua mang thần thái lạnh như băng làm người ta sợ. Lòng mày nàng khác xa nhưng cô gái khác, nó giống như một đôi hắc vũ tung bay. Ánh mắt to mà không sáng, mặc dù đang nhìn hắn, tầm mắt lại phảng phất xuyên thấu qua thân thể của hắn, nhìn tới hư không.

- Là... mấy cái khăn tay.

Qua Long lúc này đã lực rời khỏi người, Trường đao rời tay bay ra, hướng Ngưng vũ bay tới. Ngưng vũ gơ tay lên vỏ, trường đao “Tranh” một tiếng rơi thẳng xuống, chém vào đá xanh.

Qua Long hai đầu gối quỳ xuống đất, gào thét bưng lấy mặt, máu tươi từ khe hở chảy xuống. Mới vừa rồi trong lúc giao thủ, Ngưng Vũ chỉ công một chiêu, nhưng một đao lách qua đao ảnh, lấy con người còn sót lại của. Những kẻ khác thấy thảm trạng của Qua Long, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có, đồng thời quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Ngưng Vũ lạnh như băng nhìn A cơ man một cái, sau đó dời tầm mắt đi, bảo:

- Qua Long tạm gác lại chờ phu nhân phát lạc. Hai kẻ này đây tới Linh thạch quảng tràng làm cu li.

Mấy cô gái mặt ao giáp xông vào đình viện, lôi đi thi thể của Tôn mặt thẹo, đem Qua Long cùng hai người giam vào địa lao.

Ngưng Vũ nói với Trần Tiểu Thiên:

- Phu nhân muốn gặp ngươi.

—o0o—

49. Q.1 - Chương 49: Diễm Phụ.

Thân thể mỗi một ngâm vào trong nước nóng, thoải mái đến nỗi xương cốt cũng phảng phất như tê đi.

Trần Tiểu Thiên đem cái khăn nóng hổi che ở trên mặt, nằm ở trong thùng gỗ, không muốn đứng dậy. Phía ngoài, bốn phía có bốn cô gái áo đen. Các nàng đưa lưng về phía thùng gỗ, tay nắm đao bên hông, giống như một đám vệ binh trung thành.

Trần Tiểu Thiên thở dài, từ trong thùng leo ra, lau khô nước trên người, thay một bộ đồ mới. Ngưng vũ chỉ cấp cho hắn thời gian một khắc đồng hồ để tắm rửa. Nhìn ánh mắt của nàng, nếu như hắn vượt qua thời gian giới hạn đó, nàng ta rất có thể sẽ xông tới chém nát thùng gỗ, xách hắn trực tiếp lôi đi ra bên ngoài.

Nhớ tới vẻ mặt lạnh như băng của Ngưng vũ, Trần Tiểu Thiên nhin không được rùng mình. Nữ nhân này thật sự là quá lạnh rồi. Có nàng ta ở bên cạnh, Hạ Thiên uống bia cũng không cần ướp lạnh.

Trần Tiểu Thiên thay xong bộ đồ mới, Ngưng vũ đã ở tại phía ngoài chờ chực. Trên đường, Trần Tiểu Thiên cố gắng giả bộ nói chuyện chút ít, nhưng dù hắn có nói gì, Ngưng vũ cũng hé răng một lời. Hắn đành ngậm miệng, đánh giá trang viên chung quanh.

Ngũ Nguyên thành không có thành tường, không rõ nơi này là bên trong thành hay là ngoài thành. Bất quá ngoài cửa đường phố đã có tuổi, đá xanh bị xe hằn sâu từng vết dài. Một đường đi tới, con đường hai bên gồm nhiều nhà cửa lớn nhỏ rất giống biệt thự ở địa cầu những biệt thự tuyệt đối xứng đáng với cái tên khu nhà cấp cao, liên tiếp qua ba sân rồi mới đến chính viện. Mà nhà ở của nữ chủ nhân còn ở phía sau.

Xuyên qua một cửa tròn, một nhà lầu hai tầng bằng gỗ xuất hiện ở trước mắt. Mặc dù lầu không cao, nhưng mái cong đầu giác, khí thế rộng lớn. Trụ làm bằng gỗ thẳng, tay vịn cùng rào chắn đều bôi dầu màu đỏ. Những thứ nước sơn này không một chút cảm giác khô khốc, sáng bóng tăng hồ phách, cho thấy đã lâu năm.

Thang lầu cũng không rộng rãi, phía trên phủ thảm thật dày, trên nệm hoa văn phiền phức hoa lệ, mỹ cảm. Lúc này đêm đã khuya, dưới mái hiên treo đầy đèn lồng. Đột nhiên nhìn lại, nơi này so với nhà của thương nhân phú quý không có gì khác, nhưng dưới ánh đèn chiếu, mơ hồ thấy mấy cô gái có cùng trang phục với Ngưng vũ.

Trần Tiểu Thiên trong lòng thầm nghĩ, bên cạnh có nhiều nữ hô vệ như vậy, vị phu nhân này chẳng lẽ là đã làm cái gì đó trái với lương tâm, sợ bị báo thù?

Bỗng nhiên, bên trong phòng truyền đến một trận cười. Tiếng cười ứот ấm, vừa mỹ vừa tao, phóng đảng cực kỳ. Trần Tiểu Thiên nghe vào trong tai, âm vang theo bản năng hơi bị căng thẳng. Chỉ riêng thanh âm thôi mà vậy, có thể tưởng tượng vị phụ nhân bên trong nhà kia là một vật yêu mị tuyệt thế cực kỳ.

Ngưng Vũ phảng phất không nghe được tiếng cười này. Nàng dừng lại ở trước cửa, mặt không chút thay đổi nói:

- Bẩm phu nhân. Người cầm vật phẩm đã tìm được. Nô tỳ phụng mệnh đem hắn đến đây rồi.

Tiếng cười dừng lại, một thanh âm quyến rũ nói:

- Ngưng Vũ, người tính tình mãi cũng không đổi, lạnh như băng, tương lại sao có khách nhân vào cửa đây? Để cho hắn vào đi.

Ngưng Vũ má phấn khê đánh, không lên tiếng thối lui một bước, ẩn trong bóng tối khuất ánh đèn.

Một ả tiểu tỳ kéo mở cửa phòng, chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, tinh xảo như một đoá Đĩnh hương. Cô ta đưa mắt nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó hé miệng cười, cúi đầu vén cửa, bên trong phòng bùng thông một tầng lụa mỏng màu hồng, lơ mơ có thể thấy mấy người tụ ở chung một chỗ. Trần Tiểu Thiên vén trang phục vải xanh nô bộc của mình, ngẩng đầu bước vào bên trong phòng.

Tiểu tỳ một mặt kéo lụa mỏng ra, một mặt ôn nhu thưa:

- Phu nhân, hắn tiến vào rồi.

Trước mắt, phòng khách là ba gian ghép lại mà thành, vền vền gian phòng này đã lớn gấp hai nhà của Trần Tiểu Thiên ở địa cầu. Mặt đất trải thảm đỏ, bên trong phòng khách đèn dầu sáng rõ, hiện bức tranh giữa thềm: ở giữa có một đoá Mâu đơn to lớn, cánh hoa phồn thịnh rậm rạp, diễm lệ bức người. Góc sảnh bày mấy cái lò sưởi bằng đồng thau cao lớn, mặc dù là mùa hè, trong lò vẫn đốt hương liệu trừ danh đất tiền, trong không khí mùi thơm lạ lùng tuôn không ngừng.

Bên trong phòng khách có bình phong một trương, trước bình phong là một giường gấm rộng rãi. Một nữ tử nghiêng người nằm ở trên giường, một tay bấm lấy má phấn, đang cười khanh khách không dứt. Nàng

tóc dài như thác nước rủ xuống, hai má giống như hai hạt dưa hướng xuống, cằm đầy, hai mắt lưu chuyên, khóe mắt khẽ vén lên, mang theo một nụ cười mỉa mai.

Một mắt nhìn qua, trong đầu Trần Tiểu Thiên đã hiện ra vô số từ ngữ thiên kiều bá mị, diễm tuyệt đào lý, Nghiên tư mỹ chất, xà hạt mỹ nhân, phong tình vạn chủng, hồng nhan họa thủy...

Điều càng làm cho Trần Tiểu Thiên nóng rang cả người chính là, vị phu nhân này có thân thể trần truồng, lộ ra ngọc thể trên giường, ngực to và cao vợi vợi, hông chỉ che một cái khăn tơ đỏ, dưới ánh đèn, làn da tuyết trơn hương diễm vô cùng.

Ở bên người nàng, quay quần chung quanh có năm tên nam nô. Những thứ nam nô này có màu da giống như cổ đồng, hình thể cao lớn cường hãn, cũng có tên giống như là bạch diện thư sinh, cử chỉ ôn văn.

Lúc này bọn chung cũng cả người trần truồng, quỳ sát cạnh vị diễm phụ, trong đó hai gã nâng chân Ngọc của nữ chủ nhân, dùng lưới liếm láp lòng bàn chân. Một gã khác đang cầm cánh tay của nàng, hôn hít lấy ngón tay của nàng. Hai gã kia thì vươn tay, cẩn thận xoa bóp thân thể của nàng.

Nữ chủ nhân mỉa mai như tơ, thân thể diễm dứa lỏng lơ uốn eo ở trên giường, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc mềm mại đáng yêu mà dâm dăng. Đối lại nam nhân khác, thấy nhan sắc tươi đẹp và màn này tất nhiên là tâm thần say đắm mất hết lý trí. Trần Tiểu Thiên dù cố gượng lại, cũng tìm đập thỉnh thích, trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

Diễm phụ liếc nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó lơ đãng nghiêng thân, lộ hai ngọn núi cao vút, lay động.

Diễm phụ vươn tay, kiều mị nhếch một ngón tay ngọc, hướng Trần Tiểu Thiên ngoắc ngoắc, đôi mắt đẹp ướt đầm tràn đầy xuân ý hấp dẫn.

Giống như nàng phỏng đoán, tay nàng chỉ ngoắc, người tuổi trẻ kia liền núc ních đi tới. Nhìn thần thái của hắn, chỉ sợ lúc này ngay cả mình họ gì cũng đã quên. Diễm phụ đắc ý cười, gã trai yếu hèn như vậy thì dễ ứng phó vô cùng.

Người tuổi trẻ cước bộ phù phiếm đi tới, ánh mắt nóng bỏng lướt trên người nàng từ lọn tóc vẫn mũi chân. Diễm phụ chợt co giãn thân thể, đợi thấy hắn huyết mạch căng phồng, liền mỹ thanh nói:

- Công tử... Người ở hiệu cầm đồ cầm cái vật kia có chút ít tơ lụa, đó là vật gì vậy?

Thân thể trắng nõn diễm quang tứ xạ, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, khiến cho Trần Tiểu Thiên hoa cả mắt, hắn thở ra một hơi, có chút cháng váng đáp:

- Là áo lót.

Diễm phụ nhếch lên ngón tay, đặt trên môi khô khốc của hắn, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa:

- Là loại tơ gì dệt thành?

- Tơ.... Ni lông.

- Tơ.... Ni lông?

Diễm phụ ngơ ngác một chút, sau đó con mắt sáng quắc lên:

- Người nói là Nghê Long tơ? Từ nơi nào mà có được Nghê Long tơ vậy?

Trần Tiểu Thiên hai mắt ngó chừng hai bầu vú tuyết trơn của nàng, đối với lời hỏi thăm của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Diễm phụ gặp gã trai có thể si mê mình đến trình độ như vậy, không khỏi cười ngạo nghễ, một mặt dụ dỗ nói:

- Người nếu nói ra rồi, thiếp thân liền...

Nhìn chằm chằm vào thân thể diễm phụ, Trần Tiểu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười. Tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn, sau đó vươn tay, không chút khách khí gõ gõ vào đầu vú đỏ sẫm của nàng, ở trên vú của nàng ngắt mạnh một cái.

Sắc mặt Diễm phụ nhất thời đại biến.

—o0o—

50. Q.1 - Chương 50: Nghê Long Tơ.

- Phu nhân trong bộ dạng dâm đãng yêu mị thế này, đã lừa gạt không ít người rồi sao?

Trần Tiểu Thiên cười hì hì nói tiếp:

- Những nam nhân kia có phải vừa nhìn thấy thân thể của phu nhân, đã quên hết không còn nhớ cha mẹ mình là ai nữa phải không? Phu nhân hỏi cái gì, bọn chúng nói cái đó?

Về yêu mị trên mặt Diễm phụ thu hết, ngó chừng người trẻ tuổi này, lạnh lùng hỏi:

- Người muốn nói gì?

Trần Tiểu Thiên nhòm người dậy:

- Phu nhân nếu như chẳng qua là dâm phụ tham dâm loạn tính, cần gì vừa thấy được những thứ quần áo lót đó đã cho người cả đêm đi tìm người cầm cố chúng đi? Hơn nữa phu nhân cần gì hỏi tới Lịch những thứ dùng để dột nên chúng?

Nhìn diễm phụ kiều mỹ trước mặt, Trần Tiểu Thiên thu hồi nụ cười hì hì, chân thành nói:

- Phu nhân thật là có mắt tinh đời, liếc một cái đã nhận ra những thứ này được dột từ một loại vật liệu quý giá vô cùng, biết được cái này nhất định sẽ mang lại một vỏ làm ăn lớn. Phần kiến thức và tinh tế này, trên đời không có mấy người có thể bì kịp.

Nếu nói quang xuyên thấu vạn xuyên vượt đuôi không vốn, Trần Tiểu Thiên mang công phu mồm mép ra đối phó với khách hàng phải nói đã kinh nghiệm đầy mình. Trước hết, hẩn thử dò xét lá bài tẩy của đối phương, thổi phồng thêm mấy câu, khen ngợi nịnh nhẹ mấy câu, quả nhiên diễm phụ nở nụ cười trên mặt ngay, mị công vận dụng, mị thái lan tràn.

Nàng ôn nhu nói:

- Công tử qua thật là một người có năng lực, công tử có toan tính cùng thiếp thân hưởng phú quý sao?

Trần Tiểu Thiên cười một tiếng:

- Xin miễn. Dưới mắt phu nhân, bên cạnh mặc dù có năm nam nhân, nhưng cận vệ đều là những cô gái. Điều đó cho thấy, nếu như phu nhân thất sự tin nam nhân, e rằng những tên nam nô sẽ không chỉ dám liếm liếm tay chân của phu nhân không thôi?

về mặt diễm phụ trong nháy mắt sầm hấn xuống.

Trần Tiểu Thiên không để ý tới vẻ mặt của nàng, phối hợp nói:

- Phu nhân đẹp như vậy, thế mà những tên nam nô này không dám vượt qua ranh giới nửa bước. Nếu không phải nhân ra bọn chúng Thật sự thích thú, chứ không qua loa cho xong, ta đã nhìn không ra phu nhân là một ngoài bên ngoài ra vẻ dâm, nhưng bên trong chính phái hơn người.

Diễm phụ đá văng mấy nam nô bên cạnh, giơ tay lên vỗ vỗ, Ngưng Vũ cùng mấy tên nữ hầu vệ tràn vào bên trong phòng khách.

Diễm phụ nói:

- Kéo xuống, chém toàn bộ.

Những cô gái kia động tác cực nhanh, mấy tên nam nô không còn kịp cầu xin tha thứ, đã bị các nàng lôi tuột xuống, kéo ra bên ngoài. Tiếp theo đó, dưới lầu truyền đến mấy tiếng rú thảm, mấy tên nam nô đã đầu lìa khỏi cổ rồi.

Trần Tiểu Thiên phía sau lưng cảm thấy lạnh buốt, mồ hôi lạnh toát đầy người. Hắn mới vừa rồi ăn nói có vẻ đường hoàng, kỳ thật lúc bắt đầu hắn cũng bị vẻ tươi đẹp cùng mỹ thái của phu nhân này mê hoặc. Chỉ bất quá, diễm phụ vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Trần Tiểu Thiên mặc dù tuổi còn trẻ, đối với mấy cảnh dâm loạn hoa lá cảnh này rành rẽ vô cùng, nếu so ra cả cái thế giới này không ai sánh bằng hắn nhờ ơn đại thần inte ban tặng, Trần Tiểu Thiên đã sớm chìm đắm nhiều năm trong các hệ phim sex Âu Mỹ Nhật Hàn, diễm phụ kia diễn cảnh xuân cung sống mặc dù lung linh thất tể còn hơn phim 3D, nhưng hắn đã sớm chai sạn, nhìn là đoán biết những động tác sắp tới sẽ dẫn ra phân đoạn, tình tiết nào...

Cho nên, vừa nhìn vào cảnh lúc này, hắn không khỏi nhìn ra ngay chỗ sơ hở của họ.

Diễm phụ mặc dù cùng các nam nô bên cạnh phối hợp không có gì chê, nhưng những nam nô này chỉ dám vuốt ve chân vai, trên cổ hay ở tay nàng chút ít, vô cùng cẩn thận tránh ngực cùng hông eo của nàng. Nếu như một bộ phim sex mà ông kính chỉ dám tập trung vào những chỗ không phải là trọng điểm của nữ nhân vật chính, thì bộ phim đó ngay cả xếp loại vào phim cấp 3 cũng không xứng, nhiều lắm chỉ có thể coi là một bộ phim tả chân thuần tình mà thôi.

Điều này đã làm cho Trần Tiểu Thiên cảnh giác, đợi đến phu nhân mở miệng hỏi thăm, đã chứng thật ngay ý nghĩ của mình. Cái nữ chủ nhân thương quán này tuyệt không đơn giản giống như bề ngoài nhìn qua như vậy. Chỉ bất quá, câu nói đầu tiên là đã ra lệnh giết chết năm tên nam nô, ả chẳng phải là quá ác hay sao?

Ngưng Vũ không tiếng động trở lại bên trong phòng khách, chéo áo còn dính một chút vết máu. Diễm phụ kéo lụa đỏ, bao lấy thân thể trần truồng, ngồi ở trên giường thản nhiên nói:

- Nếu công tử là người biết chuyện, không cần phải nhiều lời. Nói ra nơi sản sinh Nghê Long tở, phương pháp hái, thiếp thân liền thả người ra cửa, cho công tử tự do. Nếu không...

Nàng thản nhiên cười:

- Thiếp thân ở trong đình có vườn Mầu đơn, không ngần ngại chôn thêm mấy người cho hoa thêm tươi đẹp.

Trần Tiểu Thiên thuận miệng nói ra tơ sợi bằng ni lông, có quỷ mới biết nàng làm sao nghe thành Nghê Long tở. Ở trong thế giới của Trần Tiểu Thiên, ni lông đã sớm thành thứ như cỏ dại lan tràn, rẻ mạt và hiện diện khắp nơi. Nhưng hắn là một sinh viên thuộc hệ ngoại ngữ và kinh thương, đối với phương pháp chế luyện ni lông không biết gì cả cho dù Định Cường có mang theo cuốn sách bách khoa toàn thư nhỏ, hắn giữ được cho tới giờ đi nữa - hắn cũng không tin rằng ở trên cái thế giới này có thể chế tạo ra chúng.

Thấy hắn do dự, diễm phụ nhướn đuôi lông mày lên, Ngưng Vũ tiến tới một bước, vịn cánh tay Trần Tiểu Thiên, đề hắn bắt quỳ rạp xuống đất, để lộ ót, lộ cổ của hắn ra, chuẩn bị tùy thời một đao chém rụng đầu của hắn.

Dưới tình thế cấp bách, Trần Tiểu Thiên cao giọng nói:

- Phu nhân biết cách làm sao tạo ra Nghê Long tở không?

Diễm phụ dịu dàng đáp:

- Ròng cái nổi trên mặt nước, có hà quang vạn tượng, hóa thành Vân Nghê. Truyền thuyết lấy Côn Ngô chỉ đao mới thu hái được nghê ti. Nghê Long chỉ ti chế thành quần áo, mềm như nước mùa xuân, nhẹ như mây trôi. Người là một thương nhân nghèo túng, từ đâu lại có được nó?

Ngưng Vũ cổ tay căng thẳng, cơ hồ bẻ gãy xương cánh tay Trần Tiểu Thiên. Trần Tiểu Thiên kêu lên:

- Nghê Long tở sinh ra từ Bàn Giang đi về phía nam! Địa điểm chỉ có một mình ta biết!

- Nam hoang sao?

Diễm phụ dò xét hắn:

- Người nếu biết nơi sản sinh Nghê Long tở, đã sớm thành thương nhân nổi tiếng của lục triều, làm sao còn lưu lạc đến Ngũ Nguyên thành? Những thứ quần áo này, chẳng lẽ là người nhặt được?

- Ta ở trên đường gặp phải giặc cướp, hàng hóa mất sạch! Chỉ còn hai bộ quần áo do chất tơ Nghê Long chế thành mang ở trên người, không thể làm gì khác hơn là mang đi cầm, nhưng mà người của tiệm cầm đồ không biết hàng, biến chúng thành cái khăn tay, chỉ cấp mười mấy đồng bạc!

- Nghê Long tơ kia sản sinh ở nơi tốt cùng của Nam hoang sao?

Trần Tiểu Thiên đau đến nỗi mồ hôi lạnh rơi chảy liên tục:

- Chỗ kia chỉ có một mình ta biết! Tất cả người biết chuyện cũng bị giặc cướp giết hết rồi, nếu như người đem ta cũng giết đi, thì vĩnh viễn không tìm được Nghê Long tơ nữa!

Diễm phụ cười nắc nẻ:

- Còn mạnh miệng à. Ngưng vũ, lột da hăn, coi có nói hay không.

- Đợi một chút!

Trần Tiểu Thiên kêu lên:

- Người muốn phát tài! Ta muốn bảo vệ sinh mệnh, mọi người có thể thương lượng! Chỗ kia chung quanh vài trăm dặm cũng không có bóng người, ta nếu nơi cho người biết, người cũng khó tìm được địa điểm sinh tơ. Người muốn Nghê Long tơ, ta có thể đi hái giúp người!

Diễm phụ che môi đỏ mọng, cười khanh khách nói:

- Cho người đi hái, là thả người đi sao?

Thấy nàng khẩu khí buông lỏng, Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Nếu như người không yên lòng, có thể phái người theo cùng. Người cho dù giết ta, cũng cần người làm việc cho người, không bằng ta dẫn người giúp người đi làm. Có người trông chừng, ta tuyệt đối chạy không thoát.

Diễm phụ nhìn Trần Tiểu Thiên một hồi lâu, sau đó nói:

- Ngưng Vũ, buông hăn ra.

Trần Tiểu Thiên cốt thể phát ra một loại tiếng vang rộn người. Cánh tay cơ hồ bị bẻ gãy rút cục được buông ra. Hăn vất vả thở dốc một hồi, cầm cánh tay trong lòng vừa tức vừa giận. CMN, những nữ nhân này con mẹ nào con mẹ này cũng là kẻ điên!

Diễm phụ thản nhiên hơi:

- Hướng đi Nam hoang đến nơi sinh tơ, cần mất bao lâu?

Có trời mới biết con rồng nhả ra tơ nghe tơ nhieć gì đó núp ở chỗ nào, thời gian dĩ nhiên càng dài càng tốt.

- ít nhất phải ba tháng.

Nhìn sắc mặt diễm phụ một chút, Trần Tiểu Thiên lại nói:

- Qua lại ít nhất nửa năm.

—o0o—

51. Q.1 - Chương 51: Gậy Mát Xa.

Nửa năm là thời gian đủ cho Trần Tiểu Thiên ngồi tàu biển chở khách chạy định kỳ đi vòng quanh trái đất lữ du những hai lần. Nhưng diễm phụ lại lơ đãng khi nghe, có lẽ từ Ngũ Nguyên thành đến Nam hoang qua lại hết nửa năm, thời gian cũng không dài.

Diễm phụ cười nói:

- Như vậy thì nửa năm. Nếu như trong vòng sáu tháng người vẫn chưa về, thiếp thân sẽ làm cho người ném thũ tư vị bỏ trốn.

Nhìn diễm phụ nở nụ cười mê hoặc, Trần Tiểu Thiên không khỏi lạnh cả người. Hắn miễn cưỡng cười nói:

- Phu nhân thật là nhanh nhẹn cương quyết, sát phạt quả đoán.

Diễm phụ cười duyên nói:

- Vậy chúng ta đã bàn định rồi, ngày mai ngươi phải khởi hành, đi hái Nghê Long tơ cho ta.

Trần Tiểu Thiên mở trừng hai mắt, sau đó gơ ra một ngón tay:

- Làm ăn nếu như tạo ra lợi nhuận, ta muốn chiếm một thành cổ phần.

Diễm phụ phớt giọng cười nói:

- Ngươi muốn cổ phần?

Trần Tiểu Thiên đáp:

- Nếu mọi người hợp tác, dĩ nhiên muốn ích lợi cùng hưởng.

Diễm phụ cười dài:

- Chớ quên, ngươi ở sau cổ còn có dấu vết ấn ký, là đầy tớ thương quán ta. vì chủ nhân làm việc, là bổn phận của đầy tớ. Ngươi là nô tài mới ra mắt được bao lâu, còn muốn cổ phần gì?

Trần Tiểu Thiên biện hộ nói:

- Ta là bị người hãm hại! Bọn chúng mượn danh nghĩa thương quán, lén buôn bán nô lệ riêng tư, chúng ở trên người của ta khắc dấu ấn ký riêng, đối với người căn bản không phải đầy tớ!

"Vậy sao? Bất quá trên người của ngươi chỉ cần có dấu vết, thì đã là nô lệ rồi.

Diễm phụ cười nhạo nói tiếp:

- Chớ nói Ngũ Nguyên thành không có quan phủ, ngay cả khi có quan phủ, ngươi một người tha hương vô bằng vô cố, vào nhà lao còn nghĩ mình oan được sao?

Trần Tiểu Thiên vuốt dấu vết phía sau cổ, lộ ra một nụ cười khổ. Xem ra bản thân trở thành nô lệ là đã định rồi.

Tiểu tỷ dâng lên chén trà nhỏ, diễm phụ gơ chén nhỏ nhợt nhạt uống một hớp:

- Ta họ Tô, tên Hy Muội. Là chủ nhân của Bạch hồ thương quán, ngươi cứ gọi ta phu nhân là được rồi.

Hy Muội? CMN! Trần Tiểu Thiên lộ ra cổ quái vẻ mặt. Danh tự này nghe như sấm bên tai, mấy ngàn năm nay không có một người nào, không có một ai được đặt hai cái tên này: một là Hy Muội, hai là Đắc Kỷ. Họ đều là yêu phụ đại danh鼎鼎. Tại sao ả này không lấy tên Đắc Kỷ luôn đi, cho nó trùng tên trùng họ cho dễ gọi? Nghĩ đến nàng ta có thể mang thân phận Cửu Vĩ Yêu Hồ, Trần Tiểu Thiên kim lòng không đậu nhìn hướng xuống dưới ngực nàng. Chỉ có hai vú, không thấy thêm. Ở dưới có tấm lụa lụa đỏ bao phủ, cái mông đầy đặn tròn to lớn dị thường, nhưng nhìn không ra đuôi hồ ly.

Tô Hy Muội mỉm cười khẽ chuyển:

- Sao hả?

Trần Tiểu Thiên vội ho một tiếng:

- Phu nhân có phải còn có hai tỷ muội hay không?

Tô Hy Muội trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

ít nhất Trần Tiểu Thiên cũng xem qua Phong Thần diễn nghĩa ba lần, Cửu Vĩ Hồ ly tinh, yêu tinh gà chín đầu chính đuôi gì đó, còn có một con Ngọc Thạch tỷ bà tinh nữa. Năm đó chính là ba tỷ muội nhà này làm cho Thương Trụ vương quốc phá người mất, có thể nói là tuyệt đại yêu Cơ.

Trần Tiểu Thiên trầm nghĩ, hôm nay được nhìn thấy dòng dõi của hồ tinh, quả nhiên danh bất hư truyền. Mặc dù hồ tinh ở đời sau Thương Trụ Vương này, tại thời không này vì sao trở thành một nữ chủ nhân của

thương quán thì hần không biết, nhưng loại my công chuyên dụ dỗ “traí tợ”, ăn mặc diêm dúa, và khí chất tàn nhẫn y hết như hồ tinh trong truyền thuyết. Bất quá nàng ta nếu chủ trì thương quán, rõ ràng cho thấy đang ẩn tàng thân phận. Nếu như vạch trần, chỉ sợ yêu phụ này lập tức giết hần diệt khẩu mất.

Không đợi Tô Hỷ Muội mở miệng, Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Là ta nhận lầm người rồi.

Tô Hỷ Muội nhìn thật sâu Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó phân phó tiểu tỷ:

- Hương Khẩu đầu, đem đồ vật của hần tới.

Thấy tiểu tỷ lấy đồ ra, Trần Tiểu Thiên trong lòng nổi lên một trận kích động. Một thứ là nội y sexy mà hần đem cầm ở tiệm cầm đồ, một cái khác chính là cai ba lô dính đầy bùn đất của hần. Hần bị Qua Long đánh ngất xỉu, ba lô cũng bị bọn chúng cướp đi, không nghĩ lại tìm trở lại được.

Biết rõ trong ba lô là một đồng vật phẩm hoàn toàn không ổn, nào là áo lót Lace, gậy xoa bóp hiện đại chạy bằng pin năng lượng mặt trời cực mạnh, áo mưa an toàn Durex, còn từ trên người Định Cường tìm ra mấy hoàn thuốc, mấy thư bột phấn vụn...

Tất cả những thứ trên chàng hữu dụng bằng một hộp diêm ở cái thế giới, nhưng Trần Tiểu Thiên không nhận được sự kích động. Đây là hần từ cái thế giới kia mang đến có chừng vật phẩm, là thứ liên lạc duy nhất với bản thân hần ở “kiếp trước”.

Tô Hỷ Muội nói:

- Người buôn bán vật phẩm nào cũng là hiếm thấy. Vậy hai kiện do Nghê Long tợ làm thành quần áo có kiểu dáng kỳ dị thế này, không biết nên dùng như thế nào đây?

Trần Tiểu Thiên hắng giọng một cái, giải thích:

- Cái này là áo ngực, cái này là dùng ở hạ thân, cái vòng ren lớn này khoác ở bên ngoài.

Tô Hỷ Muội cười duyên nói:

- Quần áo nhỏ như vậy mà cũng có thể mặc vào sao?

Trần Tiểu Thiên nói:

- Nghê Long là chất tợ dệt thành quần áo rất kỳ diệu, phu nhân nếu không tin, thử một lần là biết ngay mà.

Vừa nói, Trần Tiểu Thiên vừa trong lòng suy nghĩ vẫn vợ, không biết con hồ ly tinh này mặc vào bộ nội y sexy hiện đại, có bộ dạng đặc biệt thế nào...

Tô Hỷ Muội vẫn tò mò giống như trước, nàng lật tới lật lui nhìn mấy lần, sau đó bảo:

- Ngưng Vũ, đi thay nó vào.

Khuôn mặt lạnh như băng của Ngưng vũ đột nhiên cương cứng lại.

Tô Hỷ Muội không thèm nhìn chút nào, chỉ vào trong ba lô, cho người lấy ra một đồng vật phẩm, hỏi:

- Những thứ này để làm cái gì?

- Cái này là...

Trần Tiểu Thiên cầm lấy bình diệp đầu hoàn (thuốc lắc), hồi lâu mới khó khăn nói:

- Đây là những viên... cờ! Là thứ hồi hương dùng để giải trí ấy mà. Ta ở bên ngoài buôn bán, lấy ra giải buồn.

Những thứ diệp đầu hoàn này có hai loại màu sắc, một loại màu hoa hồng đỏ, một loại màu xanh tảo, phía trên còn điêu khắc ký hiệu kỳ dị. Không biết Định Cường liều mạng hay là hàng không kiểm tra an ninh quá lỏng lẻo, dám mang theo thuốc lắc cả bọc lên máy bay, quả là nhị thế tổ không sợ pháp luật mà.

Nghe nói là con cờ, Tô Hỷ Muội liền không hứng thú với chúng. Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra những vật phẩm chế luyện tinh xảo này lại là dược vật độc hại.

- còn cái này?

Trần Tiểu Thiên không thể thêu dệt nổi nữa, Tô Hỷ Muội chỉ cái gậy xoa bóp đó hoàn toàn là đồ phẳng chân. NÓ có quy đầu, dương vật đầy đủ mọi thứ. Nếu nó không phải có vong cao su chế thành mặt ngoài với toàn thân đen nhánh, thì hiển nhiên là một cái dương vật nam nhân sống sờ sờ. cái thứ đồ giả này quá hiện đại, đủ chức năng, quả nhiên là thứ trợ giúp mang lại niềm hạnh phúc phụ trợ cho phụ nữ.

Trần Tiểu Thiên cười khan hai tiếng:

- Cái này không cần giải thích nữa.

Tô Hỷ Muội ha ha cười nói:

- Thì ra người là loại thương nhân buôn bán những thứ đồ đặc này.

Trần Tiểu Thiên cảm thấy rất lúng túng, một tầng lớp cổ trang có việc làm lương thiện lương cao hẳn hoi, tự nhiên bị người coi thành chủ tiệm nhỏ chuyên buôn bán bao cao su, các vật phẩm sắc tình, cái tên Định Cường này đúng là hại bạn mà.

Tô Hỷ Muội không e dè đã cầm cái gậy xoa bóp, xem kỹ nói:

- Nghe nói Nam hoang có bộ tộc am hiểu vu thuật, có thể đem người sống chế thành hành thi... Trong người người có pháp lực, mặc dù vô cùng yếu ớt, phải chăng người trong đạo này?

Trần Tiểu Thiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghiêm nét mặt nói:

- Phu nhân nói không sai, đây là thần cụ do Nam hoang Bộ Lạc dùng vu thuật chế luyện thành, chỉ cần theo nếp sử dụng, có thể làm người ta dục tiên dục tử, thật sự mạnh hơn người gấp trăm lần. Cho dù là cô gái có trình liệt đến đâu đi nữa, dùng tới nó cũng khó mà tự giữ không tiết thân.

- Thế à?

—o0o—

52. Q.1 - Chương 52: Đánh Cuộc.

Tô Hỷ Muội nhẹ vỗ về cây gậy xoa bóp, cái thần cụ này quá giống nam tử dương căn, hơn nữa tráng kiện và lớn hơn nhiều, nắm trong tay có thể cảm giác được độ co giãn mặt ngoài của nó, cơ hồ cùng người Thật không khác gì. Nếu so sánh với các nam nô buôn bán ở Ngũ Nguyên thành, nó khác xa một trời một vực.

- cái thần cụ này ở Nam hoang cũng là bảo vật khó có được, phu nhân nếu thấy thích, tại hạ sẽ đưa cho phu nhân dùng thử một chút.

Tô Hỷ Muội trợn mắt lườm hắn một cái:

- Thật to gan!

Trần Tiểu Thiên ngượng ngùng ngậm miệng. Nhìn vị tuyệt đại yêu phụ này cầm lấy cái dương vật giả hiện đại mà thương thức, thật là khiến cho hắn nảy sinh một loại cảm giác không thành thật, tội lỗi tội lỗi quá a! Hắn phảng phất cảm thấy hết thảy đây chỉ là chuyện đang nằm mộng. Thương Trụ Vương phi tử lại cầm lấy cây gậy xoa bóp mà vuốt ve...

- Người nói nó được dùng vu thuật chế thành, có thể làm người ta dục tiên dục tử, chết đi sống lại?

Trần Tiểu Thiên nói:

- Thử một chút sẽ biết ngay liền.

Tô Hỷ Muội bỗng nhiên cười một tiếng:

- Ngưng Vũ.

Ngưng Vũ mặt lạnh từ sau tấm bình phong đi ra, Trần Tiểu Thiên giương mắt nhìn, suýt chút nữa rút con người ra ngoài. Vị lãnh nhục bằng sương thị vệ trưởng kia đã cởi bỏ áo giáp, thay bộ đồ nội y sexy mới tinh, hiệu quả kỳ dị.

Bộ áo lót này vốn là hần án theo hình thể của Uyển Nhi mà mua. Mà Ngưng vũ có vóc người so với Uyển Nhi có phần cao và đầy đặn hơn. Bộ nội y sexy trong suốt chặt căng bó lấy trên người nàng, khiến đường cong thân thể nàng hoàn toàn bộc lộ.

Trần Tiểu Thiên không nghĩ đến cái bằng sơn mỹ nữ này có thân thể núp dưới áo giáp lại nóng bỏng như thế: bộ ngực đầy đặn nhô cao, nịt vú màu đen bao quanh hai vòng thịt tròn căng, khe khẽ lay động theo cước bộ, nhục đoàn tuyết trắng như ẩn như hiện, so với trần truồng còn mê người gấp bội.

Có thể tưởng tượng một chút: trong phim cổ trang, Dương quý phi mặc nội y sexy, một sợi dây buộc áo choàng bằng sa trong suốt choang qua thân thể trần truồng của Ngưng vũ, sa y chỉ có một cái dây buộc bên hông. Qua sa y mỏng và xuyên thấu, có thể thấy cái quần T-string nhỏ bé ở hạ thể nàng. Quần lót có hai bên tơ mỏng dán trên xương hông, phần dưới hình chữ V bao vừa khéo chỗ cần che của nữ thị vệ trưởng, nhưng ngặt một nỗi nó lại làm bằng thứ hàng dệt trong suốt, nên chẳng che chắn được gì.

Dưới ánh đèn, hạ thể khê pháp phòng bị Trần Tiểu Thiên nhìn không thương xót. Ngưng vũ cố gượng nụ cười giống như băng tuyết, đôi môi đỏ tươi ướm át. Nàng cố cắn chặt môi đỏ mọng, nện bước cứng ngắc đi tới trước mặt chủ nhân, hàn quang trong mắt tựa hồ muốn đem Trần Tiểu Thiên giết chết.

Tô Hỷ Muội hài lòng đánh giá nữ thị vệ của mình, sau đó nói:

- Xoay người một vòng.

Ngưng Vũ cắn răng xoay người, từ phía sau nhìn lên, cái sợi dây chữ T bị hai cái đùi thon dài trắng trơn của nàng khép che hết, căn bản nhìn không thấy dấu vết quần lót.

Tô Hỷ Muội che miệng cười nói:

- Quần áo này sao mà tiết kiệm quá vậy. Chỉ dùng có một chữ xú, tơ chừng nửa tắc đã may thành rồi?

Trần Tiểu Thiên phục hồi tinh thần lại, khiêm nhường nói:

- Nghê Long tơ số lượng vô cùng thừa thớt, không thể làm gì khác hơn là tiết kiệm mà dùng.

Tô Hỷ Muội cười dài:

- Người nói cái thần cụ kia có khắc lục vu thuật kèm theo, có thể làm người ta dục tiên dục tử. Thiếp thân cùng người đánh cuộc, như thế nào?

Trần Tiểu Thiên hỏi trước:

- Tiền đánh cuộc là cái gì?

- Người nếu thắng, ta liền thắng người làm thương quán Đầu mục, lần đi Nam hoang tùy người chịu trách nhiệm còn nếu là thiếp thân thắng... Người phải ghi vào thẻ trẻ này văn tự bán mình, chung thân làm nô lệ cho thương quán ta đây, cả đời không được phản bội.

Trần Tiểu Thiên vẽ mặt ngượng nghịu nói:

- Thương quán Đầu mục cũng chính là lớn hơn đây tớ một chút, như vậy đánh cuộc này ta quá lỗ lã rồi.

- Vậy người nghĩ muốn cái gì?

- Ta nếu thắng, muốn chiếm ba thành cổ phần!

Tô Hỷ Muội một lời đáp ứng:

- Nói hay lắm.

Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Còn thêm một điều kiện! Nếu như ta thắng, phu nhân phải chiều ta một đêm!

Tô Hỷ Muội dùng mu bàn tay che miệng, ha ha mà cười, mặt phấn má đào một mảnh xuân sắc, mị thái lan tràn:

- Ngươi là nô tài chết bầm, còn dám có chủ ý với chủ tử.

Trần Tiểu Thiên nuốt nước bọt:

- Đánh cuộc gì?

Tô Hỷ Muội đưa ngón tay chỉ Ngưng vũ:

- Cho ngươi thời gian một nén hương, dùng nó để cho nô tỳ này tiết thân.

Trần Tiểu Thiên lộ vẻ mặt ngạc nhiên, mặt Ngưng vũ lại càng trầm như nước, kêu lên:

- Phu nhân!

Tô Hỷ Muội mặt mũi lạnh lẽo, trách mắng:

- Tiện tỳ! ở trong tộc lúc khiến ngươi tới đây, dặn dò ra sao?

Ngưng Vũ hai tay nắm tay, rốt cục không nói gì nữa.

Tô Hỷ Muội cười lạnh một tiếng, phân phó nói:

- Hương Khẩu, lấy nén nhang.

Tiểu tỳ Hương Khẩu tới lư hương lấy một nén nhang cắm vào bên trong, sau đó mang tới một cái sập gụ, đặt ở giữa phòng khách.

Sập gụ ghế dài này không phải là bằng gỗ bình thường, mà tương tự ghế bác sĩ khám răng. Nó là ghe dựa với một mặt hẹp dài đủ một người nằm, một mặt là lưng ghế nghiêng, có hai cái tay vịn. Trần Tiểu Thiên đối với người thiết kế ghế dài này rất thán phục, vì mới nhìn vào đã biết nó có công dụng gì rồi, hoàn toàn là cái giường dùng cho tình thú, hoa dạng mặc dù bớt đi chút ít, nhưng thực dụng hơn.

Ngưng Vũ ngồi lên sập gụ, sắc mặt lạnh tanh. Nhìn tình hình nàng cùng Tô Hỷ Muội, hai người rõ ràng không phải là quan hệ chủ tớ đơn giản, nhưng tại sao Ngưng Vũ lại phục tùng đối với Tô Hỷ Muội như thế, hiện tại Trần Tiểu Thiên không đoán ra.

Hương Khẩu đã mang nén tới, chuẩn bị đốt nén nhang, bị Trần Tiểu Thiên quát bảo ngưng lại:

- Chờ một chút! Ta muốn làm phép trước.

Những lời nói dối này khiến tự Trần Tiểu Thiên cảm thấy đỏ mặt, vội vàng lại nói:

- Xin cho ta chén nước trang.

Tô Hỷ Muội khẽ vuốt cằm, tiểu tỳ từ bình sứ trên bàn rót cho hần chén nước trong.

Trần Tiểu Thiên hai tay nắm chắc, trong miệng niệm niệm có từ. Thanh âm của hần trầm bổng du dương, giống như đoạn chú ngữ này đã đọc qua vô số lần, trôi chảy quen thuộc vô cùng. Gần trong gang tấc, Tô Hỷ Muội nghe được rõ ràng, nhưng một chữ cũng không hiểu. Với lịch duyệt của nàng, thế gian chú ngữ chưa có thứ gì không nghe qua. Nhưng nàng chưa hề biết kỳ dị chú thuật như thế. Đôi mắt đẹp đẽ của Tô Hỷ Muội nhìn suốt người Trần Tiểu Thiên, cảm thấy người trẻ tuổi này càng lúc càng thần bí.

Trần Tiểu Thiên đọc rất mau, là bởi vì hần quả thật đối với này đoạn thần bí “Chú ngữ” này vô cùng quen thuộc. Trong miệng hần đọc chính là: “one, two, three, four, five, six...” Có thiên văn chương đã nói, đọc số có thể hóa giải áp lực lòng người, giúp giữ vững tâm thái trấn định, ngủ dễ và ngon hơn. Trần Tiểu Thiên hiện tại tin tưởng đây là đạo lý. Hần dùng Anh văn đếm từ một đến một trăm, rồi đem ngược từ một trăm đến một, xuôi ngược niệm ba lần, lòng tin càng ngày càng mạnh.

Nếu như là nữ nhân khác, Trần Tiểu Thiên dùng cây gậy xoa bóp này bắt đến nứt rung đông cao nhất, hoàn toàn nắm chắc làm cho nàng ta trong mười lăm phút đạt tới cao trào.

Nhưng Ngưng vũ bất đồng. Nhìn cử chỉ của nàng, chín thành là một kẻ vừa lãnh cảm vừa có bệnh thích sạch sẽ. Chỉ đơn giản thộp cổ hần mà phải mượn khăn lụa lau tay mấy lần, cuối cùng ngay cả khăn lụa cũng vứt đi.

Trần Tiểu Thiên đoán chừng, cho dù hần cầm trong tay loại gậy xoa bóp cao cấp này kích thích nàng, cũng chưa chắc đã có hiệu quả.

Bất quá Trần Tiểu Thiên lúc này lòng tin mười phần, vì trừ gậy xoa bóp, hần còn có một thứ đồ vật vô cùng độc hại nhưng hiệu nghiệm để đối phó với nữ nhân như diệu đầu hoàn. Thứ thuốc lắc này trong truyền thuyết còn gọi là thuốc cưỡng gian, cho thiếu nữ uống vào, lắc lư buồng tử, muốn gì cũng chiều!

Trần Tiểu Thiên hoàn toàn không muốn hại ai. Nhưng hoan cảnh đẩy đưa, hần quyết định dùng thử. Hần thật ra không biết hai loại thuốc hồng lục có gì khác biệt. Để cho an toàn, hần lấy mỗi thứ một mẫu giấu trong lòng bàn tay, làm bộ đọc tụng chú ngữ, nghiêng rằng bóp nát viên thuốc, lẳng lẽ cho vào trong chén.

Trần Tiểu Thiên không dùng diệu đầu hoàn bao giờ, nhưng qua lời Định Cường, diệu đầu hoàn là thứ không dễ dàng tan trong nước. Nhưng ngoài dự liệu của hần, không tới hai phút, viên màu đỏ quàng trong nước đã tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi, viên màu xanh biếc mặc dù còn đang tan, màu sắc cũng nhạt đi rất nhiều. Trần Tiểu Thiên cầm lấy cái chén, đưa cho Ngưng Vũ:

- Uống hết đi.

Ngưng Vũ lạnh lùng theo dõi hần, ực một cái cạn nước trong chén, sau đó đem chén nước ném đi. Chén sứ quay tròn trên không trung, trở về chỗ cũ, không phát ra chút tiếng động nào. Ngón này lộ ra, lòng tin của Trần Tiểu Thiên lập tức bị đánh gãy năm phần, có quỷ mới biết đối với Ngưng vũ vừa am hiểu pháp thuật, vừa võ lực siêu quần này, những hóa chất ma túy hại người đó có hiệu nghiệm hay không.

—o0o—

53. Q.1 - Chương 53: Diệu Đầu Hoàn.

Lúc này đã cỗi hổ khó xuống, không thể làm gì khác hơn, Trần Tiểu Thiên giả quỷ giả cho tới quỷ giới. Hần hít sâu vào một hơi, nói:

- Bắt đầu đi.

Hương Khẩu bắt đầu đốt nén nhang, bên này Ngưng vũ thân thể cứng ngắc ngồi lên sập gụ, hai mắt lạnh lùng ngó chừng Trần Tiểu Thiên.

Dưới ánh mắt nhìn lạnh như băng của nàng, Trần Tiểu Thiên càng ngày càng lo lắng đề phòng. Ngưng vũ đã lộ ra thực lực chỉ sợ so với Nguyệt Sương còn mạnh hơn mấy phần, nếu như một lát đây, nữ tử có cá tính và lãnh cảm này then quá hóa giận, khẳng định không có Vương Triết thứ hai tới cứu hần.

Cũng may Tô Hỷ Muội giải vây cho hần:

- Ngưng Vũ, người bây giờ nghe hần phân phó. Hần bảo người làm sao, người phải làm như thế đó.

Ngưng Vũ lạnh giọng nói:

- Dạ.

Trần Tiểu Thiên lúc này mới yên tâm, ra lệnh cho Ngưng vũ nằm trên sập gụ, mở hai chân ra. Ngưng vũ quả nhiên không phản kháng, chẳng qua là không lộ vẻ khêu gợi hay cảm xúc gì.

Mỹ nữ này vốn có vóc dáng cao gầy, vóc người xuất chúng, lúc này nằm ở trên sập gụ hẹp hòi, dáng xuân khoe trọn. Tư thái hương diễm này đã khiến cho Trần Tiểu Thiên suýt chảy máu mũi.

Bộ đồ lót còn vướng víu trên nhục thể nàng, nhưng ôm bó sát, lộ rõ những thứ cần lộ. Trần Tiểu Thiên vuốt vuốt cánh tay còn đang đau, nhớ tới vừa rồi nàng suýt bẻ gãy cánh tay mình, trong bụng cười hừ có vẻ hung hăng dữ tợn, phen này lão tử quyết phục thù! Hần đưa tay nắm quần lót của nàng!

- Bóp.... A!

Một cú đá trời giáng tung ra. Trần Tiểu Thiên cả người bay lên, “Bồng” một cái rớt trên mặt thảm.

Ngưng Vũ một cước dừng ở giữa không trung, chân ngọc còn đang mơ hồ phát run. Mặc dù chủ của nàng đã hạ lệnh, nhưng thời điểm ngón tay Trần Tiểu Thiên chạm vào thân thể nàng, vốn đối với phái nam cảm thù đến tận xương tủy, Ngưng Vũ nhịn không được sự cảm hận tự đáy lòng, tung chân đá bay Trần Tiểu Thiên.

- Tiện tỳ!

Tô Hỷ Muội nhướn lông mi cong, lạnh lùng quát:

- Muốn chết sao?

Ngưng Vũ thấp giọng nói:

- Nô tỳ không dám. Chẳng qua là... Chẳng qua là...

Tô Hỷ Muội cười lạnh nói:

- Không nhịn được sao?”

Ngưng Vũ trầm mặc một hồi lâu, sau đó giơ tay lên, tại các huyệt thần khuyết, khí hải, quan nguyên chính giữa ngực và bụng mình theo thứ tự điểm qua. Ba huyệt đạo này ở vào nhâm mạch, sau khi chế trụ, chân khí liền bị phong ở thể nội, không cách nào thi triển chiêu thuật gì được.

Tô Hỷ Muội cười lạnh nói:

- Phong xung mạch chư huyệt lại hết!

Ngưng Vũ không nói một lời điểm xung mạch chư huyệt. Xung mạch còn xưng huyết hải, quanh thân mười hai kinh mạch khí huyết đều bị huyết hải điều tiết, khi bị đóng cửa, không chỉ có chân khí không cách nào ngưng tụ, thể lực cũng suy thoái trên diện rộng.

Trần Tiểu Thiên từ trên mặt đất bò dậy, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Ngưng vũ, không dám tiến lại gần.

Tô Hỷ Muội cười nhạo nói:

- Tiểu quỷ nhất gan, tiện tỳ này đã phong bế xung mạch, lúc này chỉ còn là một đứa trẻ rút, thậm chí trẻ rút còn khỏe hơn nó.

Trần Tiểu Thiên bắt đầu bạo gan hơn, đưa tay véo cách nịt vú Ngưng Vũ một cái. Ngưng vũ theo bản năng nhấc cánh tay, Trần Tiểu Thiên vội vàng ngăn trở, phát hiện nàng một chương này đánh ra hoàn toàn không có lực đạo, mềm yếu như là vuốt ve. Trần Tiểu Thiên vui mừng quá đỗi, một phát bắt được cổ tay của nàng, một tay khác đưa đến trước ngực, tiến hành tháo những thứ vướng víu.

Ngưng Vũ lúc này từ hồ cái biến thành tiểu bạch thỏ, Trần Tiểu Thiên rất cực yên tâm. Lúc này cho dù không đánh cuộc, chỉ bằng ả suýt nữa bẻ gãy tay hắn, vừa rồi đá hắn một cước quá mạng, hắn đã cho nàng biết tay rồi. Điều đầu hoàn lại thêm gây xoa bóp , ta bao người thoải mái ngắt trời!

Trần Tiểu Thiên túm lấy chân Ngưng vũ hai đầu gối, không chút khách khí tách ra. Ngưng vũ không cách nào ức chế được phát ra một tiếng thét chói tai, thân thể rung động muốn ngồi dậy, nhưng Trần Tiểu Thiên hai tay đè chặt đầu gối của nàng, chân dút khoát giơ lên, một cước dẫm lên bả vai Ngưng vũ, cố định thân thể.

Trần Tiểu Thiên thở phào một hơi, nhìn mặt Ngưng vũ. Đem địa phương bí ẩn nhất của phái nữ bại lộ trước mặt nam nhân xa lạ, đối với mỹ nữ lạnh lùng mà nói, so với giết nàng còn ghê gớm hơn.

Nhưng điều đập vào mắt khiến Trần Tiểu Thiên sửng sốt.

Gương mặt tuyết trắng của Ngưng vũ nổi lên hai mảng màu đỏ kỳ dị, mắt mở thật to, con ngươi giống như động kinh không ngừng rung động, con ngươi đen nhánh lớn tròn, hàm răng cắn chặt, dưới cổ vô ý thức nuốt nước bọt, đôi môi khê mấp máy, đỏ tươi ướt át.

Trần Tiểu Thiên nhớ lại bộ dạng của người cần thuốc lắc, trong tình hình chung sẽ xuất hiện triệu chứng tâm tình phấn khởi, hiếu động, mắt dại ra, nghe âm nhạc thì không cách nào điều khiển được bản thân, tự động lắc đầu lắc lư theo điệu nhạc... Loại tình huống kia so với Ngưng vũ hiện giờ có vẻ không giống lắm.

Trần Tiểu Thiên phát hiện mình còn giẫm bả vai Ngưng vũ, nên vội vàng buông ra. Ngưng Vũ thân thể hướng về phía trước, té trên sập gụ, tiếp theo người cong lên, mồ hôi trơn nhầy khắp nơi, hai tay không ngừng chà sát khắp nơi.

Để ột bằng sơn mỹ nữ như vậy đi cần thuốc lắc rồi, tội lỗi, tội lỗi! Ta đâu có muốn đâu, ai bảo các người ép ta làm chi! Trần Tiểu Thiên trong lòng chợt nhớ, vội cầm lấy gậy xoa bóp, đưa cái đầu đen nhánh giống đỉnh quy đầu đặt trước nơi thần bí của Ngưng vũ.

Ngưng Vũ thân thể cương cứng một chút, phát ra một tiếng thét gấp rút chói tai:

- Không

Nhưng Trần Tiểu Thiên đã vội vàng đọc lớn “One two three...” “Chú ngữ”, tay thì đánh nhịp lên ghề lên khung, vừa rú vừa hét những bài nhạc kích động bằng tiếng Anh mà hần biết. Điều này là những động tác lạm dụng hiện tượng cần thuốc lắc. Khi nghe những âm thanh này, Ngưng Vũ cuối cùng cũng bị tiêu tan chút thần trí còn sót lại, không tự chủ đong đưa lắc lư theo nhịp gõ của hần.

Trần Tiểu Thiên rốt cục thở phào nhẹ nhõm, giải quyết nữ nhân này, quả thực so với ân ái còn mệt hơn!

Tô Hỷ Muội vẫn mị nhãn như tơ, tâm thần bị cử động của Trần Tiểu Thiên hoàn toàn hấp dẫn. Nữ thị vệ trưởng của ả chỉ uống một chén nước trong, người trẻ tuổi này niệm lên chú ngữ, liền phảng phất như đạt được năng lực thao túng thân thể của nàng. Xem ra gã trai thương nhân trẻ tuổi đến từ rừng rậm hoang dã Nam Phương không đơn giản chút nào!

Sự kinh ngạc của Tô Hỷ Muội còn nằm ở phía sau. Không biết người tuổi trẻ kia niệm cái câu gì, thần cụ vẫn an tĩnh đột nhiên phóng ra vụ thuật trù ếm phía trên, ánh sáng lập lòe ma quái, đã vậy nó còn tự xoay tròn trong tay hần. Vật thể kỳ dị vốn liền thành một, thế mà trên dưới phảng phất như chia làm hai khúc, đồng thời xoay theo hai phương hướng khác nhau, vừa xoay còn vừa phát ra âm thanh ong ong giết cả mình nữa.

Kịch biến bất thành linh, khiến cho ngay cả tiểu tỷ Hương Khẩu bên cạnh cũng la hoảng lên, bị làm cho sợ đến lui bật về phía sau. Tô Hỷ Muội cũng không khỏi siết chặt tấm lụa thật mỏng trên người, mị nhãn tròn to, lộ ra vẻ thất thần trong nháy mắt.

Tô Hỷ Muội có bộ dạng thất thần như vậy không lọt qua mắt Trần Tiểu Thiên. Hần có chút đắc ý. Kể từ khi tới Bạch hồ thương quán, hần đã bị diễm phụ này đùa bỡn trên lòng bàn tay, khiến cho lòng đã sớm tức giận căm hận vạn phần. Hần quyết định không hù dọa Tô Hỷ Muội một cú không xong. Cho nên, trước hết hần giả vờ lớn tiếng đọc “Chú ngữ”, sau đó nhấn một cái chốt mở, bộ phận quy đầu của gậy xoa bóp lập tức sáng lên, phát ra màu đỏ quý dị và sáng bóng, phảng phất như bàn ủi đốt hồng.

- A?

Tô Hỷ Muội nủi tay vịn trên giường gấm, thất thanh rú một tiếng nhỏ.

Trần Tiểu Thiên lau cái trán không tồn tại mồ hôi, vẻ mặt thận trọng nói:

- Thần cụ thật lâu không hưởng qua tư vị nữ nhân, hiện tại tức giận rồi, chỉ sợ sẽ khiến cho thị vệ của phu nhân hạ thân đau đớn.

Sau sự thất thố ngắn ngủi, Tô Hỷ Muội đã trở lại thông dong, cười duyên nói:

- Người dù có làm ả chết, cũng không gì tốt hơn.

Trần Tiểu Thiên thở phào, không nghĩ tới đối phương không phối hợp chút nào, trực tiếp đem da trâu thối nỏ. Hần không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ tắt đèn trên gậy, làm bộ như thần linh trên gậy xoa bóp đã bớt giận rồi.

Hành hạ như vậy hồi lâu, trong lò nén nhang đã đốt cơ hồ một nửa. Trần Tiểu Thiên căng thẳng trong lòng, bất kể Ngưng vũ có thể chấp nhận được, giữ chặt gậy xoa bóp xoay tròn, dùng sức nhét vào trong cơ thể nàng.

Ngưng Vũ đã hoàn toàn bị được vật chinh phục, nàng liều mạng lắc đầu, phát ra tiếng kêu đứt quãng, thân thể không có chút kháng cự, ngược lại còn chủ động nhô lên hạ xuống, phối hợp nhịp nhàng.

Trần Tiểu Thiên cười nhạo trong lòng: CMN! Con nhỏ này giả bộ lạnh lùng, không ngờ căn bản là dâm phụ!

Da Ngưng vũ nhanh chóng đỏ rần, người nóng lên. Được vật mãnh liệt kích thích thần kinh của nàng, tạo ra cảm giác hưng phấn không gì chống cự ở trong cơ thể nàng. Thỉnh thoảng nàng chống cự mơ hồ, nhưng sức lực Ngưng vũ yếu đến xuất kỳ, Trần Tiểu Thiên nhẹ nhàng giữ lại.

Con mắt yêu mị của Tô Hỷ Muội diễm quang lưu chuyển, chăm chú nhìn thần cụ xoay tròn ở hạ thể Ngưng vũ. Trần Tiểu Thiên nhịn không được trong lòng rung động, nảy ra ý nghĩ đầy ác ý: nếu để cho hồ ly tinh này cắn nửa bình thuốc lắc, không biết ả có đem cái đuôi thò ra ngoài không?

—o0o—

54. Q.1 - Chương 54: Lật Lọng.

Trần Tiểu Thiên không hề biết rằng, thứ thuốc mà hắn cho Ngưng Vũ uống không phải chỉ có diệu đầu hoàn.

Đối với Định Cường - tay chơi thích tìm kích thích mạnh mẽ mà nói, diệu đầu hoàn đã sớm không đủ độ, không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn. Trong chai thuốc ngoại trừ năm mươi viên diệu đầu hoàn, còn có thêm năm mươi viên Ma cổ là loại ma túy mạnh dưới dạng thuốc viên màu đỏ hoa hồng.

Điều khác xa so với diệu đầu hoàn đời sau thường kích thích cảm giác nhảy nhót, buông thả, gần gũi người lạ, hướng thần kinh, và có cảm giác muốn ân ái cường liệt nhưng rất khó ta, Ma cổ là loại ma túy dễ dàng hòa tan nước, hơn nữa có hiệu quả cực kỳ nhanh. Ai lỡ sử dụng “Tê đại cổ” vào người, không chỉ cảm thấy hưng phấn về tính dục, mà còn sẽ xuất hiện đủ loại ảo giác. Bọn chúng có thể khiến người ta đem hết bí mật ẩn bí đời tư của mình tùy ý nói cho người không quen biết nghe, đồng thời vô thức bị người ta chỉ phối. Định Cường từng lấy ví dụ, những cô bé lỡ vô ý bị bỏ cho uống thứ thuốc này, đã vô tình biến thành búp bê tính giao được lên dây cót, sau đó khi tỉnh lại chẳng nhớ gì chuyện đã qua.

Hiện tại Trần Tiểu Thiên đã chứng kiến cảnh tượng ấy. Hắn đem diệu đầu hoàn và tê đại cổ trộn vào nhau cho Ngưng vũ uống, được hiệu kích thích mãnh liệt vào trung khu thần kinh của Ngưng Vũ, khiến thân thể trắng noãn của nàng ướt đầm mồ hôi, hai chân vận vẹo tách ra, vừa lắc đầu, vừa liều mạng nhún hạ thể.

Nếu như Ngưng vũ đã không phải là xử nữ nữa, Trần Tiểu Thiên cũng không thương hương tiếc ngọc làm chi. Hắn cầm lấy gậy xoa bóp màu đen, không ngừng kích thích nàng, khiến nàng luôn miệng thét chói tai.

Dần dần, hấp lực trong người Ngưng vũ càng lúc càng lớn, Trần Tiểu Thiên bằng kinh nghiệm biết nàng đã muốn đạt tới cao trào, cho nên cổ tay dùng sức, sau đó rút gậy ra, đặt lên âm hạch của nàng, điều chỉnh tần số nhanh hơn.

Trần Tiểu Thiên trong lòng thầm nghĩ: bằng mỹ nữ, người suýt bẻ gãy tay ta, còn đá ta một cước, hiện tại tiểu muội của người bị ta làm thành như vậy, mọi người cùng huê nhé.

Ngưng Vũ cả người chợt run rẩy lên như bị điện giật.

Trần Tiểu Thiên nhìn Tô Hỷ Muội một cái, đặc ý nói:

- Phu nhân, là ta thắng rồi!

Bằng sơn mỹ nhân thật đúng là có cơ thể quá khỏe, cao trào liên tục. Nén nhang còn một đoạn, lần đánh cuộc này hắn thắng chắc rồi.

Vận khí quá tốt! Nói không chừng chuyến này ta còn có thể sỉ nhục luôn con yêu tinh móng lớn nằm trên giường kia...

Mặc dù hẳn cùng A cơ man giao hoan chưa tới hai canh giờ, nhưng tinh lực hoàn toàn chưa phát tiết. Bị tình cảnh của Ngưng Vũ kích thích này giờ, Trần Tiểu Thiên dục vọng lại bị trêu chọc.

Dù sao thì Ngưng vũ, A cơ man cùng Tô Hỷ Muội đều là ba loại mỹ nữ bất đồng. Mà tinh lực của ta vẫn còn giữ được... Trần Tiểu Thiên đang đắc ý, Tô Hỷ Muội bỗng nhiên cười khanh khách, tiếp theo giờ tay lên, cong ngón búng ra, nén nhang giống như bị Liệt Hỏa vô hình đốt cháy, tốc độ thiêu đốt trong nháy mắt tăng nhanh, một chớp mắt đã đốt tới cuối, chỉ còn một đồng tro bụi.

Trần Tiểu Thiên trừng trừng nhìn, ngờ ngác nhìn nén nhang, không chú ý gì bàn tay mình đã bị một chất nhầy từ người Ngưng Vũ tiết ra ướt đầm đìa.

Trần Tiểu Thiên không còn chút ý mừng vui nào, lòng tựa như tiến vào băng động, hay thân bị ngâm trong một hồ nước lạnh như băng.

Làm sao có thể được chứ? Như vậy mà cũng được sao?

Trần Tiểu Thiên ở trong lòng mắng tràn: quá vô sỉ rồi!

Tô Hỷ Muội vút tấm lụa đỏ qua một bên như không có việc gì, nói:

- Người thua rồi. Hương Khẩu, mang văn tự bán mình tới để cho hắn ký vào. Từ nay về sau, hắn chính là đầy tớ nuôi trong nhà này.

CMN! vẻ mặt Trần Tiểu Thiên giống như thoa tầng bùn ướt, cứng ngắc, chảy xuống.

Tô Hỷ Muội cười dài liếc Trần Tiểu Thiên một cái:

- Sao hả? Nô tài ngươi không phục sao?

Trần Tiểu Thiên lớn tiếng nói:

- Ta đấu với ngươi một lần nữa!

Tô Hỷ Muội uốn éo lưng, lộ ra đường cong thân thể mềm mại, cười duyên nói:

- Thiếp thân cũng không muốn đấu nữa. Lần này nếu không phải là thiếp thân vận khí tốt, suýt nữa là để cho ngươi thắng rồi. Ngưng VŨ, đứng lên đi.

Ngưng VŨ tiết thân xong, mềm nhũn nằm ở trên sập gụ, hạ thể lỏa lồ nước biển lâm ly, ướt tràn cả ra ghế. Nàng miễn cưỡng chống đỡ thân thể, một cước dậm lên trên mặt đất đã dậm phải cái gậy xoa bóp kia, trượt chân quỵ rạp xuống đất.

Tô Hỷ Muội nhếch môi, khinh rẻ cười nói:

- Một cô nương mà ở trước mặt nam nhân cởi áo chống hông, nước tích ra có vòi, thật không biết xấu hổ. Còn không mau cút ra ngoài!

Ngưng VŨ ôm lấy quần áo, loạng choạng rời đi, cước bộ phù phiếm giống như dẫm ở trên bông.

Tiểu tỷ đã lấy ra một phong văn chương, mở ra đặt ở trước mặt Trần Tiểu Thiên. Tiểu tỷ ngẩng đầu nhìn mặt hắn, Trần Tiểu Thiên hung hăng trừng lại, Hương Khẩu đỏ mặt cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Trần Tiểu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi ghi tên mình lên thẻ trẻ, trong lòng vừa căm tức vừa hận.

Tô Hỷ Muội nhận lấy văn thư xem qua một chút:

- Trần Tiểu Thiên... tên thật là khó nghe. Hương Khẩu, dẫn hắn đi vào phòng chứa củi cho ở đó, ngày mai hướng quán gia nơi đó báo đến, rồi an bài chỗ ở sau.

Trần Tiểu Thiên nghiêm mặt nói:

- Đa tạ phu nhân!

Tô Hỷ Muội nói:

- Đây là chủ tử ân điển, dĩ nhiên nên tạ ơn, nô tài người cũng biết lễ số đó.

Trần Tiểu Thiên vừa tức vừa buồn bực, cầm lấy ba lô, cúi người đi nhặt cây gậy xoa bóp. Ngón tay hắn còn chưa đụng vào, Tô Hỷ Muội đã khẽ vẩy tay, gậy xoa bóp liền bay lên, rơi vào trong khăn lụa trên tay nàng.

Trần Tiểu Thiên kêu lên:

- Đó là của ta!

Tô Hỷ Muội kinh ngạc địa mở to hai mắt:

- Ngay cả nô tài người cũng là vật của bốn phu nhân, vật này tự nhiên cũng là của bốn phu nhân rồi, nơi nào vẫn là của người chứ?

Trần Tiểu Thiên giật mình trong chốc lát, sau đó lộ ra một nụ cười không có hảo ý. Hắn cúi đầu cung kính nói:

- Một chút vật mọn, xin phu nhân xin vui lòng nhận cho. Có một chuyện nô tài muốn báo cáo phu nhân: thần cụ này khi niệm quá chú ngữ, sẽ mất đi cấm chú, bất luận kẻ nào dùng cũng có thể thao túng được. Nếu như muốn cho nó chuyển động, chỉ cần dưới thần cụ nhấn ba lần liên tiếp là được.

Tô Hỷ Muội giống như là không nghe thấy, nàng dùng khăn lụa bao lấy gậy cao su ướt đầm, ném lên trên giường, một mặt ra vẻ ghét bỏ nói:

- Thật bẩn. Hương Khẩu à, dẫn hắn đi đi.

Tiểu tỷ dẫn Trần Tiểu Thiên rời đi, sau lâu mở cửa tròn đi tới một thiên viện.

Đây quả thật là một gian phòng chứa củi, chung quanh trống hoác, đừng nói có cửa phòng, ngay cả cái mảnh cỏ che cũng không có. Bên trong phòng, một nửa là đồng cỏ khô, một nửa là củi đã chẻ xong.

- Người tối nay nằm ngủ ở đây. Nhớ nha, hừng sáng phải đi ra mắt, trễ canh giờ thì phải chịu phạt.

Hương Khẩu một mặt nhỏ giọng vừa nói, một mặt đỏ mặt hồng, không dám ngẩng đầu.

Trần Tiểu Thiên vốn trong bụng đầy khí tức anh ách, nhìn cô bé xinh đẹp ra chiều xấu hổ, cũng cảm thấy tò mò.

- Người ở đây làm cái gì?

Hương Khẩu nhỏ giọng nói:

- Ta là nô tỳ thiếp thân của phu nhân.

- Thương quán này cũng là của phu nhân các người sao?

- Lão gia chúng ta đã sớm qua đời...

Hương Khẩu có thanh âm nhỏ như con muỗi, hai tay cầm theo một khăn lụa vàng nhạt. Lúc này cô ả mặt nóng tim đập, khiến cho Trần Tiểu Thiên cảm giác mình giống như một con sói lớn, đang ngó chừng một tiểu bạch thỏ, chảy nước miếng thòm thèm. Nha đầu này thật sự quá nhỏ rồi, nếu ở thế giới hiện đại thì là học sinh cấp hai cũng không sai biệt lắm. Dem tay ra... hắn sẽ có cảm giác tội ác...

-Nha!

Hương Khẩu kêu lên nho nhỏ cả kinh, đưa khăn lụa trong tay lên che miệng, con người sợ hãi nhìn lên đầu vai mình, nơi có bàn tay vừa đặt lên đó.

Trần Tiểu Thiên cũng không biết mình vươn tay ra lúc nào. Hắn bắt được đầu vai non mềm của Hương Khẩu. Tiểu nha đầu này thân thể thật đúng là vừa mềm vừa trơn... Trần Tiểu Thiên lúng túng buông tay ra, để bổ cứu cho hình tượng của mình, hắn thuận thế vỗ vỗ vào khuôn mặt bóng loáng nhỏ nhắn của Hương Khẩu, giống như một đại thúc không có hảo ý, khích lệ nói:

- Tiểu muội muội thật đáng yêu.

Hương Khẩu vừa lui về phía sau, vừa lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói:

- Phu nhân còn chưa ngủ đó...

—o0o—

55. Q.1 - Chương 55: Suy Ngẫm.

Vừa nói sắc mặt nàng đã đỏ bừng xoay người chạy đi. Trần Tiểu Thiên còn chưa hiểu gì, tiểu nha đầu đã biến mất.

Cái thế giới này quả thật quá điên cuồng, một cô bé nhỏ như vậy mà đã vội vã muốn làm nữ nhân sao?

Nhìn đồng cỏ khô lộn xộn, Trần Tiểu Thiên thầm hiểu mình vừa mất đi cơ hội gì, nhưng hắn không hối hận, vì dù sao, cảm giác luân lý ở địa cầu vẫn còn trong con người hắn.

Tiểu tỷ kia rõ ràng cho thấy xuân tâm đã động, nếu như không phải là hắn giả bộ làm người tốt, lúc này hắn đã đem cô nàng nằm lên đồng cỏ kia.

Trần Tiểu Thiên là một công dân sống theo luật pháp. Ở cái thế giới xa lạ này, tựa hồ không có cấm kỵ chuyện quan hệ với các cô gái trẻ như vậy, nhưng hắn ngại nếm thử mùi vị cấm kỵ này... Thật là một thế giới hoang đường.

Trời đêm giữa thu, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi đi tới cái thế giới này, Trần Tiểu Thiên đã mất đi thói quen xác định đúng thời gian. Ở dĩ vãng, trong thế giới mà thời gian có thể tùy ý thấy được, chỗ nào cũng biết được thật thoải mái biết bao. Còn ở đây, hắn chỉ có thể dựa vào vị trí mặt trời cùng mặt trăng để xác định đại khái. Thậm chí hắn chỉ biết sự khác nhau của ban ngày cùng ban đêm, buổi sáng cùng xế chiều. Nhìn góc độ trăng sáng, hiện tại đã là sau nửa đêm. Trần Tiểu Thiên suy nghĩ mơn man. Hắn vất tay lên trán, trong mắt không cảm giác buồn ngủ chút nào

Nhớ lại kinh nghiệm những ngày qua, tựa như giấc mộng không thật. Nguyên vốn hắn nên có mặt ở Thượng Hải rồi, lại vô duyên vô cớ không giải thích được xuyên việt đến cái thế giới này. Hắn đã thấy được cự nhân nửa người nửa thú, tận mắt thấy Ma quân cùng lục triều quân đội đại chiến, đã trải qua thời khắc người bạn tốt đắc ý nhất tử vong, lại đụng vào hai ba trường điểm ngộ.

Nếu tính về hương sắc, lần xuyên việt chạt vật này cũng không phải là đặc biệt khó có thể tiếp nhận riêng Nguyệt Sương cùng A cơ man, hai mỹ nữ đó cũng đủ giá trị cho giá vé trở về rồi.

Lúc ban đầu phát hiện mình xuyên việt, hắn đã sợ hãi hơn hiện giờ rất nhiều. Nhưng hiện giờ, Trần Tiểu Thiên lại phải đối mặt với một vấn đề rất khác: mình phải dựa vào cái gì để đảm bảo cho cuộc sống?

Vấn đề thứ hai: sau này mình muốn làm cái gì?

Tiền bối xuyên việt trước đó rất nhiều, nhưng đối với những người xuyên việt rồi phụ thể nhập hồn vào kẻ khác, trở thành cái gì mà đế vương tướng soái, Vương Phi công chúa gì đó, hay kém cỏi nhất cũng là thiếu gia nhà giàu, cuộc sống căn bản không thành vấn đề, chỉ cần sống sao cho thông khoái. Kinh nghiệm của những vị tiền bối này đối với Trần Tiểu Thiên hoàn toàn vô dụng.

Tình huống khác một chút, nhưng tương tự với hắn, là cả người còn nguyên xuyên việt tới dị giới. Theo lời thuật của Định Cường, những người này dựa vào kiến thức của mình cùng trí khôn mà tay trắng dựng nghiệp, không chỉ giải quyết vấn đề ăn cơm, còn sáng tạo ra quang huy lịch sử của riêng họ. Nghe Định Cường ao ước, hiển nhiên đã đem những vị tiền bối này trở thành kiểu mẫu của xuyên việt giả.

Nhưng những người đó nếu không phải cụ bị phương diện sở trường nào đó, thì cũng vận khí tốt đến nghịch thiên. Nghĩ tạo ra thủy tinh là làm thủy tinh, nghĩ lò luyện thép cao cấp là tạo ra lò luyện cao cấp. Rồi nào là thuốc nổ, Penixilin, thiên hạ mỹ nữ tụ lại một chỗ, phong phú hậu cung, vân vân và vân vân.... chuyện cứ như vậy mà thành.

Trần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, mình không có lực lượng nghịch thiên như vậy. Đừng nói là thủy tinh, hắn ngay cả nút áo cũng không biết làm sao mà tạo.

Đúng là, Trần Tiểu Thiên sống trong thời đại tin tức bùng nổ, văn minh kỹ thuật tiếp xúc qua đối với cái thế giới này mà nói, tựa như thần tích. Hắn có thể ngồi ở nhà để cùng bất kỳ một người ở cái nào góc nào đó trên thế giới trao đổi, hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, nghe được thanh âm của đối phương, thậm chí thấy tương mạo đối phương.

Mọi người có thể không uống một chút khí lực chu du toàn bộ thế giới, từ phía trên không không chút mây mù bay qua núi cao cùng biển rộng. Các thầy thuốc có thể đem tứ chỉ đứt rời gắn trở lại, thậm chí có thể từ một tế bào phục chế ra một sinh vật thể đầy đủ. Kỹ sư khai phá ra súng đạn một phút đồng hồ bắn ra ba mươi vạn viên đạn, có thể làm cho quân đội một vương quốc hô phi yên diệt, lại càng không cần phải nói tới vũ khí hạch nhân có thể làm biến mất một quốc gia.

Khoa học kỹ thuật phát đạt, để cho đủ loại thần thoại biến thành sự thật. Trần Tiểu Thiên sống một cuộc sống ở thời đại như vậy.

Nhưng, Trần Tiểu Thiên chỉ biết đến những thứ sản phẩm này cùng kỹ thuật sử dụng chúng. Hắn biết dùng súng, biết dùng nó có thể dễ dàng giết chết địch nhân hơn so với cung nỏ, nhưng không biết làm sao tạo ra một cây súng, lại càng không cần phải nói đến đạn dược thích hợp với súng tạo như thế nào. Bên cạnh đó, điện năng ứng dụng chỗ nào cũng có, nhưng hắn không hiểu được làm sao phát ra điện, càng không biết làm sao chế tạo những thứ thiết bị điện kia.

Ở dị thời không này, Trần Tiểu Thiên rốt cục biết được, mình trước đây tiếp xúc với các loại tin tức chẳng qua là những thường thức nông cạn, chứ không phải kiến thức có thể thay đổi thế giới.

Huống chi, đây là một thế giới vô cùng kỳ lạ, có thú nhân, có ma thú, có yêu tinh, có người biết phóng phi kiếm, biết bay lơ lửng trên trời, dù là rất thấp.

Nhưng Trần Tiểu Thiên rất hoài nghi, hắn không thể đem những tri thức tầm thường ở thời đại đó áp dụng ở thế giới này. Ví dụ như hắn có cây gậy xoa bóp, dù là hắn có hàng mẫu, nhưng chỉ còn có chút ít pin, chưa kể là làm sao để chế tạo ra cao su, pin, dây điện và vật cách điện phía ngoài... căn bản không thể bắt chước được.

Trần Tiểu Thiên thở dài, mất hết lòng tin về việc dùng kỹ thuật để ăn cơm xứ này rồi. Dù sao hắn cũng tốt nghiệp văn khoa, những thứ khoa học tự nhiên phong phú hoàn toàn thua những xuyên việt giả chuyên nghiệp có kiến thức siêu năng, chuyên ngành.

Văn khoa? Buôn bán? Lái buôn? Có cơ hội không?

Ở thời đại của Trần Tiểu Thiên, văn hóa phát triển kinh người, một chuyên gia lịch sử có thể hiểu rõ về đời Đường hơn Lý Bạch, đời Tống hơn Tô Đông Pha Họ hiểu loài người có tất cả bao nhiêu văn tự điển tịch bị chuyển thành những kiểu chữ gì... Trần Tiểu Thiên cũng hiểu lịch sử, nhưng lịch sử ở đây liệu có giống ở thế giới hắn không? Hay là hắn áp dụng những thứ mà xuyên việt giả đều đam mê, đó là đi mua vé số, chơi chứng khoán, nổ súng trước, chôm chữa lại bản nhạc bài thơ văn của những danh tác đời sau?

Cho tới bây giờ, Trần Tiểu Thiên cũng không biết lục triều là lục triều nào, lại càng không hiểu Tần quốc tại sao có thể cùng Đường, Tống cùng tồn tại, ở cùng một đại lục bình an vô sự?

Có thể đây là một đại lục thần kỳ, Trần Tiểu Thiên quyết định có dịp phải mua sách lịch sử địa lý tìm hiểu kỹ mới được.

Đối mặt như một mảnh đại lục thần kỳ, xuyên việt giả hùng tâm bừng bừng sẽ đem việc chinh phục làm thành giấc mộng của mình. Bọn họ để dành thực lực, dùng phương pháp khoa học huấn luyện ra một quân đội hiện đại hoá, sau đó quét ngang thiên hạ, giang sơn mỹ nhân, quyền bính danh vọng một lưới bắt hết.

Nếu nói ban đầu Trần Tiểu Thiên còn có hùng tâm tráng chí tương tự, hiện tại đã biến mất không còn tăm hơi.

Đi tới cái thế giới này, vào ngày thứ nhất, Trần Tiểu Thiên thấy Vương Triết, hơn nữa mắt thấy hắn rõ dưới trướng ông ta có Thiên võ, Thiên Sách, Thiên tế quân đoàn cùng các đạo sĩ. Trần Tiểu Thiên không tin mình có thể làm Thống soái xuất sắc hơn Vương Triết, không tin nếu để hắn dẫn dắt một chỉ quân đội, có thể so bì với quân đội kiên cố và cường hãn ma quân kết hợp thú nhân yêu thú kia.

Nhất là được chứng kiến trận quân đạo sĩ cùng Ma quân đoàn huyết chiến, Trần Tiểu Thiên đối với chiến tranh vừa sợ hãi vừa chán ghét. Hắn không muốn phải nhìn những hán tử sắt thép dùng kiếm chém giết lẫn nhau, dùng máu tươi nhuộm đỏ các vùng đất cát.

Cho dù hắn có thể trở thành cường giả như vậy để đi chinh phục, đi thực hiện dã tâm của mình, Trần Tiểu Thiên cũng không muốn bởi vì chính cá nhân hắn không có dự vọng đem những dũng sĩ này biến thành xương khô. Bọn họ vốn nên là những trượng phu cường tráng, phụ thân đáng kính của con cái họ.

“Có lẽ, ta cuối cùng rồi chỉ là tiểu nhân vật bình thường.” Trần Tiểu Thiên cười khổ nghĩ.

Bất quá có cái tiểu nhân vật nào như mình, mới vừa ký văn tự bán mình, ngủ ở phòng chứa củi trên đồng cỏ khô, vẫn còn đang suy tư có nên mưu chinh phục thiên hạ hay không không?

Trần Tiểu Thiên vỗ vỗ cái trán, hay là suy nghĩ một chút xem ngày mai làm sao ứng phó với cái ả yêu phụ kia xem sao.

Nghĩ đến sự đẹp đẽ cùng mỹ thái của ả yêu phụ mà Trần Tiểu Thiên tự cho là hồ ly tinh hóa thân, hắn không nhìn được chỗ kín cảm thấy chật chội. Nhìn ả ta có thái độ đối với phái nam như vậy, yêu phụ nhất định là nữ nhân có ham muốn khổng lồ cực mạnh. A không tin nam nhân, đối với nữ thị vệ trưởng bên cạnh cũng chưa chắc có mấy phần túi nhiệm ả lại không thêm để

ý chút nào đem Ngưng vũ đánh cuộc, làm cho hắn dùng làm vật để biểu diễn thần tích của gậy xoa bóp.

Trần Tiểu Thiên nhớ tới thân thể trắng thơm của Ngưng vũ, có chút hối hận lúc ấy không sờ thêm vài cái, nói không chừng lúc đó Tô Hỷ Muội sẽ không phản đối.

Còn có A cơ man... Trần Tiểu Thiên trong lòng giống như bị độc xà cắn một cái, mơ hồ có rút đau đớn.

Hiện tại Trần Tiểu Thiên đã biết sự tình chân tướng. Tôn mặt thẹo cùng Qua Long đã toa rập cùng nhau, chuyên ngó chừng những kẻ cùng đường, đến hiệu cầm đồ cầm đồ vật dụng để tiêu. Bọn chúng đã âm thầm đem họ bắt làm nô lệ, sau đó mượn danh nghĩa thương quán lên đem buôn bán.

Thật bất hạnh, hắn cũng đã trở thành những con mồi của những kẻ này. Rất may là hắn có sinh tử căn, hấp thu được tử khí, học được từ Vương Triết cách tu luyện chuyển hóa từ tử khí thành sinh khí và giữ rịt chúng trong cơ thể, biến nó thành sinh cơ cho hắn. Đại khái A cơ man có thể đã nhận ra chút dấu vết sinh cơ này, ham chút lợi ích vật để hấp thu tinh lực, và cùng để dầy vò trên ghẹo hắn cũng nên.

Cũng có thể, trong khi hắn ở trong tù của thương quán, ở biệt viện địa lao, Tô Hỷ Muội đã phát hiện hàng hóa hiệu cầm đồ nhận được, phái người truy xét người cầm. Đám người Qua Long nghe được tin tức, cho là chuyện buôn bán nô lệ bại lộ, cho nên gọi A cơ man tới, bảo nàng ta lừa gạt hắn chạy trốn, để tốt nhất dùng danh nghĩa đào nô giết chết hắn.

A cơ man làm như vậy, hắn không có chút phòng bị nào tin lời nàng, chạy ra địa lao, nhưng ngay sau đó bị Qua Long vây quanh. Nếu không phải Ngưng Vũ vừa lúc chạy tới, thì thể của hắn lúc này đã lạnh rồi.

Điều Trần Tiểu Thiên không rõ chính là, A cơ man nếu muốn giết mình, tại sao muốn chủ động cùng mình ân ái? Muốn hấp tinh hắn, hay chỉ là bởi vì thương hại ột kẻ sắp bị giết chết?

Rồi dấu vết máu cùng màu mắt tóc của nàng ta... Có phải là máu thật hay máu giả... Hắn thắc mắc chẳng hiểu A cơ man tại sao phải làm như vậy...

Đang lúc suy nghĩ miên man, nơi xa chợt truyền tới một thanh âm kỳ quái.

—o0o—

56. Q.1 - Chương 56: Ma Cổ.

Thanh âm kia phảng phất như từ dưới đất truyền đến, mang theo cảm xúc bị đè nén vô cùng. Nếu không phải lúc này đêm khuya người yên lặng, Trần Tiểu Thiên với tu vi thô thiển không có cách nào nghe được.

Trần Tiểu Thiên ngừng thở, trong lòng từ từ căng thẳng. Tâm thần của hắn tập trung ở thính giác, thanh âm kia phảng phất gần lại vài phần, càng phát ra chân thiết, mơ hồ còn nghe được tiếng giọt nước nhẹ vang lên.

Trần Tiểu Thiên lòng hiếu kỳ dậy lên, lặng lẽ từ trên đồng cỏ bò dậy.

Phòng chứa củi nhìn về một bên có tòa núi giả bỏ đi, quái thạch tụ ở chung một chỗ, dưới ánh trăng đen đặc lổm chổm, phảng phất như một đám quái thú hung dữ. Thanh âm kia chính là từ dưới núi giả truyền ra.

Trần Tiểu Thiên vô cùng cẩn thận hướng núi giả đi tới. Đen gần, hắn mới phát hiện núi giả có kích thước không nhỏ, bởi vì không có ai xử lý, một chút nham thạch sứt lún xuống, khe đá đầy cỏ dại sinh, diện tích lộ ra có vẻ không lớn hơn thực tế.

Theo phương hướng thanh âm truyền đến, Trần Tiểu Thiên bỏ qua núi giả, ở nham thạch tìm được một cửa vào nhỏ hẹp. Nơi này vốn là một sơn động, nhưng một tảng đá lớn rơi xuống, đã đem cửa động ngăn đi một nửa, chỉ lưu lại một khe hở nhỏ.

Thanh âm kia càng phát rõ ràng, dứt quãng từ trong động bay ra. Trần Tiểu Thiên lấy hết lá gan, khom lưng chui vào sơn động.

Vòng qua một khối bình phong gãy sau đá, Trần Tiểu Thiên thấy một thân ảnh tuyết trắng như ánh trăng.

Mấy khối nham thạch khổng lồ chỉ xéo lên phía chân trời, tạo thành một khung hình tam giác. Một luồng ánh trăng từ khe hở nham thạch xuyên vào, ánh lên ánh sáng nhàn nhạt. Những thứ nước nhỏ xíu ngưng tụ rồi buông xuống trên ngọn đá, dần dần trở nên to lớn, cuối cùng nhỏ xuống dưới, rơi vào cái ao hình vuông bên dưới.

Tiếng nước chảy rất nhỏ quanh quẩn trong động, dội tới một tiếng rên khê bị đè nén. Một nữ tử nằm ở bên cạnh cái ao, hai tay nắm chắc đá, tóc dài tán loạn. Thủy châu không ngừng nhỏ, cái cổ trắng nõn của nàng cũng tùy theo đó mà lắc lư.

Ánh trăng từ khe đá hình tam giác chiếu xuống, lộ rõ mông nàng. Nàng đã vứt hết quần áo, hai gối quỳ xuống đất, bắp đùi ép chặt một cây cột đá, vừa tròn vừa cao, mông nhô lên, người ướt đầy mồ hôi, ánh trăng chiếu xuống bạch hoa hoa một mảnh.

Nàng vừa liều mạng lắc đầu, vừa dùng sức ma sát, trong cổ thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu mơ hồ.

Trần Tiểu Thiên mở to mắt. Hắn lúc này mới nhớ tới, Ngưng Vũ sử dụng diệu đầu hoàn, đến nàng rời đi, chỉ có khoảng mười lăm phút. Mà dưới tình huống bình thường, được hiệu của diệu đầu hoàn lúc này mới bắt đầu phát tác, rồi kéo dài đến sáu giờ trở lên. Có lẽ là cái loại thuốc màu đỏ kia là nguyên nhân. Ngưng Vũ sau khi uống thuốc, bệnh trạng xuất hiện sớm hơn, một lần cao trào ít ỏi hiện nhiên không giảm bớt áp lực được vật.

về hiệu lực của diệu đầu hoàn, Trần Tiểu Thiên từng đã nghe kể một chuyện xưa, rằng có một người xui xẻo vừa dùng xong diệu đầu hoàn, chuẩn bị âm thanh xong xuôi thì bất hạnh bị cúp điện, không thể làm khác hơn là vất vả vùi nước, nghe giọt nước rung mà lắc lư đầu cổ.

Ngưng Vũ có trạng huống không sai biệt lắm. Huống chi nàng ta còn sử dụng ma cô thứ được vật dùng để kích thích hành ân ái hiệu quả mạnh nhất, nghe nói ở một khối thịt tươi để hai viên tê đại cổ vào, hai giờ sau thịt tươi bị nướng chín. Bị được hiệu điều khiển, thị vệ trưởng lãnh nhược băng sương này cơ hồ theo bản năng đi tới nơi nham động trong núi giả bỏ đi này, hướng về chỗ giọt nước, cởi bỏ quần áo, vừa lắc đầu, vừa tự an ủi.

Trần Tiểu Thiên đang ngủ không được, lúc này thấy Ngưng Vũ hai chân đang kẹp cột đá, cái mông tuyết trắng, ma sát không ngừng, tính dục nhất thời dâng cao.

Mới vừa rồi hắn cảm gậy xoa bóp cắm vào động của nàng, lòng đã tràn đầy ý nghĩ bậy bạ. Hắn có lòng chiếm hữu nàng, tự nhiên lập tức không khách khí, trực tiếp đi tới, vô nàng một chương.

Tiếng động vang lên rất thanh, Ngưng vũ thất thần không quay đầu lại, mà là kêu lên một tiếng thấp, theo bản năng nhếch mông.

Trần Tiểu Thiên giữ chặt lấy, mạnh mẽ đi vào...

Trần Tiểu Thiên bất kể nàng có nghe được hay không, kể tai nói:

- Ngưng VŨ thị vệ trưởng, cô chẳng phải ở sạch lắm sao, cao quý lắm sao? Hiện giờ sao lại như thế?

Ngưng VŨ tựa hồ sinh ra một chút ý thức yếu ớt, nàng một mặt lắc đầu, một mặt giơ tay lên, muốn đẩy Trần Tiểu Thiên ra. Nhưng Ngưng vũ khí lực nhỏ đến xuất kỳ, ngón tay run rẩy nắm chặt lấy tay Trần Tiểu Thiên, đây làm sao cũng bắt động.

Trần Tiểu Thiên nhớ tới, nha đầu này kinh mạch đã bị khống chế, lúc này hơn phân nửa còn chưa giải khai, cả người không có khí lực, lá gan nhất thời lại lớn gấp mấy lần. Hắn hất tay Ngưng VŨ ra, càng dày vò nàng mạnh hơn. Ngưng vũ vừa lắc đầu, vừa nhỏ giọng khóc khê:

- Phụ thân...

Trần Tiểu Thiên không suy nghĩ nhiều, trong lòng cười nhạo nói: mới thế đã kêu cha gọi mẹ rồi?

- Bằng mỹ nữ, người nên lên đỉnh mây xanh đi.

Trần Tiểu Thiên cảm thấy được trong cơ thể Ngưng vũ có dị trạng, hần lần này tập trung tinh thần, không nghĩ ngợi gì nữa, muôn tận dụng cơ hội này tiết xuất dục vọng trong người.

Nhưng hắn đã lầm, Ngưng vũ lần này cao trào càng thêm mãnh liệt, nhưng Trần Tiểu Thiên mãi vẫn không có dấu hiệu gì. Hắn mỗi một chiến đấu thêm một hồi, chán nản định lui quân, chợt nhớ tới lần giao hoan cùng A cơ man, nhện không được ổn định tâm thần, tiết tấu đều đặn lại, bắt đầu chìm trong trạng thái nội thị.

Quả nhiên, tại đan điền của hắn, xoáy khí ngược chiều kim đồng hồ vẫn làm việc đều đặn, không ngừng rút trích luồng khí đỏ sẫm chung quanh đó chuyển hóa thành sinh cơ lan truyền khắp cơ thể hắn.

Một điều rất lạ là Vương Triết dạy cho hắn cách tu tập tinh khí thần, rút trích linh khí của trời đất, nhưng hiệu quả nhỏ đến cùng cực. Có thể, pháp môn này chỉ hữu hiệu hay có kết quả nhìn thấy được khi hắn tu luyện cỡ vài năm. Bằng chuyện tập luyện có mấy lần sau mười mấy ngày đến dị giới, hắn đừng mơ gì có thể rút trích linh khí của thiên địa.

Nhưng nhờ sinh tử căn, hắn đã hấp thu và tích trữ chung quanh đan điền, sau đó không ngừng rút trích từ đó mà chuyển hóa rồi vận chuyển đi khắp cơ thể cường hóa nó. Môn Thái Ất huyền công là công pháp chánh tông của đạo gia, chuyên về luyện khí. Nhưng có lẽ Vương Triết chủ trương cải tạo bản thể của phàm nhân, giúp phàm nhân có thể tu luyện một cách nhanh chóng, nên đã cải sửa phương pháp chuyên luyện khí sang vừa luyện thể vừa luyện khí, thậm chí luyện thể có phần chú trọng hơn.

Xét về tu vi trong tu chân giới, pháp môn luyện thể là pháp tu luyện lấy kích thích cơ năng của thân thể, khiến chúng không ngừng tiến hóa, chắc và mạnh hơn. cấp bậc tu luyện đầu tiên của luyện thể thường là tu làm sao cho thịt da như đá xương cứng như đồng. Đến cấp bậc cao hơn thì tiêu chuẩn của luyện thể phải là kim cơ ngọc cốt, da vòng xương ngọc thì mới gọi tiêu thành. Tu luyện thể đến đại thành có thể phá toái hư không.

Kể vừa tu hành luyện khí vừa luyện thể cũng có ở tu chân giới, nhưng đó là những tán tu không dòng tộc hay môn phái chỉ trì, hoặc là những kẻ có linh căn quá xấu buộc phải tận dụng mọi cách để tu luyện. Còn với Trần Tiểu Thiên, hắn giống như mèo mù vớ phải cá rán, được dạy môn Thái Ất huyền công quý giá ở tu chân giới, hắn chẳng qua coi đó là môn chuyên giấu giếm dương khí tránh bị yêu tinh phát hiện, và cái môn chuyên giúp chuyển hóa tử khí hắn hấp thu được thành sinh cơ giúp mau chữa lành vết thương mà thôi.

Lại nói lúc này Trần Tiểu Thiên đang có dương căn cắm vào âm huyết của Ngưng Vũ, thứ hắn cần là tiết xuất dương tinh, nhưng không ngờ trong trạng thái nội thị, nội thể của hắn không ngừng rút trích âm tinh từ người Ngưng Vũ, chuyển qua hòa hợp cùng luồng vụ khí màu đỏ quanh đan điền, kích thích cho sinh tử căn hấp thu và chuyển hóa nhanh hơn.

Điều hắn kinh ngạc chính là, cùng với luồng khí như sương khói của Ngưng Vũ tiến vào cơ thể hắn ngày càng nhiều, cảm giác no đầy của hắn ngày càng mạnh. Khi Ngưng Vũ tiết xuất đến lần thứ năm mươi, trời bắt đầu hừng sáng, thì Trần Tiểu Thiên phát hiện chân khí hấp thu vào người đã đủ để vận chuyển một chu

thiên trong người mà không gián đoạn, ngược lại còn có cảm giác no căng. Đến lúc này, hắn chợt cảm nhận một thứ hạnh phúc li kỳ, không phải từ cảm giác sung sướng do quan hệ nam nữ mang đến bình thường, mà là một thứ sung sướng đến từng đường gân thớ thịt. Thịt da hắn không ngừng rung động, hắn cảm giác có từng mảng chất cặn bã bám rễ sâu ở đó từ từ tách ra, cuộn theo dòng chân khí truyền đến tích tụ ở hạ thể, đến khi căng đầy chợt vụt tuôn ra ngoài vô cùng mãnh liệt.

Trần Tiểu Thiên tê cứng người. Hắn cuối cùng cũng tiết xuất dục vọng, nhưng những thứ hắn thải ra không phải là chất tinh túy của nam nhân bình thường, mà là chất cặn bã do quá trình tẩy cân hoán cốt mà ra. Vẫn trong tình trạng nội thị, Trần Tiểu Thiên cảm nhận rõ điều đó, và tự hỏi đây có phải là thuật phòng trung mà những sách đạo sĩ ngày xưa ghi lại?

Vào lúc này, Ngưng Vũ đã là người gần như ngất đi. Nàng không lắc lư nữa, vì cho dù có muốn, cũng không còn lực khí. Trần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, cầm quần áo qua lau cho nàng, sau đó lấy áo choàng khác lên thân thể trần truồng của nàng.

- Ngủ sớm một chút đi

- Phụ thân...

Ngưng Vũ phát ra tiếng nức nở, giọt nước rơi trong xuống hồ, ánh trăng từ từ tắt lịm, vẻ mặt Ngưng Vũ lúc này tràn đầy cảm giác đau thương.

—o0o—

57. Q.1 - Chương 57: Nam Hoang Bí Chú.

- Hiện tại ta truyền cho ngươi một thiên khẩu quyết, sau đó có ba chuyện nhờ ngươi người còn nhớ không?

- Để cho ta suy nghĩ...

- Một là túi gấm... đến sông Huyền Chân mở xem... Một là đến Thương Lan cổ trận...

- Còn có một vật...

Trần Tiểu Thiên nghĩ tới thủ hộ cho hậu nhân của dòng chính Tần gia. Nhưng Tần Nguyệt Sương hơn phân nửa là chỉ muốn giết chết ta đi mà?

Bất quá nha đầu này cần xong thuốc lắc, gục trên mặt đất lắc đầu lắc mông, bộ dạng thật đúng là... ơ, thật giống như có chút không ổn. Nữ nhân này không phải là Nguyệt Sương... Ngưng Vũ chẳng?

- Công tử! Công tử!

Trời còn chưa sáng, Hương Khẩu đã cất tiếng gọi phá vỡ mộng đẹp của Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên từ trong mộng bị đánh thức, không nhận được trở mình, dùng ống tay áo che lỗ tai.

- Công tử! Công tử!

Tiểu tỷ dùng sức đẩy qua lại bả vai Trần Tiểu Thiên.

Trần Tiểu Thiên nhắm hai mắt, không nhận được nói:

- Ta là đầy tớ thương quán, không phải là công tử cái gì cả!

Hương Khẩu không cho hắn phân trần, bứt lỗ tai hắn, lớn tiếng nói:

- Phu nhân gọi người!

Tiếng này cuối cùng đem Trần Tiểu Thiên đánh thức, hắn còn buồn ngủ ngồi dậy:

- Có cái gì làm không được, lúc này tới gọi ta? Đi Nam hoang còn nhiều thời gian mà?

- Nhanh lên một chút!

Hương Khẩu dùng sức đẩy hắn.

Trần Tiểu Thiên một bụng không vui, tối hôm qua hấn tân tân khổ khổ bận rộn quá nửa đêm, mới vừa nằm xuống không quá nửa canh giờ đã bị kéo dậy, khó tránh khỏi trong lòng tức giận.

Hương Khẩu thúc giục, Trần Tiểu Thiên rốt cục bò dậy, đi tới chỗ lầu của Tô Hỷ Muội lâu. Nữ chủ nhân thương quán lúc này còn không đứng dậy, chỉ khiến cho hấn ở bên ngoài chờ.

Cú đọi này phải đọi nửa canh giờ. Tiểu tỷ Hương Khẩu đưa cho hấn chén trà thơm, rồi đóng cửa lui ra ngoài, hấn muốn tìm người nói chuyện cũng không có. Trần Tiểu Thiên tựa vào trên ghế, một tay bám lấy cảm, đầu gật gù một lúc đã ngủ.

Trong ánh trăng mờ, một thanh âm quyến rũ vang lên:

- Công tử...

Trần Tiểu Thiên lau miệng chảy nước miếng, mở mắt, chỉ thấy một phụ nhân kiều đang tựa cửa phòng ngủ cười dài nhìn mình.

Tô Hỷ Muội vuốt tóc đen nhánh búi thành vân, đang mặc thịnh trang. Nàng dùng áo màu đỏ thắm, tơ lụa tỉ mỉ chế thành, vạt rộng rãi giống như hoa bách hợp mở ra, phía trên thêu đầy hoa văn mây mù. Vạt áo tinh mỹ tuyệt luân lộ ra da thịt tuyết trắng. Hạ thân là một cái quần đỏ điểm lệ, làn váy dài thướt tha trên mặt thảm, quanh co khúc khuỷu sinh tư.

Trần Tiểu Thiên ngáp dài nói:

- Phụ nhân thức dậy thật sớm, thật là cực khổ.

Tô Hỷ Muội dùng ngón tay nhỏ nhắn cầm một cành cây thực được ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, chậm rãi nói:

- Công tử ngủ ngon giấc không?

Vội vội vàng vàng gọi mình đến, chỉ toàn nói nhảm. Trần Tiểu Thiên đáp:

- Nhờ phúc của người, vốn là đang ngủ ngon giấc, còn không kịp tỉnh đã bị người xốc đầu dậy.

Tô Hỷ Muội thần nhiên cười, hai quả Phỉ Thúy hoa tai thông xuống má, rung động rung động, chiếu ra hai mảnh xanh biếc sáng bóng, xem ra cái mặt trái xoan trắng trơn như ngọc lộ ra thêm vài phần yêu mị.

- Thiếp thân thỉnh công tử, là muốn biết công tử lần này đi Nam hoang, cần phải chuẩn bị thứ gì?

Trần Tiểu Thiên lên tinh thần:

- Muốn mấy áp hàng người. Không nên quá nhiều, ba bốn tên như vậy đủ rồi.

Có quỷ mới biết Nghê Long tở ở địa phương nào, người thiếu một ít, mình muốn chạy trốn cũng dễ dàng chút ít.

Nhưng Tô Hỷ Muội tựa hồ sớm đoán được tâm tư của hấn:

- Ba bốn người không khỏi quá ít. Thương nhân trong quán có mấy người quanh năm đi Nam hoang, để cho bọn chúng cùng người đi. Vả lại Nam hoang bộ tộc đông đảo, khó tránh khỏi đụng độ, Ngưng vũ ở bên cạnh ta cũng không có chuyện làm, bảo nó cùng đi cũng tốt. Người lại có người có chút khí lực lớn, có thể có đầy tớ sai khiến, trên đường dễ làm chuyện.

Những thứ khác cũng thôi, để cho Ngưng vũ cùng mình đi, Trần Tiểu Thiên vừa cao hứng, lại là lo lắng. Nha đầu kia bị mình xử đẹp rồi, trên đường nói không chừng còn có tiện nghi để chiếm. Nhưng nếu có nàng đi theo, hấn muốn chạy trốn thì không dễ dàng rồi.

- Toàn bộ nghe phụ nhân phân phó.

Đây vốn là câu nói bình thường, Tô Hỷ Muội nghe được, thân thể nhưng bỗng nhiên run lên, tay vịn cành hoa đột nhiên ngắt gọn, khiến cây thực được buông xuống ngã ngang. Nàng vịn giã hoa, quần đỏ run rẩy, tựa hồ bên trong hai chân khe run.

Đang lúc này, Trần Tiểu Thiên nghe được một thanh âm mơ hồ, phảng phất là motor chấn động, tiếng kêu ong ong. Trần Tiểu Thiên bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rồi! Mụ yêu phụ này tại sao mới sáng sớm đã gọi hấn tới, còn bày đặt nói chuyện phiếm cái rắm a. Ngộ lặc cá khứ!

Ôm tâm tư xem màn kịch vui, Trần Tiểu Thiên nhú mày, suy tư nói:

- Nếu như nhiều người, đoạn đường này tổn hao cũng không ít. Nếu đông người, xe cộ vận hàng, còn phải có lều, lương thực, quần áo...

Tô Hỷ Muội cắt đứt lời hấn:

- Những thứ này tự nhiên là phải trang bị. Công tử không cần lo ngại. Chẳng qua là...

Tô Hỷ Muội buông cành cây:

- Công tử am hiểu Nam hoang vu thuật, có biết lại lịch thần cụ kia?

Trần Tiểu Thiên bịa chuyện nói:

- Thần cụ kia vốn là ta từ Nam hoang tại một bộ tộc sâu trong rừng lấy được, truyền thuyết là phân thân của Nam hoang Ma thần. Chỉ cần theo thuật niệm chú, Nam hoang Ma thần sẽ nhập vào thân của thần cụ. May là ta học qua chú ngữ, mới tổn hao trọng kim mua về.

Tô Hỷ Muội nói:

- Không biết công tử là từ đâu học được chú ngữ vậy?

Trần Tiểu Thiên ho khan một tiếng:

- Đó là rất nhiều năm trước kia rồi, có ngày ta ở trên đường đi...

... Trần Tiểu Thiên cầm lấy bánh nướng, sôi nổi kể chuyện xuyên việt. Một gã khất cái đeo chín bao bô đột nhiên xuất hiện, neho mắt nhìn Trần Tiểu Thiên còn trẻ không biết gì.

- Nhóc đẹp trai! Ta xem ngươi cốt cách thanh kỳ, tướng mạo bất phàm, có một đạo linh quang từ thiên linh cái lao ra, chính là chú thuật thiên tài vạn người không có một! Nơi này có một quyển ((Nam hoang bí chú)) ghi lại cấm chú cường đại nhất, thần bí nhất, kinh khủng nhất trên cái thế giới này! Chỉ cần một chút tiền sẽ bán cho ngươi

Tô Hỷ Muội hỏi:

- Hấn muốn bao nhiêu tiền?

- Mười đồng bạc.

- Mười đồng bạc?

Tô Hỷ Muội có chút thất thần.

- À, trên người của ta chỉ đem ba đồng bạc, cho nên hấn đem cái bánh nướng của ta đi luôn, giao cho ta một quyển ((Nam hoang bí chú))

Tô Hỷ Muội ngẩn ngơ trong chốc lát:

- Người chính vì vậy mà học được xong Nam hoang vu thuật?

Trần Tiểu Thiên khiêm nhường nói:

- Một chút da lông mà thôi.

—o0o—

58. Q.1 - Chương 58: Hồ Ly Mặc Đọa.

Tô Hỷ Muội lúc này không có tâm tư tìm tòi nghiên cứu trong lời của hần nói có mấy phần thiệt giả, vội vàng hỏi:

- Người cũng biết phá giải chú ngữ như thế nào à?

Nhìn bộ dáng gấp gáp của Tô Hỷ Muội, Trần Tiểu Thiên cơ hồ cười muốn bể bụng, hần tựa lưng vào ghế ngồi, cười mị mị nói:

- Cái này thì phải biết xem phu nhân muốn phá giải là cái vụ thuật gì.

Tô Hỷ Muội trên má dâng lên hai mảnh hồng vân, đôi mắt thủy uông uông lộ ra một tia yêu dâm mị ý, răng ngọc cắn môi, mị thanh nói:

- Biết rồi còn hỏi.

Trần Tiểu Thiên ngạc nhiên nói:

- Phu nhân không nói, ta làm sao biết?

Tô Hỷ Muội do dự một hồi lâu, xấu hổ nói:

- Cái thần cụ... thiếp thân bỏ vào... không lấy ra... được.

Trần Tiểu Thiên thật vất vả lắm mới nhin cười:

- Để ở địa phương nào rồi?

Tô Hỷ Muội thân thể run rẩy:

- Thì ở chỗ đó...

Trần Tiểu Thiên xoa xoa đôi bàn tay chường:

- Chỗ đó là chỗ nào? Cho ta xem qua ta mới nghĩ biện pháp được!

Tô Hỷ Muội muốn nói lại thôi, nàng xấu hổ lông mày hơi nhăn, khuôn mặt đỏ ửng, cảnh cây thước được bẻ gãy vất lên tóc mai chập chờn, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Trần Tiểu Thiên đứng lên, như không có việc gì vỗ vỗ ống tay áo:

- Nếu phu nhân không có chuyện gì, nô tài xin cáo lui trước.

Vừa nói hần làm bộ muốn đi.

- Đợi một chút!

Tô Hỷ Muội gọi hần lại.

Trần Tiểu Thiên xoay người, nhìn diêm phụ cơ hồ đứng không vững này:

- Nô tài chết bầm...?

Tô Hỷ Muội khoe môi nhếch lên, mắng một cái, sau đó kéo áo ra qua bên hông.

Dưới áo da là một mảnh tơ lụa vàng nhạt, phía trên còn buộc một góc khăn trắng. Mỹ phụ đẹp để giải khai cạp váy, hai tay khoác ở eo váy, tuột quần đỏ đến dưới hông, rung giọng nói:

- Chính là trong chỗ này.

Một cái khăn lụa trắng quấn dưới bụng mỹ phụ, khăn lụa đã ướt đầm, đang không ngừng thấm nước. Nàng hai đùi kẹp chặt, nhưng có thể thấy rõ ràng thứ nàng kẹp giữa hai chân: một vật thô to hình trụ nhô lên khăn lụa, đang không ngừng xoay tròn. Mất đi sự trói buộc của khăn lụa, cái gậy xoa bóp ấy xoay tròn với tốc độ mạnh và nhanh hơn, Tô Hỷ Muội thở gấp nói:

- Mau... Mau khiến nó... Dừng lại...

Trần Tiểu Thiên một chút cũng không nóng nảy, hần nhếch chân, bày ra tư thế thoải mái, trong miệng nói:

- Ta xem phu nhân làm sao cứ đứng, thì ra là không ngồi được. Đứng xa như vậy, ta làm sao có thể xem được? Xin phu nhân đến gần một chút, để cho nô tài nhìn kỹ.

Tô Hỷ Muội bắt đắc dĩ, sắc mặt đỏ hồng, hai tay nâng quần, bước chân run run đi khệnh khạng tới đứng trước mặt Trần Tiểu Thiên. Chỉ ngắn ngủn vài mét, mà nàng đi như thiên tân vạn khổ, hai chân mềm tựa hồ tùy thời sẽ ngã nhào.

Trần Tiểu Thiên nghiêng đầu nhìn hồi lâu, sau đó hỏi:

- Giải khai sao?

Tô Hỷ Muội giận đến thay đổi sắc mặt: nếu muốn cởi bỏ, người còn nhìn lâu như vậy tại sao?

Nhưng Trần Tiểu Thiên nói lời kế tiếp, làm cho nàng càng tức giận hơn.

Trần Tiểu Thiên vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Thần cụ bị đồ đạc bao lấy- lệ khí không có biện pháp phát tán, chỉ biết càng ngày càng thịnh.

Tô Hỷ Muội vội vàng buông quần, cởi vương lụa vàng nhạt, đem nó vứt xuống đất.

Tiếng điện cơ chấn động nhất thời trở nên rõ ràng, một cái gậy cao su nhất thời từ hạ thể của diêm phụ đột nhiên nhảy ra, ông ông chuyển động.

Thấy Tô Hỷ Muội bộ dạng chật vật như vậy, Trần Tiểu Thiên trong lòng đắc ý vạn phần, hần vỗ vỗ ghế ngồi:

- Đặt chân lên đây.

Tô Hỷ Muội sắc mặt càng đỏ hơn, sau đó biết điều một chút gờ chân, mũi chân dẫm trên mặt ghế dựa, đem hạ thể trình ra trước mặt Trần Tiểu Thiên.

Mặc dù đã bị gậy xoa bóp làm cho chật vật không chịu nổi, Tô Hỷ Muội vẫn cố gắng bày ra vẻ nữ chủ nhân, giọng cảm hận nói:

- Mặc dù nhìn... coi trọng rơi... Nếu không nghĩ ra... Biện pháp... Xem sẽ như thế nào... Thu thập người... Nô tài này...

Khẩu khí mặc dù rất hung, nhưng nàng phó mặc chân mềm, hiện nhiên không có bao nhiêu sức thuyết phục. Trần Tiểu Thiên cũng không để ý tới, chỉ vùi đầu nghiên cứu hạ thể của nàng. Cái gậy xoa bóp thô to cơ hồ hoàn toàn chui vào trong cơ thể Tô Hỷ Muội, chỉ lộ ra một đoạn ngắn ngủn. Diêm phụ này quả là dữ dội, bị thứ gậy cao su to dài này rút thật chắc mà mãi không sao.

Trần Tiểu Thiên vuốt cằm nói:

- Cái thần cụ này ở trong thân thể phu nhân bao lâu rồi?

- Ba... Bốn canh giờ...

Vậy khoảng sáu bảy giờ. Bị gậy xoa bóp với công suất lớn nhất hành hạ suốt một đêm, khó trách yêu phụ này có phần gấp gáp.

Trần Tiểu Thiên thật vất vả lắm mới cố nén mong muốn động chạm chỗ thần bí, hỏi:

- Phu nhân cao triều sao?

- Cái gì... thủy triều... cao trào...

- Chính là tiết thân đó.

- Tiết... Tiết rồi...

- Tiết mấy lần?

- Bốn... Bốn lần...

- Lúc nào? Làm sao tiết?

Tô Hỷ Muội cười lộ ra một tia nổi giận:

- Cái này... Cũng muốn... Hỏi sao...?

Trần Tiểu Thiên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt đứng đắn, nhìn diễm phụ xấu hổ không nói, Tô Hỷ Muội cắn chặt hàm răng, gậy cao su vẫn đang không ngừng chuyển động, hiện đầu mấy viên bị xoay chạy liên hồi?. Giây dựa chốc lát, cuối cùng Tô Hỷ Muội không thể làm gì khác hơn là khuất phục.

- Công tử sau khi đi... Thiếp thân liền... đem nó bỏ vào... chỉ... chỉ nửa canh giờ... Liên tiết thân tử...

Tô Hỷ Muội xấu hổ kể tiếp:

- Thiếp thân muốn lấy nó... Lấy nó đi ra ngoài... Nó... vẫn ở bên trong mọc rễ... Sao... Làm sao cũng không nhổ ra được... Mỗi... Mỗi lần nhổ ra ... Ngược lại lại thâm sâu vài phần... Thiếp thân bán loạn lên... liền... liền vừa tiết thân...

- Thiếp thân... Không dám nhổ ra nữa... lưu nó ở bên trong... Ai ngờ nó... Ngừng... Ngừng... Dừng không được... Thiếp thân nhịn không được... vừa... vừa đã mất một lần...

- Công tử... Thời điểm... Thiếp thân miễn cưỡng... vừa đi đến cửa... Liên tiết... Ngay cả tiểu y...cũng ... ướt đầm... Không thể làm gì khác hơn là một lần nữa...

Diễm phụ cắn chặt môi, cơ thể liên tục không ngừng ong ong, vẻ mặt xấu hổ liệt kê từng chi tiết mình bị gậy xoa bóp làm cho cao trào tiết thân mất thể diện. Trần Tiểu Thiên nín nhịn đau cả bụng.

Trần Tiểu Thiên hắng giọng:

- Phu nhân tiết ba lần thân...

Tô Hỷ Muội xấu hổ cải chính:

- Là... là bốn lần..

Tô Hỷ Muội vẻ mặt cơ hồ như muốn khóc lên.

—o0o—

59. Q.1 - Chương 59: Phá Giải Vu Thuật.

Trần Tiểu Thiên gõ ngón tay lên bàn, trịnh trọng nói:

- Phu nhân nếu đã tiết thân bốn lần. không biết thần cụ này đã đỉnh điểm mấy lần?

Tô Hỷ Muội dùng mắt hạnh yêu mị trừng thật to, môi anh đào há thành hình tròn, hiển nhiên không nghĩ tới phải làm thần cụ khiến nàng chịu nhiều đau khổ này đạt đỉnh điểm.

Trần Tiểu Thiên than dài:

- Phu nhân chỉ nhớ rõ mình sung sướng! Liên tiếp tiết bốn lần. nhưng không nhớ để cho thần cụ sung sướng! Khó trách nó không muốn đi ra ngoài!

Tô Hỷ Muội cắn chặt răng răng, ngực phập phồng chốc lát, khó khăn kềm hãm ý muốn tiết thân lần nữa, lạnh giọng:

- Nô tài chết bầm! Thần cụ làm sao mà tiết xuất được!

CMN, đúng quá rồi, gậy xoa bóp làm sao chuyện đó được, nhưng ta thì được a. Trần Tiểu Thiên giả vờ lấy làm lạ nói:

- Phu nhân có điều không biết. Thần cụ này vốn là dùng nam hoang vu thuật chế thành, bản thể sử dụng là ma thần tiếng tăm lừng lẫy ở Nam hoang. Phu nhân tiết bốn lần thân, nhưng không để cho Ma thần phát tiết ra ngoài. Ma thần tự nhiên tức giận, không muốn từ trong cơ thể con người ra ngoài nữa.

Hạ thể kêu ông ông, thần cụ chấn động liên hồi. khiến cho chân Tô Hỷ Muội mềm nhũn, cơ hồ quỵ trên mặt đất. Nàng bỏ kiểu cách nữ chủ nhân, kéo tay Trần Tiểu Thiên, mềm giọng năn nỉ:

- Công tử... cho thiếp thân... nghĩ... nghĩ cách giúp thiếp thân...

Trần Tiểu Thiên vuốt vuốt lỗ tai vừa sờ sờ lỗ tai. ra bộ khó xử, trầm mặc không nói. Tô Hỷ Muội mắt đỏ ngầu, rung giọng chực khóc:

- Nếu... Nếu không rút... sinh mệnh này cũng... cũng khó bảo toàn...

Trần Tiểu Thiên trầm tư, chậm rãi duỗi ngón tay ra.

- Sáu mươi kim thù.

- Cái gì?

Trần Tiểu Thiên vẽ mặt vô tội nói:

- Ta cũng không phải là lừa gạt a. Coi như là dự chỉ tiền công cho ta trước. Mỗi tháng mười kim thù, ta ứng trước sáu tháng.

Tô Hỷ Muội nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thương quán hiệu cầm đồ... Mỗi tháng tiền công là sáu lượng bạc!

Trần Tiểu Thiên không lo lắng Tô Hỷ Muội sẽ trở mặt, sáu mươi kim thù mặc dù không ít, nhưng so với lợi nhuận mà Nghê Long tơ có thể mang đến. cũng không tính là cao. Huống chi tình trạng trước mắt cũng không cho Tô Hỷ Muội không đồng ý.

Trần Tiểu Thiên dựa ngửa ra trên ghế:

- Phu nhân cứ nghĩ đi, không ổn thì thôi vậy.

- Sáu mươi thì sáu mươi!

Ngày hôm qua ký văn tự bán mình, giấy bút văn chương còn ở đó chưa đẹp. Trần Tiểu Thiên đem bút nhét vào tay Tô Hỷ Muội:

- Phu nhân viết ra một lát ta đi lấy tiền.

Tô Hỷ Muội tay phát run viết xong, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mau chút đi... Mau rút...

Trần Tiểu Thiên thu hồi tờ giấy, sau đó nói:

- Không rút được.

Nhìn Tô Hỷ Muội muốn điên bộ dạng. Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Trừ phi thần cụ tiết ra trước.

- Vậy thì mau... mau khiến nó bắn ra!

Trần Tiểu Thiên hai tay vuốt tờ giấy:

- Nó cũng không biết xuất ra.

Nước mắt từ gò má Tô Hỷ Muội chảy xuống, khiến điểm phụ càng hoa lệ kiêu mị hơn:

- Người nếu không... đem lấy ra... thiếp thân... thiếp thân...

Lúc này yêu phụ thật là gấp gáp rồi, cũng khó trách, hiện tại nàng đã bị gậy xoa bóp hành hạ bốn canh giờ, tính ra là tám tiếng đồng hồ, cho dù nàng có thiên phú dị bẩm, cũng không khỏi đau rất khó chịu vô cùng.

Trần Tiểu Thiên nói:

- Bây giờ chỉ còn dư lại một biện pháp.

Tô Hỷ Muội nước mắt mơ hồ nhìn hắt. Cây gậy xoa bóp đã trong cơ thể nàng quấy phá một đêm. Nàng đem hết my công khiến người sắt cũng hóa thể mà nó mềm nhũn một chút cũng không chịu. Tô Hỷ Muội vạn bất đắc dĩ, mới tìm tới Trần Tiểu Thiên, chỉ cần có thể đem thần cụ này lấy ra, cho dù là ba vạn kim thù nàng cũng cho hắt.

Trần Tiểu Thiên nói:

- Thần cụ mặc dù sẽ không tiết xuất, nhưng chỉ cần có người ở thân thể phụ người tiết ra, đem thứ ấy bôi lên nó, thần cụ sẽ tự cho là nó đã xong việc, bớt giận nguôi ngoay.

Rốt cuộc biết cách phá giải vụ thuật rồi. Tô Hỷ Muội không khỏi nín khóc mỉm cười, vẻ mặt trở nên tao my:

- Nô tài chết bầm... Nghĩ chiếm thiếp thân... Tiện nghi...

Trần Tiểu Thiên phủ tay, đứng lên. Vừa đi vừa nói:

- Phu nhân muốn tìm nam nhân khác cũng được, nô tài cáo từ.

Mới vừa bước ra một bước, Trần Tiểu Thiên đã bị người túm chéo áo kéo lại.

- Công tử...

Tối hôm qua Trần Tiểu Thiên dùng cái “Thần cụ” đem Ngưng Vũ lãnh nhược băng sương tiết thân, khiến cho Tô Hỷ Muội thấy vậy nóng mặt tim đập. Nàng bày ra kiểu cách chủ nhân, mạnh mẽ giữ lại thần cụ, chờ Trần Tiểu Thiên đi liền lấy ra dùng thử một lần.

Thần cụ quả nhiên thú vị, Tô Hỷ Muội cho nó vào thể nội, án biện pháp Trần Tiểu Thiên chỉ. Ở dưới đáy bấm liền ba cái, nó liền ở trong người chuyển động.

Thần cụ này không cần nhân lực kéo ra đưa vào, lại càng không cần như bình thường động thân phụng nghênh, mà chỉ cần để nó vào thể nội. Thân gây hiện đầy viên bị sẽ bám sát trên thịt như mài mực, không chỗ nào không tới, khoái cảm quả là Tô Hỷ Muội bình sinh không gặp.

Tô Hỷ Muội vừa mừng vừa sợ, không lâu lắm liền tiết thân mất một lần. Đang lúc nàng hài lòng, định lấy thần cụ ra, phát hiện nó phẳng phất như mọc rễ ở trong người, làm sao cũng không nhổ ra được, dùng mạnh một chút đã đau nhói.

Trong kinh hoảng. Tô Hỷ Muội tiết một lần thân nữa. Nàng không biết đây là Trần Tiểu Thiên thầm làm chuyện xấu. Hắt bảo nàng bấm liền ba cái ở đáy chính là khiến cho chức năng phòng trơn tuột được mở chốt, nếu không tắt chốt mở, chỉ còn có chờ cho điện lực hao hết mới nhổ ra được. Quả nhiên. Tô Hỷ Muội không hiểu điều này, cho đó là thần cụ có phù chú vụ thuật trên đó.

Tô Hỷ Muội nghĩ mọi cách không được, bất đắc dĩ, nàng mới nén thẹn, bảo tiểu tỷ tìm đến Trần Tiểu Thiên, nhờ hắt nghĩ hộ ra cách phá giải vụ thuật trên thần cụ lí.

Phương pháp Trần Tiểu Thiên nói ra khiến Tô Hỷ Muội bán túi bán nghi, bất quá với bộ dạng hắt đã định liệu trước như vậy, diễm phụ an tâm không ít.

Chỉ cần có thể giải khai vụ thuật, lấy ra thần cụ, có cho hắt làm gì với nàng cũng vô phương.

—o0o—

60. Q.1 - Chương 60: Diễm Ngộ Và Tử Vong.

Đang khi Trần Tiểu Thiên không tự chủ được ngừng thở vì sự sung sướng do được trả thù với một chút vô lại mà có được, hưởng thụ nữ chủ nhân thương quán hầu hạ, bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền tới một thanh âm lạnh như băng:

- Phu nhân. Tái ngoại có tin tức.

Tô Hỷ Muội vội dừng đôi môi, miễn cưỡng khắc chế run rẩy:

- Chậm chút... Rồi hãy nói.

Ngưng Vũ bỗng nhiên nói thêm:

- Là Tả vô quân đệ nhất quân đoàn.

Tô Hỷ Muội lập tức thay đổi chú ý:

- Nói.

Ngưng Vũ thanh âm giống nước suối lạnh như băng, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào từ cửa ngoài truyền tới:

- Vương đại tướng quân biên cương xa xôi, mỗi cách năm ngày tất sai người trở về báo tin. Đến ngày hôm trước đã thất ước hai lần. Bên trong cốc nhận được tin tức, mười ngày trước Đại tướng quân cho người dưới trướng dùng phi kiếm truyền tin, nói ở thảo nguyên gặp phải ma giáo, từ đó về sau không có âm tín nữa. Hôm nay trong thành đã truyền ra lời đồn đãi, nói tả vô quân đệ nhất quân đoàn ở tái ngoại ngộ phục, toàn quân bị diệt, Vương đại tướng quân bỏ mình.

Tô Hỷ Muội lộ ra vẻ vui mừng trên mặt:

- Vương Tử Dương đã chết?

Trần Tiểu Thiên trong lòng cũng kinh đảo quay cuồng. Hắn tận mắt nhìn thấy Vương Triết chết, thấy ông ta cùng quân đoàn huyết chiến tới thời khắc cuối cùng. Nhưng mới tới cái thế giới này, Trần Tiểu Thiên rất khó lý giải Vương Triết chết đi có ý vị như thế nào. Hiện tại hắn mơ hồ biết được, nói vậy có rất nhiều người đang đợi giờ khắc này, đang đợi Vương Triết chết đi.

Tô Hỷ Muội mừng rỡ khiến Trần Tiểu Thiên theo bản năng sinh ra một trận chán ghét. Cùng Vương Triết quen biết với thời gian dù rất ngắn, nhưng hắn được nhiều điều lợi ích. Vô hình trung, Trần Tiểu Thiên đã đem Vương Triết coi như là thầy tốt bạn hiền của mình, một người có thể tín nhiệm và tôn kính.

Tô Hỷ Muội nói:

- Lập tức đi thám thính... Ai nha!

Tô Hỷ Muội phát ra một tiếng thét chói tai, thân thể giống như điện giật run rẩy lên.

Cửa phòng cách một tiếng, Ngưng vũ hỏi:

- Phu nhân?

Tô Hỷ Muội sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, run rẩy không nói. Trần Tiểu Thiên nói thay:

- Phu nhân hiện tại có chuyện quan trọng, ra lệnh các người tất cả lui ra, rồi đi mau.

Phía ngoài trầm mặc một hồi, Ngưng vũ lạnh lùng dạ một tiếng, xoay người rời đi. Tô Hỷ Muội cắn môi đỏ tươi, khóe môi không nhịn được phát run. Nàng hai tay che ở dưới bụng, đôi mi dài nhỏ nhắn tí một chỗ, điềm đậm đáng yêu nhìn Trần Tiểu Thiên. Trong cơ thể, gậy xoa bóp đột nhiên thay đổi phương hướng xoay tròn rồi phản lại, khiến nàng nhất thời không thể khống chế bản thân.

Trần Tiểu Thiên nói:

- Thần cụ vốn là phân thân của Nam hoàng Ma thần, phu nhân đã dùng thần cụ, nên tận tâm tận toan hầu hạ Ma thần, đừng vì ngoại sự phân tâm, khó trách Ma thần tức giận.

Tô Hỷ Muội rung giọng nói:

- Thiếp... Thân biết sai... rồi... cầu xin Ma thần... bớt giận...

Dưới sự chèn ép của Trần Tiểu Thiên, Tô Hỷ Muội bị buộc phải bỏ hết quần áo, nhưng bắt quá ở bên trong áo, nàng còn thiếp thân bó buộc một cái da hồ trắng nõn, trắng nhung nhung đầy da lông che đến hông, khiến hắn không thể nhìn toàn cảnh.

Trần Tiểu Thiên suy đoán cái da hồ kia che dấu bí mật cuối cùng của nàng, nếu như vạch trần, tám phần sẽ bị nàng diệt khẩu, lập tức giả vờ không quan tâm, hỏi:

- Phu nhân mặc dày như vậy, không sợ nhiệt sao?

Tô Hỷ Muội nói:

- Thiếp thân... thuở nhỏ bị quá gió rét... thói quen...

Yêu phụ này hẳn là cừu gia của sư soái sao? Núp ở Ngũ Nguyên thành, ý vào Bạch hồ thương quán che dấu thân phận? Trần Tiểu Thiên thầm suy nghĩ. Hắn không khách khí chiếm cứ giường gối, sau đó nói:

- Dem sập gụ dời qua.

Tô Hỷ Muội không tiện gọi tiểu tỳ đi vào, chỉ đành trần truồng run bước đi làm.

- Làm sao hầu hạ Nam hoang Ma thần vĩ đại, để cho Ma thần hài lòng, phu nhân có biết không?

Tô Hỷ Muội yêu mị địa liếc Trần Tiểu Thiên một cái, sau đó thân thể trần truồng nằm lên sập gụ.

- A... A...

Trần Tiểu Thiên đem gậy xoa bóp cường chế tốc độ cao về bậc trung, nói:

- Ma thần đối với phu nhân hầu hạ coi như hài lòng, tức giận rơi xuống vài phần. Bất quá, phu nhân còn phải biểu hiện tôn trọng hơn một chút...

- Phu nhân xoay lưng...

- Phu nhân...

Trần Tiểu Thiên gần như dùng phương thức lẳng nhục đối xử với Tô Hỷ Muội. Tô Hỷ Muội lời lẽ kỷ xảo cực kỳ thành thạo, dù sao cũng làm hắn vừa lòng. Điều bất ngờ là trong lúc dùng miệng thỏa mãn cho hắn, nàng đã dùng bàn tay lần mở những huyết đạo bị Tần Nguyệt Sương đóng chặt trước kia, không biết là vô tình hay cố ý. Việc cởi mở này khiến cảm giác của Trần Tiểu Thiên tăng lên, nhưng nguy cơ bị mất chân dương lại đến với hắn.

Đối với Trần Tiểu Thiên nói về Nam hoang Ma thần, Tô Hỷ Muội vẫn bán túi bán nghi. Các loại pháp khí dùng vu thuật chế thành tránh không được sẽ có linh lực dao động. Pháp khí chế luyện càng tinh tế, linh lực dao động càng tinh vi phức tạp. Nhưng cái gọi là “Thân cụ” này không có một chút dấu vết linh lực dao động nào. Nếu như không phải là tự nàng “Nhận thức” đến sự thần diệu của nó, Tô Hỷ Muội đã không chút do dự nhận định nó chỉ là một pháp khí với vẻ ngoài chế luyện tinh xảo, nhưng không dùng được đã vứt đi.

Gậy xoa bóp ở trong người chuyển động một đêm, nàng dùng hết thủ đoạn nhưng nó hoàn toàn không thay đổi, vừa dùng không được, cũng không nhả ra được. Tô Hỷ Muội rốt cục bắt đầu dao động lòng tin. Có lẽ cái này thật là một thân cụ, là một loại ma vật do vu thuật chế thành mà ngay cả nàng cũng chưa từng nghe nói qua. Mà người tuổi trẻ kia trong miệng nói Nam hoang Ma thần, nói không chừng cũng thật sự tồn tại. Và lạ thật, người tuổi trẻ này dường như còn tu pháp môn của Vu tổ, thân thể cường tráng, huyết đạo bị chế ngự ngăn cản thoát xuất âm tinh. A, để ta phá ngược lại ngươi một chút vậy!

Trong lúc do dự, nàng chậm nhịp lại, thân cụ lập tức biểu đạt sự bất mãn, đột nhiên tăng cao tốc độ.

Trần Tiểu Thiên thanh âm truyền đến:

- Phu nhân, Ma thần tôn kính muốn sỉ nhục ngươi.

Tô Hỷ Muội mặc dù đã tiết được cả người bủn rủn, nhưng nàng biết rõ ràng, người trẻ tuổi kia không đụng chạm thân thể nàng, cũng không đọc tụng chú ngữ, càng không thi triển bất kỳ pháp thuật nào, mà thân cụ đã mình tự chuyển động. Nàng không ngờ rằng, Trần Tiểu Thiên đã lên lấy đồ điều khiển nhỏ trong ba lô ra, điều khiển nhanh chậm hay xoay dọc ngang đối với hắn là chuyện nhỏ.

Trần Tiểu Thiên lấy một tư thế hết sức thư thích nằm ở trên giường cấm, sau ót gối nệm êm. Tô Hỷ Muội nằm ở trên người hắn, ra sức hầu hạ. Hắn lấy làm lạ, yêu phụ này không những đáng người đẹp, miên nhuyễn mềm nhũn, trần đầy vẻ mê người co dãn, hơn nữa còn có mùi vị kỳ quái, tựa như lan tựa như xạ, vừa ngửi qua đã khiến dục tính bộc phát trong người. Đây chính là mùi khai hồ ly tinh sao? Trần Tiểu Thiên nghĩ tới, không nhịn được lặng lẽ hé mở lớp áo da hồ ly mà Tô Hỷ Muội bao chặt quanh hông.

Dưới da hồ lộ ra một đường quang mang bạch sắc, bỗng nhiên Tô Hỷ Muội cong người, Trần Tiểu Thiên vội vàng buông tay, tim trong lòng nhảy rộn.

Nếu như Trần Tiểu Thiên có thể thấy mặt Tô Hỷ Muội lúc này, sẽ phát hiện nàng căn bản không lưu ý đến việc làm mờ ám của hắn. Lúc này yêu phụ đang mê mải với dương căn hắn, con người tản mát ra ánh sáng kỳ dị sáng bóng. Đầu lưỡi nàng dài, đỏ mọng, uốn éo, một luồng sáng phun ra hấp vào, rút động từng luồng khí trắng từ dương căn hắn bay qua.

Bỗng nhiên, Trần Tiểu Thiên cong mười ngón tay, bấu chặt vào thịt Tô Hỷ Muội, trợn trừng người tuôn chất tinh túy ào ạt ra ngoài. Hắn cảm giác chưa bao giờ sung sướng như vậy, nhưng người mê muội hắn đi. Thời gian dài gấp đôi so với bình thường, làm Trần Tiểu Thiên rất cực cảm thấy tình hình không ổn. Cuối cùng, đầu lưỡi Tô Hỷ Muội khẽ chuyển, tình trạng tuôn trào của hắn mới dừng lại.

Trần Tiểu Thiên phảng phất như chạy như điên đến vực thẳm, đột nhiên dừng bước, hắn thở hổn hển, cả người ướt nhẹp mồ hôi lạnh. Thật sự, hắn vừa dừng chân trước cầu nại hà, chỉ chút xíu nữa hắn đã trả giá bằng tính mạng. Sau này có dịp nhớ tình cảnh hôm nay, Trần Tiểu Thiên không khỏi rùng mình, thậm chí trách cho sự liều lĩnh và vô tri của mình. Một cuộc diễm ngộ vừa trải qua, nhưng đó là một cuộc diễm ngộ chết người, một trò chơi của tử vong, tử vong du hí.

—o0o—

61. Q.1 - Chương 61: Chuộc Thân.

Tô Hỷ Muội bình tĩnh giống như chưa có gì phát sinh, sau tỉ mỉ vệ sinh sạch sẽ mọi thứ, nàng cười nhẹ nói:

- Công tử thân thể thật tốt, chân dương thật dồi dào.

Nói xong liếm môi, ra vẻ thèm thuồng vô cùng. Trần Tiểu Thiên miên cưỡng giật giật khóe môi, trong mười hai giờ quan hệ cùng ba nữ nhân, lần sau uy mãnh hơn lần trước, hắn thấy mình có tốt chất làm Đông Juan lắm.

Ba năm trước hắn cưới Uyển Nhi, thoát khỏi thân phận xử nam, như vậy xem ra hắn cũng giữ gìn thật tốt, không ăn chơi trác táng quá sớm. Nhưng mà sau khi quan hệ cùng A cơ man và Ngưng Vũ, dù chưa đi đến tận cùng, hắn cũng không khỏi cảm thấy mệt. Nhưng cái mệt đó không bằng lần này, thân thể tựa như hư thoát, tất cả khí lực tựa hồ chảy hết ra ngoài.

Nhìn Tô Hỷ Muội cười dài kiêu diễm, Trần Tiểu Thiên cảm thấy sợ. Nếu như không phải lúc này hắn còn có một chút giá trị, yêu phụ này dám hấp hết tinh lực của hắn lắm. Tình cảnh bị hấp hết nguyên dương, toàn thân mềm nhũn, thậm chí trở thành cái túi da với xương lộn nhộn bên trong làm hắn rùng mình.

Tô Hỷ Muội dùng tay chấm chút chất tiết của hắn, hai mắt phát ra tia sáng kỳ dị:

- Người nói chỉ cần đem dương tinh này thoa lên trên đó thì nó sẽ thỏa mãn tự chui ra?

Trần Tiểu Thiên vội vàng gật đầu, cơ quan đầu mối then chốt trên gậy xoa bóp đã sớm bị hắn len lén giải trừ.

Tô Hỷ Muội khéo léo tách chân, đem chất tiết bôi vào gậy xoa bóp. Quả nhiên, cây gậy xoay tròn đột nhiên tĩnh lặng, Tô Hỷ Muội phát ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đó mặt huyết buông lỏng, cây gậy thô to được miễn cưỡng rút ra, kèm theo đó là một suối nước bày nhầy.

Tô Hỷ Muội thở gấp, gương mặt đỏ từ từ chuyển trắng. Cơ thể tự hồ cũng bị thoát lực.

- Mùi vị rất tuyệt...

Tô Hỷ Muội cất thanh âm mềm mại đáng yêu, nhếch khóe môi, khẽ cười:

- Chẳng lẽ công tử vẫn còn đồng tử?

Đồng tử? Chẳng lẽ thứ ta tiết ra chính là đồng tử tinh? Hay là biểu hiện của ta giống như một đứa con nít?

Bất quá so với yêu phụ này, hẳn chẳng khác gì một đứa con nít. Trần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là lúng túng gật gật đầu, tự an ủi mình: làm cho ả coi mình như trẻ nít cũng tốt. Nói không chừng ả còn ỉnh một bao tiền lì xì thật to đây.

Tô Hỷ Muội liếc hẳn một cái, trong mắt toát ra vẻ phong tình vạn chủng, thứ ánh mắt đủ để cho nam nhân mềm tận tới xương.

CMN! Nếu như đòi hỏi lần nữa, chắc ta chết quá, vừa bị lấy hết rồi! Trần Tiểu Thiên tay chân bủn rủn bỏ dậy:

- Phu nhân nếu không có chuyện gì, ta xin cáo từ.

Phụ nhân đẹp và lẳng lơ trước mặt cho hẳn một loại dự cảm bất an. Đang lúc này, phòng khách hoa lệ phẳng phất như trong nháy mắt tràn đầy nguy hiểm, làm cho da đầu hẳn nhin không được tê dại.

Tô Hỷ Muội thản nhiên cười, ôn nhu nói:

- Công tử đi thông thả.

Tiếng trống càng ngày càng cấp, trên đài vũ cơ A cơ man uốn nhanh eo theo nhịp tiếng trống. Lưng áo trễ xuống phẳng phất lộ ra một con Tuyết Xà linh xảo.

Dưới khăn che mặt, vũ cơ mỉm cười, cánh môi vẫn mềm mại đỏ bừng, nhưng nhìn kỹ lại, đã có nhiều hơn một phần lãnh mạc.

Trên đài, nữ nô lệ lục tục bị mua đi, Kỳ lão Tứ mừng rỡ cơ hồ hợp không khép miệng. Nếu như không phải là con đường từ đại tuyết sơn hướng đông đi về Nội lục rất dài và nguy hiểm, hàng năm chỉ có mấy tháng thông hành, chỉ chuyện buôn bán nô lệ cũng đủ thương quán sống khỏe rồi.

Giống như ngày thường, có không ít người coi trọng đối với A cơ man, hỏi giá liên tiếp. Kỳ lão Tứ khuôn mặt tươi cười, nhưng giữ giá vô cùng chắc, một ngàn lượng bạc, một cắc cũng không cho thiếu.

Kỳ thật, Kỳ lão Tứ cảm thấy cái giá tiền này vẫn còn thấp, mỹ nữ giống như A cơ man vậy, nếu như buôn bán đến Tần quốc hoặc Đường Quốc, chớ nói một ngàn lượng bạc, thậm chí còn nhiều hơn mấy lần. Những vương hầu cự phú vùng tiền như rác kia sẽ không một chút nhú mày. Phu nhân mặc dù ánh mắt siêu quần, ra tay ỉnh, nhưng chẳng biết tại sao chỉ khốn thủ Ngũ Nguyên thành này, không giao thiệp với đất liền.

Ngũ Nguyên mặc dù thương lái tụ tập, dù sao cũng là biên thù đất, làm sao có thể sánh cùng Lâm An, Kiến Khang, Trường An là những kinh đô lớn. Giá tiền một ngàn lượng bạc này, người hỏi là không ít, nhưng không có ai nguyện ý bỏ tiền. A cơ man múa một khúc xong dừng lại, đang định rời đi, bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, một túi tiền nặng trĩu ném tới dưới chân nàng.

- Vũ cơ này ta mua!

Dưới đài yên lặng chốc lát, sau đó phát ra một trận cười lớn. Kỳ lão Tứ chấp tay, nửa khách khí nửa mỉa mai nói:

- Tôn giá xin nghe cẩn thận rồi hãy quyết định, vũ cơ này giá bán là một ngàn lượng bạc.

Kỳ lão Tứ đem “Một ngàn lượng bạc” nói gần từng tiếng, túi tiền kia mặc dù phân lượng không nhẹ, lớn nhỏ cũng là bình thường, đựng đầy cũng không vượt qua hai trăm lượng bạc. Chẳng qua là tên tiểu tử áo xanh trả tiền kia hơn phân nửa là nô bộc của phú thương nào đó, Kỳ lão Tứ trên mặt cũng không dám chậm trễ.

- Hai mươi lượng bạc đổi một kim thù, một ngàn lượng bạc tương đương năm mươi kim thù giá tiền này có đúng không?

Kỳ lão Tứ đưa tay mò lên túi tiền, tay trầm xuống, biết mình nhìn sai rồi. Y mở túi ra, hô hấp nhất thời cứng lại. Trong túi tràn đầy cũng là đồng tiền do hoàng kim chế thành. Bởi vì hoàng kim trầm trọng, kim thù có hình dạng và cấu tạo nhỏ hơn so với bạc, độ dày cũng hơi mỏng một chút, nhưng chế luyện tinh xảo không thua gì bạc. Tiền vàng chóa ngoài tròn trong vuông, bốn góc có cạnh rõ ràng, đúc mài sáng quắc, chính diện có bốn chữ lệ nhô ra “Lục triều kim bảo” phía sau điêu khắc “Lân long quý phượng” đồ án của bốn thú thần.

Mắt thấy này gã sai vặt trả tiền cũng là kim thù, dưới đài cũng an tĩnh lại. Lục triều tiền thông dụng, nhiều nhất là đồng bạc, tiếp theo vì lượng bạc, kim thù mặc dù cũng lưu thông thiên hạ, nhưng bởi vì hàng trị giá quý trọng, tầm thường giao dịch trung cực ít sử dụng, dưới đài những thứ này khách xem, cũng có hơn phân nửa chưa từng dùng qua kim thù. Năm mươi mai kim thù, theo như phía chính phủ so giá tương đương với một trăm xấu, mười vạn mai đồng bạc, thực tế giao dịch trung giá tiền còn phải lại ột chút.

Ngày hôm qua khi A cơ man ném khăn, Kỳ lão Tứ có ở trên đài, lúc này nhìn Trần Tiểu Thiên thấy hơi có mấy phần quen mặt. Chẳng qua là Trần Tiểu Thiên thay đổi một thân trang phục kiểu nô bộc, hình dạng đôi mắt hoàn toàn, cùng với tên khác cái hôm qua rõ ràng là chẳng có chút liên hệ nào.

Kỳ lão Tứ đếm qua kim thù, cuối cùng cột túi tiền lại, cười vuốt:

- Năm mươi kim thù, một cái cũng không thiếu. Xin tôn giá hãy đến tậ quán ngồi chờ, đợi bọn nhỏ dâng nước trà, đem văn khế bán thân của vũ nô này ký kết.

Trần Tiểu Thiên không nghĩ đem A Cơ Man trở về lại Bạch hồ thương quán. Hắn bị Tô Hỷ Muội dạy ột bài học, dương tinh đại xuất, đi đường cặp chân mềm nhũn, lúc này mặt trời lên mới cảm thấy có chút ít khí lực. Người khác không biết hắn mang kim thù đến nơi nào, để làm gì, Tô Hỷ Muội nhất định biết rõ. Nếu như trở về, Tô Hỷ Muội nhất định một tay thu kim thù, một tay lưu lại A cơ man.

Trần Tiểu Thiên nghiêm mặt:

- Tiền nhất phân không thiếu, lúc này lại ra sức khước từ, chẳng lẽ các ngươi đổi ý sao?

Vừa nói hắn xoay người, cao giọng:

- Các vị! Bạch hồ thương quán thu tiền, lại không nguyện bán cho người ta, thiên hạ này làm gì có loại đạo lý như vậy chứ?

Dưới đài, khách xem định bụng Xem màn kịch vui, nghe vậy lập tức cổ vũ .

Kỳ lão Tứ ở trên đài cười, muốn giải thích, nhưng làm sao có thể mở miệng giải thích suông. Đang hết đường xoay sở, chợt y thấy nơi xa có một cô gái khoác áo choàng đen.

Trần Tiểu Thiên trên người mang theo Nghê Long tơ đại bí mật, Tô Hỷ Muội sao lại cho hắn dễ dàng rời đi. Trần Tiểu Thiên vừa ra thương quán, Ngưng vũ liền theo đuôi bén gót.

Cuối cùng phát giác Ngưng vũ gật gật đầu, Kỳ lão Tứ nhất thời thở phào, cười nói:

- Khách quan bớt giận. Nếu tôn giá giao tiền, vũ nô này chính là của tôn giá rồi. Đợi bọn nhỏ mang thân khế tới, tiền hàng thanh toán xong ngay. Trước hết mời tôn giá đến phía sau dùng trà.

Bên này có người buông dây thừng, mời Trần Tiểu Thiên đến trưởng bông sau đài. A cơ man nhìn hắn chốc lát, sau đó từ trên đài bước xuống, yên lặng đi theo Trần Tiểu Thiên.

Kỳ lão Tứ vừa cầm thân khế đi ra ngoài, vừa thở dài nói:

- A cơ man là vũ cơ xuất sắc nhất của tậ quán, kẻ thù mị giống như nàng này ở đông Nội lục cũng không nhiều. Tậ quán dùng trọng kim mua, lại dùng nhiều thời gian dạy dỗ, khiến cho ở trên người nàng chỗ nào cũng là thứ có thể kiếm tiền...

Đây bắt quá là chiêu mà thương gia bán hàng quen dùng, Trần Tiểu Thiên cũng không để ý tới, một tay nhận lấy thân khê, nói:

- Còn có một nữ nô lệ nữa? Lớn tuổi chút ít, không có đầu lười. Ta cũng muốn mua.

Kỳ lão Tứ ngạc nhiên hỏi:

- Là ách nô?

Y xoa xoa đôi bàn tay, cười tiếp:

- Thật là không khéo rồi, buổi sáng nay mới vừa bị mua đi.

Trần Tiểu Thiên cả kinh:

- Cái gì?

Kỳ lão Tứ có chút lúng túng:

- Ách nó bán nửa năm cũng không được, không ngờ hôm nay có người dùng mười lượng bạc mua đi.

—o0o—

62. Q.1 - Chương 62: Hủy Khế Ước.

Trần Tiểu Thiên đứng cạnh một cái mảnh kéo cửa, chỉ thấy phía ngoài kia chiếc lồng gỗ trống rỗng, còn dư lại một đồng cổ khô thất thần.

- Người nào đã mua?

- Nghe giọng nói, hẳn là Tần quốc thương nhân.

Sững sờ chỉ chốc lát, Trần Tiểu Thiên ném cho Kỳ lão Tứ hai kim thù:

- Giúp ta đổi thành bạc, gọi chiếc xe ngựa.

Theo giá cả của thành này, hai kim thù đổi thành bạc ít nhất có thể kiếm thêm một vô to. Loại hào khách này Kỳ lão Tứ tự nhiên chuẩn bị tinh thần ứng thừa, một mặt cho người ta đi gọi xe, một mặt lấy bốn mươi lượng bạc đưa tới.

Chỉ chốc lát sau, xe tới, Trần Tiểu Thiên cầm lấy thân khế, đối với A cơ man nói:

- Đi thôi.

Kỳ lão Tứ gọi xe có chút xa hoa, Trần Tiểu Thiên ngạc nhiên phát hiện, trên cửa sổ xe lại gắn thủy tinh, mặc dù ánh sáng màu xám ngắt, tính chất không tốt, nhưng tuyệt đối không phải là thủy tinh chế phẩm.

Gõ vào cửa sổ xe bằng thủy tinh, Trần Tiểu Thiên có chút thất vọng thầm nghĩ:

- Mất đi một đường phát tài a.

Đồ sứ của Đông Phương thế giới cùng thủy tinh của Tây Phương thế giới trong một đoạn lịch sử rất dài, bị cho rằng là traten phẩm lẫn nhau. Người phương Tây cho đồ sứ là dùng traten châu, mã não, các loại bảo thạch làm nguyên liệu thiêu đốt chế thành. Người phương Đông lại cho rằng thủy tinh là dùng thủy tinh, mỹ ngọc hơn nữa là loại tinh sa không rõ nào đó đốt luyện mà thành. Đối với xuyên việt giả mà nói, thủy tinh cơ hồ là thứ mọi người ưa dùng nhất, ngay cả Trần Tiểu Thiên nói đến xuyên việt, điều nghĩ đến đầu tiên là cầm một túi thủy tinh châu lửa gạt tiền. Khế thở dài, Trần Tiểu Thiên không còn đem chuyện này để ở trong lòng nữa dù sao hắn cũng không biết làm sao mà đốt ra thủy tinh, nghĩ dựa vào thứ này mà phát tài cũng không có thể.

A cơ man đi theo hắn lên xe, chỉ cúi thấp đầu, sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời, giống như là có thêm một Ngưng vũ lãnh nhược băng sương, khiến cho Trần Tiểu Thiên cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn vẻ mặt thờ ơ dẫn A cơ man, Trần Tiểu Thiên cười cười:

- Không nghĩ tới phải không?

Vừa nói hắn giơ tờ giấy trong tay:

- Đây là khế ước bán thân của ngươi?

A cơ man từ từ ngửa mặt lên, con ngươi bích lục chiếu vào mặt Trần Tiểu Thiên. Ánh mắt lóe ra, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm của hắn. Bỗng, nàng thân nhiên cười, nhồm thân thể dậy, một tay cởi dây buộc bên hông, vòng eo nhỏ mềm nhẹ nhàng lắc một cái, váy khiêu vũ xoay tròn tụt xuống dưới chân.

Thiếu nữ hai tay ngoặt lại phía sau, nhẹ nhàng xé, áo ngực đỏ lỏm buông ra, gò ngực tròn to lập tức bắn ra, mang theo sự đầy đặn không tương xứng với số tuổi của nàng run khê đứng thẳng ở trước ngực.

Trong xe không gian rất hẹp, đưa tay ra là có thể đụng chạm lấy thân thể trần truồng của thiếu nữ. Nàng khẽ cúi thân, hai bầu vú nặng trĩu lay động trước mắt Trần Tiểu Thiên, khí thở như lan:

- Chủ nhân muốn làm sao sử dụng Mạn Nhi? Dùng miệng? Hay là dùng miệng của Mạn Nhi?

Vừa nói nàng quỳ xuống xoa người, đem cái miệng tuyết non đưa đến trước mặt Trần Tiểu Thiên, vừa quay đầu lại, màu xanh biếc trong con ngươi tràn đầy mê ý mê người. Ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, loang lổ chiếu vào người thiếu nữ. Thân thể trơn bóng phảng phất phát ra tia lục, tản mát sáng bóng miệng lung. Trần Tiểu Thiên cầm lấy thân thể, nụ cười cứng lại ở trên mặt.

A cơ man quay người lại, bày ra một liêu nhân tư thế ở trước mặt Trần Tiểu Thiên, ôn nhu nói:

- Mạn Nhi là chủ nhân xài trọng kim mua về, chủ nhân muốn như thế nào cũng có thể...

Vừa nói nàng tách hai chân, mềm mại nhô lên hạ xuống, đặt cửa ngọc tận tay hấn, khe khẽ ma sát.

Vũ cơ như đóa hoa tươi mới, mang đến xúc cảm mềm rợn người. A cơ man mỉm cười cúi xuống thân, thò tay vào trong đai lưng Trần Tiểu Thiên.

Nhưng, nụ cười quyến rũ của A cơ man dần dần biến mất. Người tuổi trẻ kia dương căn mềm nhũn, buông thõng, không một chút phản ứng.

Thân là vũ cơ trong nhiều ngày nay, nàng đã nhìn thấy mặt xấu xí của quá nhiều nam nhân. Mỗi khi nàng đứng ở trên mộc đài, uốn éo vòng eo trắng trơn, là có thể nghe được có vô số tiếng nuốt nước miếng ở phía dưới, cùng những ánh mắt hạ lưu của bọn nam nhân háo sắc kia. Bọn chúng giọng như súc sinh đáng ghét, chỉ hành động thảo bản năng động vật. Trong khi đó, người trẻ tuổi trước mặt này lại đối với sự mê hoặc và dụ dỗ của nàng thờ ơ chẳng cảm xúc.

Nếu không phải là tối hôm qua đã kinh nghiệm một màn, A cơ man có hoài nghi Trần Tiểu Thiên không phải là nam nhân bình thường. Mà bây giờ trong lòng A cơ man sinh ra một ý sợ hãi! Nàng rất rõ ràng, một khi mất đi lực hấp dẫn đối với chủ nhân, nữ nô lệ đó có tình trạng như thế nào.

Trần Tiểu Thiên chợt đưa tay ra, đem mảnh khế ước bán thân xé làm hai nửa.

- Cô tự do. Không còn là đầy tớ của bất luận kẻ nào.

Trần Tiểu Thiên đem thân thể đã xé nát thả vào trong tay thiếu nữ.

A cơ man nắm hai mảnh giấy vụn thất thần, thân thể cứng ngắc. Nàng không rõ cái thanh niên ngày hôm qua còn là đầy tớ này tại sao có thể đột nhiên lấy ra một khoản tiền lớn, hơn nữa càng không rõ hấn tại sao phải đem khoản tiền lớn như thế dễ dàng vứt bỏ đi.

A cơ man bỗng nhiên ngẩng đầu, cương cứng nói:

- Đúng vậy. Ta đã cùng bọn chúng cấu kết, muốn giết người. Người chuẩn bị làm sao trừng phạt ta?

Trần Tiểu Thiên nói:

- Ta đã từng đáp ứng là sẽ cứu cô ra ngoài.

Khóe môi hồng nhuận của A cơ man nhếch lên chút giễu cợt:

- Chủ nhân làm sao ngược đãi nữ đầy tớ của mình, ta đã thấy nhiều. Người có cắt đứt tay chân của ta, hay là sẽ đem ta đặt trong ở lồng gỗ, vì người làm ra tiền?

Nhìn ánh mắt của A cơ man, Trần Tiểu Thiên chợt phát hiện, cô ả trông có vẻ mềm mại đáng yêu như nước này, thật ra thì có mặt quật cường rất dữ.

Trần Tiểu Thiên ho nhẹ một tiếng, nói:

- Cái máu đó là thật sự sao?

A cơ man khóe môi giễu cợt nhếch lên, nhưng Trần Tiểu Thiên ngăn nàng lại:

- Ta không phải người ngu. Mặc dù biểu hiện của cô vượt quá tưởng tượng của ta, nhưng cô khẳng định còn là một xử nữ thân thể của cô đã không gặt ta.

A cơ man sắc mặt chìm xuống:

- Là xử nữ thi đã làm sao?

Trần Tiểu Thiên nhìn ánh mắt của nàng, bỗng nhiên nói:

- Tóc cô có màu nâu đỏ.

A cơ man tóc có màu nâu đỏ sáng bóng, giống như vàng ròng chói mắt.

- Còn có một nữ nhân, đầu tóc cũng là màu nâu đỏ.

Trần Tiểu Thiên dừng lại một chút, sau đó nói:

- Thật ra thì, hai mẹ con cô lớn lên rất giống nhau. Ánh mắt của các người, lỗ mũi, còn có cái miệng...

A cơ man đột nhiên quát lên:

- Không nên nói nữa!

- Tối hôm đó, bọn chúng gọi người đi ra ngoài, là dùng nàng tới uy hiếp người sao?

A cơ man phảng phất bị sự nhục nhã lớn lao, mặt ngọc trong nháy mắt đỏ bừng:

- Ta không nhận biết bà ta!

Trần Tiểu Thiên có mười phần nắm chắc rằng nữ nô lệ bị cắt rụng đầu lưỡi cùng A cơ man là một đôi mẫu nữ, mặc dù một người đã qua tuổi lão niên, một người đang tuổi dậy thì, nhưng dung mạo hai người có quá nhiều chỗ tương tự.

Gương mặt A cơ man từ từ khôi phục vẻ trắng nõn:

- Tại sao không quan tâm đến ta? Bởi vì ta không đủ đẹp, không cách nào làm cho người động tâm sao?

Một vũ cơ xinh đẹp như vậy cõi hết nằm trước mặt, nói không động tâm đó là giả. Vấn đề là Trần Tiểu Thiên lúc này chỉ có động tâm nhưng không còn khí lực. Yêu phụ dùng miệng cơ hồ hút hết sinh lực cả người hắn. Hiện giờ, đối mặt với A cơ man kiêu diêm lóa lờ như vậy, là một người đàn ông, Trần Tiểu Thiên rất lúng túng ở chỗ có tâm mà không có lực đáng xấu hổ.

Hắn đành tự dối mình: hắn đang muốn nàng lưu lại một chút hình ảnh tốt đẹp.

Trần Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ta không bởi vì muốn lấy được thân thể của cô mới mua cô.

—o0o—

63. Q.1 - Chương 63: Trốn Chạy.

Đó cũng không phải là lời nói dối. Trần Tiểu Thiên tự nhận là một nam nhân rất có trách nhiệm, nhất là đối với nữ nhân của mình cho dù nàng có dụng ý khác, cũng phải gánh chịu trách nhiệm. Nếu như A cơ man ở lại đây, không cần quá lâu, dung nhan như bó hoa tươi của nàng sẽ điêu linh, già yếu, giống như mẫu thân của nàng bị bụi bặm mai một. Nhưng A cơ man cũng không tin lời của hắn, nàng nhếch môi, tràn ngập giọng châm chọc:

- Ta chỉ là một vũ nữ, trừ thân thể ra không có gì cả. Nếu như không bởi vì thân thể của ta, thì vì cái gì?

Nhìn thiếu nữ tràn đầy phòng bị đối với nam nhân, Trần Tiểu Thiên có chút cảm giác đau lòng. Hắn thật tình nói:

- Không có ai dối mặt vẻ đẹp của cô mà không động tâm, cõi đời này nam nhân rất nhiều, có tốt có xấu, nhưng không phải người đàn ông nào cũng giống như cô cho là hèn hạ như vậy. Ta mua cô, không phải là muốn làm chủ nhân của cô, mà là bởi vì ta đáp ứng qua, muốn cứu cô đi ra ngoài.

Đây là lần thứ hai Trần Tiểu Thiên nói đến câu này. Nụ cười chế nhạo của A cơ man cứng lại trên mặt. Buồng xe trầm mặc xuống, chỉ có tiếng vó ngựa đập trên tảng đá vang lên không ngừng.

Chuyến đi này thời gian đã đủ đã lâu, nếu như Tô Hỷ Muội phát hiện hắt dùm tiền của nàng, đi mua nữ đầy tớ đáng giá nhất của nàng, dùm gót chân cũng có thể tưởng tượng được sự phân nộ của nàng là như thế nào. Trần Tiểu Thiên không chuẩn bị mạo hiểm như vậy.

- Mặc y phục vào đi.

A cơ man yên lặng mặc vào áo cùng váy, cuối cùng dùm một áo choàng thật dài bao lấy thân thể, ngay cả mắt cá chân cũng che dấu, không lộ ra chút da thịt. Trần Tiểu Thiên đem sổ kim thù cùng bạc còn lại ra, đưa cho A cơ man:

- Tiền của ta đều ở nơi này, nếu như tiết kiệm dùm, đầy đủ cho người trở lại đông Nội lục. cẩn thận chút, không nên lại bị bọn chúng bắt được nữa.

A cơ man không đón lấy, nàng một tay nắm vạt áo choàng, nhìn Trần Tiểu Thiên, sau đó ánh mắt lại một lần sụp xuống.

- Là bởi vì ta bán đứng người sao?

- Hả?

Trần Tiểu Thiên trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

- Là bởi vì ta bán đứng qua người, người mới không muốn ta, đem ta bỏ đi sao?

Trần Tiểu Thiên cũng rất muốn mang A cơ man cùng đi, nhưng A cơ man muốn đi về đông nội lục, còn hắt thì đi về đông rồi xuống nam dọc theo sông, chỉ có thể mỗi người đi một ngã. Trần Tiểu Thiên cười khổ nói:

- Cứ coi là như vậy.

- Ta không đi.

- Cái gì?

- Ta không đi!

A cơ man cố chấp nói.

- Xa hơn chút nữa phía trước là ra khỏi thành rồi...

Thanh âm của phu xe truyền đến:

-... Khách quan muốn hướng bên nào đi?

Trần Tiểu Thiên lộ đầu ra ngoài, mới vừa nhìn thoáng qua, đầu đã rút vào trong, “Phanh” một cái đóng nhanh cửa xe, suýt chút nữa khiến thủy tinh phía trên cửa bị chấn vỡ. Phía trước là một ngã ba đường, trên đường người đi qua lại cũng không nhiều, nhưng lộ khẩu có mấy người khoác áo choàng màu đen mà Trần Tiểu Thiên nhìn hết sức quen mắt đó là nữ hầu vệ bên cạnh Tô Hỷ Muội. Các nàng này có hơn phân nửa khuôn mặt bị áo choàng che kín, chỉ lộ ra một mắt lạnh như băng, tay cầm chuỗi kiếm, nhìn mặt từng người đi đường. Trần Tiểu Thiên hạ giọng, bảo:

- Quay đầu trở về!

Phu xe không vui nói:

- Đây là đi đường hay là đi kéo mài đây?

Trần Tiểu Thiên nói:

- Đừng dài dòng, một đồng cũng không thiếu cho người. Mau tìm khách sạn yên tĩnh, càng an tĩnh càng tốt! Đến chỗ ta sẽ trọng thưởng cho người!

Nghe nói có tiền thưởng, phu xe lập tức lên tinh thần, một mặt đổi đầu xe, một mặt reo lên:

- Khách quan cứ yên tâm đi, tìm địa phương đảm bảo khách quan hài lòng!

Trần Tiểu Thiên cẩn thận vén rèm xe lên, thấy những nữ hầu vệ kia không lưu ý đến chiếc xe này, mới thở phào nhẹ nhõm, nói với A cơ man:

- Hiện tại muốn đi cũng đi không được nữa rồi.

Những nữ nhân này hơn phân nửa là vì hấn mà tới, các lộ khẩu không thể thiếu người gác, chỉ có thể ở Ngũ Nguyên thành tránh né nhất thời thôi.

A cơ man dùng áo choàng che kín khuôn mặt, không lên tiếng.

Trần Tiểu Thiên lưu ý cảnh vật hai bên đường phố. Không lâu lắm, xe dừng lại ở một chỗ khách sạn. Trần Tiểu Thiên cho phu xe một lượng bạc, khiến y mừng rỡ luôn miệng cảm ơn. Trần Tiểu Thiên hàm hồ mấy câu, dẫn A cơ man vào cửa, lại chỉ ở bên trong lượn một vòng, chờ xe rời đi, đột nhiên xoay người đi ra ngoài, đổi một khách sạn đối diện nhìn qua đường.

Xe thú kia là do Kỳ lão Tứ gọi tới, người thương quán nếu như muốn truy xét, rất dễ dàng biết bọn chúng ở đâu. Ngũ Nguyên thành là hai đầu bờ ruộng của các nàng, cẩn thận chút vốn không có gì là xấu.

Đối với người đã quen ở khách sạn bốn năm sao như Trần Tiểu Thiên mà nói, khách sạn của cái thế giới này có điều kiện không khỏi quá đơn sơ, nhưng được cái là diện tích rộng rãi, cả Thiên viện chỉ có ba gian phòng khách. Thỏa thuận một lượng bạc một ngày bao luôn cả sân, Trần Tiểu Thiên cài then cửa viện, con tim trào ngược lúc này mới chùn xuống.

Tô Hỷ Muội còn trông đợi hấn đi tìm kiếm Nghê Long tơ cho ả, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giết hấn. Nhưng một phần từ buồn bán tinh anh ở thế giới hiện đại, chạy đến cái thế giới này làm đầy tớ cho người ta không phải là lý tưởng của Trần Tiểu Thiên. Rồi Bạch hồ thương quán, Trần Tiểu Thiên không tính toán trở về nữa, nếu như không thừa cơ hội này chạy mất, đó mới là đứa ngốc.

Hiện tại con đường ra khỏi thành đều có yêu phụ thị vệ trông chừng. Hấn một tha hương người, mang theo một nữ đầy tớ dị tộc, muốn từ dưới mí mắt các nàng chạy đi không khác người si nói mộng. Hiện tại biện pháp duy nhất là tại Ngũ Nguyên thành trốn một trận, đợi phong thanh qua đi, sẽ thiết pháp rời đi. A cơ man ngồi ở góc giường, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Trần Tiểu Thiên lấy mấy lượng bạc, còn dư lại tiền giao hết cho A cơ man:

- Đem số tiền này cất đi, ta đi mua chút ít y phục thức ăn, cô đợi ở chỗ này, không nên đi loạn.

A cơ man trầm mặc, khiến cho Trần Tiểu Thiên nhin không được hoài nghi áo choàng bên trong bao vây chính là một tượng gỗ. Hấn bất an vươn tay, cẩn thận vén lên áo choàng, chỉ thấy A cơ man hai mắt đỏ ngầu, trên hai gò má tinh xảo tràn đầy nước mắt.

- Tại sao cô khóc?

A cơ man nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh ánh mắt của hấn.

- Đừng khóc, cô bây giờ không phải là đầy tớ, hấn là cao hứng mới đúng.

Trần Tiểu Thiên vô cùng cẩn thận an ủi. Nước mắt của A cơ man khiến cho lòng hấn tràn đầy bất an, không biết mình làm sai chỗ nào, để cho người thiếu nữ này thương tâm như thế.

A cơ man lau đi nước mắt trên má, nhưng chúng vẫn không ngừng chảy ra.

Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Ta đi múc nước rửa mặt cho cô.

Chẳng lẽ nha đầu này không thích mình chuộc thân cho nàng, muốn lưu ở thương quán làm đầy tớ sao? Mang theo một bụng buồn bực, Trần Tiểu Thiên kéo mở cửa phòng, mặt nhất thời sầm xuống.

Ngoài phòng, Ngưng vũ lạnh như băng nhìn hấn, trên mặt không có chút biểu hiện nào.

- Xuẩn tài. Ngụ ngốc.

Ngưng Vũ lạnh lùng nói.

—o0o—

64. Q.1 - Chương 64: Băng Cổ.

Trước đình nước chảy lững lờ, dương liễu rủ rì, khiến cho chỗ ngồi trong đình có chút cảnh tượng giống Giang Nam.

Tô Hỷ Muội đã thay một bộ bào bằng tơ màu trắng, chụm đầu gối ngồi cạnh bàn thấp, tay trái kéo ống tay áo rộng, tay phải cầm hồ, từ từ châm trà. Loại khí chất thanh nhã so với sự tao mỹ tối hôm qua hoàn toàn như hai người xa lạ.

Sứ men xanh chế luyện thành chén trà nhỏ trong suốt tinh khiết, giống như băng ngọc chạm thành. Trong chén, lá trà hình dạng như hạt dưa, xanh biếc một màu non. phảng phất mới vừa hái xuống. Nước sôi châm vào chén, dày hơi nước bốc dựng lên. mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Tô Hỷ Muội đem hồ trà đặt trên lò lửa, nâng chén hớp một cái, giữ ở đầu lưỡi từ từ phẩm thưởng.

Không biết là nguyên nhân gì, Ngưng vũ không nói cho Tô Hỷ Muội biết chuyện Trần Tiểu Thiên mua A cơ man. hơn nữa cũng không nói chuyện cố gắng chạy trốn. Điều này làm cho Trần Tiểu Thiên lo lắng vài phần. Hắn bồn chồn cả buổi, lúc này ngửi được hương trà. không khỏi cảm giác miệng đắng lưỡi khô. Nhưng hắn hiện tại là thân phận nô bộc, chỉ có thể làm ra một bộ dáng hoảng, buông thõng tay đứng hầu ở bên cạnh.

Một chén trà uống xong. Tô Hỷ Muội tựa hồ đối với bộ dạng của Trần Tiểu Thiên rất hài lòng, cười bảo:

- Đây là vãn vụ trà thiếp thân mới mua được từ Tề Sơn, Hương Khẩu à. thưởng cho hắn một chén.

Tiểu tỷ đáp ứng, rót cho Trần Tiểu Thiên một chén trà xanh. Trần Tiểu Thiên mặc dù khát nước, đang cầm cái chén nóng hổi uống không trôi. Tô Hỷ Muội thấy thế cười nói:

- Thiếp thân quen nữa, Hương Khẩu lấy cho hắn một chén nước ô mai đi.

Tiểu tỷ châm một chiếc nước ô mai, hai tay dâng cho Trần Tiểu Thiên. Nước ô mai ngâm ở trong giếng, lạnh lạnh vừa ngọt, giống như nước trái cây ướp lạnh, một ngụm uống vào, nhất thời mát miệng khỏe người.

Trần Tiểu Thiên vốn là lo lắng đề phòng, sợ này yêu phụ bị một vỏ thua thiệt quay qua trả thù mình, không nghĩ tới nàng nói nói cười cười, khuôn mặt ôn hòa mềm mại, lo lắng diệt hết.

Tô Hỷ Muội cười dài nhìn hắn. phân phó Hương Khẩu rót cho hắn thêm một chén, sau đó đích thân cầm lấy cái thìa nhỏ, lấy từ trong hũ ra một ít khối băng, trộn vào chén. Lần này mùi vị càng tuyệt hơn. một nước ô mai lạnh như băng xuống bụng, cả người mồ hôi và sự mệt nhọc cũng biến mất tích. Trần Tiểu Thiên để chén nhỏ xuống, tán thán:

- Không nghĩ tới trời nóng như vậy mà phu nhân còn giữ được băng, thật là hiếm có.

Tô Hỷ Muội cười mị mị nói:

- Cũng là không có cách nào khác. Băng cổ chỉ ở trong băng đóng mới có thể sống được, một khi băng tan ra thì cũng hóa thành nước. Nhìn xem này, để nuôi những thứ băng cổ này, thiếp thân mất thật nhiều khí lực đấy.

Vừa nói Tô Hỷ Muội dùng thìa bạc lấy một vụn băng nữa, đưa tới trước mắt Trần Tiểu Thiên.

Dưới ánh mặt trời, mỗi một mảnh băng trong suốt có một con sâu thật nhỏ, đó là một thứ côn trùng trong suốt, thân thể phảng phất như hòa cùng khối băng. Nếu như không tỉ mỉ quan sát, không sao nhìn ra những khối băng bình thường này lại dấu diếm huyền cơ. Trần Tiểu Thiên gương mặt co rút, giật bắn mình, hắn biết yêu phụ không yên lòng với hắn, nhưng không làm sao nghĩ là ả sẽ hạ độc vào trong thứ nước đá làm mát đồ uống này. Mặc dù hắn không biết băng cổ là vật gì, nhưng chỉ cần nghe tới chữ “cổ” hắn biết nó không tốt đẹp gì. Không biết lần mắc mưu này, hắn có còn vận khí gượng dậy nữa hay không.

Tô Hỷ Muội mỉm cười nói:

- Băng cổ không chịu nhiệt... Khi gặp nhiệt, mất đi khối băng gửi thân, nó sẽ bơi và di động chung quanh. Lúc băng cổ di động, băng hàn thấu xương, không cẩn thận sẽ khiến nó đông lạnh cả trái tim. óc...

Vừa nói nàng cong ngón búng ra. Trần Tiểu Thiên lập tức thấy lạnh cả đầu ngón tay, rồi từ ngón tay truyền lên, giống như bị đóng băng trở nên cứng ngắc, da dẻ cũng hiện ra khối băng sáng bóng.

Tô Hỷ Muội đưa tay khẽ vỗ, tay Trần Tiểu Thiên khôi phục nguyên trạng. Nàng phong tình vạn chủng hé miệng cười, ôn nhu nói:

- Có nhiều thứ bị nó đông cứng, ví dụ như dương vật, chỉ cần nhẹ nhàng gõ một cái, sẽ bị vỡ nát ra từng mảnh.

Nghĩ đến cái loại thảm trạng này, Trần Tiểu Thiên lập tức rùng mình, cảm giác trong bụng nặng trĩu, phảng phất như có một con sâu băng di động trong bụng.

Trần Tiểu Thiên nghiêm nghị nói:

- Ta sinh là người của thương quán! Chết là quỷ của thương quán! Phu nhân có yêu cầu gì, nô tài dù có mất mạng cũng nhất định hoàn thành cho phu nhân!

Tô Hỷ Muội cười nói:

- Thật là ngoan.

À cũng không để ý tới hần nói mạnh miệng, một mặt phân phó:

- Ngưng VŨ, dẫn hần đến chỗ linh thạch quảng, chọn lựa người phù hợp. Người đi thông báo Kỳ Viễn, bảo hần ở thương quán lựa một số hộ vệ nhân thủ, chuẩn bị chiến thu và tiền bạc, trong hai ngày phải đầy đủ hết, sau đó cùng nhau đi Nam hoang.

- Đợi một chút!

Trần Tiểu Thiên vội vàng nói:

- Phu nhân nên chăng giải băng cổ cho ta. hoặc nói rõ cho ta nghe về băng cổ? Nếu như nửa đường bị đông thành băng, ta chết cũng không có gì lớn. chỉ sợ hỏng đại sự của phu nhân.

- Ai bảo ngươi không cẩn thận, ngay cả băng cổ cũng dám uống vào?

Tô Hỷ Muội cười trấn an nói:

- Bất quá ngươi yên tâm. những thứ băng cổ này trên đó có thêm cấm chú, nhất thời sẽ không phát tác, chỉ cần ngươi an tâm làm việc, từ Nam hoang trở về rồi để ý tới cũng không muộn. Tốt lắm, dập đầu lạy đi... Tạ ơn đã thưởng, phải đi làm việc rồi.

CMN! Lần này lão tử bị chơi một vỏ quá mạng rồi. Xem ra không đi nam hoang không xong, nhưng đến đó làm sao tìm được Nghê long tổ bây giờ?

Tô Hỷ Muội vừa đi, bóng dáng những nữ hầu vệ cũng hoàn toàn không có. Trần Tiểu Thiên đã bị hạ băng cổ trên thân, so với dây thừng xiềng xích còn quản dụng hơn. căn bản không cần lo lắng hần chạy trốn, không cần phải người trông chừng hần nữa. Trần Tiểu Thiên một mình đi ra ngoài, không một ai để ý tới.

Rời khỏi chỗ ở của Tô Hỷ Muội. Trần Tiểu Thiên liền gọi xe. Cái thế giới này tắc xi không ai quản lý, hình dáng ra sao đều có, so với xe khảm thủy tinh sang trọng buổi sáng, cỗ xe này hẳn hơn nhiều.

Nói ra danh xưng khách sạn. Trần Tiểu Thiên vừa ngồi xe đi vừa suy nghĩ. Hần cầm lấy tiền của Tô Hỷ Muội chuộc thân cho A cơ man. nếu như nói ra yêu phụ cười cái rồi thôi thì Trần Tiểu Thiên là người đầu tiên không tin. Chỉ có thể giải thích là Tô Hỷ Muội còn chưa biết, hoặc là biết rồi. nhưng có chuyện trọng yếu hơn phải làm. Thừa dịp Tô Hỷ Muội cùng Ngưng vũ chưa có cơ hội ra tay, nhất định phải đưa A cơ man đi, nếu như nàng ta bị bắt trở về thương quán, hần coi như phí sức lực rồi.

về mặt nào đó, có thể làm cho Tô Hỷ Muội tự mình ra mặt, nhất định là chuyện quan trọng. Chẳng lẽ là lại có tin tức truyền đến về Vương Triết và Tả vũ vệ đệ nhất quân đoàn?

Mặc dù mắt thấy Vương Triết tung ra một kích rung chuyển thiên địa khi ông ta hi sinh, bạch quang chói mắt nuốt trọn toàn bộ sinh linh trên chiến trường, nhưng Trần Tiểu Thiên còn có chút mơ hồ mong đợi. hy

vọng có thể có một vài quân sĩ từ chiến trường liệt hỏa che lấp mặt trời đó thoát thân. Bất quá hắn cũng biết, cái hi vọng này quá mức nhỏ bé.

Vương Triết vừa chết, các loại thế lực khi ông ta còn sống bị áp chế đã bắt đầu xuẩn xuẩn dục động. Không biết Tô Hỷ Muội cùng Vương Triết có ân oán gì, nếu để cho yêu phụ này biết hắn cùng Vương Triết có quan hệ...

Trần Tiểu Thiên chợt nhớ tới túi gấm, vội vàng mở ba lô ra. Hoàn thuốc, túi nhựa chứa tinh thể màu trắng mà hắn nghi là hàng đá (ma túy đá), cả các bao cao su kia đều còn, chỉ có túi gấm là vô ảnh vô tung. Trần Tiểu Thiên nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

—oOo—

65. Q.1 - Chương 65: Mạn Nhi.

A cơ man vẫn dùng cái áo choàng thật dài bao bọc thân mình, an tĩnh ngồi ở góc giường. Khi nghe được tiếng động ở cửa phòng, nàng giương mắt, lẳng lặng nhìn Trần Tiểu Thiên. Người trẻ tuổi này hiện giờ có sắc mặt không tốt, giống như gặp phải chuyện gì đó rất phiền lòng, mi tâm nhíu lại thành chữ xuyên. Vào cửa, y gục ở trong ghế, mệt mỏi đến ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy.

A cơ man đi tới, ngồi xổm người xuống, nâng một cái chân Trần Tiểu Thiên lên đặt ở trên gối, sau đó giúp hắn cởi giày, đề ngón chân của hắn ra nhẹ nhàng xoa bóp.

Người tuổi trẻ kia rõ ràng giật mình, chờ tỉnh táo lại, vội vàng nhanh như tia chớp thu hồi chân. A cơ man vùng lên mặt, mỉm cười nói:

- Mạn Nhi làm vậy không tốt sao?

- Không! Không!

Trần Tiểu Thiên vội vàng khoát tay.

A cơ man lần nữa vươn tay, Trần Tiểu Thiên lại rút chân, xua tay cười khổ nói:

- Không cần bóp... Ta có chút không quen.

Trần Tiểu Thiên đã từng đi matxa, nhưng đó là buôn bán giao dịch, hắn bỏ tiền, đối phương cung cấp phục vụ, thiên kinh địa nghĩa. A cơ man lại bất đồng, để một thiếu nữ xinh đẹp như vậy phục vụ ỳnh, khiến cho Trần Tiểu Thiên sinh ra chút cảm giác khinh nhờn.

A cơ man nói:

- Mạn Nhi là nữ đầy tớ của chủ nhân, nữ nô lệ nên hầu hạ chủ nhân của mình.

- Thân thể của cô ta đã xé rồi, cô đã không còn là nô lệ của ai hết.

- Mạn Nhi là đầy tớ của chủ nhân, không phải bởi vì tờ giấy kia.

Trần Tiểu Thiên đầu trở nên lớn như cái đầu, nha đầu này làm sao cố chấp như vậy, cùng Nguyệt Sương con nha đầu chết tiệt kia chẳng khác gì.

- Chủ nhân ra rất nhiều mồ hôi, Mạn Nhi giúp chủ nhân lau một chút.

Trần Tiểu Thiên thở dài:

- Người muốn làm cái gì thì làm. Đúng rồi, không nên gọi ta là chủ nhân, gọi ta Tiểu Thiên được rồi.

- Tốt. Tiểu Thiên chủ nhân.

Trần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là mặc kệ nàng.

A cơ man lấy nước ở chậu làm bằng gỗ thấm ướt cái khăn vải, sau đó xoắn chặt, cúi thân, cẩn thận xóa đi tro bụi cùng mồ hôi trên mặt trên cổ Trần Tiểu Thiên. Khăn vải này dùng vải bông thật dày chế thành, so

với khăn lông Trần Tiểu Thiên trước kia dùng hơi có vẻ đông cứng, nhưng ngâm qua nước, khăn vải che đắp lên mặt mang cảm giác mát mẻ khiến cho Trần Tiểu Thiên không nhận được thoải mái thở phù một cái.

Mỗi lau ba cái, A cơ man lại ngâm một lần nước, thủy chung giữ vững khăn vải âm thấp mát mẻ và sạch sẽ. Nàng tỉ mỉ lau chùi cổ Trần Tiểu Thiên, sau đó giải khai áo hần, lau ngực. Không thể không nói đây là một loại hưởng thụ rất mỹ diệu. A cơ man tay mềm mại và tỉ mỉ, bộ vị bị nàng lướt qua lập tức trở nên mát mẻ, thân thể nóng bức cùng phiền muộn từng điểm từng điểm biến mất.

Trần Tiểu Thiên không rõ thiếu nữ quật cường tại sao muốn làm nữ nô lệ ỉn. hần cũng lười suy nghĩ tiếp. Có lẽ là bởi vì sáng sớm nay hần bị yêu phụ kia sử dụng hấp tình đại pháp quá ác, khiến hần cả ngày cảm thấy tay chân bủn rủn, tinh thần ủ rũ không phấn chấn. Bôn ba một ngày, lúc này đã mệt mỏi ngay cả ánh mắt cũng không mở ra. Khăn vải mát mẻ mềm nhẹ lau chùi, gian phòng an tĩnh phẳng phất bị phong kín ở trong hộp. Trần Tiểu Thiên nhắm mắt lại, hô hấp dần dần trở nên thuận và nhẹ, dưới sự hầu hạ của thiếu nữ, ngủ thật say.

Trong ánh trăng mờ, hạ thân hần bỗng nhiên lành lạnh, Trần Tiểu Thiên giựt mình tỉnh lại.

Trời bên ngoài sắc đã bắt đầu tối, y phục trên người hần đã ngâm ở trong chậu. Hần không biết mình ngủ bao lâu, trên người đã bị lau được sạch sẽ, lúc này cô gái kia đang dùng khăn vải lau bộ vị cuối cùng của hần.

A cơ man ngừng tay:

- Là khăn vải quá nguội sao?

Người bị đánh thức thường thường khốn ý rất mạnh, Trần Tiểu Thiên mơ hồ gật gật đầu, sau đó mông lung ngủ tiếp.

Trong chốc lát, một vật thể mềm nhẹ lướt qua hạ thể hần, ấm áp, làm người ta mất hồn. Trong phút chốc, Trần Tiểu Thiên có loại ảo giác, phẳng phất như cô vợ Uyển Nhi của mình xuyên việt thời không, đang ở bên cạnh hần, giống như trước bước bình gọi tỉnh hần dậy.

Trần Tiểu Thiên từ từ mở mắt ra, nhìn kỹ thiếu nữ phía dưới.

A cơ man chẳng biết lúc nào đã cởi hết quần áo, quỳ giữa hai chân hần. Nàng đang dùng đôi môi và ngực vệ sinh cho hần, thay thế cho khăn vải. Ngọa lạc cá khứ! Lão tử đang đi du lịch ở Thái quốc sao?

A cơ man ngược mắt nhìn hần, khóe môi cong cong nhếch lên, giữa lông mày tràn đầy nụ cười. Thiếu nữ cẩn thận dừng lại, nhỏ giọng nói:

- Mùi vị hơi nặng.

Trần Tiểu Thiên còn đắm chìm trong cảm giác phiêu du, phát hiện hầu hạ mình là thiếu nữ nô lệ kia, chứ không phải cô vợ trẻ như trong mộng, nhất thời không biết cao hứng hay là thất vọng.

Trần Tiểu Thiên miễn cưỡng cười, thanh âm hơi có vẻ khàn khàn:

- Không có nước sao?

- Trong giếng mới có, nhưng sợ đánh thức chủ nhân.

A cơ man tiếp tục công việc, dùng ngực đã rưới nước qua cẩn thận lau chùi cho hần, cảm giác giống như tơ lụa mềm mại.

Nếu như Uyển Nhi cùng hần xuyên việt, Trần Tiểu Thiên không biết hai người bọn hần có mạng rời khỏi bình thảo nguyên không, không biết làm sao sống sót ở cái thế giới xa lạ này. Hết thấy những điều này, hãy để ột mình hần gánh chịu vậy.

A cơ man ngưng lại, lộ ra dương căn căng cứng của hần. Trần Tiểu Thiên bỏ ra bầu tâm sự, cười hỏi:

- Bây giờ nên làm gì?

A cơ man đứng lên ngồi giữa hai chân hần, cười khanh khách nói:

- Chủ nhân mệt chết đi rồi, hãy ở yên chỗ này không cần động, để cho Mạn Nhi hầu hạ người.

Trần Tiểu Thiên giang hai tay chân, lấy một tư thế thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi.

A cơ man xoay người, tự cho dương căn hấn tiến vào người mình. Có vẻ nàng mới phá thể, hạ thân vẫn còn có chút đau đớn. A cơ man cắn môi, nhăn mày thật chặt, lát sau mới giãn ra. Nàng cân thận hoạt động thân người, nhẹ nhàng khuấy động. Trần Tiểu Thiên nhìn không được có cảm giác phạm tội. Tiểu cô nương này thật sự đẹp, nhưng quá, giống như là nàng Bạch Tuyết khả ái trong thế giới đồng thoại...

A cơ man cố hết một hồi, quay đầu lại hỏi:

- Thư thái không?

Trần Tiểu Thiên cười đáp:

- So với ta tưởng tượng còn tốt hơn.

A cơ man nhất thời như toả sáng, nàng có ý then:

- Mạn Nhi là lần đầu tiên làm.,*

Trần Tiểu Thiên thỉnh thoảng cùng dùng qua tư thế nữ thượng vị, nhưng những nữ nhân kia chỉ biết cầm cái móng ngói chom hỏm, dáng vẻ chẳng nghệ thuật như A cơ man tí nào. A cơ man tiết tấu càng lúc càng nhanh, động tác chính xác mà giàu biến hóa, tràn đầy vận luật như nhảy múa.

Trần Tiểu Thiên buông thả hoàn toàn, tiếng hít thở càng ngày càng mạnh. Khi hấn sắp bộc phát na, A cơ man đột nhiên trầm xuống, ôm hấn thật chặt, đón nhận cơn trào dâng như một con lợn con khát sữa đang con đuôi nuốt lấy nuốt để.

Một lúc lâu sau, A cơ man mới từ từ rời khỏi người hấn. Hạ thể vươn chút máu. Trần Tiểu Thiên lúc này mới ý thức, thiếu nữ trước mặt lần đầu phá xử chỉ cách mười canh giờ, cơ thể bị thương vẫn chưa lành hẳn.

- Thật xin lỗi, ta không biết còn đau không?

A cơ man cười khanh khách xoay người, trên mặt nhìn không ra vẻ đau đớn chút nào.

- Chủ nhân không nên nói xin lỗi nữ nô lệ của mình.

Trần Tiểu Thiên gãi gãi đầu, cười khổ nói:

-Ta đều nói quá một trăm lần, cô đã không phải là đầy tớ rồi. Cô cũng đã rời khỏi thương quán, thân thể cũng không có rồi, vô luận là người nào, cũng không có thể đem cô trở thành đầy tớ nữa.

Nụ cười trên mặt A cơ man dần dần biến mất, nàng nhìn ánh mắt Trần Tiểu Thiên, chân thành nói:

- Chỉ cần điều Mạn Nhi đắc tội còn chưa chuộc lại, sẽ vĩnh viễn là đầy tớ của chủ nhân.

Trần Tiểu Thiên ngăn ra:

- Tội gì?

- Lúc chủ nhân lấy thân thể đưa cho Mạn Nhi, Mạn Nhi rất sợ...

Trần Tiểu Thiên không giải thích được hỏi:

- Hấn là cao hứng chứ? Làm sao phải sợ?

—o0o—

66. Q.1 - Chương 66: Chủ Nhân Và Nô Lệ.

A cơ man vành mắt từ từ đỏ lại, nàng ôm lấy ngực trần, thấp giọng nói:

- Mạn Nhi đang suy nghĩ, nếu như ngày đó chủ nhân thật bị Mạn Nhi hại chết, chờ bọn hấn phát hiện Mạn Nhi đã không phải là xử nữ, nhất định sẽ rất tức giận mà đem Mạn Nhi bán đi.

- Chủ nhân mua Mạn Nhi, Mạn Nhi thật ra thì trong lòng rất sợ. Sợ chủ nhân giống nam nhân khác , trừng phạt nữ đầy tớ bọn chúng không thích. Nhưng chủ nhân lại đem thân khô cho Mạn Nhi. Còn nói, chủ nhân đã đáp ứng, phải cứu Mạn Nhi ra.

Thiếu nữ bật khóc.

- Mạn Nhi không là người xấu... Chẳng qua là, chỉ là bọn hần...

A cơ man ngược mặt, hai tay đặt ở bộ ngực, chân thành nói:

- Xà thần linh thiêng, kể từ khi biết chủ nhân thật sự khoan thứ cho Mạn Nhi rồi, ta, A cơ man ba na, đã thề phải báo đáp chủ nhân.

Vừa nói, nàng vừa nghẹn ngào:

- Nhưng mà Mạn Nhi không có gì cả, chỉ còn lại có thân thể này. Nhưng Mạn Nhi phản bội chủ nhân, chủ nhân người đã không thích Mạn Nhi rồi...

Ah, tội nghiệp quá! A cơ man nói lời này cùng nước mắt, khiến cho Trần Tiểu Thiên trong lòng vừa đau vừa ngọt. Ặc! Cái gì xà thần? À, chắc là thần thánh nào đó mà bộ tộc của nàng thờ. Xem ra nàng này không phải người thuộc lục triều, mà là bộ tộc ít người nào đó. Oi, dù sao cũng mặc! Trần Tiểu Thiên tự tay đem A cơ man ôm vào trong ngực, cho nàng ngồi trên đùi mình, giống như dự dỗ cô bé , vừa lau đi nước mắt trên mặt nàng, vừa nói:

- Lúc này em cũng là chuyện đó mà khóc?

A cơ man gạt đầu, khóc không thành tiếng:

- Là em đã nói dối...

Trần Tiểu Thiên an ủi:

- Khổ sở cho em rồi, ta sẽ không trách em đâu.

A cơ man nước mắt gợn sóng, nghẹn ngào nói:

- Chủ nhân tại sao đối với Mạn Nhi tốt như vậy?

- Có lẽ...

Trần Tiểu Thiên nghi một lát:

- Có lẽ ta thật rất giống ca ca của em.

A cơ man khước môi cong lên, tựa hồ buồn cười, nước mắt lại tuôn ra, ôm chặt Trần Tiểu Thiên, khóc nói:

- Ca ca... Ca ca...

Trần Tiểu Thiên ôm lấy nàng, dự dỗ nói:

- Khóc lên cũng tốt, đem ủy khuất của em nói cho ca ca nghe.

A cơ man thăm thiết khóc rống nói:

- Ca ca... Huynh sau khi đi vào ngày thứ ba, thành liền phá. Ngày đó, bọn ác tặc bay rợp trời với màu đen chết chóc khắp Lăng già thành. Địch nhân sùng bái chiến tranh chỉ thần vọt vào thành thị, giết chết hết nam nhân, đem đầu phụ thân chặt xuống, treo ở trên thành, sau đó đem chúng muối vào quân doanh. Huynh còn nhớ nữ nhi của Lăng Già thành thành chủ không? Thiếu nữ trong sáng, năm đó nàng lớn như em, ngày thành phá là ngày hôn lễ của nàng. Nhưng vị hôn phu của nàng: chết ở đầu tường, nàng cũng bị dân tới quân doanh. Bọn chúng bắt nàng khiêu vũ trên yến hội, sau đó dùng cây gậy đánh nàng... Còn có mẫu thân cao quý của nàng, bọn chúng gọi nàng là chó, cho nàng đeo xích chó... Không bao lâu các nàng chết hết...

- Trong thành nơi nào cũng là người chết, quạ đen bay phủ cả tòa thành thị. Bị ệiam ở trong quân doanh, chúng muối mỗi ngày đều có người chết đi, không có ai cho chúng muối ăn, rất nhiều hài tử chết đói...

Trần Tiểu Thiên nói:

- Sau đó em rồi cùng mẫu thân bị bán tới đây sao?

A cơ man gật đầu, khóc không ra tiếng:

- Em không dám gọi mẹ. Bọn chúng ẹ là bà vú của em.

Trần Tiểu Thiên làm điệu nói:

- Đừng thương tâm, những sự tình kia cũng đã kết thúc, sẽ không phát sinh lần nữa. Hơn nữa... ít nhất bọn chúng không có xâm hại em.

A cơ man nước mắt mơ hồ nói:

- Khi đó em vẫn chưa tới mười ba tuổi, bọn chúng coi em là tiểu hài tử.

Trần Tiểu Thiên trong lòng phát ra chút tiếng thở dài, vẫn chưa tới mười ba tuổi mà cô bé này trong lúc bất chợt cửa nát nhà tan, bị bắt làm tù binh làm đầy tớ mắt thấy hết thấy mọi thứ, khó tránh khỏi sẽ tạo thành vết thương trong lòng nàng. Không trách được nàng sẽ đối với nam nhân cừu thị như vậy.

A cơ man đã khóc thành người nước mắt, để nàng khóc mãi không phải là ý kiến hay, Trần Tiểu Thiên bỏ qua tâm tư càng lúc trĩu nặng, nói:

- A cơ man là một cô bé dũng cảm.

A cơ man vùng lên mặt, chần chờ nói:

-Thật sao?

Trần Tiểu Thiên cười nói:

- Ngày hôm qua ở trong địa lao, em chảy nhiều máu như vậy mà không sợ đau.

A cơ man vừa muốn nở nụ cười, chặt mặt cứng lại. Nàng cắn môi, một lát sau mới nói:

- Ở trong quân doanh, mỗi tên khi đụng chạm đến nữ nhân đều muốn làm như vậy.

Trần Tiểu Thiên không nghĩ mình thuận miệng nói một câu, đã chạm tới miệng vết thương của nàng, không thể làm gì khác hơn là im lặng, đem thân thể hơi lạnh của thiếu nữ yên lặng ôm vào trong ngực. Giờ khắc đó, Trần Tiểu Thiên cảm giác được một loại tịch mịch sâu tận xương tủy. Vô luận hấn đồng tình với A cơ man cỡ nào, cũng vĩnh viễn không cách nào hiểu rõ tất cả kinh nghiệm của nàng. Hấn nhớ tới một câu nói: Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá có vui? Minh mỗ xẽ được nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng không cách nào thay thế cảm thụ của người khác.

Thiếu nữ nức nở, đầu vai rung rẩy trước ngực Trần Tiểu Thiên. Gương mặt trắng nõn của nàng tản mát ra sắc trạch ướt đầm màu tuyết sáng. Trần Tiểu Thiên thuận tay cầm khăn vải, ở trên đó miêu tả khái quát. A cơ man từ từ dừng khóc, nghi ngờ nhìn đồ án hấn dùng khăn ướt vẽ trên mặt bàn. Đó là một cái hình kỳ quái, đầu tròn vo so với thân thể còn muốn lớn hơn. Con vật đó vươn tay, một cái miệng rộng khả ái sủa hồ hồ cười, bàn tay tròn trịa, trên bụng còn có một túi lớn.

Trần Tiểu Thiên chuyên chú miêu tả khái quát, cuối cùng hấn vẽ trên khoe miệng con vật thêm mấy sợi râu, mới để khăn vải xuống.

- Biết nó là con gì không?

A cơ man chần chờ nói:

- "Là... Một con mèo?"

- Là mèo Doreamon. Đây là cái mũi của nó, mùi vị cách thật xa nó vẫn ngửi được, đặc biệt bán chiến. Đây là miệng của nó, mở lớn ra có thể bỏ chậu nước rửa mặt vào. Đây là miệng túi thứ nguyên chiều thứ tư, bên trong có đủ loại đồ chơi tốt. Trên đầu là cánh bay chuồn chuồn trúc, gắn lên đỉnh đầu người ta có thể bay lên...

- Giống như tu sĩ vậy sao?

- Ách, có thể có một chút khác biệt... Đúng rồi, còn có cửa như ý khác.

Trần Tiểu Thiên vẽ một cái cửa:

- Chỉ cần mở cửa, là có thể đi bất kỳ địa phương nào muốn đi...

- Là truyền tống môn?

- Ngộ lặc cá khứ! Còn có súng hơi, khẩu súng có ống nén khí, bóp một cái, bùm... bắn bay viên đạn...

- Là.... pháp khí gì thế?

A cơ man nhìn mặt mèo Doreamon trên bàn, vẽ mặt tươi cười, mang chút sùng kính nói:

- Thần linh của huynh thật là cường đại.

Trần Tiểu Thiên thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình. Không ngờ hắn lại ở thế giới khác bị cho là túi đồ của Doreamon. Trần Tiểu Thiên rất khó giải thích với A cơ man rằng, các tác phẩm Anime cùng thần thoại là khác nhau. Đối với nàng mà nói, có vô số thứ thần kỳ hắn kể ra, hoặc là món đồ của thế giới tu chân nào đó, hoặc là các bậc đại năng, thần linh mới làm được.

- Tại sao?

A cơ man nghi ngờ địa nhìn Trần Tiểu Thiên vẽ mặt.

... Không có gì.

Trần Tiểu Thiên không muốn ở cái thế giới này sáng tạo ra một tông giáp sùng bái Doreamon, hắn ôm A cơ man đứng dậy:

- Lau khô nước mắt đi.

Hắn cười nói:

- Người thân thể em thật nhẹ.

A cơ man chợt nói:

- Chủ nhân tuy không hỏi, nhưng nô tỳ phải nói. Theo truyền thuyết, trong dòng máu của nô tỳ có máu huyết của thần linh. Trong bộ tộc tương truyền rằng, con cháu của bộ tộc ngày nào đó có cơ may thức tỉnh sự truyền thừa từ máu huyết của mình.

—o0o—

67. Q.1 - Chương 67: Sóng Ngầm.

A cơ man mặc quần áo vào, Trần Tiểu Thiên mở cửa phòng ra, gió đêm mát mẻ tràn vào bên trong phòng, quét đi không khí phiền muộn. Ánh trăng nhàn nhạt vay trên tầng đá giống như quãng hào quang lập lánh. Trần Tiểu Thiên ngồi trên thềm đá duỗi thẳng hai chân, thoải mái uốn lưng một cái.

A cơ man đi tới, nghiêng người ôm hắn. Cảm giác như vậy thật không tệ, minh nguyệt ở trời, gió nhẹ, bên cạnh còn có tiểu mỹ nữ thỏ thẻ kể chuyện. Một câu chuyện thật ly kỳ về bộ tộc thờ thần rắn, có vẻ là hậu duệ của rắn, văn minh phát triển cũng đáng kể, nhưng rất tiếc bị kẻ thù tấn công, đến bây giờ gần như tuyệt diệt. Qua lời kể của A cơ man, thế giới kỳ lạ này như mở thêm ra cho Trần Tiểu Thiên một điều bí mật. Đó là con người có vẻ như không phải là chủng tộc chủ tể duy nhất ở thế giới này. Và có lẽ họ cũng không phải là chủng tộc bản địa, vì theo lời A cơ man nói, bộ tộc của nàng không thuộc chủng tộc người thật sự, mà là một chủng tộc mang trong người dòng máu của thượng cổ thần thú. A cơ man gọi đó là huyết thống truyền thừa. Có kẻ trong bộ tộc gặp cơ duyên nào đó, dòng máu này được kích hoạt, phát triển trong người những thần thông kỳ lạ, đặc biệt là có thể huyền hóa thành xà.

Theo A cơ man, nàng còn biết nhiều chủng tộc truyền thừa trong truyền thuyết, ví dụ như thần dược tộc có cánh, ma tộc ho tộc, ưng thân nhân, tích dịch nhân,... Những kẻ mang trên mình dấu hiệu của chủng tộc đặc thù này thường có năng lực siêu quần. rất tiếc, trong bộ tộc của A cơ man, tỷ lệ cá nhân mang chủng

tộc truyền thừa ngày càng ít, có lẽ do quá trình chung sống hòa nhập với nhân loại, để cuối cùng suy yếu đi, dần dần bị tuyệt diệt.

Và nàng cũng thú nhận một điều là, sở dĩ nàng chấp nhận mật mưu cùng bạn Qua Long hại hần, một là vì hần rất giống anh trai mình, hai là nàng cảm nhận được ở hần một thứ khí tức một nguồn chân dương cực mạnh. Tộc nhân của xà tộc muốn kích hoạt khí mạch truyền thừa, thường áp dụng rất nhiều cách ví dụ như cực hạn huấn luyện, tiến hóa về võ công hoặc tu vi hấp thu huyết thực (đặc biệt là xà huyết), và dụ dỗ, thông qua thôn phệ hấp thu một lượng khí huyết chân dương cực lớn từ nhân loại hoặc đồng tộc.

A cơ man quyết định hiến thân cho Trần Tiểu Thiên là vì nàng muốn tận dụng cơ hội thấp thu hết chân dương nồng đậm trên người hần, kích thích khí mạch truyền thừa trên cơ thể. Thật đáng tiếc, nàng không thành công, mà ngược lại bị hần hấp tấp hết nguyên âm mà nàng cố gắng tu tập mị công, tích tụ trên cơ thể. Dù A cơ man không dám hỏi, nhưng có vẻ như nàng rất ngưỡng mộ “hấp tinh đại pháp” của Trần Tiểu Thiên, tự trách mình quá non, vì một con người có chân dương nồng đậm như vậy nhất định phải là một cao thủ về song tu, biết tự giữ cho nguyên dương không phát tiết. A cơ man không nhận ra điều đó, tự trách đã tự lấy dây mà trói chân tay mình

Trần Tiểu Thiên cười xòa, cảm giác mình đang lạc vào thế giới thần thoại, lặng yên lắng nghe, mơn man vuốt nhẹ làn da A cơ man, ngửi mùi hương tỏa ra trên tóc nàng. Hần tự nhủ những thứ hần trải qua đủ đã ly kỳ rồi, còn chuyện hấp tinh gì đó chẳng qua hần gặp may. Dù gì lúc này hần đã thật sự tiết xuất nguyên dương, không biết có tác dụng gì với A cơ man hay không?

Đáng tiếc, thời gian quá ngắn tạm, trước khi đến ở khách sạn Trần Tiểu Thiên đã quyết định chủ ý, muốn thừa dịp Tô Hỷ Muội cùng Ngưng vũ không có cơ hội, tối nay sẽ đưa A cơ man đi.

- Em còn có ca ca à?

A cơ man gật đầu.

- Em biết hần ở nơi đâu sao?

A cơ man do dự một chút, lại gật đầu.

- Vậy thì tốt.

Trần Tiểu Thiên thở phào, buông lỏng tâm sự. Nếu như không có người chứa chấp, hần thật không yên lòng để A cơ man một mình sống cuộc sống bên ngoài.

- Em đem những số tiền tiền này, đi tìm ca ca của em.

A cơ man trầm mặc một hồi, thấp giọng nói:

- Mạn Nhi biết rồi.

Nàng thiện giải nhân ý như vậy, cũng làm cho Trần Tiểu Thiên kinh ngạc.

A cơ man ngược mặt lên:

- Mạn Nhi biết, chủ nhân hiện tại không tiện mang theo Mạn Nhi...

Trần Tiểu Thiên với vẻ mặt đau khổ nhìn trang phục của mình. hần bây giờ vẫn là nô bộc của thương quán, đem A cơ man theo bên người, đâu chỉ là không tiện không thôi.

- Nhưng chủ nhân phải đáp ứng em, nhất định phải tới tìm Mạn Nhi.

- Ta đáp ứng.

A cơ man cười, vành mắt ửng đỏ. Trần Tiểu Thiên vội vàng tìm thoại đề khác:

- Em biệt đi như thế nào sao? Đường xa như vậy đường A cơ man nói:

- Chủ nhân cho Mạn Nhi tiền, mua mười tên đầy tớ cũng đủ rồi.

Ở Ngũ Nguyên thành, năm mươi lượng bạc có thể mua ba tên đầy tớ cường tráng, cho dù một gã thú man nhân hung hãn giá bán cũng bất quá một trăm lượng bạc. số tiền ở trên người A cơ man đủ mua hơn bảy

mười tên đầy tớ bình thường, hoặc là mười hai tên nô lệ thú man. Như vậy xét ra, Trần Tiểu Thiên mới ý thức, rằng hắn từ trên người của Tô Hỷ Muội bóc lột trở lại đích xác là một khoản tiền lớn.

Suy nghĩ một chút, Trần Tiểu Thiên vừa dặn dò:

- Cần thận chó bị người của Bạch hổ thương quán thấy.

A cơ man thông minh không hỏi nhiều, nàng cúi xuống hôn lên cổ, lên lưng bàn chân của ở Trần Tiểu Thiên Vừa hôn nàng vừa thấp giọng giải thích:

- Đây là phong tục ở đây, mà nô lệ cùng chủ nhân chia ra, phải hôn bàn chân hoặc gót chân của chủ nhân.

Trần Tiểu Thiên rất muốn nói cho nàng biết, người đã không còn là đầy tớ nữa rồi. Nhưng không đợi hắn mở miệng A cơ man đã nói:

- Chủ nhân tha thứ cho Mạn Nhi rồi sao?

Trần Tiểu Thiên cười nói:

- Em đoán coi?

A cơ man nhẹ cười:

- Mạn Nhi biết, chủ người đã tha thứ cho Mạn Nhi rồi.

- Tại sao?

Thiếu nữ mở trừng hai mắt, nhỏ giọng cười:

- Chủ nhân thật là hùng dũng lúc thức dậy, Mạn Nhi đã cảm nhận được.

- Hmm,...

Trần Tiểu Thiên cười:

- Không trách được ta, ai bảo em trêu chọc ta.

- Chủ nhân đối với sự hầu hạ của Mạn Nhi hài lòng không?

- ừ.

Trần Tiểu Thiên giả vờ làm bộ làm tịch:

- Cũng tạm tạm.

- Mạn Nhi lần đầu tiên làm, còn có chút mới lạ, sau này sẽ cố gắng.

Trần Tiểu Thiên cười nói:

- Sau này cần phải cố gắng lắm đó nha.

Mặc dù A cơ man không nói gì, nhưng Trần Tiểu Thiên hoàn toàn có thể tưởng tượng Qua Long cùng những người kia hiệp bức nàng như thế nào. Nghĩ thông suốt ngọn nguồn mọi chuyện, Trần Tiểu Thiên không trách A cơ man, mà là tràn đầy sự đồng tình đối với nàng. Thế giới này kẻ mạnh hiếp yếu, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, luật pháp quá lỏng lẻo. Hắn đồng tình A cơ man, nên mới không tiếc đắc tội yêu phụ Tô Hỷ Muội, đem nàng chuộc đi.

Sắp chia tay, A cơ man có chút lưu luyến khoát ống tay áo chủ nhân, một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Lướt qua đại tuyết sơn, ở trong rừng rậm cách đây hơn hai nghìn dặm có một thành thị ở giữa núi rừng. Mạn Nhi sẽ ở nơi đó chờ chủ nhân.

Trần Tiểu Thiên gật đầu, hắn biết thành này hơn phân nửa là nơi tập trung của xà nhân, có lẽ là cứ điểm cuối cùng nên A cơ man mới dẫn do như vậy. Chắc nơi đó có anh trai của A cơ man, ở đó có anh trai chiếu cố, nhất định nàng sẽ an toàn.

- Chủ người đã mua Mạn Nhi, tiền dư thừa Mạn Nhi sẽ thay chủ nhân bảo quản.

A cơ man chấp hai tay lên ngực, thành khẩn nói:

- Xà thần linh thiêng, A cơ man ba sẽ chờ chủ người tim tới, A cơ man ba na sẽ đem tài phú của mình dâng cho chủ nhân.

Đêm hôm đó, Trần Tiểu Thiên cuối cùng không hôn đưa tiễn khi A cơ man rời đi. Chủ nhân không nên tiễn đầy tớ giống như đưa tiên bằng hữu của mình. A cơ man nói như vậy. Nàng hầu hạ Trần Tiểu Thiên nằm ngủ, cho đến khi hắn ngủ thiếp, mới lặng lẽ rời đi.

Trần Tiểu Thiên ngủ say, rồi hắn mơ về trái đất. Hắn chợt nhớ Uyển nhi của hắn da diết, bằng khoán không biết giờ này nàng sống ra sao...

Trong ánh trăng mờ, huyết Thái Dương truyền tới cơn đau nhói như có vật bén nhọn đâm vào. Trần Tiểu Thiên giật mình tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, bộ ngực phiền muộn muốn ói. Hắn dùng lực lắc đầu, tiếp theo sau lưng dâng lên cảm giác ớn lạnh cả người.

Cảm giác như vậy hắn đã rất quen thuộc. Mỗi khi phụ cận có người tử vong, những hơi thở tử vong từ huyết Thái Dương theo sinh tử căn tràn vào thể nội, lúc nào cũng sẽ mang đến loại cảm giác khó chịu này.

Trần Tiểu Thiên theo bản năng vênh tai. Hắn lúc này tu vi dùng để phòng thân chỉ có thể nói có còn hơn không, nhưng tai mất thì bén nhạy hơn rất nhiều. Khi hắn đem lực chú ý tập trung ở màng nhĩ, thính lực lập tức tăng lên gấp bội bằng tốc độ mà hắn không thể nhận ra được. Hiện giờ, ngay cả tiếng côn trùng yếu ớt nơi xa cũng trở nên rõ ràng.

- Sư ca... Hắn... Hắn...

Một thanh âm non nớt run rẩy mơ hồ truyền đến.

Một người khác hừ lạnh:

- Sợ sao?

- Nhưng hắn là...

Thanh âm của nam tử kia truyền tới ở trong gió, đứt quãng:

- ... Dưới mắt Quần Long Vô Thủ, ai không muốn chia một chén canh... Ta không giết hắn, bọn chúng sớm muộn gì cũng giết chúng ta.

Trong chốc lát, người thiếu niên kia nhỏ giọng cười nói:

- Triệu sư ca thật là hảo công phu... Động huyền cửu thức, Từ sư ca... đã bị đâm xuyên cổ họng. Hắn nằm mộng cũng không nghĩ ra tu vi và kiếm pháp của Triệu sư ca lại tinh tiến như vậy...

Họ Triệu đắc ý cười, phân phó:

- Phóng ra một hỏa cầu, biến hắn thành tro bụi cho rồi...

Trần Tiểu Thiên nằm im đợi khoảng mười phút đồng hồ, không có thanh âm nào truyền đến nữa, mới thở nhẹ ra một hơi. Không ngờ tới hắn vừa đụng vào một vụn mưu sát. Không biết bọn chúng là ai, nghe khẩu khí giống như là đồng môn nhưng tự giết lẫn nhau. Trần Tiểu Thiên lắc đầu, những người này đều gọi nhau là sư ca sư đệ, lúc trở mặt lại ngoan độc còn hơn cả đối với địch nhân.

Từ trong mộng tỉnh lại, Trần Tiểu Thiên không còn buồn ngủ nữa. Trên áo hắn còn dính mùi thơm của A cơ man, đóa hoa tươi đó hiện giờ mờ mịt không biết đi đâu. Lúc này đầu óc tỉnh táo lại, Trần Tiểu Thiên ý thức được có chút không ổn. A cơ man lúc ly biệt không nói tới mẫu thân của nàng. Nàng đối với hắn chỉ là một chủ nhân tiện nghi mà thật tình như vậy, làm sao có thể đối với mẫu thân bỏ mặc thế kia? Nha đầu này ngoài miệng không nói, lại không để ý đưa nàng đi, hơn phân nửa là sợ hắn lo lắng, lặng lẽ đi tìm mẫu thân rồi.

Trần Tiểu Thiên thở dài, hi vọng nha đầu vận khí đủ tốt, có thể thuận lợi tìm được mẫu thân cùng ca ca. Trong thời loạn thế này, bất kỳ ai cũng chẳng còn công sức để quan tâm đến người khác nữa...

Trở lại chỗ Tô Hỷ Muội, sắc trời vừa sáng. Mấy tên nô bộc dậy sớm đang vẩy nước quét nhà trong đình viện, chỉ nhìn Trần Tiểu Thiên một cái, liền không hề để ý tới hắn nữa.

—o0o—

68. Q.1 - Chương 68: Cẩm Nang Không Chữ.

Tô Hỷ Muội, Ngưng vũ, còn cả tiểu tỷ Hương Khẩu cũng đã ra khỏi cửa, Trần Tiểu Thiên muốn tìm người nói chuyện cũng tìm không được.

Hắn một đường đi xuyên qua Tiền viện, nhà giữa, họa lâu... cách tường hậu viện rất cao, có dãy nhà ngang vang lên tiếng ngáy to. Trần Tiểu Thiên bội phục sát đất, bọn đầy tớ này thật đúng là mãnh nhân, ngay cả ngáy cũng ngáy cho hào tình vạn tượng như vậy.

Chính vào lúc hắn đang cảm khái, tiểu tỷ Hương Khẩu lấy hai tay bịt lỗ tai, từ sau viện chạy ra như bay. Trần Tiểu Thiên thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, một phát bắt được nàng, túm kéo tiêu tỷ xinh đẹp đến sau phòng.

Hương Khẩu bị hắn làm cho sợ oa oa kêu loạn, chờ nhận ra là Trần Tiểu Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Tay ả vỗ bộ ngực nhỏ bé, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Làm ta sợ muốn chết. Bọn ngủ bên trong chẳng biết là người nào mà giống như con cọp chỉ muốn ăn thịt người vậy...

Trần Tiểu Thiên hỏi:

- Phu nhân trở về chưa?

Hương Khẩu liếc hắn một cái:

- Còn không có ở đây.

Trần Tiểu Thiên nói:

- Ta chuẩn bị đi chọn nô lệ để đi Nam hoang, lát nữa ta sẽ theo Kỳ Viên. Đúng rồi, người ở trong túi đeo lưng của ta có nhìn thấy một cái cẩm nang hay không?

Hương Khẩu mân mê miệng, có vẻ không vui nói:

- Không có.

Trần Tiểu Thiên khoa tay múa chân miêu tả nói:

- Là một túi gấm, cột dây màu vàng, phía ngoài dùng sáp phong lại, có thể không thấm nước, người cố nhớ ra thử...

Hương Khẩu tức giận nói:

- Là túi gấm thêu vân, có gấn hàn xi.

Trần Tiểu Thiên vui mừng:

- Người thấy? Ở nơi đâu?

Kể từ khi phát hiện đã mất túi gấm, hắn lúc nào cũng lo lắng đề phòng.

Vương Triết nhờ hắn ba chuyện, đây là chuyện đơn giản nhất, thế mà hắn lại đem túi gấm để lạc mất, không khỏi rất có lỗi với ông ta.

Hương Khẩu không đáp, như thị uy, dường như hơi hếch ngực lên.

CMN, tiểu tỷ này ngực còn chưa trở mã, mà cứ ưỡn lên khoe hàng loạn thể này, trông non nớt khả ái nhưng tức cười thật. Trần Tiểu Thiên sưng sốt một chút, sau đó thử dò xét:

- Ở trong ngực của người?

- Hình như vậy.

Hương Khẩu cười tươi như hoa nói.

- Thật tốt quá! Mau lấy cho ta.

Hương Khẩu nhún nhún ngực:

- Tự mình lấy đi a.

Trần Tiểu Thiên lộ ra nụ cười lang sói:

- Người cho rằng ta không dám sao?

Hương Khẩu khẽ cau chóp mũi, hai tay vắt chéo sau lưng, cổ đem ngực ưỡn cao.

Trần Tiểu Thiên nhìn một chút chung quanh, thấy không ai, không chút khiêm nhượng vươn tay ra, thò vào cổ tiểu tỷ mò mẫm.

Hương Khẩu cắn môi, gương mặt tinh xảo dần dần đỏ lên. Trên người nàng, da thịt trơn mềm như tơ, hai hạt chim bồ câu nhũ khéo léo khẽ đội lên, mềm nhũn trơn cực kỳ. Cách viền áo lót trước ngực nàng, ngón tay Trần Tiểu Thiên chạm được viền túi gấm. Trần Tiểu Thiên nhất thời trong bụng đại định. Hắn không khách khí giờ hai tay, sờ loạn trước ngực tiểu tỷ, vừa nắm cái đầu nho nhỏ, vừa vờn về giữa hai ngón tay. Hương Khẩu rúm người, thân thể mềm nhũn sụp vào trên tay Trần Tiểu Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

Trần Tiểu Thiên thở dài, gần đỏ thi đỏ, gần mực thi đen, tiểu tỷ này cả ngày đi theo Tô Hỷ Muội, tai mắt toàn thấy chuyện không nên thấy ở tuổi này, cho nên còn nhỏ tuổi mà đã sớm động xuân tâm. Tưởng quy tương, nhưng nếu bảo Trần Tiểu Thiên trâu già gặp cỏ non, hẳn thật không mở nổi miệng.

- Tìm được rồi!

Trần Tiểu Thiên rút ra tay, cười ha ha móc cái túi gấm.

Hương Khẩu đỏ mặt dẫu môi như nạt hấn, nhỏ giọng bảo:

- Tiểu quỷ nhất gan.

Trần Tiểu Thiên sờ sờ gò má ả, nửa là cười giỡn, nửa nghiêm túc nói:

- Chờ người lớn hơn vài tuổi, sẽ biết ta có phải là tiểu quỷ nhất gan hay không.

Ánh mắt chuyển qua túi gấm, Trần Tiểu Thiên nhất thời ngẩn ra. Dấu xi trên túi gấm đã tróc ra, hàn đã bị người ta mở, lộ một tờ giấy bên trong.

Tô Hỷ Muội cùng Vương Triết có oán cừu, nếu để ả biết hắn cùng Vương Triết có quan hệ, tuyệt không phải chuyện tốt. Trần Tiểu Thiên trong lòng quỳnh lên, nhất thời toát mồ hôi hột. Hắn cố lấy lại bình tĩnh:

- Là ai hủy đi?

- Đương nhiên là phu nhân.

Hương Khẩu bĩu môi:

- Chỉ là một tờ giấy trắng, có cái gì tốt đâu mà giấu.

Giấy trắng? Trần Tiểu Thiên vội vàng lấy tờ giấy trong túi gấm ra, quả nhiên là một tờ giấy trắng như tuyết làm thành, sạch sẽ ngay cả nửa nét mực cũng không có.

- Còn tưởng rằng là thứ bảo bối gì. Phu nhân tiện tay ném đi, may mà ta nhặt trở lại.

Trần Tiểu Thiên không biết Vương Triết làm sao lại đưa một tờ giấy trắng cho hắn, chẳng lẽ ông ta viết bằng một thứ mực vô hình nào đó? Nếu là mật mã, có thể nhúng vào nước, hoặc hơ vào lửa, hoặc cho vào giấm, hay hóa chất gì đó để chữ hiện ra. Nhưng lúc trao cầm nang, ông ta không nói rõ? Có ý gì đây? Khi nào có dịp phải thử với các chất đó mới được, lúc này không rảnh để suy nghĩ nữa. Trần Tiểu Thiên cười nói:

- Đa tạ người. Đúng rồi, người dường như đi tìm ta, có chuyện gì?

Hương Khẩu đột nhiên đỏ mặt, hất tay Trần Tiểu Thiên ra, xoay người bỏ chạy.

Tô Hỷ Muội không có ở đây, Hương Khẩu sáng sớm đến phòng chứa củi tìm mình có chuyện gì vậy cả? Chẳng lẽ là... CMN!

Nghĩ đến vẻ mặt tiểu tỷ, Trần Tiểu Thiên nhất thời bưng tỉnh đại ngộ. Ngày đó thấy Ngưng vũ bị hấn làm ột màn như vậy, tiểu tỷ này thật sự động xuân tâm. Nếu như lúc này phòng chứa củi người ngủ chính là hấn, Hương Khẩu đã không còn là cô gái hoàn bích nguyên xi nữa rồi.

Ngồi trên xe do chiến thú kéo của thương quán, trên xe có hai chữ Bạch hồ, khiến Trần Tiểu Thiên nhớ tới dấu hiệu nô lệ khắc trên cổ mình. Kẻ chạy trốn của hấn xem ra hoàn toàn ngâm nước nóng rồi, không cần có người trông chừng, chỉ cần trong bụng băng cô một ngày chưa trừ diệt, hấn không thể bỏ chạy khỏi lòng bàn tay của yêu phụ Tô Hỷ Muội kia.

Nhớ tới tư thái yêu mị của Tô Hỷ Muội, Trần Tiểu Thiên hận đến buốt hàm răng. Lúc ả bị gậy xoa bóp sỉ nhục thì vừa ngoan ngoãn vừa dâm dăng. Nhưng chớp mắt một cái, ả đã trở mặt hạ cổ độc vào người hấn, bày ra dương mưu, khiến hấn phải chấp nhận trở thành nô tài để ả sai sử. Nếu sớm biết vậy, hấn đừng thêm lấy cây gậy xoa bóp ra, tránh cho ả khỏi thanh thần mà tính kế với hấn.

Trần Tiểu Thiên nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng của Ngưng vũ. Ả Bắng mỹ nhân tựa hồ có biện pháp giấu diếm tung tích. Tối hôm qua kia, kinh nghiệm đã cho Trần Tiểu Thiên hiểu chút ít về con người của Ngưng vũ. Theo hấn phỏng đoán, cho dù dưới tác dụng của diệu đầu hoàn, tiến hành ân ái điên cuồng theo sự kích thích của thuốc, nhưng Ngưng vũ cũng không nên động dục đến tình trạng như vậy.

Thân thể của nàng phản ứng nhiệt liệt, đạt tới trình độ vượt quá sức tưởng tượng của hấn. Nhìn động tác của nàng, nhất định là có không ít kinh nghiệm tính giao. Thế mà nàng còn giả bộ làm thần thái lạnh lùng. cho thấy đây là con người có nhiều bí mật, và tâm tính có phần cực đoan, cố gắng che giấu một điều gì đó. Nếu là như vậy, muốn tấn công ả này, xem ra hấn dễ dàng đạt kết quả, ít nhất là dễ hơn so với La sát nữ Nguyệt Sương nhiều.

Trần Tiểu Thiên thầm tự suy đoán, không biết nàng đối với kinh nghiệm trong sơn động tối hôm qua có an tượng gì không? Có bị thuốc lắc làm mất trí nhớ tạm thời hay không? Có biết là hấn đã chiếm qua tiện nghi của nàng hay không? Nếu như có thể đem nàng theo bên cạnh, lần đi Nam hoang cũng sẽ không quá tịch mịch....

Nghĩ tới đây, Trần Tiểu Thiên cảm giác mình có chút buồn cười, không biết từ lúc nào, hấn đã có tư tưởng muốn gom mỹ nữ trong thiên hạ vào dưới trướng của mình như thế? Hấn dù sao cũng là người hiện đại, theo pháp luật phải tư tưởng chính chuyên, một vợ một chồng, nhiều lắm là phong nhĩ hay là thư ký tiểu tình nhân bí mật gì đó thôi. Có lẽ đó là do ảnh hưởng của tâm trí là hấn đang phiêu lưu trong thế giới này. Cũng có thể là con người hấn đã biến chuyển, đổi hấn tính. Hay là tác dụng của sinh tử căn trong người? Với tình cảnh trước mắt, những thứ tạp niệm này đối với hấn vô cùng nguy hiểm.

Chiến thú chạy điên cuồng, gần cả ngày mới tới nơi. Trước mặt là hẻm núi rất nguy hiểm, chính là công trường khai thác linh thạch theo lời của Kỳ Viễn đã nói.

69. Q.1 - Chương 69: Linh Thạch Quảng.

Bạch hồ thương quán có linh thạch quảng chiếm nguyên khe núi, nô lệ khai thác linh thạch tán lạc khắp nơi, ở trên và sâu trong lòng đất, tiếng chũy đục vang lên không dứt bên tai. Chung quanh lịch thạch quảng là những tráng hấn trong trang phục đen, người người tinh thần quắc thước, sắc mặt lạnh lùng.

Ngưng VŨ không lộ diện, nàng đã tới linh thạch quảng trước, báo chỉ lệnh của phu nhân. Trần Tiểu Thiên vừa đến, linh thạch quảng chấp sự một quản gia trong trang phục tráng hấn chào đón, dẫn hấn đi chọn lựa đầy tớ trong quảng khu. Đầy tớ nơi này chia làm hai loại, bọn cầm chũy hình thể cao lớn, vóc người cường tráng, nhưng vì phòng ngừa bọn chung chạy trốn hay phản kháng, không ít người tay và chân đều mang xiềng xích trầm trọng. Ngồi ở dưới, là những đầy tớ giữ kèm cầm đục, vóc người gầy yếu hơn rất nhiều.

Quáng thạch có đất đá rất cứng rắn. Muốn khai thác linh thạch bên trong, quả nhiên dùng không ích sức lực. Một số nô lệ đứng ở nơi khai thác quáng thạch lộ thiên, kẻ thì hai tay cầm đục sắt, tráng hán cầm búa nện xuống, tiếng “Keng” vang thật lớn, tia lửa bắn ra. Theo thiết chủy đánh, mảnh đá vỡ bay tán loạn, vài viên đá dính chặt linh thạch rơi ra từ cái khe đã khoét càng lúc càng lớn đó. Một số nô lệ dùng đục nhỏ hơn khéo léo đục trạch, vài viên đá nhỏ lấp lánh ánh sáng rơi ra, được những đầy tớ già yếu khác lấy bỏ vào sọt. Thỉnh thoảng đầy tớ có tiếng rú cất lên, thì ra là những nô lệ cầm đục tránh né không kịp, bị đá vụn bay tán loạn đập phá vỡ gương mặt, trên mặt nhất thời có nhiều vết thương, máu chảy đầm đìa.

Khai thác linh thạch mệt mỏi nhất chính là cầm búa. Thiết chủy gần ba mươi cân mỗi ngày phải nâng lên đập xuống mấy ngàn lần, thân thể hơi yếu một ít, khó có thể chống đỡ. Mà nguy hiểm nhất là người cầm đục. Thiết chủy mấy ngàn lần đánh trúng, có một lần điểm rơi không chính xác sẽ nện lên tay của người cầm đục, hoặc trên đầu. Nhẹ thì gãy xương, nặng thì vỡ sọ mà chết.

- Khai thác linh thạch này dùng để làm gì?

Trần Tiểu Thiên hỏi quản sự. Quản sự ra vẻ khó xử, chỉ đáp nhát gừng:

- Đây là thứ rất quý hiếm, chỉ dùng cho những bậc tu sĩ cao tăng sử dụng. Họ sử dụng nó cho tu luyện nội công, luyện khí, luyện đan, trận pháp hay gì gì đó. Bạch hồ thương quán khó khăn lắm mới giành quyền khai thác cho các tông phái tu chân. Những thứ này đều phải giao nộp lên trên, giá trị rất cao, kiểm soát rất gắt gao.

Trần Tiểu Thiên cầm vài viên linh thạch lên xem xét một chút, thấy những viên linh thạch này lớn nhỏ không đều, màu sắc vàng đỏ xanh trắng đủ cả. Hắn cảm giác một luồng chân khí kỳ dị khẽ truyền vào tay, tuy chậm nhưng liên miên bất tận, không khỏi lấy làm kỳ. Quản sự giải thích:

- Mỗi viên đá này trị giá cả trăm kim thù, là thứ dùng trao đổi chính như tiền bạc trong tu chân giới, không như nhân gian chúng ta dùng vàng bạc trao đổi. Sở dĩ chúng có các màu xanh đỏ tím vàng khác nhau chính là do linh khí chứa đựng trong đó có tính chất khác nhau, phân theo ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ mà xét. Đôi khi, một số linh thạch chứa đựng những linh khí đặc biệt, mang tính chất phong, lôi, băng, hoặc tạp linh thạch. Những cái này tu sĩ ai ai cũng biết.

Dưới sự thúc giục và quản lý nghiêm ngặt của viên chấp sự, Trần Tiểu Thiên bỏ các viên linh thạch xuống, đi chọn đầy tớ. Hắn chuyên chọn mấy đầy tớ bị đả thương, thân thể suy yếu. Chấp sự không khỏi cảm thấy kỳ quái trong lòng, nhưng những thứ đầy tớ tàn tật này ở lại linh thạch quáng cũng là gánh nặng, có người nguyện ý muốn tự nhiên không còn gì tốt hơn, y lập tức đồng ý. Trần Tiểu Thiên chọn một, y liền gọi một, trong chốc lát đã chọn hơn mười người đầy tớ.

- Ơ?

Trần Tiểu Thiên đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy một gã hán tử cao lớn đang đứng ở trên tầng đá, hai tay cầm kiếm giữ dùi, tay chân mang khóa sắt trầm trọng, trên người che một tầng thạch phấn thật dày, hai mắt bị mù, không phải là Qua Long thì còn là ai nữa. Chấp sự nói:

- Người này vốn là hộ vệ của thương quán, ai ngờ hắn ăn cây táo, rào cây sung, bị phu nhân phế đi đôi mắt, đưa đến nơi đây khai thác linh thạch.

Vừa nói phun phì một bãi nước bọt.

Chỉ thời gian hai đêm, một hán tử sinh long hoạt hổ phẳng phất như bị tháo nước trong người, mất tất cả sinh khí, theo thiết chủy đánh, tay vịn dùi sắt của y không ngừng run rẩy.

Kết quả như vậy so với một đao giết hắn còn thống khoái hơn mấy phần, Trần Tiểu Thiên trong lòng cuối cùng thở một hơi, nói:

- Không cần chọn nữa, những kẻ này coi như đủ rồi.

Chấp sự cầm roi da, quát trên không trung một cái, quát:

- Mấy người các người! Cùng tới đây!

Mấy tên đầy tớ lo sợ bất an đi tới, đứng thành một hàng trước mặt Trần Tiểu Thiên. Trần Tiểu Thiên cùng vì một chút hảo tâm, muốn mượn cơ hội này để cho bọn chúng thoát ly khổ hải. Nhưng vừa nói muốn họ đi Nam hoang, mấy tên đầy tớ liền lộ ra ý sợ hãi, tựa hồ đi Nam hoang so với làm việc tại linh thạch quảng tùy thời tùy lúc bị người ta nện đứt cánh tay này còn đáng sợ hơn.

Trần Tiểu Thiên thấp giọng hỏi:

- Sao hả? Bọn chúng không muốn đi Nam hoang?

Chấp sự không nói hai lời, vung rơi da vạt vào mọi người, đánh cho những tên đầy tớ này co rúm rú loạn, sau đó cười a a nói:

- Người hỏi đi.

Trần Tiểu Thiên cười khở nói:

- Không cần hỏi nữa.

Chấp sự cũng không khách khí, trầm thanh nói:

- Thương quán muốn phái người đi Nam hoang một chuyến, chọn lấy những thứ nô tài ai đao chết bầm các người là may phước lắm rồi. Sau này các người phải nghe lời hắc phân phó, hiểu chưa?

Theo dự liệu, những tên đầy tớ được chọn đều cúi đầu vâng dạ. Chấp sự hài lòng thu hồi roi da, đối với Trần Tiểu Thiên nói:

- Tổng cộng mười ba tên, đi ra bên ngoài đóng thủ ấn, nhận lĩnh danh đơn, rồi để cho bọn chúng đi theo người.

Chấp sự doanh ở dưới chân núi, phía ngoài là núi đá trụi lủi, mặt trời chói chan cơ hồ thiêu đốt da thịt.

Vừa vào sơn, Trần Tiểu Thiên theo bản năng lùi một bước. Một gã đại hán vạm vỡ chiếm cứ ở trong tiêu viện. Hắn thân hình khôi ngô, tứ chi vừa dài vừa cường tráng, hai hàng chân mày rậm giống như chà nước sơn, đỉnh đầu to lớn, cổ to giống như một con mãnh hổ uy phong lẫm lẫm. Thái dương cùng trên gương mặt y mơ hồ hiện ra vân da hổ, trên y phục da khoát phân nửa lộ ngực gần như trần, một mảng lông ngực nồng đậm chiếm cứ như lông khi đốt. Bộ dáng này khiến cho Trần Tiểu Thiên nhớ tới thú man nhân gặp phải trên bình nguyên. Hán tử này tuy có nhỏ con và ít dã man hơn thú man nhân, nhưng thuộc loại uy mãnh vô song, khí thế hung hãn hơn hẳn so với thú man võ sĩ.

Khác với bọn đầy tớ đều ở hẻm núi đập đá, tên đầy tớ này ngông nghênh nằm trên ghế trúc, tay cầm quạt bồ, bên cạnh còn bày bàn trà lạnh. Nếu như không phải trên người hắn có cùm tay chân to lớn, thì hắn thật sự giống như chấp sự đại gia ở nơi này.

Vị hung hãn chấp sự kia vừa vào cửa là phảng phất như chuột gặp mèo, trước tiên đem roi da ném rất xa, sau đó khom lưng cười:

- Tần nhị gia, ở chỗ này hóng mát a?

Vị nhị gia họ Tần hừ tiếng, ngay cả mí mắt cũng không hạ xuống, vươn đại thủ lên ngực gãi, trên cổ tay khóa sắt kéo “Boong boong”.

Trần Tiểu Thiên chưa từng thấy qua đầy tớ kiêu ngạo như vậy, hạ giọng nói: “Hắn là ai vậy?”

Chấp sự còn chưa kịp mở miệng, đại hán đã quát:

- Nhị gia họ Tần! Trong tộc đứng hàng thứ hai! Người ta gọi là Tần nhị lang! Có lời gì thì tận mặt hỏi Nhị gia! Đứng sau lưng chút chút méo mó, chẳng phải là hảo hán!

Đại hán tiếng to như sét đánh, chấn hai lỗ tai Trần Tiểu Thiên tê dại.

Chấp sự vội vàng nói:

- Tần nhị gia ngày đó tay không đánh chết hai con cạp, một tay diệt sạch Hắc phong trại, phá hủy Long môn phái, người ta gọi là Hắc Hổ Tần nhị gia, uy vũ tứ phương.

Đánh hổ? Sao giống Võ Tòng thế này? Trần Tiểu Thiên nhất thời hứng thú. Thoạt nhìn hán tử này đúng là một con Mãnh Hô, cổ có hổ ban, trên người có hổ văn, tứ chi tráng kiện, da thịt dầy lên, nhanh nhẹn dũng mãnh vô cùng. Xem ra y là một người có võ công không tệ.

Trần Tiểu Thiên kéo chấp sự ra ngoài viện, nhỏ giọng hỏi:

- Hắn tại sao lại ở chỗ này?

Chấp sự giống như mới vừa nhai một quả mật đắng, miệng mũi chen chung một chỗ, tràn đầy đau khổ.

Nghe hắn kể, Trần Tiểu Thiên mới hiểu rõ đến, thương quán không biết từ nơi nào mua được tên đầy tớ này, cũng không nói rõ tên, chỉ gọi Tần nhị lang. Y vốn là giang hồ hảo hán ở Tần quốc, sau diệt được nhiều ổ cướp, nhưng vô tình phạm tội với một tổ chức hùng mạnh có liên hệ với triều đình Tần quốc. Trong một lần chiến bại, y dường như bị bắt bị bán cho thương quán.

Trong quán thấy y có chút khí lực, định đưa đến Linh thạch tràng đập đá. Chấp sự ở linh thạch quán nói một không hai, gặp phải vị Tần nhị gia này xem như bị tội. Vừa mới bắt đầu, chấp sự còn muốn ra oai để cho hắn làm việc, nhưng ngược lại bị Tần nhị lang túm lấy rơi rút quạt cho gần chết, mấy lần giao thủ cũng bị tên đầy tớ mang xiềng xích này đánh bỏ lê bỏ càng, chết đi sống lại.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Tần nhị lang này một thân hảo công phu, vẫn cứ một mực không bỏ trốn, giống như coi linh thạch quán làm nhà, khi trước còn đánh chết hai con cạp đi làm đường xông vào linh thạch quán. Chấp sự đánh không lại, đuổi không đi, hiện giờ sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là đem y làm đại gia tôn thờ. Từ đó trở đi, vị hung thân này ở đây tác uy tác phúc, chỉ có điều y cũng ít hoạt động, tối ngày ngồi luyện công.

Trần Tiểu Thiên thấp giọng hỏi:

- Hắn có phải còn một ca ca xấu xí và một chị dâu xinh đẹp?

Chấp sự thở rít ra một luồng hơi lạnh, sắc mặt cơ hồ xám ngắt:

- Hắn mà còn có ca ca à? Ông trời già! Nhị lang đã thế, đại lang còn hung hãn đến mức nào?

CMN, thi ra không phải là Võ đại lang, Võ nhị lang và Phan Kim Liên rồi. Xem ra tên này không phải anh hùng trong truyền thuyết Thủy Hử. Nhưng chấp sự nói đúng, nhị lang đã thế, đại lang còn hung hãn thành dạng gì thật là khó mà nói.

Những tên nô lệ không tình nguyện đi Nam hoang, khiến Trần Tiểu Thiên mơ hồ cảm thấy Nam hoang này không phải là chỗ tốt. Mắt thấy một vị đại thần ngồi cạnh này, Trần Tiểu Thiên không khỏi động tâm. Nếu như có thể đem Tần nhị lang theo, trên đường cho dù gặp phải chuyện nguy hiểm gì, có y cũng an toàn hơn nhiều.

- Khỏi sầu mi khổ kiểm nữa rồi!

Trần Tiểu Thiên rộng lượng vỗ vỗ vai chấp sự:

- Tên đầy tớ này ta cũng muốn!

Chấp sự đang cầu mà không được, nghe Trần Tiểu Thiên nói vậy, lập tức chấp tay xá, giống như vái lạy, cầu xin Trần Tiểu Thiên sớm một chút đem tên ôn thần kia đi.

—o0o—

70. Q.1 - Chương 70: Tần Nhị Gia.

Trần Tiểu Thiên trở lại bên trong viện, khách khí hướng Tần nhị lang chấp tay:

- Tần nhị gia, người sáng mắt không nói tiếng lóng. Trong quán đang tìm người đi Nam hoang một chuyến, Nhị gia có hứng thú không?

- Nam hoang?

Tần nhị lang nhướng mắt hỏi:

- Không đi!

Trần Tiểu Thiên cổ động nói:

- Tần nhị gia tay không đánh chết hai con cạp, công phu tốt như vậy, đợi ở linh thạch quảng này làm đầy tứ không có tiền đồ rồi. Chỉ bằng đi theo ta một chuyến Nam hoang, hai ba tháng là có thể trở lại, lợi ích có được khẳng định không thể thiếu Nhị gia một phần nào.

Tần nhị lang thân thể vừa động, ghế tre đã rung rinh cót két tựa hồ tùy thời sẽ bị chia năm xẻ bảy. Y từ trong mũi xùy một tiếng:

- Nam hoang là địa phương quỷ quái, mười người đi có sáu người không về được, ở lại đây chỉ ít cũng sống được ba năm! Người cho rằng Nhị gia ta ngu, bị người dụ dỗ một cái là đi theo người chịu chết sao?

Trần Tiểu Thiên vẫn chưa biết Nam hoang có gì đáng sợ, nghe Tần nhị lang nói như vậy, trong lòng không khỏi giật mình cái đột. Nhưng đi Nam hoang còn có cơ hội bốn mươi phần trăm giữ được mạng sống, chứ còn nếu không đi, thì hẳn ngay cả một phần trăm cơ hội sống cũng không có, sớm muộn gì cũng sẽ bị băng cỏ đông cứng thành cây băng còn mà chết. Bọn chúng còn có chỗ để lựa chọn, còn hẳn, một chút dư địa để lựa chọn cũng không.

Nếu Nam hoang nguy hiểm như vậy, vô luận như thế nào cũng phải đem Tần nhị lang theo. Trần Tiểu Thiên trước hết thổi phồng:

- Nghe tiếng Nhị gia đã lâu, là con người hảo hán, võ công cái thế, nghĩa bạc vân thiên!

Sau đó hẳn phát ra một tràng cười thật to và lạnh:

- Không ngờ rằng hảo hán là thế mà đối với Nam hoang sợ như sợ cạp, buồn cười a buồn cười!

Tần nhị lang nhìn có vẻ lỗ mãng, nhưng đối với kẻ khích tướng của hắn thờ ơ vô cùng, phe phẩy cây quạt nói:

- Nhị gia ở chỗ này rất thoải mái, đi Nam hoang cái địa phương quỷ quái kia làm cái gì? Mặc người nói toạc nói quàng xiêng, Nhị gia ta chỉ có hai chữ: Không Đi!

Nói như vậy y cũng cần cho chỗ tốt, mọi chuyện đều có thể thương lượng. Trần Tiểu Thiên lập tức bày ra hào khí can vân:

- Nhị gia khai điều kiện đi!

Tần nhị lang mở miệng rộng, ngửa mặt lên trời ngáp dài.

Trần Tiểu Thiên vươn ra một bàn tay:

- Năm lượng bạc!

Nhìn Tần nhị lang khinh thường ra mặt, Trần Tiểu Thiên vội vàng bổ sung nói:

- Thương quán trả chủ hiệu cầm đồ mỗi tháng tương đương số này.

Nhị lang nhấp một ngụm trà, ngay cả con người cũng không chuyển.

- Mười lượng bạc!

Tần nhị lang dứt khoát nhắm mắt lại.

- Mười lăm lượng bạc!

Trên mặt dữ tợn của chấp sự co giật liên tục, y quản lý linh thạch quảng, mỗi tháng cũng chỉ mười lăm lượng bạc.

Trần Tiểu Thiên cắn răng một cái:

- Hai mươi lượng bạc!

Tần nhị lang cây quạt cũng không rung, cầm lấy trà lạnh bên cạnh “ừng ực ” uống cạn, xong đặt xuống chần động xung quanh, rồi nhắm mắt ngáy khò khò.

- Năm mươi lượng bạc!

- Một trăm lượng bạc!

Cuối cùng Trần Tiểu Thiên quyết tâm:

- Mười kim thù! Nhiều hơn nữa sẽ không có đâu!

Coi như tiền lương của hần tiêu sạch, mười kim thù đem nuôi cái thằng ông nội này rồi.

Chấp sự trên mặt đã run rẩy dữ tợn, Trần Tiểu Thiên ra giá cao như vậy, ngay cả y cũng nhin không được nghĩ đến chuyện bỏ việc ở đây, cùng hần đi Nam hoang một chuyến.

Giá cao như vậy có rất ít người có thể cự tuyệt, quả nhiên Tần nhị lang dừng tiếng ngáy, mắt hồ mở ra.

Trần Tiểu Thiên lập tức nói:

- Mười kim thù! Chỉ cần đi theo ta một chuyến, mỗi tháng chính là hai trăm lượng bạc! Như thế nào, Tần nhị gia?

Tần nhị lang vuốt hồ ban trên mặt, trầm ngâm hồi lâu, để cho Trần Tiểu Thiên nhìn mà trong lòng bồn chồn khó chịu vô cùng.

Tần nhị lang gãi gãi cổ, xem trời xem đất, sau một lúc mới lắc lắc khóa sắt:

- Trước tiên đem món đồ chơi này giải khai cho Nhị gia!

Trần Tiểu Thiên vui mừng quá đổi, lập tức quay đầu hỏi chấp sự:

- Chìa khóa đâu?

Chấp sự cười khổ nói:

- Nếu có chìa khóa, ta đã sớm hai tay cầm đưa cho Nhị gia rồi. Mọi thứ chìa khóa đều ở trong tay Đại quân gia, ta thật không có.

Rốt cục thuyết phục Tần nhị lang vì mình hiệu lực, Trần Tiểu Thiên tươi cười rạng rỡ, đối với chìa khóa cũng không coi là đại sự gì:

- Chuyện chìa khóa dễ nói. Nhấn dấu tay vào nơi này, ta mang Nhị gia cùng bọn chúng trở về.

Chấp sự chạy vội thổi phồng ra một trang giấy, trước hết quát mắng để cho những đầy tớ già yếu nhấn dấu tay, sau đó cung kính đưa tới Tần nhị lang, cười nói:

- Nhị gia chuyển đi này là hồ nhập sơn lâm, long du biển rộng. Tiểu nhân chiếu cố không chu toàn, mong rằng Nhị gia bao dung, bao dung.

Tần nhị lang mở bàn tay to như cái quạt hương bồ ra, hướng lên trên giấy “Phanh” một cái, sau đó đứng dậy. Chiếc ghế tre bị y đè ép oằn xuống, giờ cốt kết như trút được gánh nặng, khôi phục nguyên trạng.

Tần nhị lang vừa đứng lên, Trần Tiểu Thiên liền phát hiện y so với hần cao hơn gấp rưỡi, còn thân hình to con gần gấp đôi hần, xem ra đúng là một tráng hần. Trên mặt y hồ ban vừa sâu vừa dài, một đôi con ngươi tinh quang bắn ra bốn phía, tựa như một đầu Mãnh Hổ đứng thẳng, làm cho người ta cảm giác có một loại uy áp rất mãnh liệt.

Trần Tiểu Thiên gọi xe chiến thú, Tần nhị lang vén khóa sắt trên tay, không chút khách khí chen ngồi vào trong, bả vai rộng rãi cơ hồ đem buồng xe đập vỡ. Y ngông nghênh nhấc tay chân, buồng xe ngồi bốn người mới đây lập tức bị thân thể khổng lồ của y làm cho chật ních. Y đối với Trần Tiểu Thiên bên cạnh không để ý gì, ngay cả chút khe hở cũng không lưu lại cho hần.

Trần Tiểu Thiên không thể làm gì khác hơn là khách khí nói:

- Nhị gia ngồi được thoải mái là tốt rồi.

Sau đó hấn lấy chiến thu ra cười. Đoàn người vừa rời khỏi hẻm núi không lâu, công trường khai thác linh thạch đột nhiên sinh biến cố. Một loạt võ sĩ thân pháp nhanh nhẹn trong trang phục xanh đỏ áp tới những lều canh và những vòm đá chung quanh, tấn công cực gấp các hộ vệ canh giữ linh thạch quá của Bạch hồ thương quán. Tiếng cồng báo động đánh liên tiếp, vang động cả một góc núi. Tuy nhiên, vụ tấn công quá chớp nhoáng, tiếng báo động vừa vang lên một chút thì đã im bật. Có mấy kẻ võ công cực kỳ linh mẫn, tốc độ động như sấm chớp, chẳng mấy chốc đã diệt sạch số hộ vệ của linh thạch quán, bắt đầu tấn công tiêu diệt luôn cả bọn nô lệ đang co rúm sợ hãi tụ tập lại một chỗ,

Trần Tiểu Thiên quay đầu lại nhìn, tái hấn sắc mặt. Nếu hấn chậm trễ một chút, nói không chừng đã thành hồn oan rồi. Những nô lệ già cả được chọn đi theo xe hấn cũng xôn xao co rúm người. Cả bọn thúc chiến thú chạy nhanh, hy vọng bọn tấn công không thể đuổi theo.

Tuy nhiên, có vẻ như sự cầu mong của họ không được đáp ứng. Một toán võ sĩ chợt xuất hiện chặn đường, thân pháp nhanh nhẹn. Chẳng mấy chốc chiến thú rú vang ngã vật, xe đi trước đổ vỡ tan tành. Huyệt Thái Dương của Trần Tiểu Thiên nhói lên liên tục, cho thấy hàng loạt mạng người trong chốc lát đã lìa xa dương thế.

Khi bọn bật mặt xông tới xe thứ hai, một tiếng gầm như hổ rống chợt cất lên, khiến các kẻ tấn công loạng choạng lắc lư đầu. Lập tức, mũi xe thứ hai bung ra, một thân hình vĩ đại phóng xuống, tiếng xiềng xích leng keng mang theo tiếng rít gió quật cất lên, chẳng mấy chốc, bọn tấn công bị đập kẻ thì vỡ sọ, tên thì bị kéo đứt phăng luôn thủ cấp.

Trần Tiểu Thiên lúc này đã nhảy xuống chạy quanh chiến thú né tránh liên tục. Một gã võ sĩ đã đến tận công vào hấn. Trần Tiểu Thiên lúc thì chui vào bụng chiến thú, lúc thì lăn thân tránh liên tục. Người hấn thăm hại vô cùng, chân tay luống cuống, xem ra sắp bó tay chịu chết đến nơi. Trần Tiểu Thiên chợt hơi hận không chịu học võ lúc bình thường, để bây giờ không biết làm sao mà tránh.

Khi hấn tuyệt vọng ngã ngửa, lưỡi kiếm của võ sĩ vung lên sắp chém ngang cổ hấn, một tiếng rống cất lên, Tần nhị lang phóng tới, một thể Hắc hổ đào tâm tung ra, bàn tay lập tức thọc ngay vào ngực võ sĩ, khi rút ra mang theo trái tim còn đỏ hồng đậm thành thịch, cảm tượng máu me ghê rợn vô cùng. Võ sĩ trợn ngược mắt, lập bập như không tin đó là sự thật, cuối cùng ý thức mất đi hấn.

- Đa tạ!

- Đi, nơi này không ở lâu!

Tần nhị gia xoay lưng thòp cổ hấn kéo dây, cất bước chạy nhanh. Vừa lúc đó, một tiếng hét chim vang lên, cùng với hai bóng trắng bay nhanh tới:

- To gan, kẻ nào dám mưu đồ đoạt linh thạch quán của Bạch hồ thương quán ta. Chết!

—o0o—

71. Q.1 - Chương 71: Chuyển Biến Mục Tiêu
72. Q.1 - Chương 72: Bí Kíp Võ Công
73. Q.1 - Chương 73: Túy Nguyệt Lâu
74. Q.1 - Chương 74: Ân Oán
75. Q.1 - Chương 75: Giết Nhầm Người
76. Q.1 - Chương 76: Luận Phong Lưu (thượng)
77. Q.1 - Chương 77: Luận Phong Lưu (hạ)
78. Q.1 - Chương 78: Mặt Dày Tâm Đen
79. Q.1 - Chương 79: Phục Hổ
80. Q.1 - Chương 80: Rời Khỏi Nguyên Thành
81. Q.1 - Chương 81: Cơm Áo Giang Hồ
82. Q.1 - Chương 82: Tập Kích Trên Cầu
83. Q.1 - Chương 83: Hạc Vũ Kiếm Cơ
84. Q.1 - Chương 84: Bản Chất Thế Giới
85. Q.1 - Chương 85: Song Dao
86. Q.1 - Chương 86: Cầu Học
87. Q.1 - Chương 87: Hồ Điệp
88. Q.1 - Chương 88: Nghiện Ma Dược
89. Q.1 - Chương 89: Âm Dương Song Tu
90. Q.1 - Chương 90: Chặn Đường
91. Q.1 - Chương 91: Ngoại Môn Đệ Tử
92. Q.1 - Chương 92: Ác Triệu
93. Q.1 - Chương 93: Kẹt Đường
94. Q.1 - Chương 94: Độ Hà
95. Q.1 - Chương 95: Tạ Nghệ
96. Q.1 - Chương 96: Xà Di Thôn Trại
97. Q.1 - Chương 97: Lén Lút
98. Q.1 - Chương 98: Ngục Đền Tính Mạng

theo đường lối riêng và in thành sách 18+ bán ở Đài Loan. Bản dịch tiếp theo này sẽ sử dụng bản Chân Linh Cửu Biến mà tác giả viết, đổi tên nhân vật chính thành Lục Bình chứ không phải là Trần Cơ nữa. Tên tác giả cũng đổi thành Thụy Thu)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-lo-phong-luu>